Rosalind Miles

O MOȘTENIRE AMARĂ

LIPSA PAGINI :

501,502,377.378,375,376,47,48

Bitter Legacy

by Rosalind Miles

© copyright 1986 by
Hanna - Barbera (Live Action) Pty Ltd.

©copyright 1996 by Editura MIRON

Toate drepturile rezervate
Editurii MIRON.
Nici o parte a acestei cărţi nu poate fi
reprodusă sau transmisă sub nici o formă
şi prin nici un fel de mijloc –electronic
sau mecanic –inclusiv prin fotocopiere,
înregistrare magnetică sau prin alt sistem
de stocare şi redare a informaţiei,
fără permisiunea scrisă a Editorului.

Rosalind Miles

O moștenire amară

Traducere de Anca Nistor

Editura MIRON
București

Capitolul 1

Mult deasupra Pacificului, casa cea mare şi albă se vedea în vîrful stîncii, asemeni unui vapor la ancoră. De pe mare – Marea Tasmaniei – părea să dormiteze sub soarele arzător, odihnindu-se, liniştită, pe pajiştile întinse şi verzi, în umbra copacilor înalţi din spatele ei. Însă drumul de coastă fusese plin, toată dimineaţa, de maşinile care se îndreptau într-acolo şi, acum, petrecerea era în toi.

– Eşti fericită, scumpa mea?

– Fericită? Pune-mă la încercare.

– Te-aş pune eu... dacă n-ar fi atîţia invitaţi în jur, spuse Dan Marshall, privindu-şi oaspeţii, cu tristeţe. De ce-om fi hotărît noi să facem aşa ceva? Nu puteam să fugim undeva, numai noi doi, şi să sărbătorim în intimitate?

– Vrei să spui, cumva, zise femeia de lîngă el, cu o falsă severitate, că mă ai numai pentru tine un an întreg şi, totuşi, faci mutre cînd ne petrecem cîteva ceasuri, împreună cu prietenii şi familia? Domnule doctor Marshall, mi-e ruşine cu dumneata! spuse Stephanie şi, dînd capul pe spate, începu să rîdă de stînjeneala lui Dan.

– Nu-i vorba de asta, protestă el. Oricum, nu chiar. Doar că, dacă mai vine cineva şi-mi strînge mîna, spunîndu-mi că sînt un tip extrem de norocos, jur că-i trag una! Ah, bineînţeles că ştiu că sînt norocos, adăugă el, repede, văzînd-o pe Stephanie că începe să se încrunte. Numai că nu-mi place să mi se spună tot timpul.

– Te-ai simţi mai bine dacă ţi-aş spune că, în ceea ce mă priveşte, norocul e numai de partea mea? spuse Stephanie, pe un ton deodată serios. Că nu pot să-mi închipui viaţa fără tine? Că ultimii şapte ani au fost cei mai fericiţi din viaţa mea?

Dan privi cu dragoste în ochii aceia albaştri şi sinceri.

– La mulţi ani, doamnă Marshall, şopti el. Pentru următorii şapte ani şi pentru alţi şaptezeci şi şapte, după aceea, adăugă el, şi, atingîndu-i umărul uşor, îi simţi căldura prin şifonul rochiei de vară.

Parfumul ei de lăcrămioare, pe care îl cunoştea atît de bine, îi pătrunse în nări şi îl făcu să simtă o dragoste şi mai puternică pentru ea.

– Ce zici, n-am putea să...?

– Întrerup ceva? Sper că da. Nu vreau să-mi pierd reputaţia de fiu vitreg gelos!

– Ah, Dennis, spuse Stephanie, oftînd şi desprinzîndu-se din braţele lui Dan. Sigur trebuie să înveţi cîte ceva în legătură cu apariţia, la momentul potrivit.

– Ba din contră, mamă scumpă, îmi aleg momentul cel mai potrivit, zise Dennis, zîmbind cu neastîmpăr. N-am reuşit eu întotdeauna să stric un moment de tandreţe între voi?

Dan şi Stephanie se priviră şi apoi începură să rîdă.

– Cu siguranţă, spuse Stephanie. Dar trebuie neapărat s-o faci şi astăzi, tocmai astăzi? E o petrecere senzaţională, cum n-a mai fost alta în toată emisfera

sudică, pe care am organizat-o în cinstea sărbătoririi fericitei mele căsnicii, iar asta e prima secundă pe care izbutesc să mi-o petrec alături de soţul meu, după atîtea ore! Unde-i Sarah? Ce-ar fi să te duci s-o cauţi?

– Dar ce, sînt paznicul surorii mele? întrebă Dennis, însă înţelese aluzia şi dispăru.

– Copiii mei cei dificili! spuse Stephanie, aruncîndu-i lui Dan un zîmbet plin de afecţiune.

– E greu să-i mai numeşti copii, zise el, grav. De fapt, sînt nişte tineri adulţi acum.

Şi, cu cît încetezi, mai curînd, să-l tratezi pe Dennis ca pe un băieţel, cu atît mai repede o să înceteze să se mai poarte copilăreşte, ar fi vrut el să adauge. Dar pe fruntea lui Stephanie începuseră deja să apară cutele vagi, provocate de nelinişte. Dan nu suportă să-i umbrească fericirea, aşa că-i luă mîna şi începu să se joace cu degetele ei, sărutîndu-i, una cîte una, unghiile lăcuite.

– Dacă un bărbat ar putea să facă dragoste, acum, cu soţia lui, zise el, s-ar putea considera fericit că are decorul cel mai potrivit pentru asta – un alt Eden.

Stephanie îşi roti privirea în jur. Era adevărat. Grădina în care se aflau îi învăluia asemeni unei lumi ciudate şi secrete. În toate părţile se vedeau pîlcuri de copaci maiestuoşi care aruncau, pe iarbă, modele de umbră mereu schimbătoare, datorită faptului că ramurile le erau larg răsfirate în lumina strălucitoare a soarelui. Cedri, tulipieri şi roşcovi – Stephanie îi cunoştea şi îi iubea pe toţi. În acel cadru natural, îşi folosise întreaga ingeniozitate pentru a crea ceva apropiat de o operă de artă, un loc magic al cărărilor şerpuitoare şi bolţilor de trandafiri, al chioşcurilor intime, încărcate de miresmele nopţii, liniştea lor fiind tulburată doar de susurul vag al fîntînilor depărtate sau de vuietul mării care se spărgea

de stîncile de dedesubt. Dincolo de copaci, pajişti întinse duceau spre casă. Dacă nu ar fi fost numărul mare de oameni care se aflau acolo, în toate nuanţele strălucitoare ale verii, ai fi zis că erau primii îndrăgostiţi în cea dintîi grădină care a existat vreodată.

– E greu de crezut că nu sîntem în Paradis, spuse Stephanie, încet, apoi îl îmbrăţişă pe Dan şi-l sărută.

Uitîndu-se peste capul ei, el se încordă şi gemu.

– Ţine-te bine, draga mea, îi şopti el. Pregăteşte-te să alungi intruşii, iarăşi!

– Bill! exclamă ea, cu o încîntare sinceră. Şi Rina! Cît de mult mă bucur să vă văd! Începusem să cred că n-o să veniţi!

– Cum să nu fim aici, într-o zi atît de mare, Steph? spuse Bill. Doar că nu mai putem să ne trezim cu noaptea-n cap şi să ne mişcăm la fel de repede ca voi, tinerii.

– Nu-l ascultaţi! zise Rina. A făcut atîta gălăgie că trebuia să ajungem mai devreme, încît am sfîrşit prin a întîrzia. Dar, cînd eşti căsătorit de atîta timp, te cam obişnuieşti cu ciudăţeniile bărbatului. Oricum, felicitări, amîndurora!

– Îţi mulţumim, Rina, zise Dan, rîzînd. Şi îmi face mare plăcere să te văd, Bill. Îi strînse mîna bătrînului, cu afecţiune. Deci, ai hotărît că cei de la companie se pot descurca fără tine, măcar o zi, nu?

Bill se întoarse spre Stephanie.

– Ce încearcă să facă, să mă dea afară? spuse el şi-l admonestă apoi pe Dan, cu degetul. Dă-mi voie să-ţi spun că o să treacă multă vreme pînă cînd *Harper Mining* o să se poată lipsi de serviciile mele. Şi singura persoană care ar avea curajul fie să mă dea afară, fie să se descurce, fără mine, e preşedintele, soţia ta!

– Haide, Bill, spuse Stephanie, grăbindu-se să-l

liniştească. Ştii foarte bine că n-am nici o intenţie să mă descurc fără tine şi că nici măcar nu încerc s-o fac. Şi, dacă sîntem nevoiţi să respirăm *Harper Mining,* toată săptămîna, hai să n-o mai facem şi în weekend. Mai ales la o petrecere!

Înmuiat, Bill o îmbrăţişă şi o sărută pe frunte.

– Poţi să faci orice din mine, Steph, ştii asta foarte bine. Totdeauna a făcut-o, încă de cînd era mică, îşi zise el, întorcîndu-se spre Dan, ca un semn că acesta era iertat. Arăţi splendid azi, Steph, minunat. Şi cu siguranţă nu atît de în vîrstă ca să fii mama celor doi zurbagii pe care i-am întîlnit cînd am venit.

– Bill, n-or să-ţi mulţumească pentru asta, protestă Rina.

– Nu, zise Dan, sec. Dennis este tînărul perfect, zilele astea. Nu ştim niciodată la ce oră se întoarce acasă, seara, şi se pare că dă de lucru la jumătate din croitorii pentru bărbaţi, din New York, Londra şi Roma.

– Şi Sarah? Ea ce mai face? întrebă Rina.

Un zîmbet apăru pe chipul lui Stephanie.

– Aceeaşi Sass dintotdeauna, spuse ea. Tot mai ia viaţa prea în serios şi se întreabă ce să facă.

– Eh, o să-şi găsească ea vocaţia, pînă la urmă, spuse Bill, încrezător. Cîţi ani are? Douăzeci şi unu, douăzeci şi doi? Probabil că-i seamănă mamei ei şi o să se împlinească mai tîrziu, iar atunci o să le arate ea tuturor.

Un chelner tocmai trecea prin apropiere, cu o tavă pe care se aflau pahare înspumate, care începuseră deja să se aburească din cauza zăpuşelii. Dan îl chemă şi apoi oferi fiecăruia cîte un pahar de şampanie rece. Ridicîndu-l pe al său, îi luă mîna lui Stephanie.

– Pentru toate florile care se deschid mai tîrziu, zise el cu o voce plină de dragoste şi cu privirea aţintită

asupra feţei lui Stephanie. Şi dacă aceasta e vara noastră indiană, dea Domnul ca iarna noastră să nu mai vină niciodată!

– Pentru Dan şi Stephanie! Domnul să vă binecuvînteze pe amîndoi!

Cuvintele acelea, care veneau din partea lui Bill şi a lui Rina, ajunseră vag la urechile lui Stephanie. Să fi avut noroc, totuşi? se întrebă ea, uimită. După atîţia ani, îndrăznesc oare să am încredere în viitor, în acest bărbat? Pe neaşteptate, o teamă puternică puse stăpînire pe ea. Îi veni ameţeală şi avu o senzaţie de leşin. Se agăţă, repede, de braţul lui Dan şi simţi cum el o susţinu imediat.

– N-am nimic, pe cuvînt, răspunse ea întrebărilor lui mute, pline de nelinişte. Doar căldura asta e de vină.

În curînd, îşi reveni complet şi, luînd-o pe Rina de braţ, porni, împreună cu ea, sporovăind veselă printre copaci, spre vîrful stîncii unde masa era pe cale de a fi servită.

Cei doi bărbaţi rămaseră mai în urmă. Bill fu primul care rupse tăcerea:

– N-ai uitat ce e luni, nu?

Dan oftă.

– Nu.

– Au mai apărut nişte probleme chiar înainte să plec. De fapt, asta m-a făcut să întîrzii. Dar chestia asta mai poate aştepta pînă luni, cînd Stephanie o să vină la birou. În legătură cu problema cealaltă, însă... ştie? Şi-a amintit data?

Urmă un moment de tăcere.

– Nu ştiu, zise Dan şi se opri, brusc, la umbra unui pom.

După expresia de pe chipul lui Bill, era clar că acestuia nu-i venea să creadă.

– *Nu ştii?*

– Haide, Bill, pune-ţi mintea la contribuţie! spuse atunci Dan, pe un ton mai răstit. N-am vrut să aduc vorba despre asta, ştii chestia cu cîinii care dorm, nu? Am aşteptat să văd dacă pomeneşte ea singură de asta. Dar n-a făcut-o. Asta-i tot.

– Crezi că se poate să fi uitat? întrebă Bill, cu speranţă în glas.

Dan, însă, clătină din cap.

– Cum ar fi putut să uite? zise el.

Întrebarea pluti în aer asemeni parfumului greu de iasomie roşie, din jur.

– Ei bine, nu e neapărată nevoie să însemne necazuri pentru Steph, zise Bill. Nu e neapărată nevoie...

Glasul i se frînse. Stăteau amîndoi tăcuţi, legaţi doar de aburii incertitudinii şi groazei crescînde.

– Dan! Bill! Unde sînteţi? strigă Stephanie, veselă. Haideţi, odată, că pierdeţi tot ce-i mai frumos!

Deţinuţii sînt nişte vite ciudate, îşi spuse ofiţerul Hughes. Nici după douăzeci de ani de muncă în domeniu, nu poţi să-i înţelegi. De exemplu, cum s-o fi întîmplat ca o deţinută inteligentă şi liniştită, precum 1013, să se încurce cu una atît de dificilă, ca 498? Mai ales cînd 498 aştepta să fie eliberată foarte curînd. E de neînţeles. Relaţia lor nu avea nici un viitor. Totuşi, 1013 fusese o deţinută cu o comportare bună şi nu existau foarte multe asemenea specimene. Ar fi trebuit să fii mai jos decît un şarpe ca să le privezi de posibilitatea de a-şi lua rămas-bun, chiar dacă 498 e un şarpe din cap

pînă în picioare. Foarte rea. Pur şi simplu, crudă.

Fusese o zi lungă. Obosită, gardiana străbătu coridorul, urmată de 1013, care-i ducea mîncarea de seară celeilalte. În capătul culoarului, o altă gardiană ţinea întredeschisă uşa unei celule. Cînd ajunseră acolo, prima gardiană îi făcu cu ochiul lui 1013, după care trînti uşa în urma ei, lăsînd-o singură cu cealaltă.

– Scumpa mea! exclamă ea, cu lacrimi în ochi.

Deţinuta luă tava, o puse pe masă şi spuse, fără nici un fel de emoţie:

– Linişteşte-te, odată, pentru Dumnezeu. Doar nu vrei să te dai în spectacol.

Cealaltă se prăbuşi pe patul îngust şi începu să plîngă în hohote.

– Ah, Jilly, o să-mi fie tare dor de tine, zise ea, suspinînd.

– Şi mie o să-mi fie dor de tine, spuse Jilly. Dar nu pot să mă prefac că nu sînt pregătită să ies, nici măcar de dragul tău, Olive. Ştii doar că am nişte lucruri de făcut, oameni de văzut. Îndeosebi, o persoană, spuse ea şi ochii îi licăriră ciudat. Ah, da, o persoană pe care aştept de foarte multă vreme s-o văd şi pot să-ţi spun că n-o să fie foarte încîntată să mă revadă, cînd voi termina cu ea!

Vorbea cu un glas scăzut, dar gardienele de afară îi auziră foarte bine tonul răutăcios şi plin de cruzime. Cînd vorbeşte, parcă ar fi un şarpe, îşi spuse ofiţerul Hughes, dezgustată. Cum putea Olive să suporte aşa ceva?

În celulă, Olive făcea eforturi extraordinare să-şi recapete stăpînirea de sine.

– Nu vreau să te pierd, Jilly, spuse ea, cu greu. Unde o să te duci? Ce-o să faci?

– Ah, nu ştiu, zise Jilly, nepăsătoare. Australia e

mare, aş putea să mă duc în orice colţ al ei.

– Exact de asta mi-era frică! exclamă Olive şi izbucni iarăşi în plîns, ghemuindu-se pe pat şi lăsîndu-se pradă suspinelor care-i zguduiau tot trupul.

Jilly se uită la ea cu răceală, după care se duse şi-i dădu o palmă usturătoare peste faţă.

– Ai face bine să-ncetezi odată, Olive, spuse ea pe un ton ameninţător, după care adăugă, puţin mai plăcut: Doar nu vrei să strici ultima noastră întîlnire, nu?

Apoi îi luă faţa în mîini şi o sărută pe gură.

– Ah, ai nişte buze aşa de moi, şopti Olive.

Jilly o îmbrăţişă şi o sărută din nou, începînd să-i mîngîie sînii şi simţind cum i se întăreau sfîrcurile la atingerea degetelor ei. Olive se lăsă pradă unei pasivităţi visătoare, încordată la maximum. Jilly ştia din experienţă modalităţile şi tehnicile prin care o putea elibera. Împingînd-o pe spate, în patul tare, îi încălecă şoldurile şi se aplecă puţin pentru a-i descheia rochia de închisoare. Cînd termină de desfăcut toţi nasturii, materialul aspru se dădu la o parte, dezvelindu-i trupul delicat. Folosindu-şi ambele mîini, Jilly îi scoase sutienul. Sînii ei erau foarte albi, vinişoarele albăstrui formînd un model delicat pe rotunjimile lor, iar sfîrcurile erau de un maro-închis. Se opri puţin pentru a se delecta cu imaginea lor şi a femeii care gemea, pe jumătate goală şi răstignită sub ea. Apoi începu să-i mîngîie sfîrcurile, să le răsucească între degete, pînă cînd Olive ajunse să se zvîrcolească şi să gîfîie între pulpele ei. Totuşi, Jilly continuă să-şi stăpînească dorinţa crescîndă – era destul timp ca să şi-o satisfacă după aceea, cînd nu avea să-i aibă pe cei doi spectatori de afară.

Gîndindu-se la cele două gardiene, simţi dorinţa de a termina mai repede cu Olive. Se întinse iute lîngă ea în pat şi degetele ei găsiră, cît ai clipi, triunghiul

fremătător dintre picioarele lui Olive, terminînd totul în cîteva secunde.

Abia încetară exclamaţiile lui Olive că cele două gardiene îşi şi făcură apariţia în celulă.

– Hai, s-a terminat, iubiţelelor, zise a doua. Eu o s-o duc pe Olive înapoi în celula ei şi tu te ocupi de 498, nu, Hughes?

Încă îmbătată de sex, Olive se lăsă trasă în sus, de parcă ar fi fost drogată, şi împinsă încet, încet, spre uşă. Cînd ajunse în prag, creierul i se limpezi şi, deodată, opuse rezistenţă, întorcîndu-se iarăşi în celulă.

– Jilly!

Fu un ultim strigăt jalnic.

A doua gardiană era o femeie foarte severă, dar nici maliţioasă, nici cu inima de piatră. Răbdătoare, le mai lăsă cîteva minute.

– Ţi-am spus, Olive. A venit momentul despărţirii. O să fiu liberă, după şapte ani! spuse Jilly şi ochii îi licăriră ciudat. În timp ce tu n-ai făcut nici măcar şapte luni! Nu-mi mai jeli în cap! Nu pot să-ţi promit absolut nimic. E viaţa mea acum şi am de gînd să încep să trăiesc din nou. În clipa de faţă, tu nu eşti inclusă în planurile mele!

A doua gardiană o tîrî, peste prag, pe Olive, care ţipa ca din gură de şarpe. Zgomotul se pierdu pe coridor. Ofiţerul Hughes oftă.

– Eşti fermecătoare, nu-i aşa, Jilly Stewart? întrebă ea. N-ai putut să-i zici cîteva cuvinte plăcute nici măcar acum.

Jilly nici nu se osteni să se uite la ea.

– Du-te dracu', Hughes, şi lasă-mă să-mi iau cina, zise ea şi se aşează la masă, în faţa tăvii.

– Cina, hm? spuse Hughes şi dădu la o parte capacul.

Dedesubt erau o bucată de pui fript, cartofi, mazăre

şi sos, toate mai reci acum, dar tot ademenitoare. Jilly luă furculiţa şi cuţitul, dar un anumit instinct o făcu să-şi ridice privirea spre gardiană. Cu grijă şi foarte calmă, aceasta se aplecă şi lăsă o flegmă întinsă pe toată mîncarea. Fără să se grăbească, se duse la uşă şi se întoarse să-i mai arunce o privire deţinutei. Jilly turba de furie şi stătea să sară ca o pisică sălbatică. Gardiana trînti uşa celulei şi încuie lacătul greu.

– Poftă bună, 498, strigă ea.

Capitolul 2

Luni, e luni. Începutul unei alte săptămîni de muncă. Ar trebui să mă ridic şi să mă duc la birou, îşi spuse Stehanie. Dar, abandonîndu-se căldurii seducătoare a soarelui, adăugă în gînd: Curînd, nu încă. Primele ore ale dimineţii erau singurele momente cînd putea să se bucure de razele soarelui sau să se relaxeze lîngă piscina care ţinea cît toată partea din spate a casei. Aşa că, în fiecare vară, se trezea în zori pentru a se bucura de soare, cînd acesta era mai blînd, pentru a înota cîteva lungimi de bazin sau pentru a lua micul dejun într-unul din locurile secrete din grădina pe care o crease.

Grădina... Raiului. Din nou gîndurile lui Stephanie apucară pe un drum pe care merseseră de atîtea ori pînă atunci. Oare făcuse bine dînd numele de *Eden* noii ei locuinţe, după cel al casei de la ţară? Aşa cum stătea, întinsă şi cu ochii închişi, Stephanie vedea vechiul Eden atît de limpede, încît parcă l-ar fi avut în faţa ochilor chiar atunci. O clădire veche, din piatră, înconjurată de o verandă cu lespezi reci şi cu galerii elegante deasupra, fusese una din minunile vastului Teritoriu de Nord al Australiei. Înăuntru se întîlneau cele mai frumoase trăsături ale unei case de ţară englezeşti, cu holul pavat

cu marmură şi cu biblioteca ai cărei pereţi erau căptuşiţi cu panouri din lemn de stejar – ceva nemaiîntîlnit în acea parte a lumii. Afară, prin contrast, puteai găsi tot ce era mai bun în climatul sudic. Palmieri giganţi, arbori de cauciuc uriaşi, salcîmi australieni şi frasini mărgineau grădina, creînd o oază superbă în acel pustiu ars de soare, care se întindea pînă la orizont. Mai aproape de casă, ferigi arborescente, muşchi de o mie de ani şi flori viu colorate creşteau în abundenţă, în solul fertil şi roşu, în timp ce grădina de trandafiri fusese mîndria proprietarilor de-a lungul generaţiilor. Era o casă de care puteai fi mîndru.

Dar în care nu puteai fi fericit. Crescînd acolo, ca o fetiţă fără mamă, Stephanie fusese neglijată de tatăl ei, Max, un mare magnat al mineritului pe care-l interesa mai mult extinderea imperiului său, un imperiu al aurului, petrolului şi uraniului, decît fiica sa înaltă şi neîndemînatică, a cărei simplă existenţă îi amintea, zilnic, de pierderea soţiei sale, singurul lucru din lume, în afară de bani, pe care Max Harper îl iubise vreodată cu adevărat. Din punct de vedere material, fiica lui Max avea totul – totul, în afară de ceea ce nu pot cumpăra banii – dragoste, încredere şi siguranţă.

Din copilărie şi pînă la maturitate, Stephanie se agăţase de Eden ca de singura stîncă stabilă în nesiguranţa ei. Eden nu se schimbase şi nu o dezamăgise niciodată. Ori de cîte ori pleca, la şcoală, în călătorii şi, mai tîrziu, cu afaceri, cînd, treptat, Max începuse să o implice în activitatea companiei, datorită faptului că trebuia să lase pe cineva, în urmă, la cîrma lui *Harper Mining,* Stephanie ardea de nerăbdare să se întoarcă acasă la Eden. Chiar şi după ce *Harper Mining* îşi mutase sediul la Sydney, pentru a se afla în centrul comercial al Australiei, cînd compania îşi extinsese ac-

tivitatea în Asia de sud-est şi apoi în toată lumea, ea tot continuase să se considere o nordică. Fusese nevoită să admire noua creaţie a lui Max, superba casă Harper, pe care o ridicase într-un punct excelent, de unde se vedea foarte bine portul Darling Bay, din apropiere de Sydney. Cu excepţia celor două căsnicii, de scurtă durată şi nereuşite, dintre care prima i-o adusese pe Sarah şi a doua pe Dennis, Stephanie trăise în casa Harper, fără să se plîngă, ori de cîte ori se aflase în Sydney. Dar, imediat cum i se oferise o posibilitate, fugise la Eden. Fusese singurul loc din lume unde se simţise în siguranţă.

Pînă cînd... Stephanie se foi, neliniştită, pe şezlong. Nu te mai gîndi la asta, nu te mai gîndi la asta, îşi porunci ea, aşa cum făcuse, deseori, înainte. Un nou început. La asta trebuie să te gîndeşti. La Dan. Aruncă o privire, printre gene, spre locul unde el stătea, întins lîngă piscină, absorbind soarele dimineţii. Cît de neaşteptat apăruse în viaţa ei pentru a o ajuta să treacă prin cea mai gravă criză şi pentru a-i oferi promisiunea unui viitor! Şi încă la o vîrstă la care majoritatea femeilor încep să se teamă că totul s-a terminat pentru ele, îşi spuse ea, încîntată. Eh, se spune că viaţa începe la patruzeci de ani! Zîmbi uşor, îşi privi trupul, care era departe de a arăta de patruzeci şi ceva de ani, şi îşi aminti de bucuriile pe care învăţase să le cunoască, prin intermediul lui, în ultimii şapte ani. În paradisul lor, noul Eden.

Începutul noii ei vieţi, alături de Dan, îi dăduse lui Stephanie încrederea necesară pentru a face schimbările care ar fi trebuit făcute demult. Deşi se aflase la cîrma lui *Harper Mining* încă de la moartea tatălui ei, cînd ea avusese şaptesprezece ani, fusese nevoie de bucuria primei căsnicii fericite şi pe deplin reuşite,

pentru a-şi administra averea după cum voia. În sfîrşit, era capabilă să pună în practică tot ce o învăţase directorul administrativ al companiei, loialul Bill McMaster, de-a lungul anilor. Preluă hăţurile companiei şi luă totul de la început.

Întîi şi întîi, dispăruse casa Harper – Stephanie era pregătită să iasă din umbra lui Max. În locul ei, Dan şi cu ea construiseră o casă a lor, într-o frumoasă zonă împădurită din susul coastei. Ridicaseră o casă elegantă, în stil colonial, după desenele lui Stephanie, ale cărei proporţii, balcoane cu lucrătură complicată şi alb strălucitor făceau să se vadă din largul mării Tasmaniei şi chiar şi din apele Pacificului de Sud. Durase mult construcţia casei şi a grădinii, dar, în tot acel timp, Stephanie nu se întorsese în vechea ei casă şi încercase chiar să nu se gîndească la ea. Totuşi, atunci cînd venise momentul să dea un nume noii ei locuinţe, nu se putuse gîndi decît la unul singur: Eden.

Mai devreme sau mai tîrziu, tot trebuia să ia o hotărîre în privinţa vechii case, ştia acest lucru. Dar fusese atît de simplu să amîne totul. Datorită faptului că viaţa ei era atît de plină acum, descoperind bucuria convieţuirii cu Dan, implicîndu-se mai activ în afaceri şi ajutîndu-şi copiii să crească, Stephanie găsi că lunile se transformau în ani şi, totuşi, problema rămînea, în continuare, nerezolvată. Ştia, după cecurile pe care le trimitea regulat, că proprietatea era bine întreţinută de bătrîna menajeră de la Eden, care lucra acolo de mai bine de patruzeci de ani, şi de indigenii loiali care locuiau acolo. Dar mai ştia şi că ea însăşi nu avea să mai locuiască niciodată acolo. Într-o bună zi, trebuia să decidă dacă să dea casei altă folosinţă sau să o pună în vînzare. Cu toate acestea, multă vreme nu putuse nici măcar să dea ordin pentru refacerea şi remobilarea ei, lucruri care

erau necesare după incendiu.

Incendiul... Stephanie alungă din nou acel gînd nepoftit. Totuşi, imaginile sumbre îi inundară mintea – lampa cu petrol care căzuse pe podea, flăcările care cuprinseseră totul cu repeziciune şi, mai presus de toate, acel chip al nebuniei şi morţii. Abia cu o lună în urmă, izbutise să scape de fantomele unui trecut îngrozitor, suficient de mult pentru a da ordin să se înceapă lucrările de refacere. Şi, cînd acestea aveau să se termine, atunci ce urma să se întîmple? Atunci o să mai vedem, în regulă? îşi spuse ea, cu fermitate.

Ridicîndu-se de pe şezlong, se duse, în fugă, spre Dan.

– Vii în casă?

El îşi ridică pălăria de soare pe care o ţinea pe faţă şi deschise un ochi.

– Şterge-o, doamnă Marshall, spuse el pe un ton de glumă.

Stephanie chicoti şi se aşeză lîngă el, pe vine, începînd să-i mîngîie trupul bronzat. Se jucă şicanator cu firele de păr de pe pieptul lui, încercuindu-i sfîrcurile şi coborîndu-şi mîna pe burta lui plată. Dan se ridică brusc şi o apucă de mînă.

– Hei, ai grijă cum te porţi, zise el, zîmbind. Du-te în apă să te... răcoreşti. Unii încearcă să se pregătească pentru o zi de muncă, în sala de operaţii. Cei care nu trebuie decît să se joace cu bursele internaţionale n-au nici o problemă.

Împingînd-o încet, încet, spre apă, luptîndu-se în glumă, Dan reuşi, în cele din urmă, să o arunce în bazin.

Apa i se păru foarte rece după ce stătuse atîta la soare. Stephanie ieşi la suprafaţă, icnind, după care porni să înoate fericită spre celălalt capăt al piscinei. Înotă repede cîteva lungimi de bazin, pînă cînd, în final, ajunse să respire anevoios şi să simtă furnicături în tot

corpul. În clipa în care se întoarse să facă ultimul tur, văzu pe cineva ieşind din casă şi străbătînd pajiştea. Matey, majordomul casei Harper încă din vremuri imemoriale, venea aducînd micul dejun. Originea lui Matey era învăluită în mister; Stephanie îşi amintea că una din variantele auzite, în copilărie, era că Max îl furase de la o familie de aristocraţi englezi, în timp ce, potrivit alteia, Matey ar fi fost majordom într-un mare palat european. Dar, indiferent de unde ar fi venit, norocul i-a surîs cînd Max l-a instalat în casa Harper şi i-a dat ordine stricte de a conduce o casă mare, în stil mare. Ca de obicei, Max nu luase o hotărîre greşită. Şi acum, cînd avea şaptezeci şi ceva de ani, lui Matey tot îi mai plăcea să menţină vechile standarde şi se mîndrea, în sinea lui, cu faptul că reuşea să-i facă pe membrii familiei Harper să trăiască în stil mare, în nişte vremuri mai comune, în ciuda preferinţelor doctorului Marshall pentru o viaţă mai simplă. Astfel încît, orice ar fi spus Dan, micul dejun continua să fie adus cu un cărucior din lemn de mahon, cu argintărie şi şervete din damasc imaculat, aşa cum se întîmplă şi în ziua aceea.

– Bună dimineaţa, Matey, îi strigă Stephanie ieşind din piscină. Poţi să-mi aduci şi telefonul, te rog?

Acesta era încă un ritual al dimineţii. Matey nu era deloc de acord cu telefoanele în timpul mesei şi era surd la discuţiile legate de faptul că oamenilor de finanţe şi celor care aveau urgenţe medicale nu le plăcea să li se spună să revină. Dar, deşi dăduse de înţeles că avea obiecţii, prin rigiditatea spatelui, se duse înapoi în casă, aşa cum făcea în fiecare zi.

Luînd un prosop, Stephanie se duse la Dan şi, înconjurîndu-i gîtul cu braţele, din spate, îi întrerupse eforturile de a citi ziarul de dimineaţă, rozîndu-i urechea, plină de entuziasm.

152.075

– Iarăşi tu? întrebă el, gemînd.

– Nu! spuse ea cu o voce groasă. E Matey! Ai vreo nemulţumire?

– Îmi uzi ziarul. Vino încoace.

Luînd prosopul, el începu să o şteargă pe spate, cu mişcări lente şi pline de dragoste.

– Mmmm, murmură ea. Cu chestii din astea ţi-ai cîştigat existenţa înainte să te apuci de medicină?

– Cu astea... şi cu escrocherii, jafuri la drumul mare şi acte de piratenie, în largul mării.

– Ce prostii, spuse ea, rîzînd.

– Vorbesc foarte serios! prostestă el. Am luat bisturiul în mînă abia cînd mi s-a spulberat de tot ambiţia, din copilărie, de a deveni un Ned Kelly al prezentului.

– Trebuie să serveşti micul dejun, domnule doctor, spuse Stephanie, cu fermitate. E clar că ai început să delirezi!

În timp ce-şi beau cafeaua, Dan o întrebă:

– Cum te simţi astăzi, Steph?

– Ce vrei să spui?

– Păi, ameţeala de ieri, te... frămîntă ceva?

– Absolut nimic, zise ea, ferm.

– Nu regreţi hotărîrea de a începe refacerea vechiului Eden?

O umbră trecu peste chipul lui Stephanie şi ea răspunse, evaziv:

– A fost căminul meu. Pe chipul lui Dan se citi îndoiala. A fost, insistă ea. În ciuda tuturor lucrurilor care s-au întîmplat acolo, a fost căminul meu.

El îi luă mîna cu blîndeţe şi îi mîngîie dosul degetelor.

– Ştiu că ţi-e foarte greu să te rupi de trecut, dar simt nevoia să ştiu că acesta e căminul tău, acum, noul nostru Eden, îi spuse el, încet.

Ea îşi ridică privirea şi îi trasă conturul maxilarului cu

un deget.

– Ăsta e răspunsul tău, Dan, zise ea. Tu, eu, noi, aici împreună, luînd micul dejun ca orice alt cuplu. Doar că... zise ea, apoi se întrerupse brusc, tremurînd.

– Ce este?

– În ultima vreme, am senzaţia, uneori... am un presentiment ciudat, ca şi cum ar veni ceva spre noi... ceva rău. Ah, dragul meu... Se întristă şi Dan văzu că avea lacrimi în ochi. Sîntem atît de fericiţi, cred că mi-e teamă doar să nu se întîmple ceva care să ne fure fericirea asta, adăugă ea şi se cutremură violent. Cred că cineva trebuie să calce pe mormîntul meu, mai zise ea, apoi zîmbi stins şi încercă să-şi recapete stăpînirea de sine.

– Steph, ascultă-mă, zise Dan, şovăitor. N-o să-ţi placă, dar ai nevoie de o pauză. Ar fi timpul să te îngrijeşti şi de tine. Şi de mine. Îţi dai seama că petrecerea de aniversare a fost prima oară cînd am petrecut mai mult de două ore împreună, după nu ştiu cîte luni? Şi chiar şi atunci a trebuit să împărţim timpul cu alte o sută cincizeci de persoane!

– Ah, Dan... preşedintele lui *Harper Mining* nu poate să plece aşa, pur şi simplu, şi să lase totul baltă.

– Compania poate să se descurce fără tine, o zi. Astăzi.

Stephanie zîmbi, aprobator.

– La ce te gîndeşti?

– La orice. La nimic în mod deosebit. Dar ceea ce facem, să facem împreună, spuse el, zîmbind în acel fel pe care ea îl găsea întotdeauna atrăgător. Femeia cea mai bogată din Australia nu poate avea o zi liberă, din cînd în cînd?

– S-a făcut, domnule doctor.

Cînd se aplecă să-l sărute, sună telefonul.

– Nu-i da atenţie!

– Dan...

– La naiba cu *Harper Mining,* măcar o dată!

– Ar putea să fie Dennis sau Sarah, zise ea şi răspunse la telefon.

– Stephanie? Ei i se strînse inima. Recunoscu vocea, imediat. Sînt Bill McMaster. Iartă-mă că te sun aşa devreme, dar avem vreo două probleme. Te-am sunat doar ca să te rog să vii la birou cît mai repede, da?

– Ah, Bill... spuse ea, fiind conştientă că părea nehotărîtă. N-ai putea să rezolvi tu? Mă gîndeam să-mi iau liber astăzi... Dan şi cu mine...

– Steph, e vorba de ceva grav! spuse Bill, furios.

Stephanie îi aruncă o privire lui Dan, care, după expresia de tristeţe de pe chip, ghicise cam despre ce era vorba.

– Te rog, Bill, nu-mi strica ziua.

– Nu e vorba de o afurisită de zi, explodă el. Ci de *viaţa* ta! Deci, în cît timp ajungi aici? o întrebă el, după care trînti telefonul.

Zguduită, Stephanie puse receptorul în furcă.

– Scumpul Bill, zise Dan, sarcastic. Poţi să fii sigur că întotdeauna pune interesele companiei mai presus de orice.

Pînă cînd ajunse la sediul companiei, din Bent Street, în inima centrului comercial al Sydney-ului, starea de spirit a lui Stephanie se modificase. Ajungînd în biroul ei, o întrerupse pe asistenta ei care spunea: „Şi Contabilitatea şi Operaţiuni Europene solicită întîlniri de

urgenţă, domnişoară Harper!", pentru a cere ceva.

– Vreau să văd cît se poate de repede cifrele de peste noapte, de la Wall Street, Hilary.

Prin uşa de legătură a biroului preşedintelui, îl văzu pe Bill care vorbea la telefon şi care nu era deloc mai liniştit.

– Luaţi un tîrnăcop afurisit şi săpaţi dacă e nevoie, numai să-mi daţi numele! striga el. Vreau să ştiu cine şi vreau să ştiu de ce şi nu accept nici o scuză!

După aceea închise telefonul şi veni în biroul lui Stephanie, cu o hîrtie în mînă. Ea îşi dădu seama imediat despre ce era vorba.

– Se joacă cineva cu acţiunile noastre?

– Şi îşi acoperă urmele al naibii de bine, mormăi Bill.

– O încercare de preluare?

– S-ar putea.

– Cine e în spatele ei?

– Asta încerc şi eu să aflu. Am pus pe toată lumea să scormonească. Dar încă n-am aflat nimic privitor la destinaţia acţiunilor.

Stephanie se încruntă, gînditoare.

– Păi, pînă nu aflăm unde se duc acţiunile noastre, al cui e degetul care ni se vîră deodată în plăcintă, nu prea putem face cine ştie ce. Totuşi, noi doi am putea să verificăm, cu foarte mare atenţie, cifrele preliminare şi să vedem ce găsim.

Se aşeză la birou şi îi făcu semn lui Bill să-şi aducă un scaun lîngă ea.

Deşi era un om foarte hotărît, Bill ezită şi se întoarse spre fereastră, prefăcîndu-se că admiră priveliştea. În cele din urmă, spuse:

– Ai... ai văzut ziarele de dimineaţă?

– Ziarele? Nu.

Fără să mai scoată un cuvînt, Bill îi dădu o pagină

din interiorul unui ziar, pe care o avusese împăturită în buzunar. Văzu imediat că ea ghicise despre ce era vorba.

– Nu, Bill, nu, şopti ea.

– Trebuie să înfrunţi totul, fetiţo. Direct, e singura soluţie.

Forţîndu-se, Stephanie luă pagina. Sub titlul *Clevetirile oraşului,* citi articolul de care se temea.

Una din cele mai captivante poveşti din ultimii ani ajunge la ultimul său capitol astăzi, cînd Jilly Stewart iese din închisoare, ca o femeie liberă. Locuitorii oraşului Sydney îşi vor aduce aminte că, acum şapte ani, ea a fost condamnată pentru două lucruri: complicitate la crimă şi crimă de gradul întîi. Este sigur că eliberarea ei va stîrni iarăşi controversele care au apărut în timpul procesului ei dramatic. Juraţii au găsit-o vinovată de a fi fost complice la tentativa de ucidere a celei mai bune prietene a ei, moştenitoarea Stephanie Harper. De asemenea, a mai fost condamnată pentru uciderea soţului lui Stephanie Harper, campionul de tenis Greg Marsden, care, la vremea respectivă, se spune că ar fi fost amantul lui Jilly Stewart. Dar, dincolo de aceste fapte clare, există o încîlceală de împrejurări bizare, care au captivat presa timp de săptămîni întregi. În cursul procesului, a ieşit la iveală faptul că acuzata fusese invitată, singură, ca oaspete, în călătoria de nuntă a victimei. Instrumentul crimei a fost un crocodil de apă sărată, lung de vreo patru metri. Victima a supravieţuit în chip miraculos unui atac îngrozitor şi a devenit preşedintă a companiei Harper Mining *şi o persoană foarte importantă în viaţa comercială şi socială a ţării. În prezent, căsătorită cu bărbatul care i-a refăcut faţa şi trupul, chirurgul plastic Dan Marshall, Stephanie Harper...*

Îngreţoşată, Stephanie lăsă ziarul să-i cadă din mînă

şi se întoarse spre Bill.

– Nu... nu mă aşteptam la asta, zise ea, cu greu.

– Dar ştiai, cu siguranţă, îi spuse el cu o voce blîndă.

– Ştiam că trebuia să fie eliberată cam în perioada asta. Nici nu voiam să ştiu mai mult, spuse ea şi pe chip i se putea citi deznădejdea, ochii fiindu-i plini de amărăciune. Credeam că s-a terminat, Bill! De ce nu vor să renunţe odată?

Bill îşi drese glasul.

– Mai am să-ţi spun ceva, Steph... şi îmi pare rău că trebuie să ţi-o spun, dar se pare că ăsta e doar începutul...

Capitolul 3

– *Duminică, duminică, atît de bună pentru mine...* cînta Jake, sub duş, iar din dormitor se auzea vocea crainicului radio, care spunea:

– Şi acum, vă prezentăm ştirile şi buletinul meteo pentru această dimineaţă de luni. Gradul de poluare este ridicat în Sydney, astăzi...

– *Luni, luni,* continuă Jake să cînte, extrem de fals, hotărînd în gîndul lui că era începutul unei săptămîni bune.

Jake îşi începea întotdeauna ziua cu un duş. Era extrem de curat, nu cu egocentrism, ci cu aroganţa uneia din marile feline ale junglei – un leopard, o puma sau un tigru. Acesta era unul din lucrurile care atrăgeau femeile, simţurile lor le spuneau că puteau linge pateu de pe burta lui, că puteai sorbi şampanie din buricul lui, că-l puteau săruta şi adulmeca oriunde, fără rezerve. Acum se întinse şi se bălăci sub jetul de apă, îndepărtînd, de fapt, chiar urmele unei astfel de aventuri nocturne.

– *Acum sînt burlac şi trăiesc singur...*

Jake se hotărîse să treacă la un cîntec pe care-l cunoştea mai bine. Dar gîndul nu-i era tocmai la text

Gînditor, îşi săpuni trupul bine format, verificînd, inconştient, aşa cum făcea în fiecare dimineaţă, conturul clar al muşchilor prin piele, burta plată şi pulpele – corpul lui avea tendinţa de îngrăşare, dar el ţinea acest lucru sub control, mai degrabă prin exerciţii fizice intense, decît prin vreun fel de autodisciplină. Ca întotdeauna, fu mulţumit de ceea ce descoperi şi nu se putu abţine să nu rîdă uşor, cînd cercetările lui mai scoaseră la iveală cîte ceva care-i amintea de escapada din noaptea precedentă.

Ieşi de sub duş, se şterse în grabă şi apoi se înfăşură într-un halat greu de baie, ducîndu-se în dormitor. În afară de obiectele bărbăteşti obişnuite, de pe noptieră – ceas, mărunţiş şi butoni –, încăperea era ciudat de impersonală – locuinţa unui bărbat care nu lăsa urme. Totuşi, era opulentă şi frumos mobilată. Plăteşti enorm pentru un apartament de lux la *Regent,* dar asta şi primeşti, lux, îşi spuse el. Picioarele goale i se afundară în covorul gros a cărui culoare bleu se găsea şi în draperiile grele din mătase chinezească. De asemenea şi pereţii erau îmbrăcaţi în mătase, de un galben-deschis, avînd o bordură de irişi şi nuferi de un albastru-închis. Tonurile predominante de crem, culoarea oului de raţă şi albastru ca ardezia erau înviorate de roşul abajururilor, pernelor şi diverselor ornamente. Cu pielea lui albă, părul negru şi ochii albaştri, Jake considera că tot acel cadru i se potrivea foarte bine.

Începu să aleagă, cu grijă, hainele cu care să se îmbrace pentru ziua aceea. Era la fel de atent la îmbrăcăminte cum era faţă de propriul corp, costumele lui fiind întotdeauna operele celor mai buni croitori englezi, iar cămăşile – exemple fine ale faptului că americanii se pricepeau la astfel de lucruri. Rezultatul era scump, dar discret, chiar conservator. Lui Jake, nu-i plăcea nimic

ţipător, avînd o pasiune pentru calitate. În plus, ştia că trebuia să pară genul de om căruia alţii să simtă că puteau să-i încredinţeze banii. Însă, fudulul din el se trădă prin batista viu colorată, care-i ieşea puţin din buzunarul de la piept. Pe dedesubtul acelui costum sobru, purta, ca întotdeauna, un slip modern şi sumar, italienesc, căci Jake ştia, din experienţă, că un bărbat nu putea şti niciodată, chiar în cele mai monotone zile, ce s-ar fi putut întîmpla pînă la ora de culcare.

Se auzi sunînd telefonul de pe noptieră. Ridică receptorul.

– Cifrele de dimineaţă vă aşteaptă, domnule Sanders. Şi le avem şi pe cele legate de acţiunile *Harper Mining.*

Jake zîmbi.

– Bine, Anton a venit?

– De zece minute.

– În regulă. Vin şi eu imediat. Să nu pierzi nimic din acţiunile alea preţioase pînă ajung, da?

Jake puse receptorul în furcă şi-şi permise un moment de autofelicitare, zîmbind încîntat. După aceea reveni la realitate şi ieşi din apartament, fluierînd uşor o altă melodie: *Era odată un puşti colonialist năzdrăvan...*

– Îmi spune şi mie cineva de ce naiba am fost chemat din nou aici?

Sarah îşi ridică privirea de pe carte şi se uită la Dennis, dezaprobator.

– Linişteşte-te, frăţioare, îi spuse ea, calmă. N-are nici un rost să te enervezi.

Dar Dennis era pus pe ceartă şi nu voia să se lase.

– Abia sîmbăta trecută am venit aici, la Eden, pentru petrecere! A fost destul de greu să plec din Perth pentru a ajunge la timp... şi, abia mă duc, că mă şi cheamă înapoi. Cine se joacă de-a bumerangul, Sass? Şi ce-am mai făcut de data asta, ca să merit întrunirea unui consiliu de război al familiei?

– Ah, nu e pentru tine, zise Sarah, zîmbind. Se pare că eşti în pericolul de a-ţi pierde titlul de producător de necazuri familiei Harper. O mai ţii minte pe mătuşica Jilly, de cînd eram noi mici? Jilly Stewart.

Dennis se încruntă.

– Ticăloasa aia! spuse el, furios. Ce legătură are ea cu chestia asta?

– Of, Dennis... spuse Sarah şi, uitîndu-se la ea pentru prima oară, Dennis observă semne de o reală amărăciune.

– Ce este, Sass? întrebă el, îngrijorat.

Sarah oftă.

– Nici măcar nu ştiu de unde să-ncep. Uite ce e, ar trebui să-ţi pui ceva de băut. Am impresia că o să ai nevoie.

În dormitorul de deasupra salonului de la Eden, Stephanie asculta, absentă, murmurul scăzut al glasurilor copiilor ei. Stînd la măsuţa de toaletă, se farda cu grijă. Fond de ten, fard de pleoape, rimel, fard de obraz, ea trecu prin toate aceste faze, absolut mecanic. De pe un fotoliu din apropiere, Dan o privea cu atenţie. Ca întotdeauna, ceea ce făcea ea ieşea bine. Îşi modelă faţa cu

nuanţe subtile şi alese, pentru ochi, ceva care aducea exact cu culoarea albăstrelelor sub o ploaie de primăvară. Dar îşi dădu seama că ea făcea totul mecanic, gîndurile aflîndu-i-se la mile întregi depărtare, căci ochii, care se reflectau în oglindă, erau lipsiţi de viaţă.

– Steph, începu el şovăitor, vrînd să rupă acea tăcere apăsătoare. Iartă-mă... dar să ştii că nu e prea tîrziu să renunţi la treaba asta.

– Să renunţ? întrebă Stephanie ca şi cum s-ar fi trezit dintr-o stare de ameţeală. Cum să fac aşa ceva?

– Foarte simplu, zise Dan. Doar pui mîna pe telefon. Sau mă laşi pe mine s-o fac.

– Ah, Dan, zise ea cu o voce foarte obosită.

– Scumpa mea... spuse el, împărţit între a nu o presa şi a face ce simţea că trebuie să facă. Îţi spun, toate instinctele îmi zic că faci o greşeală teribilă.

– S-ar putea să te înşeli.

– Măcar mai gîndeşte-te puţin, o îndemnă el. Te-ai aruncat în asta prea repede, nu te-ai gîndit deloc. Ar putea exista o mulţime de... repercusiuni.

Stephanie lăsă jos beţişorul cu rimel şi se întoarse spre el.

– N-am de ales, spuse ea, cu fermitate.

– Ba poţi să alegi dintre o mulţime de lucruri! exclamă el. Numai că, dintr-un motiv inexplicabil, pur şi simplu nu-ţi exerciţi dreptul de a alege. Se pare că cedezi fără să opui nici cea mai mică rezistenţă.

– Nu e vorba de mine, Dan, şi ştii asta foarte bine. Dar nu se poate lupta contra faptelor concrete, spuse ea şi întinse mîna spre el, pentru a se sprijini.

Dan fu şocat cînd simţi că era rece ca gheaţa, în acea seară caldă de vară. Mai făcu o ultimă încercare în a o convinge să se răzgîndească:

– Nu e neapărată nevoie să te forţezi să treci prin

aşa ceva, măcar dacă aş putea să te fac să înţelegi asta.

– Dan! exclamă ea, îndreptîndu-se brusc şi strîngîndu-i mîna cu putere. Nu uita, înainte să apari în viaţa mea, mi-am petrecut cea mai mare parte din ea, ascunzîndu-mă. Nu mai trebuie şi n-o s-o mai fac. *Nu mă ascund de asta!*

– Nu-mi vine să cred! Absolut nimic! exclamă Dennis şi, tremurînd, se duse la servanta cu băuturi, punîndu-şi încă un whisky.

– Calmează-te, zise Sarah. N-o să rezolvi nimic dacă te îmbeţi.

Furios, el o ignoră şi dădu atenţie numai propriei mîinii.

– Pur şi simplu, nu-mi vine să cred!

– O să crezi.

– E greşit, trebuie să fie. E o nebunie. E... e o chestie împuţită!

– Dennis...

– Ei bine, n-o să accept, chiar dacă tu o faci! spuse el dînd whisky-ul pe gît, sfidător. Nu sînt obligat...

– Uite ce e, trebuie s-o iei mai uşor, spuse Sarah, cu fermitate. Nici n-o s-o ajuţi pe mama, nici n-o să schimbi nimic, dacă-ţi păstrezi atitudinea asta. Măcar o dată încearcă să te gîndeşti şi la altcineva, în afară de tine însuţi, da? zise ea, apoi, pentru a-şi înmuia reproşul, adăugă: Bănuiesc că am putea să ne gîndim şi la partea amuzantă a lucrurilor.

Dennis era extrem de furios.

– Dumnezeule, trebuie să ai un simţ al umorului îngrozitor. Eşti bolnavă, Sass, ştii asta?

Sarah se întunecă la faţă, dar îşi păstră cumpătul.

– Poate că e ceva ereditar, spuse ea, calmă.

În clipa aceea, uşa se deschise şi Stephanie intră în cameră, împreună cu Dan. Ea era superb îmbrăcată, într-un costum negru cu alb, fardată impecabil şi cu fiecare fir de păr la locul lui. Deşi palidă, era calmă şi le zîmbi, cu dragoste, traversînd încăperea pentru a-i îmbrăţişa.

– Mamă, arăţi superb, zise Sarah, cu căldură, dar Dennis interveni brusc:

– Chiar iei toată... toată mizeria asta în *serios?* o întrebă el, agresiv.

– Dennis, nu-i vorbi aşa mamei tale, spuse Dan, cu severitate.

Dennis se întoarse spre el, puţin zguduit, dar tot furios.

– Asta e o problemă de familie, Dan, spuse el, sarcastic. A familiei Harper.

Dan abia îşi stăpînea enervarea.

– Mă tem că e o problemă a noastră, a tuturor, iar remarcile tale nu uşurează deloc lucrurile.

– Vă rog, vă rog... încetaţi, amîndoi! strigă Stephanie şi tonul ei îndurerat îl dezmetici imediat pe Dennis.

– Am băut prea mult, murmură el, ca o scuză. Dar, mamă, e adevărat ce mi-a spus Sarah? întrebă el, apoi aproape rugător: Spune-mi că nu e.

Stephanie zîmbi, cu tristeţe.

– Aş vrea s-o pot face, Dennis. Dar mă tem că asta e o problemă care nu poate fi rezolvată cu un sărut din partea mamei. Ţi s-a spus, în general, care e situaţia. Numai că încă n-am hotărît ce să facem. Primul pas...

În acel moment se auzi soneria. Toţi ascultară

încordaţi. Auziră pasul negrăbit al lui Matey, care se duse să deschidă.

– Ah, domnule McMaster, poftiţi. Sînteţi aşteptat. Membrii familiei sînt în salon. Pe aici, vă rog.

În salon, tensiunea era aproape palpabilă. Paşii se auziră străbătînd holul, după care uşa salonului se deschise larg. Bill McMaster se afla în prag, cu o servietă în mînă.

– Bună seara, zise el stînjenit. Am adus pe cineva... după cum ştiţi cu toţii...

Glasul i se frînse şi el se dădu într-o parte. În spatele lui, se afla Jilly. Rochia îi era şifonată, decolorată şi demodată, iar în mînă avea o poşetă uzată. Pe chip, însă, avea un zîmbet sfidător. Intră încet în cameră. Nimeni nu scoase o vorbă.

În cele din urmă, ea fu cea care rupse tăcerea:

– Haideţi, nu-mi spune nimeni „salut"? întrebă ea.

Primul care îşi reveni fu Dennis.

– Eu unul te-aş da afară, zise el privind-o cu duşmănie. Dar nu e casa mea.

– Dennis! îl admonestă Dan printre dinţi.

Încercînd să îndrepte repede gafa fratelui ei, Sarah se duse spre ea, privind-o compătimitor.

– Bună, îi spuse ea, bine ai venit înapoi.

Jilly îi acceptă sărutul, dar atitudinea nu i se modifică.

– Stephanie? spuse ea, provocator. Aceasta o privea încremenită, incapabilă să facă vreo mişcare sau să spună ceva. Atunci, Jilly explodă: Pentru Dumnezeu! Aţi putea să-mi spuneţi măcar ce caut aici!

Dan interveni, cu tact:

– Aş propune să ne aşezăm cu toţii. Dennis, vrei să oferi de băut tuturor, te rog? Ce doreşti, Jilly? Apropo, eu sînt Dan Marshall, soţul lui Stephanie, zise el şi,

luîndu-o de braţ, o conduse spre un scaun, după care făcu acelaşi lucru şi pentru Stephanie.

Cînd încordarea se mai risipi puţin, se aşezară cu toţii şi aşteptară un alt fir de care să lege o conversaţie.

– Bill, cred că tu eşti cel mai în măsură să vorbeşti, spuse Dan.

Bill aşteptă pînă cînd Dennis servi pe toată lumea cu cîte ceva, după care, în linişte, deschise servieta şi scoase o cutie veche de fier, pe care o puse pe masă în faţa lui. Îşi drese glasul şi spuse:

– Cînd a murit Max Harper, tatăl lui Stephanie, nu s-a găsit nici un testament. Drept urmare, totul a trecut, în mod automat, în posesia lui Stephanie. De curînd, ea a hotărît să se înceapă renovarea vechii case de la Eden, primul cămin al lui Max, dar şi ultimul, fiind locul unde a murit. Săptămîna trecută, oamenii au început să lucreze în bibliotecă, încăperea preferată a lui Max. Cînd s-au înlăturat panourile de lemn, care căptuşeau pereţii şi care fuseseră distruse de foc, a ieşit la iveală un seif de existenţa căruia nu a ştiut absolut nimeni. Această cutie se afla înăuntru. Deschise cutia, apoi le arătă un teanc de hîrtii îngălbenite, legate cu o panglică decolorată. Un singur lucru ne interesează de-aici, continuă el, trist: testamentul lui Max Harper. Te-am adus aici pentru un singur motiv, Jilly. Nu te-am aşteptat în faţa închisorii ca să-ţi joc o festă. Eşti implicată în treaba asta şi am căzut cu toţii de acord, mai mult sau mai puţin, că ai dreptul să afli despre ce e vorba.

Ochii lui Jilly sclipiră şi ea se trase pe marginea scaunului, fără să scoată, însă, nici un sunet. Bill luă testamentul.

– Am verificat şi răsverificat documentul, martorii, semnătura, absolut tot. E legal. Nu există nici o îndoială cum că n-ar fi autentic... în ciuda oricăror discuţii. Îi voi

da citire, mă rog, părţii importante.

Termină odată, Bill, ar fi vrut să ţipe Stephanie, nu mai prelungi agonia. Spune-i.

– *Eu, Maxwell Harper,* citi Bill încet, *fiind sănătos atît la minte, cît şi la trup, las toată averea fiicei mele Stephanie, pentru folosinţa ei personală... cu speranţa şi credinţa că Stephanie va avea grijă de sora ei, Jilly, pe care, prin acest document, o recunosc ca fiică.*

Tăcerea care urmă păru să se prelungească la infinit. Fu întreruptă abia în clipa în care Jilly ţîşni în picioare şi o rupse la fugă din încăpere, urlînd:

– Nu, nu, nu, nu!

Minutele treceau, dar Jilly nu se mai întorcea. Nimeni, însă, nu voia să-i întrerupă gîndurile care o ţineau atît de mult în grădină. În cele din urmă, Stephanie se îngrijoră serios şi, luînd un pled, ieşi din casă.

O găsi pe Jilly în vîrful stîncii, stînd cu privirea aţintită asupra punctului în care linia coastei forma un mic port natural, dedesubt. Ochii îi sclipeau în întuneric ca ai unei pisici şi vorbea singură, mormăit şi întrerupt. Păru să nu simtă apropierea lui Stephanie pînă cînd aceasta îi puse pledul pe spate, pentru a o apăra de briza rece care sufla dinspre mare. Jilly era încordată ca un arc şi tresări, violent, cînd simţi atingerea, asemeni unui animal sălbatic.

– Jilly... trebuie să vorbim. Tăcere. Şi pentru mine a fost un şoc teribil. Dar speram că o să putem găsi o modalitate de a rezolva totul, împreună.

– Nu te amăgi singură! spuse Jilly cu o voce

tremurătoare. Nu pot să... vorbesc. Faptul că sîntem surori nu schimbă absolut nimic între noi. Doar că... îmi dă un motiv în plus să am senzaţia că eu am fost cea care a pierdut.

Stephanie se înfioră.

– Ba ar putea schimba ceva. Dacă ai vrea.

– Ah! Nu vreau decît să nu fi aflat niciodată. De ce a trebuit să ne spună? De ce nu ne-a spus mai înainte?

– Nu ştiu, spuse Stephanie, căutînd să acţioneze cu prudenţă. Ştii că întotdeauna a fost prea mîndru şi prea egoist ca să admită că avea vreun defect. Probabil că n-ar fi vrut să se afle niciodată că a sedus-o pe mama ta, mai ales că el şi tatăl tău...

– Presupusul meu tată, o corectă Jilly, cu sarcasm.

– Ei fuseseră prieteni de o viaţă, parteneri de afaceri...

– Dar să ne vadă crescînd împreună, devenind cele mai bune prietene şi să nu sufle o vorbă?

– Hai să-l lăsăm pe Max, spuse Stephanie, cu fermitate. Încearcă să-ţi aminteşti că multă, multă vreme, noi două ne-am avut ca surorile.

– Şi la ce bun? întrebă Jilly. La ce bun, cînd ne-am îndrăgostit amîndouă de acelaşi bărbat?

Stephanie se făcu albă ca varul.

– Greg Marsden, spuse ea, cu greu, era un bărbat foarte... deosebit. Nu-i deloc de mirare că am făcut-o.

– Aceeaşi Steph dintotdeauna! spuse Jilly, zîmbind ironic. Nu-mi vine să cred! Există vreun lucru căruia să nu încerci să-i găseşti scuză? Acest „bărbat deosebit" nu era însurat cu tine nici măcar de o săptămînă, cînd a-nceput să se ţină după mine. Ah, era excelent, e adevărat, te regula minunat, asta pot s-o spun! Stephanie păli se îngrozitor. Cunoscîndu-şi puterea şi fiind decisă să rănească, Jilly continuă repede: Dar a vrut să mori!

La asta ce mai ai de zis? Şi, cînd ne-a dus în plimbarea aia pe rîu şi te-a aruncat la crocodil, eu n-am ridicat nici măcar un deget în ajutorul tău. Pentru că şi eu voiam să mori!

Gîfîia şi îşi încleşta şi descleşta pumnii, ritmic.

– Jilly, spuse Stephanie foarte încet, dar stăpînă pe sine, crezi că-mi spui ceva ce nu ştiu? Ştiind, toţi anii ăştia am încercat să te iert. Acum cred că pot s-o fac.

– N-ar trebui! În loc să se calmeze, Jilly deveni şi mai agitată. Cînd eram mici, te-am urît pentru că aveai bani şi eu niciodată nu aveam de ajuns. Cel mai mult te-am urît cînd te-ai măritat cu Greg Marsden. Nu numai pentru că-l doream şi eu şi ştiam că-i puteam oferi sexul pe care şi-l dorea. Nu, a fost pentru că domnişoara Stephanie Harper, sărmana fetiţă bogată, avea iarăşi ceea ce era mai bun!

– Jilly... nu vezi că ni s-a acordat o şansă să îndreptăm greşelile din trecut? spuse Stephanie, punînd tot sufletul în acele cuvinte.

– E prea tîrziu, strigă Jilly. Nu vreau să fiu sora ta! Nu vreau mila şi pomana ta! Nu-ţi dai seama că asta e ultima răsucire a cuţitului în rană? Toţi anii ăştia te-am invidiat, pentru banii tăi, pentru puterea ta, pentru soţul tău. Ca să aflu acum că ar fi trebuit să fie ale *mele!* Ale mele, ale mele, ale mele!

– Dumnezeule, uitaţi-vă în ce hal sîntem! Uitaţi-vă ce ne-a făcut? Şi abia a sosit. Te rog să mă crezi, mamă, că dacă nu pui capăt chestiei ăsteia, nimic n-o să mai fie ca înainte.

Toţi erau epuizaţi şi stăteau în salon, simţind acelaşi lucru ca şi Dennis, numai că nu le mai rămăsese nici un pic de putere ca să-i răspundă. Ajutată de Dan, Stephanie reuşise, în sfîrşit, să o culce pe Jilly într-una din camerele de oaspeţi. Bill plecase, după ce le dăduse ce asigurări putuse şi după ce-i amintise lui Stephanie ca, a doua zi, să se ducă devreme la birou, pentru a se ocupa iarăşi de problema îngrijorătoare a acţiunilor *Harper Mining.* Rămăseseră numai membrii familiei, fiecare din ei simţindu-se deprimat, dar şi temîndu-se să stea singur şi aproape prea obosit ca să se ducă la culcare.

– Mamă, zise Sarah, şovăitoare, mai ţii minte cursul acela de la Adelaide? Pentru studii avansate de muzică? Mă gîndesc să mă înscriu.

Dan ridică privirea, brusc.

– Pleci?

– Păi... da.

– Nu crezi că mama ta ar vrea să fii aici, deocamdată? O să aibă nevoie de tot ajutorul pe care i-l putem acorda. După părerea mea, ar trebui să rămîi cît poţi de mult.

Oftînd, Sarah dădu din cap afirmativ.

– Hei, pe mine nu mă luaţi aşa! spuse Dennis, agresiv. Haide, mamă, scapă de ea! Ăsta e singurul lucru pe care trebuie să-l faci.

– Nu, Dennis, spuse Stephanie, repede şi cu fermitate. Orice s-ar întîmpla de-acum încolo şi indiferent dacă vă place sau nu, un lucru nu poate fi schimbat: ea face parte din familie. Nici unul din noi nu poate ignora asta.

– Mamă! exclamă Dennis. Eu n-am încredere în ea! Tu ai? Tăcerea lui Stephanie fu la fel de bună ca un răspuns. Dennis oftă, dar sunetul semăna cu cel al unui suspin. Bine, mamă, fă cum vrei. Dar nu-ţi face griji. N-o

să las să ţi se întîmple nimic rău, zise el şi îi aruncă o privire sfidătoare lui Dan, care i-o susţinu, calm. Eu mă duc la culcare! Nu mai suport!

Se întoarse şi ieşi din încăpere.

– Du-te şi tu, Sass, spuse Stephanie, zîmbind stins. O să mă duc şi eu. A venit ora de culcare. Haideţi să ne odihnim şi o să mai încercăm mîine.

Capitolul 4

A doua zi dimineaţă, cerul era înnorat. Stephanie se trezi cu o durere de cap şi nu avea nici un chef să înoate sau să servească micul dejun lîngă piscină. Se îmbrăcă repede şi plecă în timp ce toţi ceilalţi mai dormeau încă.

Deşi ajunse la birou devreme, îl găsi pe Bill acolo. Şi el părea să nu fi dormit bine. Dar o întîmpină surprinzător de blînd:

– Urîtă a mai fost afacerea de aseară. Cum te simţi, Steph?

– Bine, zise ea, puţin răstit. Ce se mai întîmplă la bursa acţiunilor?

– Devine din ce în ce mai clar că ale noastre sînt în centrul atenţiei. Acţiunile *Harper,* spuse el alegîndu-şi cuvintele cu grijă, sînt ţinta unui atac intenţionat şi bine organizat.

– Ai cifrele?

– Am cerut să ni se aducă ultimele cifre, imediat cum se vor afla.

– Un atac, spuse ea, gustînd greaţa unei temeri confirmate. Cine e în spatele acestui atac, Bill?

El se strîmbă.

– La început, n-am fost sigur. Dar, după cele ce am aflat azi-dimineaţă, aş spune că trebuie să fie Jake Sanders.

Acest nume fu pentru Stephanie ca o lovitură.

– Eşti... sigur?

– Mă te că da. El trebuie să fie. E singurul din preajma noastră care are cunoştinţele, curajul şi capitalul necesare pentru a face aşa ceva.

– Of, spuse Stephanie trăgînd adînc aer în piept. Ei bine, îi cunoaştem reputaţia. Mai e ceva ce ştim despre el?

– Că e englez şi a venit aici pentru a cuceri coloniile, în vechea tradiţie a ticăloşilor britanici, spuse Bill, dezgustat. E doar un afurisit de pirat cu ambiţii mari. Îşi cîştigă banii jucîndu-se cu ambiţiile celorlalţi. Dacă te consolează cu ceva, să ştii că nu sîntem primele lui victime. A atacat, cu succes, cîteva din marile companii australiene. În afară de asta, e un mister.

– Îl faci să pară... atrăgător.

– Numai dacă primejdia ţi se pare atrăgătoare! Şi, după părerea mea, ai destule pe cap în momentul ăsta. Vrei să mă ocup eu de asta?

– Nu, spuse ea şi bărbia îi era într-o poziţie pe care Bill o cunoştea foarte bine. N-am cunoscut niciodată un pirat al corporaţiilor. Presimt că domnul Sanders ar putea fi exact ce-mi trebuie, pentru a-mi distrage atenţia în momentul ăsta.

Cineva bătu la uşă şi o tînără îşi făcu apariţia în birou.

– Domnule McMaster, aţi cerut ultimele cifre privind acţiunile.

Stephanie se uită la ea, observîndu-i silueta graţioasă, rochia sobră care, totuşi, emana feminitate, şi părul blond şi strălucitor. Bill se grăbi să facă prezentările:

– Ea este Cassie Jones, Stephanie. Lucrează de vreo săptămînă-două ca noua mea asistentă, e spe-

cializată în analiza economică şi financiară. Cassie, ţi-o prezint pe domnişoara Stephanie Harper, preşedinta companiei.

– Bună dimineaţa, domnişoară Harper, spuse Cassie. Domnule McMaster, din analiză reiese că atacul n-a pierdut deloc din intensitate, în ciuda creşterii acute a preţului acţiunilor noastre. Jake Sanders continuă să cumpere.

– Cînd preţul o să fie convenabil, o să vîndă şi o să obţină profituri, zise Stephanie. Au mai fost probleme din astea, Bill.

Spre surprinderea ei, Cassie îi mai dădu un document.

– Am verificat şi situaţia actuală a fluxului de capital. Lucrurile nu stau prea bine în acest sector.

Stephanie se uită pe hîrtii şi fu impresionată de felul cum erau alcătuite.

– Deci, spuse ea, gînditoare, domnul Sanders nici că putea să aleagă un moment mai prost pentru a ne ataca.

– Îţi mulţumesc, Cassie, spuse Bill. Ţine totul sub observaţie în continuare, da? Cercetează fiecare aspect care crezi că ar putea fi relevant, îţi voi da voie să ai acces la orice document de care vei avea nevoie.

Încuviinţînd, cu fermitate, Cassie ieşi. Stephanie o privi cum dispare pe uşă, plină de energie, lăsînd în urmă o tentă vagă de sexualitate. Stephanie fu cît pe ce să adulmece în aer mirosul de mosc.

– Interesantă alegere ai făcut, Bill, spuse ea, şicanator.

– E calificată, spuse Bill pe un ton defensiv. Are *master*-ul în Administraţia Comercială, tot. De fapt, s-ar putea chiar să ne spună şi cîte ceva despre felul în care acţionează Sanders. Se învîrte de ceva vreme prin domeniul ăsta, aşa că există posibilitatea să-l fi întîlnit.

– Ei bine, avem nevoie de cît mai mult ajutor în ceea

ce-l priveşte pe domnul Sanders al nostru.

– Steph...

Ea văzu că Bill se pregătea să abordeze un subiect delicat.

– Ce am de gînd să fac în privinţa lui Jilly? întrebă ea, încet. Asta voiai să spui?

– Da, cam aşa ceva.

– Ah, Bill, nu ştiu, zău. Dar mă gîndeam să-i ofer nişte acţiuni, pentru început...

– Exclus! zise el şi forţa acelei reacţii o şocă. Gîndeşte, femeie! Care a fost primul lucru care te-am învăţat? Acţiunile sînt egale cu puterea şi trebuie să păstrezi cît poţi de multe în propriile mîini. Nu uita, la drept vorbind, testamentul nu te obligă să-i dai ceva lui Jilly. Ultima dorinţă a lui Max nu are valabilitate în faţa legii.

– Dar e sora mea, Bill!

– Dumnezeule! Ce fel de soră ţi-a fost şi o să-ţi fie? Îţi spun eu, Steph, că, dacă testamentul ăsta mi-ar fi picat în mîini, fără să-l mai fi văzut cineva, i-aş fi dat foc. N-ar fi văzut niciodată lumina zilei!

– N-aş fi dorit una ca asta! spuse Stephanie, la fel de furioasă ca el. În ciuda tuturor celor ce s-au întîmplat, n-aş fi permis aşa ceva.

Bill fu redus la tăcere.

– Ştiu, zise el, distrus. Ştiu.

Phillip Stewart nu mai venea prea des la Sydney. Practicarea avocaturii, în America, îl îndepărtase din ce în ce mai mult de Australia. Iar după eşecul căsniciei lui cu Jilly, cu toată publicitatea oribilă, New York fusese

un loc excelent unde să se ascundă. Totuşi, avea nevoie de un birou în Sydney, iar apartamentul, cu vedere spre Elizabeth Bay, prezenta, printre numeroase avantaje, şi faptul că nu avea nici o legătură cu Jilly.

Jilly... Mintea lui Phillip era tulburată. Nu făcuse o treabă rea în refacerea dureroasă a unei vieţi distruse. Îşi amorţise durerea prin muncă, atît cît îi fusese posibil, fără să cedeze nervos. Căutase noi asocieri, noi orizonturi. Existaseră şi alte femei, de asemenea, lucru deloc surprinzător, deoarece Phillip era un bărbat atrăgător pentru vîrsta lui. Nu încetase să se autoînvinuiască pentru diferenţa foarte mare de vîrstă, dintre el şi Jilly, întrebîndu-se dacă ea ar mai fi fost atît de însetată de explorări sexuale, în cazul că ar fi fost măritată cu un bărbat mai apropiat de ea, ca vîrstă. Phillip îşi dăduse seama, cu foarte mare tristeţe, aproape de la începutul relaţiei lui cu Jilly, că, pur şi simplu, nu putea satisface o femeie cu un asemenea apetit sexual. Aşa că fusese nevoit să plătească preţul amar al încornoratului şi să înveţe să închidă ochii cînd Jilly obţinea ceea ce dorea de la trupurile altor bărbaţi. Nici măcar o clipă nu-i trecuse prin minte că, la acel joc, puteau participa două persoane. După momentul de criză, zguduit, divorţat şi cu fosta soţie îngropată de vie în închisoare, cu o condamnare de zece ani, Phillip luase viaţa în piept, şovăitor, ca bărbat liber. Dar nu fusese nevoie decît de experienţa cîtorva relaţii cu femei, pentru a-l face să privească în faţă un adevăr aproape insuportabil. Trebuia să accepte faptul că încă mai era îndrăgostit de soţia lui.

În ultima lună, Phillip trăise într-o permanentă nesiguranţă. Avocat fiind, ştia că Jilly nu avea să stea zece ani la închisoare, ci avea să obţină o reducere a sentinţei pentru bună purtare. Pe măsură ce se apropia

ea începu să rîdă.

– Nu? îl întrebă apoi provocator şi el roşi puternic.

Jilly se duse încet spre el, fiind convinsă că el era încremenit, pe loc, de fascinaţie şi teamă.

– Şapte ani, fără un bărbat, te învaţă cîte ceva despre tensiune, şopti ea. Înţelegi ce vreau să spun?

Fără să se grăbească, îi lărgi cravata şi îşi strecură un deget pe sub gulerul cămăşii lui, plimbîndu-şi unghia peste baza gîtului. Îl simţi tremurînd.

– Bineînţeles că înţelegi, continuă ea, hipnotic. Te pricepi la femei, nu-i aşa, Dennis? Ai vrea să înveţi mai multe? De ce ar fi nevoie ca să-ţi cîştig încrederea? Am putea fi prieteni foarte buni.

Cu ambele mîini îi mîngîie pieptul. N-am mai avut un băiat pînă acum, îşi spuse ea, amuzată. Şi el ar avea parte de ceva bun. O fi făcut-o cu vreo muiere-două, dar eu o să fiu prima lui femeie adevărată. Acel gînd o excită. Îi simţea mirosul trupului de bărbat, parfumul *after-shave*-ului amestecat cu cel al sudorii sexuale, cel mai superb parfum din lume. Îl trase în piept, însetată; la draaacu', ce mult mi-a lipsit!

– Dennis, spuse ea şi îşi lăsă mîna să alunece repede peste burta lui, încercînd să-i descheie fermoarul pantalonilor.

– Încetează! strigă el, deodată, cu un glas foarte subţire şi se depărtă imediat de ea. Eşti o... eşti o... Fu cuprins de o furie vecină cu panica. Să pleci! Să pleci de-aici chiar acum! O să-ţi dau cîţi bani vrei, o să-ţi găsesc cameră la hotel...

– Scumpul meu Dennis, murmură ea, cu ochii galbeni şi sclipitori, cum ar trebui să interpretez asta?

Şi, cu insistenţa arogantă a unei femele în călduri, se duse spre el, din nou.

– Căţea ce eşti! spuse Dennis şi, apucînd-o cu

putere de încheieturile mîinilor, o împinse cu violenţă. O să te-nvăţ eu, o să-ţi arăt eu ţie...

– Ce se-ntîmplă aici?

Din prag, Dan o văzu pe Jilly, lipsită de apărare şi, în mod evident, înspăimîntată, aplecată peste un fotoliu, imobilizată de mîinile lui Dennis. Pe chipul acestuia se citea o furie extraordinară şi, în clipa aceea, Jilly începu să scîncească jalnic.

– Dennis! Încetează imediat! Ce fel de bărbat crezi că e cel care bate o femeie? spuse Dan, strîmbîndu-se dezgustat. Nu crezi că ăsta e cel mai josnic lucru pe care-l poţi face?

Stupefiat, Dennis îi dădu drumul lui Jilly şi ea se lăsă să cadă pe fotoliu.

– Nu pot să cred, murmură el.

– Acum, hai să discutăm la rece, spuse Dan. Ce se petrece, Dennis?

– Ce rost are! exclamă băiatul. Tot nu m-ai crede!

Încă tremurînd, ieşi din încăpere ca vîntul.

Uluit, Dan se întoarse spre Jilly, care se ghemuise în fotoliu ca o fetiţă abandonată.

– Ce s-a-ntîmplat, Jilly?

Ea clătină din cap.

– Nu încerca să mă bată, ci doar să mă sperie. Voia să mă convingă să... plec. Cu bani gheaţă şi o cameră de hotel. Ar fi putut să-şi păstreze banii. Dacă aş fi ştiut unde să mă duc, n-aş mai fi fost aici!

– Jilly!

– Aşa e, Dan. În viaţa mea nu m-am simţit atît de îngrozitor de singură, nici chiar în închisoare.

– Hai, vino, spuse el şi, ca şi cum ar fi fost o pacientă, o ridică în picioare şi o conduse spre uşă. Ar trebui să fii în pat. Ai nevoie de odihnă. Putem să discutăm treaba asta mai tîrziu.

Ca un copil, se lăsă condusă spre camera ei. Nu mai era furioasă, iar lui Dan i se păru foarte mică şi fragilă.

– M-am dus jos să-l sun pe Phillip, îi spuse ea, cu amărăciune. Trebuie să fiu nebună. Phillip! N-o să vrea să ştie de mine mai mult decît vreţi voi.

– Ba nu-i adevărat, Jilly.

– Ce sînt eu acum? strigă ea, plîngînd. Fără trecut, fără viitor. Nu mă aşteaptă nimic, în afară de un hău negru. Ce sens are să trăiesc, Dan? Cunoşti cumva secretul ăsta? Mi-l poţi spune?

Doamna Stephanie Harper e, într-adevăr, o femeie extraordinară, îşi spuse Cassie, făcîndu-şi ordine pe birou, la sfîrşitul programului. Nici McMaster nu e prost, dar ea îl întrece cu mult. A parcurs analiza acţiunilor cu o viteză teribilă şi la fel s-a întîmplat cu toate celelalte lucrări pe care i le-am dat. Şi n-a fost niciodată la o şcoală de comerţ! O femeie inteligentă, fără îndoială.

Gînditoare, Cassie puse tot materialul confidenţial într-un dulap de oţel, pe care-l încuie apoi. După aceea, îşi scoase din funcţiune computerul şi, luîndu-şi haina dintr-un cuier din spatele uşii, şi-o puse, uitîndu-se în oglindă. Tînăra femeie de afaceri perfectă, îşi spuse ea, ironic. Elegantă şi sobră, în costumul de pînză de un verde ca jadul-pal, cu toate accesoriile asortate, Cassie ştia că arăta bine. Dar Stephanie Harper arăta deosebit. Cu tristeţe, Cassie îşi aminti de bluza de un roz îndrăzneţ şi de fusta mai închisă cu trei nuanţe, exact cum cerea moda, de pantofii şi machiajul doamnei,

toate, lua o-ar naiba, se îmbinau perfect. Cassie era destul de realistă ca să ştie că nu era nevoie numai de bani ca să creezi un anume *look* şi să-ţi pui semnătura pe el – era nevoie de stil. Stephanie nu era, totuşi, o super-femeie, avea cearcăne şi un aer tulburat, ca cineva care avea o durere secretă. Însă aceasta nu făcea decît să-i ofere un plus de distincţie. La douăzeci şi patru de ani, Cassie abia aştepta să arate şi ea ca o femeie cu un trecut.

Luîndu-şi poşeta, ieşi din birou şi coborî cu liftul. După ce părăsi clădirea, merse pe Bent Street, o luă la stînga, pe Spring Street, şi se îndreptă spre centrul oraşului. Era atît de cufundată în gînduri, încît sosirea la destinaţie o luă cu totul prin surprindere. Intrînd în clădire, hotărîtă, urcă pînă la etajul patru şi deschise uşa din capătul culoarului. Lăsîndu-şi poşeta pe masa din hol, îşi scoase jacheta şi o agăţă în cuier, după care se îndreptă spre camera de zi.

Deodată, un bărbat o înconjură din spate şi îi astupă gura pentru a o împiedica să ţipe. Ea îi simţi trupul lipit de al ei şi răsuflarea fierbinte în creştetul capului. O ţinea chiar foarte strîns. Atunci, ea deschise gura şi izbuti să-l muşte de degetul mijlociu, cît putu de tare.

– Vrăjitoare mică! exclamă el şi, înăbuşindu-şi un ţipăt de durere, îi dădu drumul.

Cassie se întoarse să-şi vadă agresorul.

– Ei, domnule Sanders, să ştii că există şansa să muşc orice-mi intră în gură, spuse ea, cu timiditate.

– O să ţin minte, pentru referinţele viitoare, spuse el, zîmbind. Un bărbat nu poate fi niciodată prea prudent.

– Ştii cum se spune, zise ea, înconjurîndu-i mijlocul cu braţele, dacă nu poţi să fii bun...

– Ah, eu pot să fiu bun, zise Jake şi o privi în ochi. Cel puţin, pînă acum n-au existat plîngeri, adăugă el şi

o îmbrăţişă.

– O să-mi aduci şi martori? murmură Cassie, ghemuindu-se la pieptul lui.

Mirosea minunat.

Spre dezamăgirea ei, Jake izbucni în rîs.

– Asta îmi place mie la voi, australiencele, că aveţi un vocabular delicios de murdar.

– Murdar? întrebă ea, desprinzîndu-se din braţele lui. Englez afurisit şi îngîmfat! Hoţ nenorocit de rahat! Îi...

– Domnilor juraţi, eu mi-am încheiat pledoaria, zise el şi, imobilizîndu-i mîinile la spate, îi astupă gura cu un sărut.

Tot trupul lui Cassie fremătă sub atingerea lui. Lacomă, deschise gura mai mult, toată furia transformîndu-i-se în dorinţă. El îi exploră gura pe îndelete, în timp ce ea se zbătea să i se desprindă din braţe. În cele din urmă, el îi dădu drumul şi, luîndu-i faţa în mîini, ea se înălţă să-l sărute, la rîndul ei. Jake îi simţi limba intrînd şi ieşind şi se excită subit. Îşi lăsă mîinile să lunece pe spatele ei şi dădu de umflătura caldă a şezutului ei, după care-i încercui şi-i mîngîie fesele într-un fel care o şi linişti şi o excită, în acelaşi timp. Apoi el îşi aduse mîinile în faţa trupului ei şi, ţinînd-o de subsuori, îi căută sfîrcurile cu degetele mari. Cîteva atingeri uşoare şi le simţi întărindu-se. Zîmbi în sinea lui. Era atît de uşor. Dacă ştii pe ce buton să apeşi, femeile îţi cad imediat în braţe, îşi spuse el, neputînd rezista clişeului.

De parcă i-ar fi ghicit gîndurile, Cassie se desprinse puţin din îmbrăţişarea lui.

– Să ştii că încă nu te-am iertat, spuse ea, dar vocea îi era îngroşată de dorinţă.

El o privi în ochi şi, văzîndu-i pupilele dilatate, îşi dădu seama că depăşise punctul în care se mai putea opri.

– Nu-ţi face griji, îi spuse el pe un ton plăcut, dar cu o tentă de ameninţare, nici eu nu te-am iertat. Cred că ar fi timpul să te fac să plăteşti pentru faptul că ai insultat nu numai propria mea persoană, ci o întreagă naţiune care era mare, cu o mie de ani înainte ca voi să fi ieşit din peşteri.

Ea era prea excitată ca să-i răspundă pe măsură. În schimb, îşi împreună mîinile pe după gîtul lui şi-l sărută iarăşi. Jake o luă în braţe şi o duse în camera de zi, unde o întinse pe blana de capră din faţa căminului de marmură. Într-o secundă, o întoarse cu faţa în jos, îi descheie costumul şi sutienul, după care îi trase fusta în jos şi, cînd ea îşi înălţă şoldurile pentru a-l ajuta, îi trase şi bikinii. Pielea ei bronzată era incredibil de erotică pe fundalul verdelui-deschis al costumului, iar şezutul dezvelit semăna cu o piersică perfectă. Îi mîngîie uşor pielea catifelată, strîngîndu-i în mîini obrajii calzi cînd îngenunche lîngă ea.

– Ţi-a spus cineva pe ziua de azi că ai cel mai superb fund? murmură el, răguşit.

Excitat acum, îi trase rochia peste cap şi o azvîrli într-o parte. Îngenunchind peste pulpele ei, începu să o mîngîie de la şezut în sus, pe spate şi ceafă. Îi masă uşor umerii, pentru a-i alunga încordarea din ei, şi ea oftă mulţumită, cînd se simţi masată din cap pînă în picioare. Apoi el o întoarse cu faţa în sus, oprindu-se pentru a-i studia trupul care i se afla întins între picioarele lui. Ea părea o odaliscă abandonată dorinţei lui şi propriei plăceri.

Deschise ochii puţin.

– Regulează-mă, zise ea cu un glas stins. Ce mai aştepţi?

Însă el îi luă sînii în mîini, mîngîindu-i cu delicateţe şi încercuindu-i ispititor sfîrcurile, pînă cînd respiraţia ei

deveni din ce în ce mai întretăiată. Încet, trase cu unghia degetului mare cîte o linie în jos, de la fiecare sfîrc spre triunghiul mătăsos dintre picioarele ei, lungi şi brozate, apoi iar şi iar, oprindu-se exact înainte să ajungă la el şi făcînd-o să geamă şi să se zvîrcolească. În cele din urmă, îşi împinse degetul spre clitorisul ei, foarte tare, căci nu uitase că-l jignise. Ea icni şi se retrase puţin, dar se împinse iarăşi imediat, pentru a întîlni presiunea pe care o căuta. Jake continuă astfel, pînă cînd sunetele pe care ea le scotea din gîtlej îi spuseră că nu mai avea mult pînă la orgasm. Atunci, se opri brusc. Uimită, Cassie deschise ochii.

– Jake? întrebă ea, încet. Ce e?

– Eu, scumpo, sînt gata să intru în joc, zise el şi o ridică, într-o clipă, aducînd-o în genunchi în faţa lui. Dezbracă-mă, îi porunci. Pe urmă, o să putem începe.

Capitolul 5

Cînd Jilly se trezi, în sfîrşit, în dimineaţa aceea, anii de încarcerare, împreună cu alte sute de femei, îi spuseră imediat că era aproape singură. Numai acordurile vagi ale unui pian îndepărtat sugerau că mai era cineva în casa aceea imensă. Mirată, Jilly se luă după acel sunet, pînă ajunse în faţa unei uşi din partea din spate a casei, pe care o deschise încet şi îşi aruncă privirea înăuntru.

La un pian mare, din celălalt capăt al încăperii, stătea Sarah, a cărei siluetă subţire părea micşorată de acel instrument imens. Se concentra foarte tare, încercînd o frază muzicală, întrerupîndu-se, vădit nemulţumită, apoi luînd-o de la capăt. În cele din urmă, fu satisfăcută şi reîncepu, iar acordurile superbe ale simfoniei *Patetica* de Beethoven umplură încăperea.

Cea mai bună muzică este sunetul unui suflet omenesc, torturat de durere, care-şi află, în sfîrşit, modul de exprimare. În timp ce asculta, Jilly se înfurie din cauza lacrimilor care-i înţepau pleoapele, cînd toată durerea din suflet îi fu scoasă la suprafaţă. Luptă împotriva lor, furioasă. Fără slăbiciuni! Numai cei slabi îşi pot permite acest lux. Absorbită de piesă şi fără să simtă prezenţa

musafirei, Sarah continuă să cînte. Jilly o privi pînă cînd reuşi să-şi revină şi atunci făcu o mişcare neînsemnată, pentru a-i atrage atenţia. Muzica încetă, brusc.

– Ah, nu te opri.

– Oricum, nu pot să cînt suficient de bine, zise Sarah al cărei chip îşi pierduse toată înflăcărarea şi însufleţirea pe care le avusese, în timp ce cînta.

Acum părea mohorîtă şi închisă în sine, ca o adolescentă rebelă. Nu arăta deloc aşa cum ar fi trebuit să arate unica şi iubita fiică a celei mai bogate femei din Australia, îşi spuse Jilly, amuzată în sinea ei. Dar semăna foarte mult cu mama ei, cînd aceasta avea vîrsta fetei. Îşi amintea foarte bine ce fată neîndemînatică şi nesigură fusese Stephanie, prea înaltă pentru a putea trece neobservată şi prea grasă pentru a fi altfel decît ridicolă. Chiar şi la începutul perioadei de maturitate, Stephanie fusese lipsită de stil, de graţie sau încredere în sine. Se pare că tînăra Sass o să fie la fel.

– Mi s-a părut foarte bine, zise ea cu glas tare, însă Sarah se încruntă.

– Toată chestia asta cu pianul... şi toate astea... zise ea, arătînd, în jur, la încăperea aceea echipată cu tot felul de aparate muzicale, reprezintă visul mamei, nu al meu. Ca să cînţi cu adevărat bine, trebuie să şi vrei s-o faci. Iar eu nu mai vreau.

Jilly se duse spre ea.

– Ieri, ai fost singura care mi-a urat bun-venit. Ai spus-o din suflet sau ca să-l enervezi pe Dennis?

Sarah rîse, ruşinată.

– Puţin din amîndouă, recunoscu ea.

– Dar ce-i cu Dennis, de fapt?

– Bună întrebare. N-a fost niciodată prea încîntat de faptul că mama s-a măritat cu Dan.

– Gelozie?

Dar mama da. Şi nu prea pare să ştie ce vrea să facă. Cu şcoala, a dat greş, a făcut gură că vrea să reuşească prin meritele lui, nu pentru că e fiul lui Stephanie Harper şi, pînă la urmă, mama a trebuit să-l angajeze la firmă!

– Şi ce face acolo? întrebă Jilly, curioasă, dar, în acelaşi timp, urma şi prima regulă a oricărui război: Cunoaşte-ţi duşmanul.

– Ah, lucrează în departamentul de publicitate, zise Sarah. Tocmai a fost numit să facă nu ştiu ce lucru important, în Perth. Acum zice că... toate astea... îl fac să rateze.

– Sper că nu, zise Jilly, părînd sinceră şi îngrijorată.

– Nu cred. Dennis are o mulţime de probleme, oricum. Şi majoritatea şi le-a făcut cu mîna lui. Îi place mai degrabă să cheltuiască banii decît să-i facă, iar asta îl bagă în buclucuri. Chiar acum, de exemplu...

Se întrerupse brusc, derutată.

– Continuă, spuse Jilly, cu blîndeţe. Mie poţi să-mi spui.

– Păi...

Sarah nu era sigură de terenul pe care călca. Dar, temîndu-se să nu o jignească pe Jilly, continuă:

– Lui Dennis îi place să palpite, cum zice el. Dar a jucat mult şi acum datorează mii de dolari pariorilor. Cel mai mult se teme să nu afle mama. N-o să-i spui, nu-i aşa?

– Nu, spuse Jilly, cu fermitate. Nici prin gînd nu mi-ar trece.

O să folosesc mult mai bine informaţia asta, îşi spuse încîntată.

– Şi tu... cum a fost... întrebă Sarah, şovăitoare.

– Cum a fost înăuntru? spuse Jilly cu o voce plină

de duritate. Înspăimîntător. Din cauza felului cum începe să-ţi funcţioneze mintea. Şi cînd stai acolo atît de mult, cît am stat eu, e ca şi cum ai fi îngropat de viu. În murdărie, precizã ea şi Sarah se înfiorã. Aşadar, acum mi-am plătit datoria faţă de societate, aşa se spune, nu? Şi sînt liberă. Dar pe-acolo circulă o vorbă cum că, odată ce ai fost închis, o perioadă mai îndelungată, nu te mai poţi adapta niciodată, cum trebuie, la realitate.

– Realitate? spuse Sarah, posomorîtă. Asta numeşti tu realitate?

– Hai să mergem!

Acea schimbare bruscă de atitudine o uimi pe Sarah.

– Unde?

– Oriunde! Trebuie să existe un loc unde putem să ne înveselim.

– Există! zise Sarah luminîndu-se la faţă şi, în clipa aceea, păru plină de viaţă şi atrăgătoare. Ştiu locul cel mai potrivit. Să mergem!

Dintre toate lucrurile pe care trebuia să le facă la Agenţia de manechine *Tara,* a cărei şefă şi forţă motrice era, Joannei Randall îi plăcea cel mai mult emoţia unei şedinţe fotografice. Acum era prinsă într-un conflict cu cel mai bun fotograf din Sydney şi unul din cei mai vechi camarazi ai ei.

– Nu poţi, repet, nu poţi să îmbraci acel model, în purpuriu, mamă dragă, spuse Jason, încordat. Arată ca o prună stricată!

– Jason, dacă nu încetezi să-mi mai spui *mamă,* oamenii chiar or să creadă că sînt mama ta! Şi n-aş suporta asta, pitic oribil ce eşti!

Temperamentul Joannei era pe măsura legendarului ei păr roşu, la fel de strălucitor oricînd, deşi acum culoarea părului se datora mai mult coafezei decît naturii. Şi o viaţă întreagă, petrecută în lumea modei, o învăţase să dea tot ce avea mai bun. Înviorată, reveni la problema existentă.

– Trebuie să-ţi spun, domnule Peebles, că eu cream noile culori, pentru moda de toamnă, cînd tu încă mai stăteai pe oliţă!

– Ce dinţi mari ai, bunicuţo! exclamă Jason.

– Şi îţi spun că portocaliul şi purpuriul merg.

– Dar nu acel portocaliu şi acel purpuriu! strigă el, pe un ton plîngăreţ. Uite, lasă-mă s-o scot din poză, o secundă mică-mică, şi o să vezi că am dreptate. Hei, tu, în purpuriu, strigă el, ieşi puţin din cadru, te rog, evaporează-te, fă ceva... O să le rearanjez puţin, dă-mi cinci minute, mamă, da? O să te chem eu.

Şi imediat se apucă să facă modificările respective.

Rîzînd, Joanna ieşi din studio şi se îndreptă spre partea din faţă a clădirii, unde magazinul ei, specializat în toalete de lux şi accesorii exclusive, aducea o contribuţie importantă la succesul afacerii, în general. Cu magazinul, studioul şi agenţia de manechine, se pare că am destule ocupaţii, pentru o singură femeie, îşi spuse Joanna. Dar îţi place la nebunie, nu-i aşa, tîrfă bătrînă? Pe cine încerci să duci, îşi întrebă ea vocea lăuntrică. Cum adică, bătrînă? Arăt încă foarte bine, corpul mă mai ţine încă vreo cincizeci de mii de mile, vopseaua e impecabilă şi stai numai să probezi motorul. Jason privi în urma ei. Din spate, arată de douăzeci şi

şase de ani, îşi spuse el. Dar şi din faţă sau părţi, tot ar mai putea să-şi eclipseze manechinele.

Cînd ajunse în magazin, Joanna se duse la directoare.

– E cineva înăuntru? întrebă ea, observînd perdelele trase în capătul celălalt al magazinului.

Înainte ca femeia să apuce să răspundă, telefonul sună lîngă cotul ei.

– Joanna? Sînt eu, Bill McMaster. Uite ce e, n-o să bat cîmpii. Mă tem că va trebui să amînăm începerea construirii noului lanţ de magazine pe care o aveai în plan.

– Ah, Bill, ce păcat! Credeam că cei din Consiliul de administraţie au aprobat.

– Am aprobat. E doar ceva temporar. În momentul de faţă, avem nevoie de toate rezervele de bani gheaţă de care dispunem.

Joanna înţelese.

– Chestia asta n-are nici o legătură cu Jake Sanders, nu? Aşa un tip superb...

În timp ce vorbea, privirea i se opri asupra unei femei care ieşise dintr-o cabină şi defila prin magazin, admirîndu-se într-una din numeroasele oglinzi. Joanna îngheţă.

– Îţi mulţumesc, Bill, te sun eu mai tîrziu, spuse ea, repede, după care-i dădu receptorul directoarei şi se depărtă în grabă. Jilly Stewart, nu?

Jilly zîmbi, dulce.

– Joanna! Ce drăguţ! Nu mă aşteptam să te văd, credeam că eşti prea importantă acum, ca să te mai ocupi de magazin.

– Ai pierdut din greutate, Jilly, spuse Joanna, cu răceală. Ce-ar fi să te pierzi cu totul, dincolo de uşa mea?

– Bună, Jo.

Joanna nu o văzuse pe Sarah, căci aceasta apăru în spatele ei. Era roşie la faţă din cauza stînjenelii.

– Eu am adus-o pe Jilly aici. M-am gîndit că nimic nu o poate înveseli mai mult decît nişte haine noi.

– Nu avem nevoie să cumpere de-aici, Sarah.

– Dacă e vorba pe-aşa, atunci poţi să treci tot ce cumpără în contul meu. Cred că mă bucur de oarecare trecere, din moment ce magazinul e proprietatea mamei!

Joanna nu se lăsă speriată de ameninţarea neîndemînatică a lui Sarah, dar ţinea foarte mult la ea şi se confrunta cu o adevărată dilemă. Se uită la bărbia ridicată a lui Sarah şi la chipul ei îmbujorat.

– Eşti sigură, Sass? spuse ea, cu blîndeţe.

– E în regulă, interveni Jilly. Nu-ţi mai face probleme, Sarah. Eu sînt de vină.

– Nu! spuse Joanna, categoric. la ce vrei, acum. Dar, pe viitor, de dragul lui Stephanie, aş prefera să-ţi faci cumpărăturile în altă parte.

Deodată, în mijlocul lor, îşi făcu apariţia Dennis, care se năpusti spre Jilly, jenat, dar hotărît.

– Mi s-a spus că te găsesc aici, zise el, ignorînd celelalte persoane. Poftim, două mii de dolari şi o cameră la orice hotel doreşti, plătită pe două luni înainte. la-i, zise el şi îi întinse pachetul. Cu condiţia să-ţi faci bagajele şi să pleci chiar azi de la Eden!

– Voi pleca de la Eden numai în clipa în care Stephanie însăşi mi-o va cere, zise Jilly. Orice faci sau spui tu, tinere, nu contează. Ne-am înţeles? întrebă ea şi se întoarse pe călcîie. La revedere, Joanna, mai spuse şi ieşi din magazin.

Joanna simţi că îi vine ameţeală.

– Vrei să spui că Stephanie i-a permis acestei femei

să locuiască la Eden?

– Nu pentru multă vreme de-acum încolo! spuse Dennis, răspicat.

În liniştea biroului ei, de la ultimul etaj al clădirii Harper, Stephanie luase o hotărîre. Scrise repede o notă de autorizare pe documentul din faţa ei, după care intră în biroul lui Bill.

– Ai grijă ca asta să ajungă la Eden, după-amiază, spuse ea. Trimite-o printr-un curier, sau, şi mai bine, du-o chiar tu însuţi.

Bill se uită la document, stupefiat.

– Ce... e... asta? izbuti el să întrebe, pînă la urmă.

– O rentă pentru Jilly, spuse Stephanie, cu răceală şi hotărîre.

– Bine, dar... cinci milioane de dolari?

– Nu vreau să aud absolut nimic, Bill. Am hotărît.

– Mamă, eşti acolo? strigă Dennis şi dădu buzna în birou, fără să bată la uşă, ca de obicei. Fii atentă, tocmai... Se întrerupse brusc cînd văzu scena din faţa ochilor. Înainte ca vreunul din ei să-l poată opri, luă documentul din mîna lui Bill şi-l citi. Mamă, nu poţi să faci asta! exclamă el, alb ca varul din cauza şocului, dar Stephanie îl privi cu detaşare.

– Îmi pare rău, Dennis, dar n-are nici o legătură cu tine.

– Atunci, ascultă-mă, Stephanie, zise Bill, disperat. Compania nu-şi poate permite! Avem nevoie de fiecare bănuţ, pentru a ne apăra într-o luptă cu Jake Sanders.

– O să găsim noi o cale, spuse Stephanie, rece şi

stăpînă pe sine. Fă-o, Bill, adăugă ea şi ieşi.

Dennis mai făcu o ultimă încercare:

– Bill, chiar ai de gînd să laşi să se întîmple aşa ceva?

– E compania lui Stephanie, zise Bill, cu gravitate. Şi, în caz că n-ai observat, băiete, mama ta e o femeie care face ce vrea.

O nouă hotărîre apăru în mintea lui Dennis. Erau cu toţii inutili! Jilly le spălase creierele, complet. Era ca în cazul unei invazii de animale oribile şi el rămăsese singurul care mai putea lupta împotriva lor. Ei bine, ştia ce să facă şi avea să o facă!

Spunîndu-i lui Bill un „la revedere" scurt, plecă în căutarea secretarei lui Stephanie.

– Găseşte-o pe mama, îi spuse el acesteia, oriunde ar fi, şi spune-i să vină la Eden, într-o oră, ca să stăm de vorbă. E ceva urgent.

– Bine, dar...

– Spune-i, zise el şi plecă imediat.

Tot drumul pînă la Eden, în mintea lui se amestecară gînduri confuze şi furioase. Trebuia să-i arate lui Stephanie din ce aluat era făcută Jilly, în realitate, să dovedească ce fiinţă periculoasă şi nebună era. Incidentul din dimineaţa aceea îi mai era proaspăt în memorie şi turba de furie cînd îşi amintea cum îşi bătuse joc de el. Dar şi el ce prost fusese! Nu fusese nici locul, nici momentul potrivit, iar adevărul era că-l luase prin surprindere. Dar să ai o femeie matură, sexy şi, oh, da, bună de regulat, care, practic, se urca pe tine şi tu să o rupi la fugă, ţipînd... Dennis înjură şi izbi cu pumnul în volan cu toată puterea. Ei bine, acum era runda a doua. Îşi punea mănuşile. Avea să-i arate el – avea să le arate el tuturor.

Cînd ajunse la Eden, nu trebui să caute prea mult.

Jilly stătea, pe jumătate întinsă, în salon, într-una din rochiile pe care i le cumpărase Sarah. Dennis o privi cu atenţie. Trebuie să fie de-o seamă cu mama, îşi spuse el, dar chiar şi după toate prin cîte a trecut, tot n-arată a patruzeci şi cinci de ani. Rochia scumpă, care se lipea de silueta ei încă senzaţională, era numai o parte din întreaga transformare. Jilly îşi petrecuse mult timp pentru sine, în ziua aceea. Părul îi strălucea şi era altfel pieptănat, iar faţa îi era machiată perfect. Îşi ridică privirea cînd intră el.

– I-a te uită! exclamă ea, cu ironie în glas. Ce-l aduce pe marele om de afaceri atît de devreme acasă?

– M-am gîndit foarte mult toată ziua.

– Ce obositor trebuie să fi fost!

Dennis îi ignoră sarcasmul şi se duse spre canapeaua pe care stătea, aşezîndu-se lîngă ea.

– Poate că m-am înşelat în privinţa ta, poate că m-am înşelat în privinţa multor lucruri, spuse el, încercînd să strecoare o notă de tandreţe în glas.

Jilly se încordă ca o pisică înainte să sară.

– Atunci, nu mai face şi alte greşeli, da?

El se aplecă şi încercă să o îmbrăţişeze, dar ea opuse rezistenţă.

– Dennis!

– Ai spus azi-dimineaţă că vrei să-mi cîştigi încrederea, că am putea să fim prieteni. Hai să-ncercăm, ce zici?

Neîndemînatic, încercă să o sărute. Rîsul ei îl derută, însă, complet.

– Chiar avem o problemă de comunicare, nu? Ai crezut că te voiam pe tine, dimineaţă? Asta dovedeşte exact cît de aiurit eşti. Se desprinse din braţele lui şi se duse la uşă. O să fac un duş. Nu suport să fiu pipăită şi să saliveze cineva pe mine! Şi, nu uita, cînd o să vreau un amant, o să-mi aleg un bărbat, nu un băiat.

Dennis rămase pe canapea, simţindu-se mai umilit ca oricînd. Auzi, vag, paşii ei urcînd scările şi uşa băii, închizîndu-se. Vaca reuşise din nou! Fusese convins că avea să-i cedeze. Ce prost a fost că nu s-a gîndit nici măcar o clipă că ea ar fi putut să-şi bată joc de el! Roşi cînd îşi aminti cuvintele ei, expresia de pe chipul ei, întreaga scenă oribilă, clipă cu clipă.

Nu ştia de cînd stătea acolo. Dar, dintr-o dată, îl cuprinse panica, deoarece auzi un *Rolls* urcînd pe alee, spre casă. Stephanie! Timp de o secundă rămase paralizat. Apoi o rupse la fugă în sus, pe scări, urcînd treptele cîte două odată şi îşi scoase haina, cravata şi cămaşa din mers. Avînd casca de baie pe cap şi lumea exterioară fiind eclipsată de şuvoiul constant al apei, Jilly nu auzi absolut nimic, pînă cînd uşa de la duş nu se trase şi Dennis intră lîngă ea. Era dezbrăcat şi zîmbea ciudat. Se înfioră cînd apa caldă se revărsă asupra lui, apoi îşi dădu părul la o parte din ochi şi se întinse după săpun.

– Nu vrei să te frec pe spate? întrebă el, şicanator.

– Dennis, ce înseamnă asta? Orice joc ai face, renunţă. O femeie învaţă să aibă grijă de sine, după şapte ani petrecuţi la închisoare.

– Îmi închipui, zise el, zîmbind.

– În regulă. Atunci fă bine şi...

– Dar îmi închipui şi cum ar reacţiona mama, dacă ne-ar vedea aşa, o întrerupse el.

– Ţi-ar anula renta! spuse ea, zîmbind ironic.

– Tot ce se poate. Dar, întîi şi întîi, te-ar azvîrli pe tine afară din casă.

– Atunci, amîndoi avem noroc că nu-i pe-aici.

– Aici te-nşeli, *mătuşică Jilly,* spuse el, neputînd să-şi ascundă triumful din voce. Tocmai a sosit acasă şi trebuie să urce chiar în momentul ăsta! adăugă el şi,

nespus de bucuros, îşi lipi vîrfurile a două degete de tîmpla ei. Bang, eşti moartă! Jilly îngheţă. S-a terminat cu tine, Jilly! O să zbori de-aici cît ai clipi! Ce păcat! Ce soartă crudă pentru o făptură atît de delicată! mai spuse el şi-şi lăsă mîinile să alunece pe spatele ei, în jos, spre şezut.

Ea lovi iute şi pe nesimţite, ca o cobră. Întinse o mînă şi-l apucă de testicule, iar cu cealaltă îi strînse organul. El scoase un urlet de spaimă şi durere, apucînd-o de umeri şi încercînd să o dea la o parte. Ea, însă, îşi înfipse unghiile şi mai tare în el – zece împunsături ca de ac în carnea sensibilă. Ochii lui se umplură de lacrimi. Dennis ar fi dat orice, ar fi fost de acord cu orice, numai să scape de tortura aceea. Dar Jilly intenţiona să-şi confirme victoria.

– Şi tu ai mult de pierdut, Dennis.

– Ce... ce...?

Jilly îi răsuci încet scrotul, pentru a-i dat de înţeles ce voia să spună.

– Dacă i-aş şopti lui Stephanie că eşti băgat, pînă-n gît, în datorii?

– Căţea... ce eşti!

– Cîte mii eşti dator? Trebuie să fi pariat pe o mulţime de cai proşti, ca să pierzi atît de mult. Ai dat dovadă de o cumplită lipsă de judecată, dragul meu. Nu-i o veste bună pentru cineva care vrea să ajungă să administreze milioanele familiei Harper, nu crezi? Ne-am înţeles acum?

Îi dădu drumul, plină de dispreţ. Gemînd, Dennis ieşi de sub duş, clătinîndu-se.

– I-am făcut rău? întrebă ea, prefăcîndu-se îngrijorată. Sărăcuţa sculă micuţă! E micuţă, nu? Nu contează, poate o să mai crească. Deci, vine Stephanie, nu? Ia să mă gîndesc....

Stephanie urcă scara din ce în ce mai nervoasă. Unde era Dennis? Şi ce era tot acel mister, de ce o fi făcut-o să plece din timpul unei şedinţe, pentru a se duce acasă? Auzi duşul curgînd în baie. Să fi fost acolo? Bătu la uşă.

– Dennis?

Uşa se deschise şi în cadrul ei apăru Jilly, înfăşurată într-un halat de baie imens.

– Bună, Steph, te-ai întors devreme, zise ea, calmă.

– Ştii unde e Dennis?

– Eu am fost aici. A venit acasă?

– Maşina lui e aici, aşa că şi el trebuie să fie. Poţi să te îmbraci şi să cobori? Bill trebuie să sosească, dintr-o clipă în alta. Avem ceva de discutat, zise ea, după care se întoarse şi se depărtă.

Ghemuit în spatele uşii, strîngîndu-şi hainele în braţe, lui Dennis nu-i venea să creadă ce noroc avusese. Dar aceasta era doar o mică scînteie, pe un cer extrem de întunecat, iar cînd Jilly îi spuse că putea să iasă, o rupse la fugă spre camera lui, ca un cîine bătut. Jilly zîmbi privind în urma lui. Nu mai trebuie să mă tem de el, îşi spuse ea.

Jos, Stephanie aştepta apariţia lui Jilly şi sosirea lui Bill, cu aceeaşi detaşare rece care o stăpînise toată ziua. Nu ştia dacă proceda bine, în ciuda aparentei stăpîniri de sine. Nu ştia decît că trebuia să facă ceva. Trebuia să-i arate lui Jilly că o preţuia şi că-i recunoştea drepturile. Şi trebuia să găsească un mod de a scăpa de teribilul sentiment de vinovăţie şi, de asemenea, de

senzaţia că ceva rău avea să se întîmple, care pusese stăpînire pe ea de cînd reapăruse Jilly. Dacă acest lucru avea să-i readucă liniştea sufletească şi să-i redea apropierea de Dan, pe care se temea că avea să o piardă, atunci nici un preţ nu putea fi prea mare.

În curînd, se aflau în jurul mesei, din nou, ca un ecou oribil al serii în care sosise Jilly. Din nou, Bill fu cel care vorbi primul:

– Jilly, în conformitate cu testamentul răposatului tău tată, Stephanie a hotărît să-ţi instituie o rentă, una foarte generoasă, după cum sînt convins că vei considera şi tu. Am aici un cec de cinci milioane de dolari.

Bill se aşteptase la o reacţie de uimire, de bucurie, ceva. Dar Jilly îşi coborî privirea doar şi murmură:

– E prea mult.

– Ba nu e deloc prea mult, izbucni Stephanie, deodată. La naiba cu ezitarea, ia banii!

Se aplecă puţin pentru a-i strînge mîna şi, în clipa aceea, îl văzu pe Dennis intrînd în încăpere. Bill stătea de vorbă cu Jilly. Stephanie profită de ocazie pentru a întreba:

– Ce te-a apucat? Ce era atît de urgent încît a trebuit să mă faci să vin repede acasă?

– Alarmă falsă... îmi pare rău. Cre... credeam că am ceva pentru tine, în legătură cu Jake Sanders. Am greşit. Iartă-mă.

– Bine, Jilly, spuse Bill, căruia nu-i plăcea deloc ce trebuia să facă şi era decis să termine cît mai repede. Dacă vrei să semnezi acest formular de eliberare...

Împinse hîrtia spre ea şi îi oferi un stilou. Jilly luă documentul şi îl citi cu mare atenţie, după care îşi ridică privirea, furioasă.

– Ah, înţeleg! strigă ea. N-aveţi încredere în mine absolut deloc!

E doar o formalitate, Jilly.

– O „formalitate" care mă împiedică să am alte pretenţii asupra averii! Cel puţin Dennis a fost sincer cu pumnul lui de dolari şi camera de hotel!

– Bill... spuse Stephanie, neputincioasă.

– Asta este procedura standard, Jilly, spuse el, pierzîndu-şi răbdarea. În termeni legali...

– Nu mă lua pe mine cu termenii legali! E o insultă!

– Are dreptate, Bill! spuse Stephanie care se simţi îngrozitor de ruşinată. Să uităm de acest document.

– Oricum, n-are importanţă. Nu pot să accept cec-ul ăsta acum, zise Jilly şi începu să plîngă. Nu cînd îmi este oferit aşa.

Stephanie simţi cum o apucă disperarea.

– Dar ce vrei, Jilly?

– Vreau să fiu sora ta! Nu vreau banii tăi, ci încrederea şi dragostea ta. Vreau să fiu importantă pentru tine, ca o adevărată membră a familiei tale.

Stephanie era extrem de mişcată.

– Ah, Jilly... zise ea.

– Şi o să vă arăt ce părere am despre cele cinci milioane ale voastre! spuse ea luînd cecul şi, înainte ca vreunul din ei să-şi dea seama ce voia să facă, îl rupse în bucăţele mici, pe care apoi le azvîrli în aer ca pe nişte confeti. Poftim! exclamă ea, triumfătoare, iar Stephanie o îmbrăţişă.

Peste capetele lor, cei doi bărbaţi se priviră cu o expresie care se schimbă de la furie şi dezgust, la o cruntă disperare.

Întunericul se lăsa deasupra cimitirului cînd limuzina opri în faţa porţii acestuia. Îngrijitorul nu se miră cînd o văzu. El venea întotdeauna în amurg. Acum se apropie de îngrijitor purtînd acelaşi pardesiu negru, cu care venea mereu, deşi era în toiul verii. Îngrijitorul se duse la el, respectuos.

– Bună seara, domnule. Am avut mare grijă de...

– Poţi să pleci.

Vocea fuse scăzută. Fără să se uite la el, îi dădu îngrijitorului o bancnotă de o sută de dolari. Acesta îi mulţumi în şoaptă şi se retrase. Bărbatul apucă pe o potecă pe care era limpede că o cunoştea foarte bine, îndreptîndu-se spre un mormînt dintr-un colţ liniştit. Micul petec de pămînt era bine îngrijit şi ornamentat cu cîteva flori triste. Stătu acolo multă vreme, cufundat în gînduri sau în rugăciuni ori în durerea amară a celui părăsit. Într-un tîrziu, se întoarse la limuzină şi plecă. Dar tot timpul drumului, aşa cum se întîmplase zi şi noapte, în ultimii şapte ani, continuă să vadă în faţa ochilor minţii piatra funerară pe care scria simplu:

În memoria lui
GREG MARSDEN
Decedat la 12 iulie 1978

Capitolul 6

Micul dejun era un triumf, chiar şi pentru standardele de la Eden. Matey se uită la pîine prăjită, la cornurile delicioase, la costiţa aromată şi la cele trei feluri de ouă, cu o satisfacţie tăcută. Trebuia să o felicite pe menajeră. Dar nu putu să nu observe că membrii familiei nu se bucurau de mîncăruri, aşa cum ar fi trebuit. Cu discreţia servitorului manierat, dispăru din încăpere şi îi lăsă singuri.

Stephanie tot încerca să afle care fusese motivul purtării ciudate a lui Dennis, din ziua precedentă.

– Ştiu că te supără faptul că Jilly locuieşte aici, dar...

– Nu o mai apăra pe... *ticăloasa* aia... în faţa mea, mamă!

– Dennis! spuse Dan, mustrător, însă fu ignorat.

– Dacă îi fac zile negre, mă bucur, continuă Dennis. Ascul...

– Nu, tu să mă asculţi pe mine, spuse Stephanie, reducîndu-l la tăcere cu o privire. Vreau măcar să te porţi civilizat. Asta e casa mea şi nu voi permite să fie transformată într-un cîmp de luptă.

– Cineva trebuie să te apere împotriva ei! zise Dennis, aruncîndu-i o privire acuzatoare lui Dan.

– Pot să mă apăr şi singură, Dennis. Intervenţia ta e nenecesară şi nedorită. Nu pot şi nu vreau să particip la rănirea unei persoane, care a trecut prin tot ce a trecut ea.

– Ştie asta şi profită! De ce altceva crezi că a refuzat cec-ul de cinci milioane de dolari? Poţi să fii sigură, mamă, că puţin îi pasă de tine!

– Dennis, pot să spun şi eu ceva? Sau nu te interesează decît să-ţi auzi propria voce? Dennis ezită, dar tăcu. Ştiu ce a făcut Jilly, mai bine decît o să ştii tu vreodată. Dar asta a fost cu mult timp în urmă. A fost... un fel de nebunie. Am suferit amîndouă, fiecare în felul ei. O nebunie pe nume Greg, îşi spuse ea. De ce cred, oare, că nu o pot ierta pe Jilly cînd eu însămi am căzut victimă aceleiaşi boli nebuneşti? Jilly a stat la închisoare şapte ani, adăugă ea. Gîndeşte-te. După părerea mea, şi-a plătit datoria faţă de societate. Şi faţă de mine. Oricine are dreptul să o ia de la început.

– Mamă, eşti prea credulă. Nu vrei să vezi realitatea!

– Spune-mi care realitate, zise ea, aprinzîndu-se. În afară de trecut, ce altceva mai ai împotriva ei? Ce a făcut de cînd a venit aici de şi-a atras ura şi dispreţul tău?

Dennis gemu. Măcar dacă ar fi putut să-i spună! În două propoziţii, ar fi înfăţişat-o pe Jilly în adevăratele ei culori şi aceasta ar fi fost azvîrlită afară din casă. Dar nu putea spune nimic fără să pară un prost, mai mult decît un prost. Pielea i se făcu ca cea de găină din cauza umilinţei. Îşi întoarse privirea, turbînd de furie în sinea lui.

– Poftim! spuse Stephanie, triumfătoare. Nu există nimic împotriva lui Jilly, în afară de trecutul ei. Şi pe acesta trebuie să încercăm, cu toţii, să-l uităm. Vreau să faci un efort, Dennis!

Se lăsă o tăcere apăsătoare.

– Ce-ar fi să schimbăm subiectul? spuse Dan, care nu mai era bine dispus ca altădată, ci sever. Cînd e următorul tău concert? o întrebă pe Sarah, încercînd să provoace un zîmbet. N-am vrea să-l pierdem.

– Ar trebui să fie luna viitoare, zise Sarah, dar se vedea cît de colo că nu voia să discute despre acel subiect.

– Ar trebui să fie? întrebă Stephanie. Nu s-a hotărît data?

– Ba data e hotărîtă, eu nu sînt, atîta tot.

Stephanie rămase perplexă.

– De ce?

– Ah, mamă, nu sînt suficient de bună ca să fac din muzică o carieră, de aceea. Toate lecţiile, toţi anii ăştia... ai fi putut să-ţi păstrezi banii.

– Nu, nu mi-ai mai spus asta pînă acum, Sarah.

– Ba ţi-am spus de o mie de ori! Dar ai preferat să nu asculţi.

– Sfîrşitul unei cariere promiţătoare, de pianistă de talie internaţională, nu, Sass? zise Dennis, ironic.

– Mai taci din gură, Dennis! strigă Sarah.

– Care-i problema cu noi? întrebă Dennis.

– Tu eşti, Dennis, zise Dan.

– Ah, iarăşi eu, nu? Nu credeţi că faptul că Sarah e bună prietenă cu Jilly ar putea fi o adevărat problemă?

– Dennis! exclamă şi Sarah şi Stephanie.

– Casa asta e un balamuc, de cînd a ieşit Jilly din închisoare, zise Sarah, cu exasperare în glas.

– Exact! spuse Dennis. Şi n-o să plece numai pentru că vrem noi.

– N-am putea să facem pace, totuşi? spuse Stephanie, trecîndu-şi mîna peste frunte.

Părea epuizată şi, în timp ce ea vorbea, Dan simţi

muşcătura adîncă a iubirii neputincioase.

– Las-o baltă, mamă! zise Dennis, iar Dan simţi că l-ar fi strîns de gît. A vorbi cu tine e ca şi cum ai discuta cu un zid de cărămidă!

Îşi împinse scaunul în spate, dar înainte să apuce să se ridice de la masă, Jilly intră, deprimată. De cît timp fusese afară, oare? Fu întrebarea care apăru, brusc, în mintea fiecăruia.

– Îmi pare rău. N-am vrut să trag cu urechea, spuse ea pe un ton rugător.

– Ferească sfîntul!

Stephanie reacţionă imediat faţă de sarcasmul lui Dennis, dar acesta se şi ridicase şi ieşi din cameră.

– Nu te supăra pe el, Stephanie, murmură Jilly. Nu-i decît vina mea. Nu sînt decît o intrusă aici. N-am avut nici un drept să sper că aş putea fi vreodată mai mult.

– Ah, Jilly... o să reuşim... sînt sigură.

– Nu, Steph. Nu pot să creez necazuri, în continuare.

Grav, Dan veni în ajutorul lui Stephanie.

– Avem nevoie de timp cu toţii, Jilly.

Ea, însă, zîmbi, cu tristeţe.

– N-avem destul. Ar fi mai bine să plec.

– Unde... unde să te duci? întrebă Stephanie, şocată.

– Are vreo importanţă?

– Jilly...

– Poate, cu timpul, o să devenim apropiate, aşa cum vrem amîndouă. Dar, deocamdată, e mai bine să urmăm drumuri diferite.

– Dar nu aşa, Jilly, te rog!

Jilly se întoarse spre Stephanie, cu sinceritate în privire.

– Cum altfel ar fi putut să fie? zise ea, apoi ieşi

cuprinsă de tristeţe.

Sarah ezită o clipă, după care o urmă.

– Ah, Dan, spuse Stephanie, al cărei chip nu trăda nimic, dar el îşi dădu seama că era la un pas de a izbucni în lacrimi. Sass renunţă la pian, Dennis e imposibil... ce se petrece cu noi toţi?

– Deci, asta au de gînd să facă, nu? spuse Jake la telefon, cufundat în gînduri.

– Nu văd cum i-ar putea ajuta dacă suspendă tranzacţiile, spuse Cassie, nedumerită.

Jake începu să rîdă.

– Nu-i ajută în nici un fel. Dar o dată ce ameninţarea există, eu n-am la dispoziţie decît patruzeci şi opt de ore ca să-mi declar intenţiile. Chestia asta mă obligă să ies la lumină. E o mişcare foarte inteligentă.

– E deşteaptă, nu?

– Cu siguranţă, zise el şi făcu o pauză. Şi tu eşti la fel, pentru că m-ai ajutat atît.

– Ştii... încep să nu mă simt prea bine pentru că fac toate chestiile astea pentru tine. Doamna Harper şi Bill McMaster sînt foarte buni cu mine...

Nici o femeie nu se joacă cu mine, îşi spuse Jake.

– Atunci, n-o mai face, spuse el, cu asprime. Îmi amintesc că ţie ţi-a venit ideea de a încerca să te angajezi la *Harper.* Urma să lucrăm împreună, de data asta, nu? Nu te-am forţat niciodată şi n-o să încep s-o fac acum.

– Dacă m-aş opri... m-ai mai iubi?

Jake îi sesiză durerea din glas şi un impuls familiar îl

făcu să o amplifice.

– Dar nu te iubesc nici acum.

Linişte. Apoi:

– Jake? O să te văd diseară?

El lăsă intenţionat să treacă ceva timp, pînă răspunse:

– Nu ştiu ce program o să am. Se auzi soneria de la intrare. Trebuie să închid. Sună-mă mai tîrziu, zise el, prefăcîndu-se că nu aude cînd ea spuse uşor „Jake", în clipa în care el puse receptorul în furcă. Intră, Anton, zise el, deschizînd uşa.

Numai că, în prag, nu se afla avocatul lui, ci o femeie. O examină repede, din cap pînă în picioare. Rochia care-i venea perfect, cu decolteu adînc, o făcea să pară mai înaltă; echilibrată şi felină, îi purta faldurile arămii cu siguranţa unei persoane care era perfect conştientă cît de superb îi era corpul. Oare cîţi ani să aibă? Avea vreo importanţă? Jake surprinsese o privire aruncată de acei ochi ciudaţi şi migdalaţi şi imediat se aprinse sub flacăra lor palidă. Puţin din parfumul ei dulce ajunse la el. În mod inevitabil, sîngele începu să-i pulseze între picioare. Cu un efort de voinţă, se rupse de acea senzaţie.

– Nu-mi spune... zise el, dîndu-şi seama deodată. Jilly Stewart? Cred că ar trebui să te felicit. Pentru cele cinci milioane.

Jilly încuviinţă, impresionată.

– Stephanie are de ce să fie îngrijorată în privinţa dumitale, domnule Sanders. Informaţia dumitale e foarte exactă.

El zîmbi.

– Să zicem că mă pricep la ghicit. Şi spune-mi Jake, te rog. Cu ce îţi pot fi de folos?

– Un tîrg. Gura ei se deschise şi se închise ca o

capcană. Jake era fascinat. Dacă ne-am uni forţele, am putea avea amîndoi ce ne dorim: pe Stephanie Harper!

Jake îşi ascunse repede uimirea şi tulburarea.

– N-am nevoie de cele cinci milioane ale tale. Mai ai şi altceva de oferit?

– Credeam că e foarte limpede. Ca soră a ei – informaţii.

– Şi ce ai avea de cîştigat de pe urma... alianţei noastre?

Jilly îşi trecu limba uşor, peste buze.

– Totul! exclamă ea şi ochii îi licăriră plini de sclipiri gălbui. Pentru că tot ce are mi se cuvine de drept! Mi-ar fi greu să-i iau compania, singură. Dar, cu tine sau fără tine, tot o să am totul.

– Mă bucur că sîntem în aceeaşi tabără, spuse Jake ironic şi zîmbi, leneş. Poate ar trebui să facem un contract ca lucrurile să rămînă aşa.

– Semnat cu sînge? întrebă Jilly şi-l privi provocator în ochi. Sau te gîndeşti la altceva, mai puţin dureros?

Nu chiar atît de departe, atît de repede, se avertiză Jake. Fiecare instinct îi spunea că se afla în faţa unui animal de pradă îngrozitor, care pornise în căutarea victimei. Trebuie să te gîndeşti de două ori înainte să intri în cuşca unei tigroaice, îşi zise.

– Nu sînt prea sigur că voi alege ori una, ori alta, spuse el, calm. Încă nu m-am hotărît dacă vreau să preiau *Harper Mining.* În clipa asta, n-am în vizor decît o masivă distrugere financiară. S-ar putea să mă decid, pur şi simplu, să iau banii şi s-o şterg. Şi, dacă fac asta, vendeta ta personală nu mi-e de nici un folos.

– Înţeleg, spuse Jilly, făcînd tot posibilul să strecoare, în acel cuvînt, o notă de sarcasm. Eziţi dintr-un motiv anume?

– Pentru cel mai bun motiv, scumpa mea doamnă

Stewart, zise el, rîzînd. Financiar. Din cîte am constatat, lupta pentru control o va costa foarte mult pe Stephanie Harper. E o femeie inteligentă, cu un curaj şi o tenacitate remarcabile. Şi conduce compania cu o mînă de fier, chiar dacă mănuşile sînt de catifea.

– Şi dacă... spuse Jilly, gîndind repede, dacă mîna asta de fier... ar slăbi puţin? Ce-ai face atunci?

– Atunci, bineînţeles că aş fi un prost, un foarte prost om de afaceri, dacă n-aş profita de orice semn de slăbiciune. Dar ce vrei să spui?

– Ah, eu ştiu, zise ea, rîzînd nepăsătoare. Mă gîndeam că aş putea aranja ca Stephanie să-şi ia o mică... vacanţă de la *Harper Mining.*

Fără să vrea, Jake fu uşor uluit.

– Nu cumva îţi supraestimezi puterile?

– N-aş zice, spuse ea, ducîndu-se spre el. Dar va trebui să mă pui la încercare, nu?

Fiecare trebuie să aibă un loc unde să se ducă, atunci cînd lucrurile nu merg prea bine, îşi spuse Dennis, în timp ce îşi conducea *Porsche*-ul roşu pe drumul de coastă, spre Sydney. Fiecare şobolan are o gaură în care se refugiază la nevoie. Pentru propria-i linişte sufletească, Dennis alungă gîndul tulburător că viaţa lui era alcătuită numai din găuri. Încă afectat de ultimele evenimente, nu avea de gînd să-şi facă şi mai mult rău. Ba, dimpotrivă, avea să plece de la lucru şi să se înfunde într-unul din locurile lui preferate. Trebuia să se depărteze cît mai mult de acea afacere legată de Jilly. Unul din lucrurile bune, în privinţa lui Angelo, era că ştia şi-i

păsa atît de puţin de marea familie Harper. Are lucruri mai bune de făcut, îşi spuse el, posomorît.

Dennis îl întîlnise pe Angelo, prima oară, cînd acesta servea într-un bistro din centru, situat aproape în umbra impozantei clădiri Harper, unde el se dusese să bea ceva, într-o după-amiază deosebit de lungă şi plictisitoare. Îi plăcuse imediat acel italian vesel, de-o seamă cu el, care nu numai că-l servise, dar stătuse şi de vorbă cu el puţin, cînd Dennis părea să aibă mare nevoie. De atunci, deveniseră foarte buni prieteni, iar Angelo îi mărturisise că voia să ajungă boxer profesionist şi că tatăl lui era împotrivă. „Cînd o să uiţi de boxat, mai fă şi ceva treabă pe-aici, ajută-mă să ne cîştigăm existenţa, da?" erau cuvintele pe care patronul bistro-ului, Vittorio, i le spunea, adesea.

Dar Dennis se alătură eforturilor lui Angelo, căci îi aminteau de ale sale, cu Dan, astfel că îşi făcuse un obicei din a trece pe la *Gus,* sala de sport unde se antrena Angelo, pentru a-i oferi acestuia sfaturi şi sprijin moral. În ziua aceea, cînd intră pe străduţa murdară şi dosnică, pe care se afla sala, nu se bucură deloc cînd văzu, în celălalt capăt al străzii, un *Ferrari* alb, care domina acea zonă sărăcăcioasă cu opulenţa lui neruşinată. La naiba! Taylor era acolo. Ar fi preferat să nu-l vadă.

Cînd intră, Dennis fu asaltat de un vîrtej de acţiune violentă şi de mirosul inconfundabil de pînză groasă, răşină, piele şi, îndeosebi, al sudorii unor bărbaţi care se luptau. Îl zări pe Angelo în toiul unui meci, pe ringul cel mai depărtat. Adversarul său i se păru, pînă şi lui Dennis, mai în vîrstă, mai greu şi cu mai multă experienţă. Angelo trecea prin momente extrem de neplăcute, luînd bătaie.

La o mică distanţă de ring, stătea Tony Taylor,

îmbrăcat imaculat şi, ca de obicei, era flancat de cei doi „asistenţi" ai săi, cum îi numea el, Chicka şi Jacko. Lîngă el, era Gus, proprietarul sălii şi antrenorul lui Angelo, care era vădit nemulţumit de ce i se întîmpla lui Angelo.

– Hai, Angie, ţine garda sus! îi strigă el de cîteva ori.

Loviturile continuară să cadă asupra trupului lui Angelo, care era acum nu numai bătut, dar şi împins pînă la limită. Capul îi cădea în piept şi abia mai putea să ridice pumnii, pentru a se apăra.

– Hei! strigă Dennis cînd nu mai putu suporta. Nu crezi că-i de ajuns, Gus?

– I-a te uită! spuse Taylor, întorcîndu-se surprins. Pe cine avem noi aici?

– Ce vrei să-i faci lui Angelo, Tony? întrebă Dennis, înaintînd spre el. Să-i prăjeşti creierii? O să fie rănit.

– Nu şi dacă-l ascultă pe Gus şi ţine garda sus, spuse Taylor, cu o blîndeţe înşelătoare. Îl aşteaptă un meci tare. Nu pot susţine un tip care pierde. Dacă nu învaţă să-şi primească pedeapsa acum, n-o să fie pregătit, mai zise el, şi, după o pauză scurtă, adăugă: Bine, lasă-l să se odihnească cinci minute.

Angelo se aşează, recunoscător, iar Dennis se duse spre ring, pentru a-l saluta. Boxerul, însă, nu se uită la el. Dennis îi urmări privirea fascinată.

– Mamă!

Spre groaza lui Dennis, Stephanie venea spre el, eleganţa şi graţia ei constrastînd puternic cu acel decor murdar şi sărăcăcios.

– Ce cauţi aici? întrebă el.

– Pe tine, spuse ea, fără să se ostenească să coboare glasul. Ar fi trebuit să vii la şedinţă, azi-dimineaţă. Sîntem într-un moment de criză. Sau n-ai observat?

– Poate n-am avut chef să vin.

– Poate că n-ai chef nici să fii plătit în fiecare săptămînă!

Dennis se înmuie sub fulgerele de furie care ţîşneau din ochii ei.

– Bine, bine, îmi pare rău că n-am ajuns la şedinţă, zise el. Dar am avut senzaţia că, oricum, nu ai fi ascultat o vorbă din ce aş fi spus eu.

– Ah, Dennis, bineînţeles că îţi apreciez părerea. Vreau doar să fii puţin mai responsabil, atîta tot, zise ea şi nu se putu abţine să nu zîmbească, văzîndu-l atît de stînjenit. O să vorbim mai tîrziu, da? Spre imensa lui uşurare, o văzu îndreptîndu-se spre uşă. Dar, în prag, ea se opri puţin. Încă ceva, Dennis. Va trebui să te hotărăşti dacă vrei să mai lucrezi la companie sau nu. Sarah şi cu tine veţi moşteni totul, într-o bună zi. Dar dacă tu preferi să-ţi iroseşti viaţa, cînd cu o prostie, cînd cu alta, ei bine, treaba ta. N-o să ridic nici măcar un deget ca să te împiedic. Gîndeşte-te, mai spuse ea, apoi ieşi.

Deodată, Dennis auzi o voce mieroasă lîngă cotul lui:

– Frumos din partea mămicii tale că are atîta grijă de tine, băiete. Ce s-a-ntîmplat? Ţi-ai uitat banii pentru masa de prînz?

Dennis se întoarse, furios, spre Taylor.

– Vreau să cumpăr! spuse el, categoric.

– Să cumperi?

– Să particip la susţinerea carierei lui Angelo. Vreau să-i fiu manager, împreună cu tine.

– E nevoie de mult ca să-mi fii partener, băiete, spuse Taylor trecînd problema, cu toată viteza, prin maşina de calculat a creierului său. Foarte mult.

– Cît?

– Pentru un tînăr, cu un asemenea viitor... douăzeci şi cinci de mii.

– S-a făcut! spuse Dennis şi, în spatele lui, Angelo îl trase de mînecă.

– Dennis! De unde o să faci rost de atîţia bani?

– Tu nu te gîndi decît la box, Angie, îl asigură el, expansiv. O să mă ocup eu de ţine acum!

Jilly părăsi apartamentul lui Jake, de la *Regent,* încîntată de cum mersese prima parte a treburilor dimineţii. Cu siguranţă că era un tip cu sînge rece. Şi se simţise o anumită răceală în felul cum se purtase cu ea – nu doar distanţă, dar şi ceva ciudat – de parcă el ar fi ştiut ceva despre ea şi o cîntărea în sinea lui. Jilly, însă, nu se înşelase niciodată în privinţa felului cum reacţionau bărbaţii în faţa ei şi ştia că-i stîrnise interesul. Acum, se îndreptă grăbită spre acel cartier al oraşului Sydney, numit Rocks. Murdar, degradat şi ascuns, în umbra lui Sydney Harbour Bridge, acesta era celebru pentru locuinţele sale ieftine. Acolo îşi luase Jilly o cameră, într-un hotel sărăcăcios, mai devreme, în dimineaţa aceea, imediat după ce plecase de la Stephanie. Acum trebuia să se pregătească pentru a primi un alt bărbat, care era important, în felul lui, pentru planurile ei – fostul ei soţ, Phillip.

Sărmanul Phillip! îşi spuse ea, zîmbind leneş cînd îşi aminti ce uşor fusese. Sistemul lui de apărare fusese distrus de la primul ei telefon. De atunci, cînd îl implorase să o ajute, Jilly îl ţinuse la distanţă de un braţ, pentru a-l face să dorească din ce în ce mai mult să o

vadă. În cele din urmă, consideră că sosise momentul şi, în drum spre Jake, îl sunase ca să stabilească ora.

Şi locul. Jilly era întotdeauna foarte atentă în ceea ce privea decorul. Ştia că Eden nu ar fi fost potrivit pentru scena pe care voia să o creeze. Întotdeauna fusese capabilă să-l manevreze pe Phillip, profitînd de mila pe care o simţea el faţă de cei mai puţin norocoşi decît el. Un hotel dărăpănat, în care mişunau furnici roşii, şobolani şi gîndaci, avea să-i stîrnească, sigur, mila faţă de o biată femeie singură.

Şi avusese dreptate. Cînd ajunse sus, după ce urcase scara ştirbită şi neacoperită de covor, Phillip era palid de dezolare. Intrînd, făcu un efort ca să vorbească:

– Nu eram sigur dacă trebuia să vin sau nu, zise el, în sfîrşit.

Ea observă că era mult mai slab. Şi arăta îmbătrînit. Aşteptă, plăcut impresionată că anii fuseseră mult mai blînzi cu ea.

– Mi-era teamă că n-o să vii, spuse ea cu o voce scăzută şi privind în jos. Nu te-aş fi condamnat dacă n-ai fi putut suporta.

– Nu puteam să te las. După voce, se părea că aveai nevoie de ajutor.

– Ah, bineînţeles că am! spuse ea şi îşi ridică privirea, şovăitoare, făcîndu-l pe Phillip să simtă o durere dulce, bine cunoscută. Dar, cînd te-am rugat să vii, nu mi-am închipuit cît de vinovată o să mă simt în prezenţa ta.

– Ah, Jilly... ce cauţi tu într-un asemenea loc?

– E singurul lucru pe care mi-l pot permite, spuse ea lăsînd capul în jos.

– Trebuie neapărat să te iau de-aici...

– Nu, Phillip. N-ar fi trebuit să te deranjez. Nu mă pot

aştepta să uiţi, spuse ea frîngîndu-şi mîinile ca şi cum ar fi fost extrem de îndurerată.

Phillip se luptă cu sentimentele sale, în zadar.

– Totul a fost... cu mult timp în urmă.

Al meu e, îşi spuse Jilly, jubilînd.

– Nu mă urăşti? întrebă ea, cu glas tare şi cu timiditate.

O umbră de oboseală cumplită trecu peste chipul lui.

– Ah, am încercat, dar n-a existat zi în care să nu mă gîndesc la tine.

Ea îi susţinu privirea timp de cîteva clipe. Apoi, ne maiputîndu-se abţine, Phillip se duse spre ea şi o îmbrăţişă. Geamătul care îi scăpă, cînd făcu acest lucru, îi dovedi lui Jilly cît de mult trecuse de cînd el nu mai avusese o femeie. Cu respect, aproape ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă că o ţinea, într-adevăr, în braţe, el îi mîngîie umerii şi obrazul. Strîngînd-o la piept, îşi ascunse faţa în părul ei. Ridicînd capul ca să-l sărute, ea simţi pe faţă lacrimile pe care el se chinuise, în zadar, să le reţină.

Luîndu-l de mînă, îl conduse spre patul îngust şi tare. Întinzîndu-se lîngă el, îşi descheie rochia. Phillip rămase uluit cînd văzu că nu avea nimic pe dedesubt. Îi privi trupul multă vreme, în timp ce respiraţia îi devenea din ce în ce mai întretăiată. În cele din urmă, îi dădu voie să-i atingă gîtul. În clipa aceea, trupul îi fu cuprins de nişte spasme puternice. Se agăţă de ea, disperat, şi rămase aşa pînă se mai linişti. Apoi plînse şi murmură: „Iartă-mă, iartă-mă". „Nu ştiu de ce s-a întîmplat" şi „Te doream atît de mult, încît n-am putut să mă abţin". În Jilly, mînia şi frustrarea ardeau asemeni unui foc mocnit. Dar interpretînd extraordinar de bine rolul unei amante înţelegătoare, cu un bărbat stîngaci şi grăbit, îl îmbrăţişă

şi îl alină cu obişnuitele minciuni ale femeilor: nu avea importanţă, îi spuse ea, nu conta decît că erau împreună, niciodată, în viaţa ei, nu se simţise atît de apropiată de cineva. Şi, pînă să scape de el, ceea ce făcu atît de repede cît îi permise buna-cuviinţă, îi supse şi sufletul şi el ar fi făcut absolut orice numai pentru un zîmbet din partea ei.

Capitolul 7

– Îi urez călătorie sprîncenată!

În apartamentul de la ultimul etaj al companiei *Harper Mining,* Bill McMaster nu primea vestea plecării lui Jilly aşa cum sperase Stephanie.

– Bine, Bill, dar nu pot să mă spăl pe mîini de ea, pur şi simplu. Trebuie să-i ofer banii din nou. Fără nici un fel de condiţii.

Încîntarea pe care o simţise Bill, la auzul veştii, se evaporă într-o secundă.

– Stephanie, nu... mormăi el.

– O să acopăr eu însămi cec-ul, dacă-ţi faci griji pentru companie.

Bill trase adînc aer în piept.

– Nu-i suficient, spuse el, categoric. Doar dacă nu vrei şi demisia mea.

– Fii drept. Ştii foarte bine cîtă nevoie am de tine.

– Ce încerci să faci, Steph?

Ea zăbovi puţin înainte de a răspunde:

– Trebuie să găsesc o cale de înaintare, Bill. O nouă iniţiativă. Ăsta e unul din cele mai îngrozitoare lucruri care mi-au căzut pe umeri, vreodată. L-aş omorî pe tata pentru că m-a lăsat cu... porcăria asta pe cap! Bill

încuviinţă, dar chipul îi era întunecat. Familia Harper îi datorează ceva lui Jilly, trebuie să recunoşti, continuă ea, iar el încuviinţă iarăşi. Te-ai gîndit ce s-ar întîmpla dacă ne-ar da în judecată pentru a-şi obţine partea din moştenire ce i se cuvine de drept?

Bill rămase cu gura căscată.

– Jumătate-jumătate?

– Din tot, spuse Stephanie, cu emfază. Dacă ar vrea să ne facă greutăţi, ne-ar tîrî prin tribunal şi ne-ar aduce la faliment. Prefer să-i ofer de bunăvoie şi cu generozitate ceva la care are dreptul, oricum. Doar dacă nu cumva ai o idee mai bună.

– În momentul ăsta, nu, recunoscu el, fără tragere de inimă. Dar tot simt... Nu trebuie să-i judeci pe toţi după tine, Steph. Eşti atît de corectă, încît nu vrei să vezi că unii sînt pur şi simplu nişte lepre.

– Nu te contrazic. Dar sugerez să-i oferim lui Jilly şansa să ne arate cum e acum.

– Iar eu aş sugera să renunţăm la subiectul Jilly, deocamdată, şi să încercăm să ne cîştigăm salariile!

Un zîmbet şovăielnic apăru pe chipul său ridat.

– Am înţeles!

Ce om nemaipomenit, îşi spuse Stephanie, cuprinsă de afecţiune. Atîta timp cît îl am pe el...

Se auzi sunînd interfonul de pe biroul lui Bill.

– Da? spuse el, brusc.

– Un domn doreşte să stea de vorbă cu doamna Harper. Un anume domn Sanders.

Stephanie şi Bill se priviră surprinşi.

– Dă-l afară pe nemernic! explodă Bill.

– Ca să vezi! zise Stephanie, amuzată, şi se aplecă spre interfon. Poftеşte-l pe domnul Sanders la mine în birou, Hilary. Vin şi eu imediat.

Bill era încă furios.

– Ticălos nenorocit! Ce o vrea?

– Cine ştie? spuse ea verificîndu-şi repede machiajul, în oglinda din poşetă. Dar n-ar fi rău să ştim cu cine ne înfruntăm.

Se duse, hotărîtă, spre uşile de legătură şi intră în biroul ei. Bărbatul se ridică politicos cînd o văzu. Stephanie se îndreptă spre birou, cîntărindu-l în tot acest timp. Purta un costum de foarte bună calitate, de un cenuşiu-închis şi o cămaşă albă, impecabilă, care, de asemenea, fusese croită de mînă. Efectul era unul de lux discret, singura notă de extravaganţă dînd-o cravata de un roşu-aprins şi colţul unei batiste de mătase din buzunarul de la piept. Avea o eleganţă clasică, o piele albă ca marmura şi un păr negru şi ondulat, tuns foarte scurt. Stephanie îi surprinse privirea cînd se aşeză şi aproape că-şi pierdu concentrarea. Ochii lui erau de un albastru neaşteptat şi, după zîmbetul pe care i-l aruncă, îşi dădu seama că el ştia ce efect aveau. Stephanie făcu un efort şi se adună, forţîndu-se să vorbească înţepat:

– la loc, te rog, domnule Sanders. Nu pot să-ţi ofer mai mult de cinci minute.

– Mulţumesc, spuse el cu o voce oarecum insinuantă. E mai mult decît aş avea dreptul să doresc.

– Ce vînt de aduce la noi?

– Curiozitatea, nimic altceva, spuse el, rîzînd degajat, iar Stephanie simţi că turbează de furie cînd îl văzu cît era de relaxat. Am cumpărat o acţiune, două, la compania dumitale, şi voiam să admir priveliştea din interior.

– O acţiune, două...

Acea obrăznicie îi tăie răsuflarea lui Stephanie.

– O mică investiţie pentru bătrîneţe, zise el şi ridică din umeri.

– Am putea să încetăm cu prostiile astea şi să trecem la lucruri serioase? Unu: îmi ataci compania. Încă nu ştiu dacă ai de gînd să faci o preluare sau doar încerci să ne slăbeşti forţele din punct de vedere financiar. Dar nu voi sta cu mîinile în sîn! Doi: indiferent care-ţi este adevărata ambiţie, nu vei reuşi!

Jake era captivat.

– Cum poţi fi atît de sigură?

– Să nu-ţi închipui că eşti primul care-mi atacă firma. Nu eşti altceva decît un fluture de noapte şi nu te poţi pune cu mine.

Jake îşi studie adversara de aproape. Doamne, e nemaipomenită, îşi spuse el, şocat. Cum puterea era cea care-l stimula în afaceri, tot ea o făcea şi în materie de sex. Numai femeile inteligente îl excitau, nu aveai de ce să te mîndreşti cu o cucerire uşoară. Uneori, îşi închipuia că era un bărbat sortit să caute veşnic o regină războinică, o amazoană. Întotdeauna căutase femeia al cărei oţel lăuntric să-l egaleze pe al său. Nici o femeie nu reuşise să se ridice la înălţimea pretenţiilor lui. Întotdeauna cedau. Să o fi întîlnit, în sfîrşit, pe cea care ar fi putut să o facă?

– Spune-mi ceva... zise el încercînd, într-un efort insesizabil, să recîştige iniţiativa pe care o pierduse în faţa acelei femei înalte şi senzuale, cu nişte ochi mari şi neliniştiţi şi cu o gură tulburătoare. În eventualitatea că aş încerca o preluare, ai fi de acord cu ideea unei asocieri?

– Bineînţeles că nu! spuse Stephanie repede şi înflăcărarea ei îl şocă din nou. Ca în orice luptă, învingătorul ia totul.

– Şi învinsul, doamnă Harper?

Ea se ridică şi ocoli biroul, ducîndu-se spre el. Se ridică şi el, repede, deoarece nu suporta să fie dominat

de o femeie, iar înălţimea de manechin a lui Stephanie se apropia de cea a lui şi nu-i convenea. Intenţionat sau întîmplător, ea se apropie suficient de mult ca el să-i simtă parfumul. El îi privi conturul promiţător al sînilor, prin materialul subţire, de un verde-deschis al rochiei. Degetele lui tînjeau să o atingă.

– Învinsul, domnule Sanders? Nu mă interesează, pentru că n-o să fiu eu. La revedere! spuse ea, după care se duse în biroul lui Bill, lăsîndu-l să găsească singur ieşirea.

Bill îşi ridică privirea de pe hîrtiile pe care le studia şi îi observă, alarmat, roşeaţa din obraji şi aerul tulburat.

– Sper că nu te-a supărat, nu, Steph?

– Deloc. Chiar mi-a dat o idee foarte bună!

Cocoţîndu-se pe marginea biroului, Stephanie formă un număr de telefon.

– Vom escalada conflictul, Bill! exclamă ea, veselă, stînd cu receptorul la ureche şi aşteptînd să-i răspundă cineva la celălalt capăt.

– Poftim?

– Şşşş! spuse ea, după care începu să vorbească în receptor: Bursa de acţiuni? Sir Henry? Sînt Stephanie Harper. Bine, mulţumesc. Mă întrebam dacă nu cumva sînteţi liber într-o zi, săptămîna viitoare, ca să luăm masa împreună. Avem o problemă cu un anume Jake Sanders, de la *Sanders Investments.* Se joacă cu acţiunile noastre în momentul de faţă şi mă gîndeam că Bursa... în interesul acţionarilor, l-ar putea forţa să-şi declare intenţiile... Mulţumesc foarte mult, Sir Henry. Pe săptămîna viitoare. Închise şi ochii îi străluceau. Asta va aduce pisica printre porumbeii domnului Sanders, spuse ea, triumfătoare. O să-i arătăm noi lui!

– Ei, dacă tot eşti pusă pe rezolvat probleme, spuse

Bill, sec, mai ascultă una: Dennis a trecut pe-aici. Vrea să-i împrumutăm douăzeci şi cinci mii de dolari. Ce zici?

În sala unde se primeau vizite la închisoarea de femei din Sydney, de la Nulawa, şase deţinute aşteptau în dosul ecranelor din geam securizat. Unele încercau să-şi ascundă emoţia în spatele unei detaşări pline de cinism, în timp ce altele nu vedeau de ce să o facă. Stînd undeva, mai în spate, o gardiană le privea, tolerantă. Una îi atrase atenţia, în mod deosebit, o femeie înaltă şi slabă, care stătea pe marginea scaunului, cu privirea aţintită asupra uşii pe unde trebuiau să apară vizitatorii. Sărmana Olive! De ce era, oare, în halul acela? Uită-te la ea! După felul cum arăta, nu dormise noaptea precedentă şi, dacă mai continua să-şi roadă unghiile, avea să rămînă complet fără ele. Se auzise că prietena ei reluase legătura cu ea. Şarpele acela cu clopoţei. Ah, dacă Olive ar fi putut să-şi dea seama că tot ce va avea de la acea prietenă nu era decît sărutul lui Iuda.

Olive se foi pe scaun, agitată. Dacă nu venea? Deodată, uşa se deschise şi intră o gardiană, care se dădu într-o parte, lăsînd să treacă un grup de persoane, acestea încercînd să pară vesele cînd se apropiară de ecranele despărţitoare. În curînd, fiecare deţinută avea un vizitator şi era în toiul conversaţiei. În afară de Olive. Ea nu mai putea de ruşine şi dezamăgire. Doar îi spusese că avea să vină!

Trecuse mai mult de jumătate din timpul acordat

vizitei, cînd Jilly îşi făcu apariţia, intrînd degajată, ca şi cum ar fi venit la plimbare. Fără să vrea, gardiana fu impresionată. Jilly era îmbrăcată cu lucruri scumpe, de parcă ar fi fost gata de parada modei.

– Ei, ia te uită cine a venit! Arăţi foarte bine, Jilly.

Ea o privi, dispreţuitor.

– Aş vrea numai să pot spune acelaşi lucru despre tine.

– Nu te-ai schimbat deloc, eh? Prietena ta te aşteaptă. Aveţi cincisprezece minute, deşi bănuiesc că n-ai uitat.

Jilly o ignoră şi se aşeză pe scaun, uitîndu-se, nemulţumită, la chipul răvăşit şi ochii mari din faţa ei.

– Ce mai faci, Olive?

– Ce crezi?

– Nu te uita la mine aşa, spuse Jilly, nepăsătoare, altfel s-ar putea să plec din nou.

– Ah, Jilly, nu! N-aş suporta!

– Aşa-i mai bine, zise Jilly, parcă torcînd. Acum, ascultă-mă. N-am venit să-ţi fac o simplă vizită. Cît mai ai de stat aici?

– Trei luni. De ce?

– Dar pentru eliberare condiţionată cînd eşti gata?

– Sînt deja. Dar la ce bun? Nu pot să-mi iau un avocat, din moment ce sînt aici şi, chiar dacă aş putea, n-aş avea cu ce să-l plătesc.

Jilly arăta ca o pisică după ce linsese smîntîna.

– Păi, s-ar putea să am eu unul care te-ar ajuta pe gratis.

Olive se încordă.

– Cine?

– Fostul meu soţ Phillip Stewart.

– Pentru ce îţi mai pierzi timpul cu el?

– Exact pentru o treabă de genul ăsta. Deci, dacă

te-aş ajuta să ieşi...

– Aş face orice!

– Atîta timp cît e clar pentru amîndouă că serviciul trebuie returnat.

Olive se uită în ochii lui Jilly.

– Stephanie Harper?

– Cine altcineva?

– O fac.

– Bine, spuse Jilly, zîmbind. Ce-ar fi să-ţi petreci timpul pe care îl mai ai de stat aici gîndindu-te... la una, la alta? Aşa. Iar eu... eu o să stau deoparte şi o să mă gîndesc la tine, Olive.

– Îmi pare rău, Angelo.

Dennis stătea la barul din bistro-ul lui Vittorio, ca o întruchipare a deznădăjdii. Angelo zîmbi vesel.

– Nu-i nimic. Poate o s-o mai întrebi peste cîteva zile, ei?

Dennis nu avu inima să-i spună că-şi petrecuse aproape toată săptămîna precedentă, încercînd să o convingă pe Stephanie să-i împrumute cei douăzeci şi cinci de mii de dolari pe care el îi promisese, atît de uşor, lui Tony Taylor, în schimbul unei jumătăţi din viitorul lui Angelo ca boxer. În cele din urmă, Stephanie explodase şi îi interzisese să-i mai pomenească de acea „investiţie".

– Problema e că, după starea ei de spirit actuală, n-o să pot s-o fac să se răzgîndească, zise el cu un glas stins.

– Şi din altă parte nu poţi să-i iei?

– Cine ar putea să împrumute asemenea sumă unor puşti fără minte, ca să i-o dea unui escroc? spuse tatăl lui Angelo, Vittorio, care apăru lîngă ei. Mai bine să nu găseşti banii decît să-i pierzi!

– Amîndoi ştim că Angelo e prea bun pentru asta, zise Dennis.

– Aşa e, tată, spuse şi Angelo. Iar domnul Taylor nu e escroc, ci un om de afaceri. Nu m-ar fi ales tocmai pe mine şi nu s-ar fi implicat dacă n-ar fi considerat că merită.

– Visezi, Angelo! spuse Vittorio, roşu la faţă. O să te distrugi! Şi pentru ce? Eşti singurul meu fiu, ai localul ăsta, e foarte frumos, n-ai probleme. Şi tu nu te gîndeşti decît să intri pe ring şi să iei bătaie. Cînd ai de gînd să uiţi de box şi să pui mîna pe treabă? întrebă el, trîntind o cîrpă umedă pe masă.

– Dar nu sînt clienţi încă, protestă Angelo, însă luă cîrpa şi începu să şteargă mesele.

– Box în sus, box în jos, mormăi Vittorio. Şi Taylor ăsta. Crede că eşti proprietatea lui. Ei bine, se-nşală. Eşti proprietatea mea!

Angelo zîmbi, împăiciuitor.

– Cum zici tu, tată.

Vittorio nu mai avu ce să zică.

– Poate n-ar fi chiar aşa rău dacă ţi-ar fi Dennis manager. Cel puţin el ţi-e prieten. Dar Taylor! Puţin îi pasă de tine şi toţi ştim asta! spuse el plesnindu-şi palmele pentru a-şi exprima dezaprobarea.

Apoi se întoarse la bar, unde îşi făcu de lucru, cu sticle şi pahare, avînd grijă să-i evite pe cei doi tineri. Dennis se întinse şi se ridică. Angelo păru neliniştit.

– Hei, nu trebuie să pleci doar pentru că tata e prost dispus.

Dennis ezită.

– Mă tem că s-ar putea să aibă dreptate, în legătură cu Taylor, Angie. N-ar da doi bani pe tine, ca om.

– Trebuie să am un manager. Să fie cineva în colţul meu.

– O să fiu eu, spuse Dennis, hotărît. Ţi-am spus că o să fac rost de bani, ţi-am promis, şi o să fac.

Angelo făcu ochii mari cînd îl văzu atît de însufleţit.

– Cum?

– Ingeniozitate! spuse el şi, luînd cîrpa din mîna lui Angelo, o aruncă pe tejgheaua barului. Vrei să laşi toate astea?

– Dacă n-o fac acum, trebuie s-o fac mai tîrziu.

– Bine, fă-o mai tîrziu.

– Nu pot. Mai tîrziu trebuie să mă duc la sală.

– Ce fel de prieten eşti? întrebă Dennis, bosumflat. Am nevoie de cineva care să mă facă să nu mă mai gîndesc la problemele mele, de cineva cu care să ies.

Angelo zîmbi.

– Poate că mama ta nu se supără cînd nu te duci la muncă. Dar, dacă aş încerca s-o fac eu, zise el aruncîndu-i o privire plină de afecţiune lui Vittorio, ar trebui să lupt cincisprezece runde cu tata, iar mă sperie mai mult decît Muhammad Ali!

O oră mai tîrziu, Dennis mergea, grăbit, pe Bent Street, cu gîndurile învolburate. Fiind în bistro şi aşteptîndu-l pe Angelo să vină să stea de vorbă cu el, între clienţi, îi venise o idee. Era excelentă. Avea să-i rezolve toate problemele. Ştia că nu se înşela în privinţa lui Angelo. Nu trebuia decît să aibă ocazia să dove-

dească acest lucru sau să creeze acea ocazie. Abia aştepta să-şi pună ideea în practică.

Imensa clădire Harper era aproape pustie. Pînă şi biroul lui Bill McMaster era cufundat în beznă, deşi se ştia că sosea mai devreme şi pleca mai tîrziu decît toată lumea, în afară de Stephanie. Dennis îi atrase atenţia paznicului şi i se dădu voie să intre. Liftul îl duse, pe nesimţite, pînă la etajul douăzeci şi patru.

Cînd ieşi, văzu, în lumina slabă de pe coridor, că una din uşi era deschisă. Se apropie încet. În încăpere, lucrînd la lumina unei lămpi de birou, Cassie Jones răsfoia printre teancurile de documente şi dosare. Îşi ridică privirea, deodată, şi, luată prin surprindere, scoase un ţipăt.

– Scuză-mă, spuse Dennis. N-am vrut să te sperii.

– Ah, nu-i nimic, zise ea şi culoarea începu să-i revină în obraji.

Zăpăcită, începu să adune hîrtiile şi să le vîre într-un dosar.

– Nu vreau să te deranjez. Continuă-ţi treaba. Nu-mi place să întrerup pe cineva din lucru.

– Nu credeam că mai stă cineva atît de tîrziu. Mă gîndeam să... mă ocup de treburile de care nu am timp ziua.

Dennis observă că era încă îmbujorată şi că nu-l privea în ochi. Era, evident, foarte timidă.

– Încerci să găseşti ceva murdar pentru lupta noastră contra lui Jake Sanders? întrebă el.

– Cam aşa ceva, spuse Cassie, dar era limpede că nu voia să discute. Bănuiesc că şi tu eşti ocupat cu acelaşi lucru, nu?

– Ah, da. Toată compania este.

Nu putu să nu observe cît de atrăgătoare era – înaltă, subţire, părul strălucitor – întreaga ei înfăţişare

emana prospeţine, chiar şi la acea oră. Simţi dorinţa de a o face să mai vorbească, dar era clar că ea voia să plece.

– Bine, te las să-ţi vezi de treabă, zise ea.

Îşi luă dosarele şi porni spre uşă. Atunci se uită pentru prima oară la el, cum trebuia. Deodată, Dennis se trezi uitîndu-se în nişte ochi în care s-ar fi putut îneca.

– Cinezi cu mine, mîine? întrebă el, subit.

Cassie zîmbi, ca şi cum el ar fi glumit.

– Noapte bună, spuse ea şi Dennis privi în urma ei.

Fir-ar să fii, Dennis, îşi spuse ea. Ce trebuia să faci atît de urgent încît să vii atît de tîrziu? Ar fi fost şi mai surprinsă dacă l-ar fi văzut, în biroul lui, exersînd de nenumărate ori semnătura Joannei Randall.

Noaptea se lăsă asupra Coastei de vest a Australiei, cu rapiditatea caracteristică unui apus tropical. Cerul trecu repede prin caleidoscopul de portocaliu, roşu-sîngeriu şi bronz, pînă la negru. Pomii înfloriţi înmiresmau aerul, păsările, care făceau atîta zgomot în timpul zilei, tăceau, iar oraşul dormea.

În susul coastei, la Eden, toţi dormeau. Dar nu liniştiţi. În dormitorul mare, Dan se trezi, brusc, cînd Stephanie scoase un geamăt şi se ridică în capul oaselor.

– Te simţi bine, draga mea? o întrebă el şi aprinse veioza, făcînd-o să clipească în lumină.

Era evident că abia se trezise.

– Un coşmar? Unul anume?

Datorită faptului că o iubea atît de mult, Dan îi cunoştea foarte bine temerile. Ea încuviinţă.

– Nu e prima oară în ultima vreme, nu? Nu cumva le ai... încă de cînd a ieşit Jilly din închisoare?

Ea se cutremură şi nu vru să spună. În cele din urmă, vorbi răguşit, de parcă ar fi simţit o durere:

– De ce exact cînd totul în viaţa mea pare perfect, toate încep să se dea peste cap, din nou?

– Toate? Nu şi noi, sigur.

– Nu... dar acum Sarah ameninţă că va renunţa la pian şi, pur şi simplu, nu vrea să discute, mă evită de zece zile. Iar Dennis m-a înnebunit cu cei douăzeci şi cinci de mii de dolari, de care zice că are nevoie...

– Haide, Steph, spuse Dan, încet, dar ferm. Sarah oscilează în privinţa viitorului de vreo şase luni sau chiar mai bine. Iar Dennis... ei bine, e cel dintotdeauna!

Rîseră amîndoi, cu tristeţe. Stephanie se relaxă şi se întinse la loc. Cu tandreţe, Dan îi dădu la o parte de pe faţă o şuviţă de păr.

– În schimb, Jilly n-a fost întotdeauna sora ta. Asta te doare, nu?

Ea încuviinţă, extrem de întristată.

– Cînd eram mici, obişnuiam să pretindem că eram surori. Pe atunci, nu ne închipuiam ceva mai minunat. Acum cînd ştim... nu-i deloc minunat.

Dan căzu pe gînduri.

– Nu trebuie să mai fii atît de dură cu tine însăţi. Jilly nu e persoana cea mai potrivită din lume să-ţi fie soră. Sincer vorbind, Steph, nu ştiu dacă te-ai gîndit la asta... zise el şi făcu o pauză, neştiind dacă să continue sau nu. Trebuie să fi observat...

– Ce anume?

– E o femeie foarte tulburată psihic. Trebuie să fi avut vreo depresie nervoasă şi înainte. Iar şapte ani, la

închisoare, nu puteau să o vindece în nici un caz. De fapt... nu cred să existe ceva care să amplifice acest lucru şi mai mult.

– Cred că nu e drept, Dan. Îi trebuie timp ca să se adapteze la ritmul normal de viaţă, după ce a stat atîta închisă. Şi, într-adevăr, are de ce să fie nemulţumită. A avut dreptate în legătură cu banii. N-ar fi trebuit să-l las pe Bill să-i pună condiţii.

– Ai chiar atîta încredere în ea?

Stephanie se gîndi.

– Nu pot spune cu mîna pe inimă că am, că aş putea avea vreodată. Dar înţeleg resentimentul ei faţă de faptul că n-am. E o situaţie imposibilă. Nu ştiu cum s-o rezolv. M-am trezit cu o soră şi nu există nici un fel în care să pot face faţă.

Dan nu suporta să o vadă atît de îndurerată. Aplecîndu-se spre ea, o luă în braţe şi o ţinu astfel. După cîtva timp, o întrebă:

– Crezi că ar folosi la ceva dacă aş sta de vorbă cu ea? Ştii cumva unde e?

– Sarah zice că e la *Palisades,* un hotel îngrozitor, din Rocks. Ar trebui să mă duc s-o văd, să-i ofer banii din nou, de data asta fără nici un fel de condiţii.

– Hei, uşurel! Te-a refuzat o dată, ai uitat? Ce s-a-ntîmplat cu necruţătoarea femeie de afaceri pe care o cunosc şi o iubesc? Nu te mai gîndi la Jilly, spuse el.

– Nu pot. Trebuie să fac asta, zise ea strîngînd din buze.

– Te-ar face să te simţi mai bine?

– Mai puţin vinovată, bănuiesc

– Atunci... e o idee bună. Cine ştie? S-ar putea să ne dovedească tuturor că ne-am înşelat în privinţa ei.

Stephanie se ridică într-un cot şi se uită la el. E un om minunat, îşi spuse ea, singurul din lume care mă

înţelege. Îi mîngîie faţa, cu blîndeţe, şi zîmbi.

– Ştii ceva? spuse ea. Mă bucur foarte mult că te am, indiferent dacă te merit sau nu.

– Nu-ţi face griji în privinţa asta, spuse el, grav. Nu mă meriţi. Nici o femeie nu m-a meritat.

Dar ea nu răspunse tachinării lui.

– Ah, Dan, aşa e. Te-am neglijat în ultima vreme, te-am luat drept garantat.

– Poţi să mă iei cum vrei, numai să mă iei.

– E o reţetă, domnule doctor? întrebă ea relaxîndu-se. Dan Marshall – de luat de trei ori pe zi?

Îl sărută pe nas.

– Mă tem că e inexact. Am un remediu deosebit pentru cazuri asemănătoare cu al tău, spuse el şi o întinse în pat, începînd să tragă uşor de şnurule cămăşii ei de noapte.

– Ascult.

– Ah, va trebui să faci mai mult decît atît, zise el, încet, atingîndu-i sînul, mult mai mult decît atît!

Capitolul 8

Nimeni nu putea spune că Dennis era un om care renunţa. Cu acest lucru se mîndrise întotdeauna, în ciuda numeroaselor ocazii cînd refuzul lui încăpăţînat, de a admite că se putea înşela, îi provoca greutăţi pe care nu le putea depăşi. De asemenea, îi era imposibil să accepte un refuz, acest lucru datorîndu-se unei copilării răsfăţate, cînd, temîndu-se ca nu cumva divorţul ei de tatăl lui să-l afecteze, Stephanie îi îndeplinise absolut toate dorinţele. Astfel că el nu acceptase interdicţia lui Stephanie de a mai aborda acel subiect legat de împrumutul pe care-l voia el. Trebuia doar să găsească o modalitate de a-l obţine fără ştirea ei, atîta tot. Timp de cîteva zile, făcu tot posibilul să se poarte exemplar, atît la serviciu, cît şi acasă, pînă cînd fu sigur că îi înmuiase iarăşi inima. Apoi profită de o zi bună la *Harper Mining,* pentru a relua atacul, cînd Stephanie, întotdeauna gata să încurajeze orice semn de îmbunătăţire a purtării lui, lăuda ceva ce el tocmai terminase.

– Asta înseamnă, deci, că pot să fac ceva cum trebuie, nu, mamă? o întrebă el, şicanator.

– Bineînţeles, Dennis. Numai că trebuie să-ţi pui mintea la contribuţie.

– Ah, aşa şi fac. Şi vreau să mi-o pun şi acum. Pentru o investiţie.

– Investiţie? întrebă Stephanie devenind rigidă.

– E o şansă extraordinară, mamă, zău. E...

– Mi-ai mai spus toate astea, îl întrerupse ea, vorbind clar şi răspicat. Uneori, mă-ntreb dacă înţelegi englezeşte. Mă dezamăgeşti, Dennis. Am terminat. Ia-ţi liber restul zilei şi du-te acasă, spuse ea privindu-l furioasă. Pleacă! Şi să nu-mi mai vorbeşti săptămîna viitoare decît dacă vrei să-ţi ceri scuze pentru purtarea ta!

Surprins şi înfricoşat de furtuna pe care o dezlănţuise, Dennis îşi pierdu stăpînirea de sine.

– Ai atîţia bani încît nici nu ştii ce să faci cu ei! strigă el. De ce trebuie să mă milogesc pentru fiecare bănuţ? De ce, de cîte ori Jilly Stewart fluieră, eşti gata să-i dai cinci milioane de dolari, dar cînd e vorba de propriul tău fiu, nu găseşti nişte amărîţi de douăzeci şi cinci de mii? Am impresia că singurul mod de a obţine ceva de la tine e să-ncerc să te omor sau să-ţi împuşc soţul mult iubit!

– Dennis! strigă Stephanie şi vocea ei plesni ca un bici. Fiecare cuvînt pe care-l spui îmi confirmă cea mai proastă părere pe care aş putea s-o am despre tine. N-o să mă cert cu tine şi n-o să-ţi permit să mai spui ceva ce s-ar putea să regreţi. Vei...

În clipa aceea se auzi o bătaie în uşa dublă, care lega biroul lui Stephanie de cel alăturat, şi Bill vîră capul în încăpere.

– E ora trei, Steph! spuse el, vesel. De ce o fi aşa bine dispus bătrînul? se întrebă Dennis, furios. Deodată, Bill sesiză atmosfera. Ah, deranjez cumva? întrebă el, stînjenit.

– Deloc, Bill, spuse ea şi, fără să vrea, Dennis o

admiră pentru nemaipomenita ei stăpînire de sine. E o zi mare azi, îmi pare bine că sîntem cu toţii. Vin imediat.

– Da, e o zi cu roşu, zise Bill neputîndu-şi ascunde încîntarea cînd o conduse pe Stephanie în biroul său. Ţi-l prezint pe.. fiul risipitor!

În faţa biroului, se aflau Rina, soţia lui Bill, şi...

– Tom! exclamă Stephanie. Tînărul înalt şi cu păr cîrlionţat, care se afla lîngă Rina, rîse ruşinat. Nu-mi vine să cred! Jur că erai mai scund cu treizeci de centimetri cînd ai plecat. Şi de unde ai hainele astea superbe?

– Ăsta-i necazul, spuse Bill, încîntat de bucuria lui Stephanie şi de stînjeneala lui Tom, îi trimiţi la colegiu în America şi se-ntorc adevăraţi yankei!

– Iartă-mă, Rina, nici măcar n-am spus bună ziua, atît de uluită am rămas cînd ţi-am văzut fiul, se scuză Stephanie sărutînd-o, cu căldură, pe femeia aceea cu chip blînd. Trebuie să fii extrem de încîntată să-l ai acasă.

– Aşa e, spuse Rina. Şi sper să rămînă aici de data asta.

– Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa asta, zise Tom luîndu-i mîna şi strîngînd-o cu afecţiune. Sînt hotărît să fiu un adevărat şi veritabil australian. Cîţiva ani la Facultatea de Comerţ de la Harvard n-au putut să şteargă chestia asta!

– Salut, spuse Dennis, care venise în pragul uşilor duble şi îi privea pe toţi, cu ostilitate.

Stephanie îşi adună toate forţele pentru a-i arunca o privire usturătoare. Vreau să vii aici ca o fiinţă civilizată şi să fii amabil, îi transmise privirea ei fiului recalcitrant. Dennis se conformă, fără tragere de inimă.

– Mă bucur să te văd, spuse el întinzîndu-i mîna lui Tom.

– Şi cum a fost la Harvard, Tom? întrebă Stephanie.

– Bine, fantastic. Dar abia aştept să mă ocup de ceva afaceri, în loc să tot vorbesc despre ele.

Stephanie zîmbi.

– Şi unde te gîndeşti să-ţi pui în aplicare talentul?

– Păi, am vreo două oferte.

– Îmi închipui. Dar sînt convinsă că a noastră o să fie mai bună.

Tom o privi cu atenţie.

– Nu sînt sigur că înţeleg.

Zîmbetul de pe chipul lui Stephanie se lărgi şi Bill nu mai putea de emoţie.

– Ce-ar fi să vii să lucrezi pentru mine, Tom? Mi-ar prinde bine ceva ajutor în momentul ăsta.

Tom nu ştia ce să spună.

– Vorbeşti serios? Tata nu mi-a pomenit nimic de asta. Şi nu mi-ar plăcea să ştiu că-i iau locul.

– Cine a avut numai A-uri la examene nu trebuie să-şi facă griji în privinţa asta. Şi să ştii că n-o să fie doar o slujbă de formă. Pentru început, va trebui să te ocupi de mine şi de tatăl tău.

Tom îi sesiză tonul fericit şi rîse, relaxîndu-se vizibil.

– Aş fi, Dumnezeule, încîntat. Nu, încîntat nu-i tocmai cuvîntul potrivit, zise el.

– Ah, felicitări, Tom! exclamă Rina, emoţionată, în timp ce Bill îl bătu pe spate şi Stephanie pecetlui totul cu un sărut plin de afecţiune.

Numai Dennis nu era bucuros.

– Bravo, Tom, spuse el, cu o politeţe sarcastică. Bun venit în cadrul companiei. Sîntem încîntaţi să te avem la *Harper Mining.*

Stephanie fu iarăşi stînjenită din cauza fiului ei, care

nu era bun de nimic. Dar, dacă Tom recunoscu amenințarea unui bărbat față de altul, în accentul pus de Dennis pe cuvintele *Harper Mining,* avu delicatețea de a nu arăta.

Conservatorul de Muzică este una din cele mai frumoase clădiri din Sydney. Seamănă foarte mult cu un castel medieval în miniatură, cu creneluri și turnuri, cu o fortificație și un acoperiș deasupra intrării, ca un pod mobil. Numai cei doi palmieri identici, aflați de o parte și de cealaltă a intrării, aminteau de emisfera sudică. Dar trecuse multă vreme de cînd Sarah nu se mai bucura de frumusețea împrejurimilor. Anii de studiu la conservator, pregătirea pentru a face parte din viitori muzicieni ai Australiei îi diminuaseră, nu îi amplificaseră plăcerea față de muzică. Căci Sarah era mult prea sinceră cu sine pentru a se amăgi cu gîndul că ar fi la fel de talentată ca și colegii ei. Spre deosebire de Dennis, care trăia în lumea fantastică a celor lipsiți de maturitate, Sarah avusese întotdeauna un cap bătrîn pe umerii ei tineri. Cînd începu să-și dea seama cum stăteau lucrurile și spiritul critic i se dezvoltă, se văzu nevoită să admită, față de sine, că nu poseda ceea ce trebuia, pentru a reuși.

Era o hotărîre dureroasă, pe care o ținuse ascunsă în suflet multă vreme. Investise atît de mult în speranțele ei pentru o carieră muzicală! Ce o să fac altceva? strigă în sinea ei. Nu mă pricep la nimic altceva. La fel ca multe alte fete, Sarah nu avea deloc încredere în chipul sau silueta ei. Aproape intenționat – așa li se părea

celorlalţi – îşi ascundea ochii expresivi sub nişte gene grele sau sub un breton des şi tăiat neregulat. Refuza să-şi pună în valoare trupul înalt şi elegant şi obişnuia să-şi scoată un şold în afară şi să se sprijine pe el. Stephanie încercase totul, de-a lungul anilor, de la lecţii de conduită, la o perioadă petrecută alături de o familie modernă de francezi, însă Sarah rămăsese de neclintit în timiditatea şi inferioritatea ei şi, în aparenţă, incapabilă să iasă din acea stare. Numai pe scena unui concert, Sarah se simţise ea însăşi, liberă, naturală şi potrivită. Şi pînă şi acest lucru îl pierduse, o dată cu pierderea încrederii în propria-i capacitate.

Considera că acea convingere, că trebuia să renunţe la muzică, înainte de a-i veni aceasta de hac, era greu de pus în practică, deoarece ştia ce mult însemna pentru Stephanie. Acesteia îi plăcea extrem de mult muzica, atît să o interpreteze, cît şi să o asculte, datorită faptului că făcuse aceste lucruri foarte mult în copilărie, cînd trăise în vechea casă de la Eden. Sarah bănuia că, dacă nu ar fi fost acea perioadă de izolare şi timiditate dureroasă din viaţa lui Stephanie, ea însăşi ar fi aspirat la o carieră de pianistă. Talentul lui Sarah fusese încurajat, cu dragoste, de către Stephanie, care obişnuia să cînte ore în şir alături de fetiţa ei şi îi căutase cei mai buni profesori pentru fiecare etapă. Sarah se temea că renunţarea la acest lucru avea să fie o palmă în faţa devotamentului mamei ei.

Dar trebuia să o facă. Ieşi din conservator grăbită şi muşcîndu-şi buza de jos, la sfîrşitul unei alte săptămîni irosite. Era atît de cufundată în gînduri, încît nici nu o văzu pe Jilly decît cînd fu gata să se ciocnească de ea, pe trotuar.

– Sarah, ce surpriză minunată! exclamă Jilly, care-şi pierduse timpul prin preajmă, după ce, cu o oră în

urmă, dăduse un telefon la Eden şi aflase unde putea fi găsită Sarah.

– Bună, Jilly. Ce-i cu tine pe-aici?

– Ah, tocmai am ieşit din biroul lui Phillip, spuse Jilly, degajată, arătînd spre Macquarie Street şi, aşa cum sperase, menţionarea acelui nume îi atrase atenţia lui Sarah.

– Phillip? Ce mai... ce mai face? întrebă aceasta, care habar nu avea că acea ciudată întîlnire se petrecuse.

– E bine. Ai timp să bem o cafea? Am putea să ne punem la curent cu ultimele noutăţi, zise Jilly şi, luînd-o de braţ, o conduse spre cea mai apropiată cafenea.

Nu-i trebui mult să-şi atingă scopul – stoarcerea de informaţii legate de ceea ce se mai întîmplase la Eden, după plecarea ei. Sarah era prea naivă pentru a-şi închipui măcar că Jilly o folosea ca spioană în casa lui Stephanie. Şi nu-şi dădea seama nici că era folosită de Jilly pentru a-i strecura lucruri mărunte, care erau menite să o tulbure pe Stephanie şi să-i amplifice sentimentul de vinovăţie. Acele întîlniri ale lor, fie întîmplătoare, fie stabilite, constituiau o parte importantă în planul lui Jilly şi aceasta era decisă să nu o piardă pe Sarah, indiferent ce eforturi ar fi trebuit să facă.

– Acum, mama îl are pe Tom McMaster şi poate să se lupte cu Jake Sanders, cu propriile lui tactici. Mama zice că e nemaipomenit şi că o să fie arma ei secretă. Eu nu l-am cunoscut încă, dar dacă e măcar pe jumătate atît de bun, cum se aude, o să-l pună pe fugă pe Sanders. Nu crezi?

– Ah, da, zise Jilly, gînditoare.

Deci asta era ultima noutate, nu? Jake avea să se bucure cînd va afla. Avea să se ducă la el imediat. Era o scuză foarte bună pentru a-l revedea. Era dezamăgită

că Jake nu găsise un motiv să ia din nou legătura cu ea.

După ce îşi atinse ţelul, Jilly era dispusă să facă pe mătuşica iubitoare.

– Şi tu, Sass? o întrebă ea, cu sinceritate în glas. Cum mai merge pianul?

Chipul lui Sarah îşi pierdu, imediat, însufleţirea.

– Foarte prost, zise ea. Pur şi simplu, nu-i de mine, Jilly. Sînt o fiinţă obişnuită, atîta tot. Mama a refuzat întotdeauna să accepte asta. Crede că, dacă reuşesc să interpretez o melodie, sînt suficient de bună ca să ajung pianistă de concert. Dar nu sînt, ăsta-i adevărul.

– Stephanie s-ar supăra foarte tare dacă ai renunţa?

Sămînţa unei alte idei nemaipomenite începu să se dezvolte în creierul fertil al lui Jilly.

– Ah, foarte tare, spuse Sarah, încet.

– Dar nu poţi să continui aşa! Se vede cît de mult te costă, zise Jilly şi îi luă mîna într-a ei. I-ai spus?

– Am încercat.

– Nu e nimeni care să-i vorbească, pentru tine?

– Nu, zise Sarah, cu tristeţe. Sînt singură.

– Nu pot să cred, spuse Jilly. N-ai prieteni, n-ai pe nimeni?

– Ah, mă-nţeleg destul de bine cu ceilalţi studenţi, dar faptul că sînt fiica lui Stephanie Harper îi face să păstreze distanţa. Cînd toată lumea iese de la curs şi tu eşti singura care se duce acasă, cu limuzină şi şofer, e greu să fii considerată una de-a lor.

– Şi băieţi?

Sarah strîmbă din gură.

– Acelaşi lucru. Se ţin departe de domnişoara Sacidebani, cum îmi spun. Iar cînd ţi-ai petrecut primii nouăsprezece ani de viaţă, într-o pensiune de fete, nici nu ştii ce să faci cu ei.

E încă virgină! exclamă Jilly în sinea ei şi fu cît pe ce să izbucnească în rîs. În ziua de azi! E ridicol! Observă că Sarah o privea şi schimbă tactica, zîmbind înţelegător.

– Poate că Stephanie ar accepta totul mai uşor, dacă i-ai sugera altceva, în schimb. Ai idee cam ce ţi-ar plăcea să faci? Roşeaţa care-i coloră faţa îi spuse că avea. Dacă ai avea de ales, ce ai face în afară de muzică?

– Păi, spuse Sarah privindu-şi mîinile, o să ţi se pară o prostie, într-un fel mi-e ruşine şi nu e ceva onorabil ca muzica, dar întotdeauna am dorit să mă implic în modă.

– Modă? întrebă Jilly în şoaptă şi ochii îi licăriră.

– Ştiu că e frivol, dar tot ce-am făcut pînă acum a fost atît de serios! Am îmbătrînit înainte de vreme! Nu pot să nu mă gîndesc că ar fi amuzant să te implici în ceva care nu are nici un alt motiv de a exista, în afară de pură vanitate şi lux.

– Şi de ce n-o faci?

Sarah rîse.

– Mama nici n-ar vrea să audă! N-ar merita scandalul.

– Ba ar merita, dacă ai vrea cu adevărat, spuse Jilly, cu prudenţă. N-oi fi învăţat eu cine ştie ce de la viaţă, dar ştiu că orice luptă merită s-o porţi, dacă, în final, obţii ceea ce doreşti. Ai douăzeci şi doi de ani, Sass. Nu mai eşti o fetiţă. Ar fi timpul să nu mai încerci să mulţumeşti pe toată lumea şi să începi să te gîndeşti ce vrea *Sarah* să facă în viaţă.

Jilly tăcu, fiind convinsă că spusese destul pentru a pune rotiţele în mişcare. Sarah devenise foarte gînditoare, sorbind fiecare cuvînt pe care îl spusese Jilly. Cu simţul ei instinctiv al timpului, aceasta ştia cînd să se oprească.

– Trebuie să plec, draga mea, spuse ea, cu nonşalanţă. Dar o să te gîndeşti la ce ţi-am spus, nu? Şi, nu uita, dacă o să ai nevoie de o prietenă, cu care să stai de vorbă, nu trebuie decît să mă suni.

La fel ca majoritatea bărbaţilor conştienţi de trupurile lor, Jake şi-l menţinea în formă pe al său, printr-un masaj regulat. Găsea că acesta îl scăpa întotdeauna de încordare şi îi tonifica muşchii. Unul din primele lucruri pe care le făcuse, cînd ajunsese la Sydney, fusese de a-şi găsi o maseuză. Nimic nu se compara cu serviciile unei maseuze de prima clasă, pricepută, îndemînatică, discretă. Şi fără sutien, de fiecare dată.

Jake stătea cu faţa în jos şi cu ochii închişi, bucurîndu-se de senzaţiile pe care i le dădeau degetele micuţe ale lui Pik San Wu, cînd îi masau spatele. Nu era nevoie să se uite la ea. Ştia cum arăta. În general, Jake prefera femeile sportive şi agresive. Piksy, cum îi spunea ei, era micuţă, tăcută, cu un păr negru ca abanosul, ochi luminoşi şi pielea atît de aurie, încît părea să fie iluminată din interior. E o bijuterie în miniatură, îşi spuse el. Şi ce sîni! Era o experienţă sexuală mai satisfăcătoare decît reuşeau unii bărbaţi să cunoască, în cursul unui întreg act sexual, aceea de a se uita la sînii ei, de a ajunge să le cunoască formele catifelate şi de a le explora îndelung infinita sensibilitate a sfîrcurilor.

– Vă rog să vă întoarceţi, domnule Sandah.

Jake se întoarse cu faţa în sus, reţinîndu-şi un zîmbet. Ştia că Piksy vorbea perfect australiana, căci o auzise odată strigînd la un taximetrist, care încercase

să-i ia mai mulţi bani cînd o adusese, la *Regent,* din Carierul chinezesc. „Să nu-ncerci să mă păcăleşti pe mine, ticălosule, că nu m-am născut ieri!“ îi strigase ea.

Dar, cu clienţii, îşi juca rolul de orientală supusă. Jake găsea că acest lucru făcea ca totul să fie mai captivant.

Se întinse pe spate, de data aceasta cu ochii deschişi. Soarele dimineţii dansa ispititor pe pielea ei sclipitoare. Încruntîndu-se, concentrată, se aplecă asupra lui, frămîntîndu-i umerii cu ambele mîini. Leneş, Jake tocmai se pregătea să ridice capul şi să ia un sfîrc trandafiriu în gură, cînd auzi uşa apartamentului deschizîndu-se şi o văzu pe Cassie intrînd. Trebuie să-i iau cheia, îşi spuse el. Cassie îşi dădu seama, imediat, ce se petrecea. Rămase în prag, şocată şi dezamăgită, neputînd să mai scoată o vorbă.

– Bună dimineaţa, Cassie, spuse Jake, degajat. Bine, Piksy, gata pentru azi. Îţi mulţumesc mult.

Plecîndu-şi capul cu timiditate, complet netulburată, Piksy se dădu jos din pat şi, foarte încet, îşi puse tricoul, îşi netezi părul şi îşi strînse lucrurile.

– Acelaşi preţ, domnule Sandah, spuse cu vocea ei subţire, după care făcu o plecăciune adîncă şi, ignorînd-o pe Cassie, se depărtă cu cîtă demnitate îi permitea înălţimea ei de un metru cincizeci.

Cassie privi în urma ei, în tăcere. Deodată, toată furia o părăsi. De ce se plîngea? Jake nu era bărbatul ei şi nici nu pretinsese vreodată că ar fi fost. Umerii i se pleoştiră.

Jake o privi, amuzat.

– Doar n-o să fii atît de provincială încît să faci gălăgie pentru aşa ceva.

– Bănuiesc că... am picat prost.

– Draga mea, eu tot mă bucur să te văd, spuse el

ridicîndu-se şi, legîndu-şi prosopul în jurul mijlocului, se duse să o sărute, dar ea era rigidă şi nereceptivă.

– Sper să nu te relaxezi prea mult cu gălbejita ta, îi spuse ea pe un ton agresiv. Vei avea nevoie de toate forţele pentru *Harper Mining.*

– Sau pentru preşedinta ei.

Stephanie nu îi mai ieşise din minte lui Jake de la prima lor întîlnire, tulburîndu-i liniştea.

Cassie roşi.

– Tu fă bine şi gîndeşte-te numai la companie, da, Jake? Are o căsnicie foarte fericită.

– Toate spun aşa. Pînă la momentul respectiv.

– Vrei să te culci cu ea?

Jake oftă.

– Cassie, ai putea să nu mai fii aşa directă?

– Ce te excită pe tine, Jake? întrebă Cassie înfuriindu-se din nou. Vrei să fii cel mai mare crai după Casanova, nu?

Jake o luă prin surprindere, răspunzîndu-i cu seriozitate:

– Ah, ambiţia, ambiţia, spuse el, gînditor. Dar mă tem că mistuie tot. Vreau... totul.

– Ei bine, eu nu mai vreau... să am nici un amestec! spuse Cassie roşind puternic şi arătînd ca şi cum ar fi fost cît pe ce să izbucnească în plîns. Mă simt ca o... ticăloasă, spionînd aşa şi trăgînd cu urechea.

Jake făcu ochii mari, prefăcîndu-se nevinovat.

– Dar te pricepi aşa de bine la asta, scumpa mea. O Mata Hari perfectă. Şi n-aş fi reuşit nimic fără tine.

Cîntărind momentul, se apropie de ea din nou şi o luă în braţe. Fără să vrea, Cassie răspunse confortului oferit de braţele lui.

– Haide, Cassie, murmură el. Părerea mea e că eşti o femeie minunată, ştii doar. Am petrecut nişte... clipe

frumoase împreună, nu-i aşa?

O trase încet spre pat şi se aşează lîngă ea. Cassie îşi puse capul pe umărul lui.

– Ah, Jake... ce mi se va întîmpla dacă se va afla?

– Tot ce-i mai rău.

Jake era împotriva principiului de a seduce femeile cu minciuni. Îi plăceau cu mintea limpede, îndrăzneţe şi sfidătoare, nu învăluite în iluzii.

– Oh, nu, spuse Cassie atît de încet, încît el trebui să lase capul în jos, ca să o audă. Cel mai rău a fost atunci cînd m-am îndrăgostit de tine.

– Cassie, ai putea să ieşi pe uşa aceea şi să nu mă mai vezi niciodată. Asta vrei?

– Nu.

– Atunci, nu strica momentul. Cît timp ai la dispoziţie pînă cînd va trebuie să te duci la *Harper's?* o întrebă el sărutîndu-i gîtul şi strecurîndu-şi limba în urechea ei.

– Vreo oră.

Doamne, cît îşi dorea să nu o facă să ardă astfel.

– Nu vrem să irosim timpul ăsta, nu? Şi, din moment ce ai întrerupt-o pe inestimabila Pik San Wu, bunul-simţ cere să repari orice neajuns ai fi putut provoca sistemului meu nervos, extrem de încordat. Începem?

Oricărui cal îi place să iasă în zorii unei dimineţi senine şi răcoroase, cînd aerul e încă proaspăt şi roua nu s-a evaporat de pe firele de iarbă. Calul lui Stephanie mergea, plin de entuziasm, pe poteca din jurul lacului a cărui suprafaţă sclipea, neclintită, în razele soarelui de vară. Acum, cînd îşi petrecea atîta timp în

oraş, Stephanie nu mai avea niciodată ocazia să călărească aşa cum obişnuia să facă la vechiul Eden. Acolo hoinărise prin pustiu, după bunul plac, ajungînd să cunoască fiecare potecă, fiecare arbore de cauciuc, fiecare turmă de canguri, pe o distanţă de mile întregi, singură, doar cu superbul ei armăsar negru, King. N-o să mai existe niciodată un altul ca el, îşi spuse ea, singurul prieten adevărat din copilăria mea, singura făptură de sex masculin în care am avut încredere vreodată, înainte să apară Dan. Avînd acum peste treizeci de ani, dar fiind încă la fel de mîndru ca Lucifer, superbul cal trăia o bătrîneţe respectată. Însă, pentru genul de galop care o făcea să uite de toate necazurile şi să-şi simtă întregul trup plin de viaţă, Stephanie găsea că era mai bine să ia un cal mai tînăr.

Mîngîie gîtul mătăsos al iepei Tosca, de un gri-deschis; coama şi coada erau albe şi bogate. Animalul răspunse, mişcînd din urechi şi întorcînd capul pentru a adulmeca vîrful cizmei lui Stephanie. Apoi începu să grăbească pasul.

– Îmi pare rău, scumpo, zise Stephanie, oftînd. Nu încă. Simt nevoia să mă gîndesc. Hai să mergem mai încet, da?

Stephanie avea multe lucruri la care să se gîndească. Trecuseră cîteva săptămîni de cînd bomba eliberării lui Jilly şi testamentului lui Max căzuse, făcîndu-i praf lumea creată cu atîta grijă. Acum totul părea să fi fost făcut din foiţă şi beţe de chibrit – atît de uşor se destrămase. Pentru prima oară se certa cu Sarah, fata care, în sfîrşit, îşi luase inima în dinţi şi îi spusese mamei sale că nu mai voia să continue cu studiul pianului, dar refuza să sugereze vreo alternativă. Dennis oscila acum între o tăcere morocănoasă şi o lipsă totală de politeţe faţă de ea, iar uneori îl surprindea privind-o, cu un

zîmbet ciudat, care o neliniştea şi mai mult. Cît despre Jilly – inima i se strînse. Părea să se afle şi mai departe de a găsi o soluţie la acea problemă. Îşi aminti de recenta întîlnire cu ea, cînd o descoperise în ascunzătoarea ei din Rocks.

– Nu trebuie să stai aici, îi spusese ea, îngrozită de acel hotel mizerabil. M-am tot gîndit la bani. Ai avut dreptate, n-ar fi trebuit să existe condiţii. Oricum, sînt ai tăi acum, fără nici un fel de obligaţii. Vreau să fii fericită.

– Cum ar putea să mă facă fericită, chiar şi atîţia? Indiferent cum mi i-ai da, n-ar fi niciodată ai mei, cu adevărat. Ar fi tot ca o pomană. Nu pricepi, nu?

Stephanie nu mai ştiuse ce să zică. Totuşi, o întrebase:

– Vrei... să te întorci la Eden? E o cameră pregătită pentru tine, tot timpul.

– E prea tîrziu. N-ai putea să mă faci să mă simt ca acasă, acolo. Întoarce-te la soţul tău şi la familia ta. Nu poţi să-mi dai nimic. Cînd Stephanie se întorsese să plece, Jilly îi adresase ultimele cuvinte, pe care ea nu le va uita: *Nu vrei decît să te faci pe tine însăţi să te simţi mai bine, iar eu n-o să fiu folosită pentru uşurarea conştiinţei tale vinovate, Stephanie Harper.*

Stephanie se foi în şa cînd îşi aminti expresia înveninată de pe chipul lui Jilly, cînd spusese acest lucru. Jilly părea atît de plină de ură! Dar ei nu îi venea să creadă că voia să fie astfel. Orice femeie în situaţia ei – nefericită, neiubită – ar fi fost aşa. Trebuie să mai încerc, îşi spuse ea, trebuie să găsesc o modalitate de a mă revanşa faţă de ea.

De a mă revanşa faţă de ea? Să fie, deci, adevărat, ce a spus ea despre conştiinţa mea vinovată? Uimită, Stephanie nu încercă să stăpînească valul de gînduri, amintiri şi impresii care-i inundă mintea. Încetul cu

încetul puse totul, cap la cap, parcurgînd anii înapoi. Întotdeauna avusese mai mult ca Jilly. Nu doar mai mulţi bani, deşi acest lucru fusese atît de important în formarea firii ei generoase. Dar mai mult din toate. Ca un copil fără mamă şi cu un tată mai mult absent, ea nu era obişnuită să se considere norocoasă. Dar acum, cînd îşi compara viaţa cu a lui Jilly, văzu că, în orice privinţă, ea era cea cîştigată.

Acum, ea avea tot – doi copii, dragostea unui bărbat minunat, munca, respectul şi prietenia tututor celor care o cunoşteau. Jilly nu avea nimic din toate acestea şi, oriunde s-ar duce, ar fi mereu o fostă puşcăriaşă, purtînd însemnul ruşinii ei. Nu-i de mirare că mă simt vinovată, îşi spuse ea. Şi mai ce? Oare încerc să o cumpăr de teamă ca nu cumva, dacă nu sînt generoasă, să nu pierd totul, aşa cum se întîmplă în poveşti? Sau ca o răsplată pentru serviciul pe care mi l-a făcut? Pentru că, atunci cînd a pus mîna pe puşcă şi l-a împuşcat pe Greg Marsden, mi-a salvat viaţa şi m-a scăpat de o căsnicie oribilă şi ucigătoare?

Nu te mai gîndi la toate astea, îşi spuse ea, brusc. Trebuie s-o iei de la capăt şi s-o ajuţi şi pe Jilly să facă la fel. *Trebuie* să crezi că vrea să o ia de la început. Oftă.

Ce putea să facă? Exista, oare, vreo cale de a anula răul făcut în trecut, moştenirea de înşelăciune, ură şi moarte care se afla între ele? Dacă exista, creierul ei obosit nu o găsea. Se gîndise la toate aceste lucruri foarte mult. Şi tot nu găsise vreo soluţie. Doar eu, în mijlocul unei familii nemulţumite, îşi spuse ea, cu tristeţe. În afară de Dan. El reprezenta singura stîncă stabilă în mijlocul acelui vîrtej îngrozitor. Totuşi, chiar şi el... Ea fusese atît de preocupată de lupta privind acţiunile, de lupta cu Sarah, de purtarea copilărească a

lui Dennis. Îl neglijase timp de săptămîni întregi. Oare se îndepărta de ea?

Stephanie se cutremură şi i se făcu frig, de teamă. Dacă pierdea dragostea lui Dan... N-ar fi putut suporta. Îşi îndemnă iapa la trap.

– Hai să mergem, scumpo, zise ea. E timpul să alungăm toate gîndurile negre.

Iapa porni încrezătoare. Adaptîndu-se ritmului, Stephanie lăsă toate grijile să zboare în vînt.

De pe un deal, în depărtare, un călăreţ o privea pe Stephanie. Aceea era cea de a cincea dimineaţă de aşteptare şi, în sfîrşit, răbdarea lui Jake fu răsplătită.

– Haide, odată, brută! spuse el dînd pinteni calului, care porni fără nici un pic de entuziasm.

Lui Jake nu-i plăcea să călărească un cal de grajd, deoarece întotdeauna avusese cei mai buni cai. Acum, însă, nu avusese încotro... dacă voia să dea „întîmplător" peste Stephanie Harper, în afara orelor de lucru.

Stephanie îl zări de departe pe călăreţul care venea spre ea şi o făcu pe Tosca să meargă mai încet, pentru a nu speria celălalt cal. Dar politeţea făcu loc furiei cînd îl recunoscu pe Jake Sanders.

– Doamnă Harper! Ce surpriză! exclamă el zîmbind şi dezvelindu-şi dinţii albi.

– Nu te juca cu mine, domnule Sanders! spuse ea, categorică. Am venit să călăresc în linişte.

– Te asigur că te înşeli, spuse el, continuînd să zîmbească. Este o pură coincidenţă.

– Şi eu sînt Mae West!

– Cu siguranţă, n-am venit aici să-ţi tulbur liniştea.

– Atunci, pentru ce-ai venit?

Cît de mult îi plăcea felul cum înălţa bărbia sfidătoare.

– Ca să studiez... cum să-ţi spun? Adversarul!

Stephanie turbă de furie cînd auzi nota de intimitate din glasul lui. El îi zîmbi, cuceritor. Era imposibil! Îşi coborî privirea de la ochii lui albaştri şi pătrunzători, asupra degetelor lui albe şi lungi, care ţineau frîul. Dar acestea erau seducătoare, în felul lor.

– E o zi superbă, murmură Jake. Ce-ar fi să vîrîm diferendele în buzunare şi să ne bucurăm de ea împreună?

– Împreună? Dă-mi voie să-ţi spun, *domnule Sanders,* zise ea accentuînd numele, cu sarcasm, că optimismul dumitale e întrecut doar de obrăznicia dumitale! La revedere!

Întoarse iapa pe loc şi porni imediat în galop pe potecă.

Jake nu ezită nici o clipă. Firea lui nu îi permitea să ignore o provocare. Dădu pinteni calului, cu brutalitate, şi porni în urmărirea ei. Numai că nu părea să aibă şanse să o ajungă din urmă pe Tosca. În ciuda eforturilor lui, o văzu îndepărtîndu-se şi mai mult. Iapa se îndrepta lejer spre casă, începînd să încetinească pe măsură ce se apropia de clădirile grajdurilor. Deodată, zgomotul cumplit al unei împuşcături sfîşie aerul. Neputincios şi paralizat de groază şi neîncredere, Jake trebui să privească, în timp ce, cu un nechezat puternic Tosca se opri brusc, apoi cal şi călăreţ se prăbuşiră la pămînt.

Capitolul 9

Dacă Joanna Randall încuia vreodată uşa din faţă a magazinului *Tara* şi se ducea liniştită acasă, ca orice altă femeie care lucra, nici unul din vecinii ei din inima cartierului modei din Sydney, Liverpool Lane, nu ştia. Era la biroul ei din agenţia de manechine sau verifica marfa din magazin, înainte ca maşinile de gunoi să iasă prin oraş sau ca poştaşii să părăsească oficiul central, cu corespondenţa. Cînd pleca ea, pînă şi cea mai înrăită prostituată, care-şi făcea meseria pe King's Cross, terminase de mult treaba. Joanna era forţa motrice a afacerii şi ştia acest lucru foarte bine. Creînd, îndrumînd, comandînd şi, oricînd era necesar, strigînd şi urlînd, ea era pretutindeni, vitalitatea ei umplînd fiecare ungher al clădirii, o dată cu vocea ei.

Stînd pe trotuar, în faţa magazinului, Sarah simţi zumzetul agitaţiei din interior şi se cutremură în căldura puternică a miezului zilei. Pielea îi era umedă şi, în stomac, avea noduri. Îi venea să o rupă la fugă şi să nu se mai uite înapoi. Luîndu-şi inima în dinţi, îşi îndreptă umerii şi intră.

– Bună dimineaţa, domnişoară Harper spuse secretara. Domnişoara Randall e în studioul de sus.

Sarah urcă scara văzînd fotografiile celor mai celebre manechine ale Joannei, pe pereţi, şi simţind cum o părăseşte curajul, cu fiecare pas. Oare ce o fi făcut-o să creadă că aceea ar fi putut fi lumea ei?

Din încăperea din capul scărilor, se auzi un amestec de glasuri, un zumzet de activitate şi melodia lui Michael Jackson, *Thriller. E aproape de miezul nopţii,* cînta fals o voce piţigăiată, *şi ceva rău pîndeşte în întuneric...* Un strigăt de exasperare îl întrerupse brusc pe cel care cînta:

– Jason! se auzi vocea Joannei. Vrei să faci bine şi să vii încoace?

Sarah vîrî capul înăuntru, şovăitoare. Studioul era plin de culoare şi lumină. Într-un capăt, cîţiva lucrători ridicau o platformă lungă, cu o pasarelă care ajungea pînă în mijlocul încăperii. Peste tot erau electricieni care agăţau becuri şi reflectoare roşii, albastre şi verzi, sub îndrumarea inginerului de lumini. Manechinele, unele îmbrăcate complet, altele pe jumătate dezbrăcate, exersau, iar în mijlocul acelui haos, Joanna stătea de vorbă cu un bărbat blond şi scund, care avea, atîrnate de gît, cîteva aparate de fotografiat.

Stînd în prag, Sarah se gîndi ce ghinion avea şi cum de putuse uita că *Tara* se pregătea de marea paradă anuală a modei, cînd manechinele agenţiei, proiectele magazinului şi geniul creator al Joannei prindeau viaţă, împreună, într-o seară care lumina întregul Sydney. Ce moment nepotrivit îşi alesese! Dezamăgită, dădu să plece.

– Sass! exclamă Joanna, cu o forţă care ar fi doborît un dingo, de la patruzeci de paşi, apoi se repezi să o îmbrăţişeze pe Sarah, trăgînd-o înăuntru. Ce surpriză plăcută! Ce-i cu tine aici?

Sarah trase adînc aer în piept.

152.075

– Cred că am venit să caut o slujbă, spuse ea, încet.

Joanna făcu ochii mari.

– O slujbă? Şi...?

– Dacă îţi faci griji pentru cariera mea strălucitoare de pianistă, renunţă, spuse Sarah, hotărîtă. Mi-am dat seama că nu am ceea ce trebuie şi că nu mai vreau s-o fac. Iar dacă te referi la mama, cred că a venit timpul să-mi pun în ordine propria viaţă şi să încetez să mai fiu fiica lui Stephanie Harper, nu?

Îşi înălţă bărbia şi încercă să pară mai încrezătoare decît se simţea.

Joanna nu se lăsă păcălită de acel act de bravură. Dar ceva în atitudinea hotărîtă a fetei atinse o coardă sensibilă în inima ei.

– Sigur, Sass, spuse ea. Dar ce să faci în lumea modei? Cît de mult ştii despre asta?

– La fel de mult cît ştia mama cînd a început! spuse Sarah, sfidătoare.

– E adevărat... dar ea voia să lucreze ca model. A venit aici la momentul potrivit, a avut noroc, a muncit din greu şi, tot la momentul potrivit, a renunţat, înainte ca cineva să apuce să se plictisească de ea. Dar dacă te referi la o carieră în modă, ei bine, în ziua de azi, e o afacere extrem de dificilă. Îţi trebuie şi fler, dar trebuie să ştii şi cîte ceva.

– Şi cum pot să ştiu dacă posed vreuna din calităţile astea? întrebă Sarah, netulburată. Răspunsul simplu e că nu le am. Dar pot să învăţ.

Joanna începu să rîdă.

– Puştoaico, cine e în stare să cînte, aşa cum te-am auzit cîntînd, nu-i prost deloc, ţi-o spun, cu siguranţă.

– Şi, dacă nu o să încerc niciodată, n-o să ştiu dacă pot s-o fac sau nu, nu-i aşa?

Joanna se hotărî, repede.

– M-ai convins cu logica ta, spuse ea, zîmbind. O să am nevoie de ceva timp ca să mă gîndesc unde să te includ, dar să începi de luni, da? La opt şi jumătate, te rog. Te previn, nici un trîntor în stupul meu!

Sarah îşi înăbuşi impulsul de a se arunca de gîtul ei.

– Îţi mulţumesc foarte mult, îi spuse ea, cu pasiune. N-o să te dezamăgesc.

Joanna schimbă subiectul.

– Şi mama ta ce mai face?

– Am impresia că e puţin cam preocupată.

– Nici nu-i de mirare, spuse Joanna, fără să facă vreun efort pentru a-şi ascunde sentimentele. Trebuie să fie un şoc îngrozitor să descoperi, deodată, că eşti înrudită cu un păianjen din specia „văduva neagră".

Sarah se îndoia în privinţa asta.

– Nu crezi că lumea ar putea să se înşele cu privire la Jilly?

– Ah, vrei să spui că e mai degrabă din specia celor care ţes pînze în formă de pîlnie sau din cea a păianjenilor ucigători?

– Cred doar că ar trebui să încercăm să-i acordăm o a doua şansă.

– Mai gîndeşte-te, puştoaico, spuse Joanna, brusc. Eu nu i-aş acorda-o. Dar eu nu sînt Stephanie. Ea e cea mai iertătoare femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

– Şi e ceva chiar atît de rău?

– De regulă, nu. Dar sînt sigură că Jilly Stewart o să găsească o modalitate de a face ca asta să fie în avantajul ei.

– Ştii că a rupt cec-ul de cinci milioane de dolari pe care i l-a dat mama?

– Asta înseamnă ori că e nebună, ori că e foarte, foarte deşteaptă.

Sarah încercă să-şi reprime un sentiment de teamă

crescîndă.

– Poate ar trebui să-i vorbeşti mamei despre asta.

– N-are nici un rost, scumpo, spuse Joanna, veselă. Stephanie ia singură hotărîrile, întotdeauna a făcut-o.

– Cine ce a făcut întotdeauna?

Fără ca cele două femei să-l observe, bărbatul mărunt, cu aparatele de fotografiat, se apropiase în ritmul muzicii. Joanna izbucni în rîs.

– Îl cunoşti pe Jason Peebles, prietenosul nostru fotograf, nu?

– Dacă mă cunoaşte? spuse Jason, ofensat. Toată lumea mă cunoaşte, mamă. Bine, deci, lucrăm sau mă duc să semnez pentru pensie?

– Vin imediat.

Jason se depărtă, tot în paşi de dans, cîntînd o dată cu muzica *thriller killer...*

– Pa, Sass, spuse Joanna, apoi plecă, reluîndu-şi treaba.

Sarah coborî scara încet, cuvintele cîntecului răsunîndu-i ciudat în urechi: *Asta e noaptea spaimelor, noaptea criminalului. Nu există a doua şansă, lupţi ca să supravieţuieşti. Acesta e sfîrşitul vieţii tale...*

Deodată, o văzu pe secretară venind spre ea, cu o expresie de şoc pe faţă.

– Oh, domnişoară Harper, aţi primit un telefon, îl puteţi suna pe domnul doctor Marshall, imediat?

Rigid din cauza încordării, Dan stătea lîngă masa îngustă şi albă din sala de operaţii. Singur printre siluetele în halate verzi, mascate, care-şi făceau treburile cu

hotărîre, era complet inutil, rupt de acea activitate intensă şi controlată şi, totuşi, mai intim implicat decît oricare din ei. Mai auzea şi acum vocea care-l chemase prin difuzor, din partea în care se afla el în spital: „Doctor Marshall, la urgenţă, imediat... Doctor Marshall, la urgenţă, imediat..."

Îşi dăduse seama, imediat, ce trebuia să fie. Dar nimic nu l-ar fi putut pregăti pentru şocul de a o vedea pe Stephanie întinsă acolo, pămîntie şi fără viaţă, cu o umflătură hidoasă într-o parte a feţei şi capului. În spatele ei, se afla un bărbat înalt şi bine făcut, în pantaloni de călărie, ciudat de nepotrivit printre cei din personalul medical. Acesta îl privi pe Dan cu curiozitate. Oare ar trebui să-l cunosc? se întrebă Dan, nedumerit. Apoi, înnebunit, alungă acel gînd.

– Mai trăieşte încă, domnule doctor.

Dan rostise acele cuvinte de atîtea ori, el însuşi, încît ştia că însemnau „de un fir de aţă". Tăcut, îi urmase pe chirurg şi pe sora şefă în sala de operaţii. Cum...? Ce...? Părea să nu fie capabil să rostească întrebările sau mintea lui să alcătuiască răspunsurile. Acum, minutele se transformau în ore, iar el stătea în sală, cu sufletul mutilat de durere şi cu mintea plină de gînduri pe care încerca, disperat, să i le comunice făpturii de pe masă: *Nu te duce, Steph, nu mă părăsi, ţine-te tare, scumpa mea, nu e adio, nu poate să fie...*

Cufundat în gînduri, nici măcar nu îşi dădu seama cînd se termină totul, doar simţi atingerea asistentei, pe braţ.

– Domnule doctor? A mers foarte bine, nu? Acum e doar o chestiune de timp.

O chestiune de timp... Trăia, deci. Ieşi ameţit din sala de operaţii. Pe coridor, aştepta bărbatul pe care-l văzuse mai devreme, la urgenţă. Cînd îl zări pe Dan,

acesta se ridică repede şi îl abordă, fără nici un preambul:

– Cum îi este?

Dan fu uluit.

– Cine...!

– Eu am găsit-o şi am adus-o aici. Călărea în faţa mea, în parc. Am auzit un zgomot ca de împuşcătură sau de maşină care dă rateuri. Calul ei s-a ridicat pe picioarele din spate şi apoi s-a prăbuşit cu ea cu tot.

Dan încercă să recepteze acele cuvinte.

– Îţi mulţumesc foarte mult că ai ajutat-o, izbuti el să spună, într-un tîrziu.

– Oh, Doamne, măcar atîta lucru am putut să fac! spuse bărbatul. Dar tot nu mi-ai spus cum se simte!

– Operaţia a decurs foarte bine, repetă Dan, mecanic, luptîndu-se cu senzaţia că era intimidat într-un moment cînd putea face faţă cel mai puţin.

– Slavă domnului! exclamă celălalt, zîmbind strălucitor şi relaxîndu-se vizibil. Apropo, ar trebui să mă prezint, continuă el, suav. Numele meu e Sanders, Jake Sanders. Poate că soţia dumitale ţi-a pomenit de mine.

– Eşti un prieten de-al lui Stephanie?

– Nu chiar, spuse Jake, zîmbind cu subînţeles şi, deodată, Dan simţi un val de furie şi antipatie. Hmmm... s-ar spune că interesele noastre de afaceri... s-au suprapus. Stephanie e o femeie remarcabilă.

Dan îşi aţinti privirea asupra dinţilor albi de pe chipul calm, din faţa lui, pentru a-şi înfrîna dorinţa de a-i vîrî pe gîtul acestuia.

– Da, bine... te rog să mă scuzi...

– Desigur.

Dan se depărtă, în grabă. Totuşi, nu putu să nu audă accentul englezesc care-i ajunse la urechi, pe coridor:

– O să mă ierţi dacă îi voi trimite ceva care să-i grăbească însănătoşirea...?

– Jilly! Jilly! Deschide-mi!

Ca un înotător captiv sub apă, Jilly se chinui să iasă dintr-un somn adînc şi intră în ceea ce părea un coşmar în stare de trezie. Bătăile puternice din uşă umpleau mica încăpere, iar vocea şuierătoare de afară vibra de încordare şi ameninţare. Se dădu jos din pat, ameţită, şi deschise uşa. Persoana se strecură iute înăuntru şi se lipi de perete.

– Olive! De ce nu mi-ai spus că ai ieşit?

– Am vrut să-ţi fac o surpriză! spuse Olive şi ochii îi sclipeau, iar pe chip avea o roşeaţă nesănătoasă. Şi am vrut să mă revanşez faţă de tine, să mă achit de datoriile pe care le aveam, ca să putem s-o luăm de la început, de pe picior de egalitate. Şi am făcut-o! Gata!

– Ce vrei să spui?

– Stephanie Harper! spuse Olive şi, cu un gest teatral, scoase la iveală un pistol, a cărui ţeavă lungă şi albăstruie sclipea, sumbru, în lumina dimineţii.

– Cum? spuse Jilly, stupefiată. De unde ai luat ăsta?

– Nu pune întrebări şi nu ţi se vor spune minciuni, zise Olive, încîntată. Ah, scumpa mea, pentru tine am făcut-o. Îmbrăţişînd-o cu pasiune, îşi lipi buzele reci de faţa ei, dar apoi se desprinse, brusc. O să mă întorc şi o să te iubesc cum trebuie, aşa cum îţi place să fii iubită şi mai bine decît poate el s-o facă! continuă Olive, întunecîndu-se la faţă. Nu pot să mai stau. Trebuie s-o şterg, adăugă ea şi aruncă pistolul în pat. Va trebui să

las ăsta aici, în caz c-o să fiu prinsă. Pa.

În sfîrşit, Jilly îşi regăsi glasul:

– Olive! Nu poţi...

Dar ea dispăruse deja.

Cutremurîndu-se, Jilly aruncă un prosop peste pistol, după care îl înfăşură şi îl vîrî într-o pungă de plastic, pe care o azvîrli repede în fundul dulapului, înjurînd-o pe Olive cu tot veninul firii ei. Vacă nenorocită şi proastă! Nu s-a gîndit că eu o să fiu prima, categoric prima persoană la care o să vină poliţiştii? Aceştia pot să apară dintr-o clipă în alta! Tremurînd din cauza grabei, îşi puse un sutien, chiloţi şi o rochie şi îşi vîrî picioarele în pantofi. Gata! Acum, dacă ar fi putut să ajungă la Harbour Bridge, care se afla la nici jumătate de milă distanţă, ar fi un gunoi în apă, pe care maşinile de adunat gunoiul nu aveau să-l pescuiască niciodată. Deschise uşa să se uite dacă holul era liber, dar se trezi privind chiar într-o legitimaţie de poliţist, care i se ţinea în faţa ochilor.

– Jilly Stewart, spuse bărbatul şi, după ce ea încuviinţă, luptîndu-se să-şi păstreze controlul, continuă: Eu sînt inspectorul Jennings, iar acesta e sergentul Adams. Am dori să vă punem cîteva întrebări. Putem intra?

Fără să aştepte un răspuns, trecu pe lîngă ea şi îşi roti privirea prin încăperea aceea mică. Jilly încercă, disperată, să-i distragă atenţia:

– Ar fi trebuit să-mi dau seama! spuse ea.

– Ce anume, doamnă Stewart?

– Că n-o să mă lăsaţi în pace! Cîte zile sînt de cînd am ieşit din închisoare? Bănuiesc că ar trebui să mă bucur că am avut o săptămînă, două, de linişte!

Inspectorul nu răspunse, ci o privi speculativ.

– Uite ce e, doamnă Stewart, noi nu obişnuim să-i

hărţuim pe foştii puşcăriaşi.

– Nu? spuse Jilly cu o voce piţigăiată. Atunci, bănuiesc că aţi venit să vă convingeţi că sînt cuminte, că nu intru în vreo încurcătură, nu? Sigur vă pricepeţi să daţi încredere unei femei! zise ea şi traversă, furioasă, încăperea, aşezîndu-se în faţa dulapului.

Inspectorul Jennings continuă să o privească, nedumerit.

– Nu mi se pare că duceţi lipsă de încredere, doamnă Stewart. Şi, dacă o să ne răspundeţi la o întrebare, două, o să plecăm.

– Ca de exemplu? întrebă ea, brusc.

– Ca de exemplu, unde ai fost azi-dimineaţă, între şapte şi nouă?

– Aici.

– Poate să confirme cineva acest lucru? Jilly tăcu, gîndindu-se, disperată. Erai singură, trebuie să înţeleg.

Binecuvîntat să fii, ticălosule, mi-ai oferit chiar soluţia de care aveam nevoie, îşi spuse ea, bucurîndu-se.

– Ăăăă... nu chiar, spuse ea cu glas tare, prefăcîndu-se şovăitoare. Şi atunci interveni sergentul:

– Cum adică? Ţi-ai petrecut noaptea cu cineva?

Jilly se uită, rugătoare, la inspector.

– Trebuie neapărat să răspund?

– Ar fi în interesul dumitale, zise Jennings. Deci, cu cine ziceai că ai fost azi-dimineaţă? Jilly îşi coborî privirea şi începu să-şi frîngă mîinile, în mod înduioşător. Înţelegem, doamnă Stewart, continuă el, cu sinceritate în glas. În definitiv, au fost şapte ani...

– Am fost cu... soţul meu. Cu fostul meu soţ. Phillip Stewart.

– I-auzi! exclamă inspectorul şi fluieră, surprins. Ei bine, o să verificăm treaba asta foarte curînd. Acum, am vrea să aruncăm o privire pe-aici...

– Aveţi mandat?

– Haide, scumpo, zise inspectorul lăsînd să-i cadă masca politeţii şi aruncîndu-i o privire dispreţuitoare. Ar trebui să ştii că n-avem nevoie de mandat ca să percheziţionăm o veche bandită ca tine.

Îi făcu semn cu mîna să se dea la o parte şi Jilly nu îndrăzni să nu asculte. Timp de o veşnicie parcă, el se uită în dulap.

– E ceva interesant aici, spuse el, în cele din urmă. Dacă te-aş întreba ce e în punga asta de plastic?

Jilly apelă la ultima soluţie, disperată:

– Poţi să te uiţi, inspectore, e plină de tampoane igienice folosite!

Jennings tresări de parcă ar fi fost înţepat. Scîrbit, merse cu spatele spre uşă şi dispăru, fără să scoată un cuvînt. Sergentul trebui să acopere retragerea şefului său:

– Mulţumim foarte mult, doamnă Stewart, ai fost... foarte utilă...

N-a fost o dimineaţă bună pentru poliţişti, îşi spuse Adams, dezamăgit. Cînd au ajuns la Phillip Stewart, la birou, acesta vorbea la telefon şi au fost nevoiţi să aştepte pînă a terminat acea convorbire lungă. După aceea, părea la fel de fericit ca un bastard de Ziua tatălui. Cine n-ar fi fost, dacă ar fi avut o asemenea nevastă, îşi spuse Adams, dar a confirmat alibiul acesteia, aşa că singurul lor indiciu se dusese pe apa sîmbetei. În sinea lui, inspectorul începuse să creadă că aveau de-a face cu cel mai rău gen de crime – lovitura

dată de un maniac, la întîmplare, fără nici un motiv. Adams gemu şi hotărî să nu se mai gîndească la acest lucru în timpul mesei de prînz, altfel avea să-şi strice digestia. Ar fi făcut însă ulcer, dacă ar fi văzut-o pe femeia care se plimba, degajată, pe Harbour Bridge, şi care, oprindu-se să admire priveliştea, lăsă ceva să cadă în apă, dintr-o pungă de plastic, ceva ce nu avea să mai fie văzut pînă cînd nu seca însăşi apa portului.

Capitolul 10

– Doamnă Harper! Ce surpriză plăcută! Ne întîlnim iarăşi.

– Nu te juca cu mine, domnule Sanders. Şi nu face din asta un obicei.

– E prea tîrziu, frumoasă doamnă, sînt deja sclávul dumitale...

Calul lui Jake era foarte aproape acum, mîna lui era pe frîul calului ei, împiedicînd-o astfel să fugă. Se aplecă spre ea, încet, vrînd să o sărute. Ea nu putea nici să se mişte, nici să ţipe. Atunci auzi un ţipăt îngrozitor, dar nu-şi dădu seama dacă-l scosese ea sau iapa ei, Tosca, şi cădeau, cădeau...

Cu un efort extraordinar, Stephanie se luptă să se trezească din visul care o chinuia, în mod repetat de o veşnicie parcă, şi deschise ochii. Era în camera ei de acasă, în patul ei, iar cel care stătea pe fotoliu, în lumina slabă a veiozei, era Dan. Bucuria ei fu atît de mare, încît începu să plîngă, nu cu zgomot, ci în tăcere.

Dan se trezi, instantaneu, simţurile lui sensibilizate răspunzîndu-i ei chiar şi după atîtea zile de veghe. O clipă, nici unul din ei nu putu vorbi. Apoi Stephanie rupse tăcerea:

– Ce s-a-ntîmplat, Dan? întrebă ea, răguşită.

– Cît îţi aminteşti? spuse el, cu foarte multă blîndeţe.

– Ah... am căzut... înainte de asta, o maşină care dădea rateuri... Cum...?

Se întrerupse, încercînd să se dumirească.

– Ia-o uşurel, draga mea. Ai căzut destul de rău. Nu ai rupt nici un os, dar te-ai lovit la cap. Ai fost inconştientă destul de mult timp. O să mai vorbim cînd o să te mai înzdrăveneşti.

Dar ştiu că ea adormise deja, mîngîiată de dragostea lui şi de aura de linişte pe care el o ţesea în jurul ei.

Dan nu îşi minţea, niciodată, nici pacienţii, nici soţia. Dar cunoştea foarte bine pericolul de a da o veste foarte proastă cuiva care era extrem de slăbit. Astfel că Stephanie află, treptat, că nu căzuse de pe cal dintr-un accident. Aşa cum se aşteptase el, prima ei întrebare, de cum i se limpezi mintea, fu „Tosca? Îi spuse, cît putu de bine, că iapa fusese împuşcată şi ea plînse ca un copil, vreme îndelungată. După aceea, fu aproape indiferentă la vestea că glonţul, care-i luase viaţa calului, nu venise din arma îndurătoare a veterinarului, aşa cum presupusese ea, ci din cea a unui agresor nevăzut şi necunoscut. Numai că atunci realiză totul şi o apucă tremuratul, agăţîndu-se de mîna lui Dan şi murmurînd:

– Nu a fost o maşină care dădea rateuri, Dan, cineva încearcă să mă omoare!

Spre uşurarea lui Dan, ea nu puse nici o întrebare cu privire la progresul investigaţiilor poliţiei. Îi era groază să-i spună că nu se descoperise nimic şi că presupusul ei criminal era încă în libertate. Dar nu trebuia să treacă printr-un asemenea chin şi, spre bucuria lui, în ciuda tuturor celor suferite, ea îşi reveni repede, căpătînd mai multă putere, cu fiecare zi care trecea.

Sarah şi Dennis se plimbară prin casă ca nişte

fantome, în perioada cît dură boala lui Stephanie, plecînd doar pentru a se duce la lucru şi întorcîndu-se cît puteau de repede, seara. O altă prezenţă frecventă fu cea a Joannei, care a apărut în prima zi, înarmată cu flori, şi l-a salutat pe Matey cu o declaraţie beligerantă:

– Dumnezeule, cît aş da să pun mîna pe cel care a făcut asta!

– Şi eu la fel, doamnă, şi eu la fel, spusese el, cu înflăcărare.

Întregul Eden era întunecat atîta vreme cît principala lui lumină zăcea în umbră.

Dar nu după mult timp, Dan hotărî că pacienta se înzdrăvenise suficient pentru a putea coborî. Exact cînd ea traversa holul, la braţul lui Dan şi cu Sarah alături, pentru a-i acorda sprijin în caz de nevoie, se auzi soneria. Matey se grăbi să deschidă. În prag era un curier care nu se vedea aproape deloc, stînd în dosul unui buchet imens de flori. Gladiole, garoafe, trandafiri şi floarea-morarului se revărsau din învelitoare şi înmiresmau aerul cu parfumul lor ameţitor.

– Oh, ce superbe sînt! exclamă Stephanie. Cine le-a trimis?

Matey le aduse şi scoase cartea de vizită.

– Sînt extraordinare, mamă, zise Sarah, şicanator. Cine e admiratorul tău?

Dan se încruntă.

– Sînt de la unul, Jake. Au sosit în fiecare zi.

Stephanie se uită la el, făcînd ochii mari.

– Am crezut că nu voiai să fii deranjată pentru aşa ceva, continuă el, fără să o privească, după care luă cartea de vizită de la Matey şi i-o dădu ei. Pune florile în apă, Matey, te rog.

– Ei, ce scrie? întrebă Sarah, foarte curioasă.

– *Nu-i deloc amuzant să te înving atîta timp cît nu*

eşti în cea mai bună formă. Fă-te bine, repede – Jake.

Stephanie se strîmbă.

– Cine e, mamă?

– E un bărbat foarte încîntător şi foarte obraznic. De asemenea, e adversarul.

– Adversarul?

– Lui *Harper Mining.* Jake Sanders. El face manevrele de preluare contra cărora luptăm.

– Dar el te-a adus la spital! spuse Dan, uluit de acea întorsătură pe care o luaseră lucrurile.

– Călărea prin parc, în acelaşi timp cu mine. E un călăreţ foarte bun.

– Ai avut mare noroc că a fost acolo, mamă, şi că a putut să-ţi acorde ajutor atît de repede, zise Sarah.

– Hmm, spuse Dan. Nu pot spune că mi-a plăcut de el. Şi nu-mi închipui de ce o cumpăra tot conţinutul florăriilor din Sydney, ca să ţi-l trimită ţie!

Stephanie îl privi cu atenţie. Pentru prima oară de cînd erau căsătoriţi, îi trecu prin cap o idee ciudată: oare Dan era gelos? Nu, era ceva ridicol. Tensiunea în care trăise, datorită bolii, îşi spunea cuvîntul, atîta tot. Cu cît se însănătoşea mai curînd, cu atît mai bine.

– Ei, voi doi, spuse ea, degajată, aveţi de gînd să mă duceţi în salon sau mă ţineţi toată ziua aici, în hol?

– Mai vrei puţină?

Jilly ţinu paharul în timp ce şampania spumoasă îl umplu, gata să se reverse.

– Întotdeauna bei chestie din asta? întrebă ea.

– Ori de cîte ori pot, sosi răspunsul. Şi pot, oricînd

doresc. Şi îmi place foarte mult. Dar te-am întrerupt. Continuă. Ce face... pacienta?

– Se reface foarte repede, din cîte se aude, spuse Jilly muşcîndu-şi buzele.

Fusese îngrozită de atacul neaşteptat al lui Olive şi la gîndul că se aflase atît de aproape de a pierde totul. Dacă Stephanie ar fi fost omorîtă, *Harper Mining,* Eden, absolut totul ar fi trecut, automat, în mîinile lui Dan, iar Jilly ştia că el nu s-ar fi grăbit să-i dea cele cinci milioane de dolari. Ea voise ca Olive să acţioneze asupra lui Stephanie, în mod subtil, tulburînd-o şi mai mult acum cînd se confrunta cu problemele create de Jake. Ochii i se întunecară de furie cînd se gîndi, pentru a mia oară, ce avea să-i facă lui Olive cînd avea să pună mîna pe ea. Dar lucrurile nu se terminaseră tocmai prost. După incidentul cu poliţia, Jilly răsuflase mai uşor, o dată ce aruncase pistolul în apă. „Accidentul" îi mai oferise şi scuza de a se duce să o viziteze pe Stephanie, jucînd rolul surorii îndurerate, iar Stephanie înghiţise momeala, vărsînd lacrimi de bucurie în momentul împăcării. Acum, că intrase iarăşi în graţiile celor de la Eden, putea să afle noi amănunte în legătură cu defensiva pe care o pregătea *Harper* împotriva lui *Sanders Enterprises* şi, de asemenea, să afle părerea doctorului referitoare la ce mai făcea pacienta şi cît mai avea să rămînă în convalescenţă. Astfel se hotărî că venise momentul să-i mai facă o vizită lui Jake.

Acesta fusese încîntat cînd îi deschisese uşa, din nou, lui Jilly Stewart. După prima lor întîlnire, o catalogase ca fiind o persoană care ar fi putut fi foarte utilă, cînd avea să vină momentul potrivit. Din această cauză, rezistase tentaţiei de a ceda primejdiosului interes sexual pe care ea i-l trezise din clipa în care intrase, sau, mai degrabă, sclipise, îşi spuse el, amintindu-şi

rochia aceea de culoarea focului, care i se mula pe corp, scoţînd în evidenţă ceea ce părea a fi un trup extrem de promiţător...

Făcu un efort şi alungă acele amintiri din cap. Dar exista o limită a lucrurile pe care carnea şi sîngele le puteau tolera. Acum, iat-o din nou. Şi nu se schimbase deloc între timp. Jake o privi cu atenţie. Rochia, cu imprimeu verde şi auriu, îi scotea sînii în evidenţă, iar materialul mătăsos invita la mîngîiere. Cîteva lănţişoare de aur îi înconjurau gîtul şi încheieturile mîinilor, făcîndu-se ecoul sclipirilor din părul ei, dar, şi mai ciudat, al petelor aurii din ochii ei. În jurul unei glezne avea alt lănţişor fin de aur. Doamne, ce aiureală! îşi spuse Jake. Ce primitiv, dar şi provocator, neîndoielnic, provocator. Ei bine, dacă asta voia, asta avea să primească.

Ghicindu-i gîndul, Jilly îl gratulă cu un zîmbet de Mona Lisa. Nici tu nu arăţi rău, îşi spuse ea: trup grozav, mîini superbe, notă maximă pentru chip, mai ales pentru gură, eh, dacă şi scula era pe măsură... Sorbind din şampanie, îl privi peste buza paharului, fără să se ostenească să-şi ascundă interesul faţă de zona sexului. Jake simţi în ce direcţie privea şi nu ştiu dacă să fie furios sau amuzat. Căţeaua! Nici o femeie nu-l mai examinase atît de făţiş, vreodată. În ochii ei simţi urmarea inevitabilă şi înnebunitoare, sîngele începu să-i pulseze între picioare şi sexul îi prinse viaţă. Gîndeşte-te la altceva, îşi spuse el, cu asprime, alungă-ţi asta din minte...

– Deci, sora ta se simte bine, nu?

– Nu chiar aşa bine, zise Jilly, cu răceală. Şi sper că ai profitat de faptul că ea a fost dată puţin la o parte. Doar avem o înţelegere, îţi aminteşti?

– Nu-mi amintesc, spuse el, cu nonşalanţă. Dar îţi spun că, din moment ce preşedinta este... indispusă,

oamenii de la *Harper* au fost mai lenţi în eforturile lor de a răspunde acţiunii noastre. De asemenea, orice nesiguranţă la cel mai înalt nivel al companiei este ceva în favoarea noastră, acţionarii sînt remarcabil de neiertători cînd se întîmplă astfel de lucruri. Am obţinut o mulţime de acţiuni, zilele astea, de la cei care au intrat în panică.

– Deci, merge bine? întrebă ea şi, zîmbind, îşi dezveli dinţii mici şi ascuţiţi.

Ca de pisică, îşi spuse el.

– Nu ne mai trebuie decît douăzeci la sută.

– Pentru ce?

– Pentru a ne asigura un loc în consiliu. Şi, odată ce mă voi afla acolo...

Lăsă restul să plutească în aer.

Deodată, îşi dădu seama că Jilly nu mai asculta, ci îl privea iarăşi în acel fel deconcertant. Jake stătu complet nemişcat. De afară, se auzea zumzetul neîncetat al traficului pe autostradă şi, undeva mai departe, sirena unui vapor sfîşie aerul serii. Însă, acolo sus, în apartamentul lui, erau înconjuraţi de lux şi linişte, de mătase, satin, catifea şi covoare groase. Singura realitate era femeia aceea care stătea în faţa lui şi îl captiva cu ochii ei deschişi la culoare, cu bijuterile ei sclipitoare, cu formele trupului ei...

Încet, Jilly lăsă paharul jos şi se ridică, ducîndu-se spre el. Se aşează pe vine în faţa lui şi îl împinse uşor pe spate, în fotoliu, după care, cu un deget, a cărui unghie era lăcuită cu roşu, îi trasă, cu delicateţe, conturul sexului şi zîmbi, satisfăcută, cînd acesta zvîcni sub atingerea ei. Jake scoase un geamăt. Era imposibil... stupid... minunat...

La fel de grijulie ca o soţie devotată, Jilly îi desfăcu cravata şi i-o scoase, după care îi descheie nasturii

cămăşii, unul cîte unul, dînd-o în părţi pentru a-i dezveli pieptul acoperit de păr negru şi des. Mîinile ei îi căutară sfîrcurile şi le frecă uşor între degetul mare şi arătător. După aceea, îşi lăsă unghiile să alunece încet, în jos, pe trupul lui.

Jake stătea rigid din cauza încordării sub mîinile ei, negîndu-şi propria-i plăcere, special pentru a nu ceda puterii ei. Ar trebui s-o urăsc pentru asta, îşi spuse el. Dar nu avea nici un rost. Nu îşi putu înfrîna erecţia puternică. Era încă suficient de detaşat ca să observe cu cîtă îndemînare îi descheie ea pantalonii – nu suporta să simtă pe el mîini nesigure şi şovăitoare dar, o dată cu expunerea finală, renunţă la orice împotrivire.

Cu o mişcare rapidă, Jilly îi eliberă sexul care stătea, chinuit, în bikinii strîmţi, italieneşti, şi îl rezemă de burta lui plată. Privindu-l, oftă încîntată. Acela era întotdeauna un moment minunat, prima imagine a sexului pe care, înainte, ţi l-ai închipuit numai, dar nu toţi bărbaţii se ridicau la înălţimea aşteptărilor unei femei cu experienţă. Jake nu o dezamăgi. Devenind ea însăşi din ce în ce mai excitată, Jilly îl luă în mîini şi îl mîngîie pe toată lungimea, dreaptă şi catifelată, încîntată de privelişte a pe care i-o oferea membrul lui netăiat, după atîţia australieni circumcişi. Privi, fascinată, picătura de sperma care se aduna în vîrf.

– Cred că ai început fără mine, murmură ea cu un glas îngroşat, după care, lăsînd capul în jos, îl luă în gură, explorînd, mai întîi, vîrful cu buzele şi limba, apoi înaintînd din ce în ce mai mult.

Stînd rezemat de spătarul fotoliului confortabil, excitat şi vrăjit, Jake îşi simţi testiculele întărindu-se şi ştiu că un orgasm extraordinar se afla la numai cîteva clipe distanţă. În ultima secundă, se ridică, îşi dădu capul la o parte şi izbuti să se înfrîneze.

– Lucrezi foarte repede, doamnă Stewart, spuse el, răguşit. Eu nu mă grăbesc aşa tare. Aş putea să stau întins şi să mă gîndesc la Anglia, dar vreau mai mult decît atît. Vreau să văd, întîi şi întîi, cu cine am de-a face. Aşa că poţi să-ncepi prin a-ţi scoate rochia. Nu-ţi face griji, nu te grăbi, n-o să-mi pierd interesul.

Capitolul 11

Ferrari-ul alb era parcat pe strada învecinată cu sala de sport. Taylor era acolo – foarte bine. Dennis era pregătit pentru el. Îndreptîndu-se, grăbit, spre intrare, vîrî mîna în buzunar pentru a verifica dacă avea documentele necesare. Apoi, după ce ezită o secundă, în prag, intră.

În sală, activitatea era intensă, boxerii antrenîndu-se ori singuri, ori cîte doi. Într-un colţ, Dennis îl văzu pe Angelo lovind într-un sac, cu o furie teribilă. Lîngă el, antrenorul Barney stătea de vorbă cu Taylor. Cei doi „asistenţi", Chicka şi Jacko, se sprijineau de barele de pe peretele din apropiere. Cînd se apropie Dennis, Taylor fu primul care-l observă.

– Ei, uite cine a venit la noi, de luni dimineaţa! Te-au dat afară de la *Harper Mining,* nu-i aşa?

– Am venit cu treburi, ca şi tine, Taylor, spuse Dennis şi scoase, din buzunarul de la piept, o hîrtie împăturită pe care i-o flutură în faţă.

– Ce-i asta? întrebă Taylor devenind atent, dintr-o dată.

– Un contract prin care amîndoi sîntem managerii lui Angelo.

Taylor începu să rîdă, dispreţuitor.

– Eşti plin de surprize, hm?

Auzindu-şi numele, Angelo încetase să mai lovească sacul şi rămăsese cu gura căscată, ca un prost. Barney încercă să-l acopere repede cînd Taylor îşi aţinti privirea asupra lui.

– Bine, ajunge, Angie, spuse el, încheie cu cinci minute de sărit coarda. Te-ai descurcat bine.

– Ah, da, zise Taylor, ironic. Se descurcă nemaipomenit cu ceva ce nu ripostează.

Angelo roşi şi se depărtă. Taylor îşi îndreptă atenţia asupra lui Dennis.

– Un contract, eh? Bine, dar contractele costă bani. Bani mulţi. Asta o să te coste de o să te usuce, băiete. Poate nu m-ai auzit bine. Am zis că trebuie să ai douăzeci şi cinci de miare ca să cumperi jumătate din afacerea asta.

– Te-am auzit foarte bine, zise Dennis scoţînd o altă hîrtie. Ăsta e un cec de la *Tara,* o parte din organizaţia *Harper,* în valoare de douăzeci şi cinci de mii de dolari.

Taylor întinse mîna repede şi luă cec-ul, citindu-l lacom, dar apoi ridică privirea, dezgustat.

– E scadent abia la sfîrşitul lunii!

– Adică peste cîteva zile.

– Şi cine-i muierea asta, Randall, care a semnat? Eh, dacă ar fi scris Stephanie Harper...

Dennis roşi uşor şi strînse din dinţi pentru a-şi stăpîni un tremur nervos.

– Joanna Randall e directoarea de la *Tara.* Semnătura ei e la fel de bună ca a mamei, oricînd.

Ar trebui să fie, îşi spuse el, cu disperare, doar am exersat-o atîta. Îşi reprimă şi ultimele rezerve de îndoială. *Era* o investiţie bună, ştia asta. Mama ar fi

acceptat, pînă la urmă, dacă nu ar fi avut loc accidentul. Trebuise să facă ceva, de teamă să nu-l vadă pe Angelo prost condus şi să nu piardă ocazia pe care o oferea acesta. Iar cînd banii aveau să curgă de pe urma meciurilor, o să le arate tuturor că era o bucăţică din blocul *Harper* şi că ştia cînd un lucru era bun.

– Văd că ar trebui să-mi schimb părerea despre tine, băiete, zise Taylor, încet, sugîndu-şi dinţii, gînditor. Deci, să ne gîndim. Azi e luni, vineri vin banii tăi. Ce-ar fi să păstrez astea, zise el vîrînd, în buzunar, contractul şi cercul, iar tu să mai treci cînd o să avem banii. O să semnăm hîrtiile şi o să bem ceva ca să sărbătorim.

– Parteneri, spuse Dennis, savurînd momentul. Să fii sigur.

Taylor dădu din cap şi se depărtă. Cînd se întoarse, Dennis îl văzu pe Angelo lîngă el, cu ochii strălucind de încîntare.

– Ai reuşit! Ai cumpărat! Ah, Dennis! exclamă el şi, spre stînjeneala lui Dennis, ochii mari şi căprui ai lui Angelo se umplură de lacrimi.

– Hei, amice, fii tare, spuse el, repede. Asta înseamnă că sînt managerul tău, nu maică-ta!

Angelo zîmbi şi îşi şterse ochii.

– O să reuşesc, Dennis, ai să vezi. O să reuşesc, pentru tine şi pentru tata şi pentru mine însumi!

– Aşa te vreau, băiete, spuse Dennis bătîndu-l pe spate. Acum, du-te înapoi la lucru. Vreau să te văd plutind ca un fluture, înţepînd ca o albină, în definitiv, mă coşti o grămadă de bani!

Rîzînd, cei doi tineri se îndreptară spre un colţ liber al sălii. Cu o expresie de amărăciune pe chip, Barney privi în urma lor.

– Douăzeci şi cinci de mii! mormăi el. Prostul, ar fi putut să cumpere zece boxeri cu banii ăştia!

Cînd Dennis părăsi sala de sport, în sfîrşit, şi ajunse la *Harper Mining,* pentru a-şi începe ziua de lucru, alţii erau la capătul unei şedinţe obositoare, care dura deja de cîteva ceasuri. Pămîntiu la faţă şi sobru, Bill se trînti într-un fotoliu, în timp ce Tom stătea nemişcat şi se uita, extrem de atent, la ecranul unui computer. Deodată, icni uşor şi se ridică plin de entuziasm.

– Se menţine! exclamă el. Cifra se menţine! Tată, cred că i-am venit de hac!

– Uşurel, băiete, spuse Bill, prudent. N-ar trebui să o întrebi, mai întîi, pe expertă?

Stînd în faţa unui alt computer, în apropiere, Cassie îi zîmbi lui Bill.

– E foarte adevărat, domnule McMaster, zise ea. Cifra de optsprezece la sută se menţine constantă.

În ochii obosiţi ai lui Bill se aprinse un licăr.

– Deci i-am venit de hac ticălosului, eh?

– Nu chiar, spuse Cassie, încet. Cred că l-aţi blocat, cel puţin, deocamdată.

– Ei bine, nu-şi are cele douăzeci de procente! spuse Bill, care nu voia să i se nege triumful. Aşa că nu voi fi nevoit să-i văd afurisitele de picioare sub masa din sala de consiliu!

– Cel puţin, nu săptămîna asta, tată, zise Tom, zîmbind.

– Nu mă deranjează să-ţi spun că mă bucur enorm, spuse Bill şi, după ce se întinse, se ridică. Acţionarii pot fi nişte indivizi ai naibii de ciudaţi. Tu te omori pentru companie şi, deodată, apare un fluture de noapte, ca Sanders, iar ei se grăbesc să vîndă.

– Dacă stăm să ne gîndim serios, s-au ţinut destul de bine, spuse Tom, îngîndurat. Şi, dacă o ţin tot aşa, nu există nici o şansă ca Jake Sanders să cumpere vreo fărîmă din compania asta, ca să nu mai vorbim de o preluare. Totuşi, trebuie să fim atenţi. Întotdeauna există un „dacă".

Bill păru îngrijorat.

– Tu ce zici, Cassie?

– Tom are perfectă dreptate, domnule McMaster.

– Uitaţi ce trebuie să facem, spuse Tom pe un ton categoric. Deocamdată, acţiunile sînt în impas. Dacă n-o să apară o cantitate mare de acţiuni *Harper Mining,* puse în vînzare, ceea ce nu se poate întîmpla fără ca noi să aflăm la timp, pentru a pune mîna pe ele primii, Sanders n-o să poată face nimic. Aşa că acum, cît îl avem în gheare, trecem la atac!

– La atac?

– Îl lovim repede şi cu putere, aşa cum a încercat să facă el, zise Tom şi îi aruncă o privire lui Cassie. Sînt convins că experta ta va confirma faptul că există un număr de strategii recunoscute, pentru acest gen de lucruri, pe care le afli la Facultatea de Comerţ de la Harvard!

Cassie încercă, disperată, să folosească un ton la fel de degajat ca al lui Tom.

– Aşa e, domnule McMaster, şi pun pariu că Tom le-a învăţat pe toate.

– Uite, tată, o să procedăm în felul următor, spuse Tom, care era complet stăpîn pe situaţie acum. Cînd o suni pe Stephanie să-i dai vestea cea bună, întreab-o dacă putem merge la Eden, pentru o şedinţă scurtă. Înainte de asta, Cassie şi cu mine o să ne gîndim împreună şi o să descoperim o schemă, două, pentru a-i pune sare pe coadă lui Jake Sanders. O să fie foarte

bine, crede-mă. Şi doamna preşedintă se va bucura nespus, va fi ceva care îi va grăbi însănătoşirea. Oh, da, o să-l aranjăm pe ticălos, adăugă el, aprinzîndu-se din ce în ce. Nici n-o să ştie ce l-a lovit, nu-i aşa, Cassie?

Soarele strălucea puternic deasupra portului, razele sale reflectîndu-se pe suprafaţa mişcătoare a apei. A lua masa de prînz, într-unul din restaurantele moderne din preajma portului, se consideră, de obicei, că este unul din lucrurile cele mai importante ale vieţii, la Sydney. Dar Phillip Stewart, care stătea la o masă avînd vedere spre ceea ce considerase, multă vreme, că era cea mai superbă privelişte din lume, învîrtea mîncarea în farfurie, negăsind cuvintele cele mai potrivite pentru a-şi exprima starea de spirit. Era palid şi tensionat.

– Zău aşa, Phillip, învîrteşti creveţii ăia în farfurie de douăzeci de minute, zise Jilly şi, după ce îşi şterse buzele cu şervetul, se lăsă pe spate, sătulă şi mulţumită.

Crabul fusese nemaipomenit şi, dacă Phillip ar fi încetat să mai stea aşa mohorît, totul ar fi fost minunat. În timp ce ea vorbea, el o fixă cu o privire tristă.

– Of, încetează, odată, Phil, că mă enervezi! exclamă ea, dar, văzînd expresia de durere de pe chipul lui, se înmuie imediat şi îl bătu uşor pe braţ. Tot mai eşti îngrijorat pentru treaba aia aiurită cu poliţia?

– Treabă aiurită? spuse el, înţepat. M-ai obligat să fac o declaraţie falsă, să născocesc ceva ca să te acopăr pentru dimineaţa cînd s-a tras în Stephanie...

– Nu mă aşteptam s-o faci...

Aş vrea să-mi fi spus asta atunci! zise Phillip, indignat. M-aş fi gîndit mai bine înainte să mă fac vinovat de sperjur!

Jilly strîmbă din nas şi hotărî că venise timpul să facă pe fetiţa.

Aş vrea să nu mai foloseşti cuvinte ca „sperjur", Phillip, vorbeşti ca un adevărat avocat.

– Preferi ceva mai obişnuit? A minţi, de exemplu?

– Ah, Phillip, îmi pare rău, zise ea plecîndu-şi privirea şi părînd căinţa întruchipată. N-am vrut să te implic aşa, zău, dar eram disperată, poliţiştii mă tot luau la întrebări şi mă ameninţau, aşa că m-am speriat şi nu mai ştiam ce să zic. Iar tu... tu ai fost întotdeauna aşa de bun cu mine... pe vremuri...

Phillip se uită la capul ei plecat şi la felul cum îşi frîngea mîinile şi i se strînse inima. Toată lumea nu vedea decît exteriorul nesuferit al lui Jilly, dar Phillip se îndrăgostise, la început, de fata înfricoşată din interior, furioasă, defensivă şi singură. Şi, deşi era prea inteligent ca să nu vadă cum se folosea Jilly de slăbiciunea lui, pentru a-l manipula, era genul de om care, pur şi simplu, nu putea să se descotorosească de o povară pe care o acceptase, pentru a o iubi şi a o cinsti, cu atîţia ani în urmă. Oftînd, se aplecă uşor şi îi luă mîna, mîngîindu-i degetele, unul cîte unul.

– Şi, oricum...

Încurajată de reacţia lui Phillip, Jilly înaintă, cu prudenţă:

– Într-un fel, nu consider că i-am minţit pe poliţişti. În definitiv, ai fi putut fi cu mine.

– Aş fi putut?

– Ştii foarte bine că da, zise Jilly cu un glas scăzut.

– Oh, scumpa mea, spuse el atît de emoţionat, încît începu să tremure. Ai putea... să fii cu mine? După tot

acest timp? Habar n-am ce se petrece cu mine, Jilly, dar de cînd ai revenit în viaţa mea, nu mai pot să mănînc, să dorm, să lucrez, sînt ca un suflet rătăcitor. Iar tu... n-ar trebui să mai stai în locul ăla îngrozitor. Dacă te-aş putea lua de acolo! Oh, Doamne, nu mă pricep deloc la scene de genul ăsta. De fapt, vreau să te întreb: n-am putea s-o luăm de la început? Ai încerca?

Urmă un moment îndelungat de tăcere. Cînd Jilly vorbi, într-un tîrziu, vocea îi era caldă şi şoptită, aşa încît Phillip abia o auzi:

– Phillip, scumpul meu Phillip, am putea să încercăm.

Pe terasa din spatele casei de la Eden, Stephanie stătea, liniştită, la soare. Numai cei care au stat la umbră se pot bucura cînd revin la lumină, viaţă şi căldură, îşi spuse ea. Dan spunea că-şi revenise atît de repede pentru că era puternică şi sănătoasă. Ea era de altă părere, însă. Stephanie ştia că se vindecase, din nou, mai ales pentru că dorise acest lucru. Se foi, mulţumită, pe şezlong.

În apropiere, Dan, încă atent la fiecare mişcare a ei, deschise ochii şi îi aruncă o privire.

– Ce mai face pacienta? îi strigă el, iar Stephanie începu să rîdă.

– Ce mai face domnul doctor?

– Înseamnă că te simţi mai bine, dacă ai prins grai, zise el.

Nu dădu glas, însă, unei temeri care creştea, cu fiecare zi care trecea. În timpul cît fusese bolnavă

Stephanie, deveniseră iarăşi mai apropiaţi, aşa cum fuseseră la începutul iubirii lor. Acum că îşi recăpăta forţele din ce în ce mai mult şi se implica din nou în afacerile companiei, avea să-l dea deoparte iarăşi şi nu o să mai aibă nevoie de el? Îi venea să-l strîngă de gît pe Bill McMaster.

Îşi reprimă neliniştea pentru a mia oară. Cînd se căsătorise cu Stephanie, ştiuse că *Harper Mining* nu era doar o simplă slujbă pentru ea, ci o moştenire nepreţuită, aproape o misiune. Lucrurile fuseseră mai neobişnuite în ultima vreme, ameninţarea venind o dată cu bomba legată de Jilly. Dar totul avea să reintre în normal. În curînd, aveau să fie împreună din nou, aşa cum fuseseră întotdeauna. Şi de ce nu profiţi de asta cît mai poţi, băiete? se mustră el. În ultimele cîteva zile, reuşiseră să servească, împreună, nu numai micul dejun, dar şi prînzul lîngă piscină, un ritual minunat, îndeplinit de Matey cu tot ceremonialul. Dintr-o clipă în alta, trebuia să apară cu o sticlă de şampanie rece, într-o frapieră de argint, pe care o oferea, în mod invariabil, cu aceeaşi frază: „Un pahar înainte de prînz, doamnă?"

Exact în clipa aceea, Matey ieşi pe uşa-fereastră care dădea spre panta înverzită ce ducea la terasa de lîngă piscină. Dar nu aducea obişnuita frapieră şi, deşi, mersul îi era, ca de obicei, negrăbit şi măsurat, avea un aer uşor tulburat.

– Îmi pare rău, doamnă, strigă el, de cum ajunse destul de aproape pentru a fi auzit, dar a venit un... colet. Ceva în privinţa căruia am simţit că nu era de competenţa mea să iau o hotărîre.

– Un colet? spuse Stephanie şi nu îndrăzni să se uite la Dan, de teamă să nu izbucnească în rîs, căci Matey era foarte caraghios cînd era tulburat în demnitatea lui. Bine, o să venim să vedem ce se întîmplă.

Îşi puse un halat de baie şi se îndreptă, împreună cu Dan, spre casă, traversînd-o şi ducîndu-se pînă la uşa de la intrare. Matey o deschise şi, pe alee, văzură un camion, alături de care se afla un bărbat.

– Doamna Stephanie Harper?

– Ăăă, da!

Fără să mai scoată un cuvînt, omul se duse în partea din spate a camionului şi lăsă uşa în jos. Dispăru înăuntru, iar o clipă mai tîrziu apăru conducînd un cal complet alb, ale cărui coadă şi coamă erau împletite superb, ca pentru un concurs. Acesta rămase nemişcat puţin, adulmecînd aerul, după care păşi maiestuos spre micul grup de oameni care stăteau încremeniţi în faţa casei.

Stephanie fu prima care se dezmetici:

– Vai, superbă creatură! exclamă ea alergînd spre cal. De unde ai apărut?

Animalul se opri şi, ca şi cum ar fi salutat, lăsă capul în jos şi îi adulmecă mîna lui Stephanie, iar aceasta se aruncă de gîtul lui puternic, inhalîndu-i mirosul dulceag şi senzual al pielii.

– Bună, frumoaso, cum te cheamă? şopti ea.

– Semnaţi aici, vă rog, spuse omul punîndu-i, în faţă, lui Dan o bucată de hîrtie şi un ciot de creion.

– Să semnez? Pentru ce? întrebă acesta, enervat.

– Pentru iapă. E a dumneavoastră. Cadou pentru doamna Harper. De la Jake Sanders, *Sanders Enterprises.*

– Nu-mi vine să cred! explodă Dan. Ce naiba îşi închipuie dobitocul ăsta că face?

– Dan! Nu mai striga că o sperii, spuse Stephanie, cu reproş în glas.

– Da, e foarte agitată, spuse omul. Dar e extraordinară. Am văzut ceva campioni la viaţa mea, da' ea e

cu adevărat nemaipomenită, credeţi-mă.

– Poate să fie şi cel mai iute cal de pe insulă, poţi să-l duci înapoi de unde a venit! spuse Dan, care era extrem de furios. Şi să-i spui lui Sanders să-şi vadă de treaba lui! Ba, şi mai bine, o să-i spun chiar eu!

– Dan, dragul meu Dan! spuse Stephanie şi pe chip i se putea citi întristarea. Nu se poate să vorbeşti serios. E atît de superbă, adăugă ea, iar iapa dădu din cap cu mîndrie, de parcă şi-ar fi exprimat aprobarea. E o fiinţă vie, nu un lucru pe care-l poţi returna, pur şi simplu. Făcu o pauză, după care încercă din nou:

– Ah, Dan, nu vezi? Are nevoie de un cămin bun. Eu pot s-o iubesc şi să am grijă de ea. Dan clătină din cap, încăpăţînat, dar îşi dădea seama cînd era vorba de o cauză pierdută. Stephanie îi aruncă un zîmbet tremurător. Şi, în plus, mai zise ea, doar nu vrei ca Jake Sanders să ştie că te-a întărîtat, nu?

Dan se mai potoli. Se uită la iapă, care stătea ca o regină, apoi mormăi un „Fă ce vrei!" şi dispăru în casă.

Stephanie privi în urma lui, cu un amestec de uşurare şi nelinişte, după care se întoarse spre cel care adusese calul.

– Grajdurile sînt în spatele casei. Poţi s-o duci dumneata, te rog? Şi mulţumeşte-i domnului Sanders. Sînt încîntată să-i primesc darul şi ştiu că acest cal îmi va produce multă plăcere... atît acum, cît şi pe viitor.

Ora opt. Jilly se uită iarăşi la frumosul ceas de mînă, încrustat cu diamante, pe care Phillip i-l cumpărase după masa de prînz din ziua aceea, fredonînd uşor în

timp ce se învîrtea prin acea îngrozitoare cameră de hotel. Alte cîteva minute şi el avea să vină să o ia de acolo. Şi, o dată ce avea să se instaleze în apartamentul lui, avea să facă cea mai îndelungată şi mai fierbinte baie pe care o făcuse vreodată, trimiţînd, pe apa sîmbetei, săptămînile pe care le trăise în cocina aceea!

Ah, eşti o fată tare deşteaptă, Jilly, se felicită ea, încîntată. Ţinînd cont că prima dată, cînd l-ai sunat, nici măcar n-a vrut să-ţi vorbească... iar acum te întorci la el şi l-ai făcut să te implore. Doamne e minunat! Bună ideea de a pleca de la Eden. De acolo nu s-ar fi gîndit să te ia niciodată. Acum, însă... îţi mănîncă din palmă şi poţi să faci tot ce vrei din el.

Deodată, şirul gîndurilor îi fu întrerupt de aşteptata bătaie în uşă.

– Intră, sînt aproape gata, strigă ea.

Aruncă repede ultimele lucruri în valiză şi se întoarse să-l întîmpine pe Phillip, cu un zîmbet, dar, într-o clipă, expresia, creată cu grijă, se dezintegră, transformîndu-se într-o mască de ură şi teamă.

– Iisuse Hristoase! exclamă ea, şuietător. Tu?

– Da, eu, cine altcineva? spuse Olive intrînd sfidătoare, dar era evident că se simţise jignită de veninul cu care fusese primită.

Privirea îi alunecă asupra valizei şi încăperii golite.

– Pe cine aştepţi? Unde pleci?

– Nu te interesează! Şi ai face bine să-ţi mişti fundu' de-aici cît poţi de repede, pentru că aştept pe cineva care trebuie să vină chiar în clipa asta!

– Jilly, nu se poate să te pierd! strigă Olive, disperată. M-am dat la fund de frică să nu fii urmărită, sau să nu fiu eu supravegheată şi acum te găsesc gata să te muţi şi n-aş mai fi ştiut niciodată unde să te caut!

– Vacă proastă! spuse Jilly, strîngînd din pumni ca să nu o lovească. Cum puteam să-ţi spun că mă mut cînd dispăruseşi fără urmă? Uite ce e, nu trebuie să fim văzute împreună. Hai să ne întîlnim mîine... în Rocks... în spatele depozitului vechi, e o cîrciumă acolo, iei *Argyle Cut* ca să ajungi...

Îşi luă repede poşeta şi scoase banii pe care i-i dăduse Phillip mai devreme.

– Uite, ia-i, zise ea şi îi puse grămada de bancnote în mînă. Mîine, la douăsprezece. Şi acum, pleacă.

Cu o încetineală intenţionată, Olive luă banii şi îi întoarse în mînă.

– Bine, Jilly, spuse ea, în cele din urmă. Dacă aşa vrei tu să joci. Dar încă ceva... spuse ea şi ezită. Nu încerca să scapi de mine. N-aş suporta după toate prin cîte am trecut împreună. După cîte am făcut pentru tine. Stephanie Harper, ai uitat? Sau eşti pe cale de a uita?

În cuvintele ei se simţi o notă de ameninţare.

Jilly înghiţi în sec pentru a-şi stăpîni nervii.

– Îmi amintesc, Olive, spuse ea, cu o sinceritate convingătoare, îţi sînt recunoscătoare. O să vezi. N-aş încerca să scap de tine... draga mea...

Făcînd un efort extraordinar, se aplecă şi îi sărută buzele subţiri şi vineţii. Olive se cutremură şi icni, aruncîndu-se de gîtul ei, după care, cu o mişcare bruscă, se desprinse de ea.

– Să fii sinceră, Jilly, asta-i tot ce-ţi cer, şopti ea, apoi plecă. Ai face bine să fii sinceră!

Capitolul 12

– Aşa îţi cîştigi reputaţia de mare şmecher în afaceri?

Pentru a zecea dimineaţă consecutiv, Cassie făcuse un efort de a ajunge la *Harper Mining* foarte devreme, în speranţa de a mai afla ceva pentru Jake. Trebuia să livreze marfa – să vină cu o informaţie din interior – care să-i permită lui să învingă în lupta cu *Harper* şi, în acelaşi timp, să-i stîrnească din nou interesul faţă de ea... Avea o altă femeie, de acest lucru, Cassie era îngrozitor de sigură şi nu se putea gîndi decît la această cale de a lupta. Dar, la orice oră ar fi ajuns, îl găsea pe Tom acolo, încremenit în faţa unui computer şi parcurgînd, fascinat, toate aspectele afacerilor *Harper.*

– Eu? Şmecher în afaceri? întrebă el, sincer surprins. Nu încerc decît să mă familiarizez cu felul cum funcţionează lucrurile, atîta tot. Ştii, contabilitate, fluxul monetar, controlul administraţiei. Mă uit prin registre.

– Unii citesc *Harold Robbins,* tu citeşti bilanţuri, hm?

La naiba, îşi spuse ea, nu trebuie să par îngrozitoare. Dar Tom nu îi sesiză sarcasmul din glas.

– Cam aşa ceva, spuse el, vesel. Mă fascinează.

– Ei bine, nu vreau să-ţi stric distracţia, spuse ea, ironic, şi dădu să plece, dar, deodată, o exclamaţie înăbuşită a lui Tom o făcu să se întoarcă.

– Hei, ce-i asta?

– Ce anume?

– E ceva ciudat aici. O sumă foarte mare pentru *Tara,* neobişnuită faţă de cele folosite de obicei.

Cassie aruncă o privire peste umărul lui.

– Douăzeci şi cinci de mii! Dumnezeule mare! exclamă ea şi se gîndi o clipă. Va trebui să te duci la Joanna Randall, ea e directoarea de la *Tara;* şi aşa ar fi fost timpul s-o cunoşti. Sigur, trebuie să fie o greşeală, dar ea o să te lămurească imediat.

La *Tara,* în partea cealaltă a oraşului, era o atmosferă de sărbătoare. După toate lunile de muncă intensă, marea paradă anuală a modei urma să aibă loc în seara aceea. Joanna era în elementul ei, alergînd de colo-colo, ca un derviş, strigînd ordine şi apoi contramandîndu-le, simţindu-se excelent în acea atmosferă de panică, ţinută sub control, de agitaţie şi frenezie, tensiunea din atmosferă fiind aproape palpabilă. Atît de absorbită era de ceea ce făcea, încît, timp de cîteva minute, nici nu o observă pe femeia înaltă şi elegantă care intrase tăcută şi acum stătea, aşteptînd să o salute cu un *Jo,* şovăitor.

– Stephanie! Dumnezeule, Stephanie! Cînd ţi-au dat voie să ieşi din casă?

Stephanie rîse şi o îmbrăţişă cu afecţiune.

– Ah, fii sigură că am bilet de voie! M-am refăcut. Şi n-aş fi ratat în nici un caz, marea seară. Am trecut pe-aici să văd cum merge panica de ultim moment.

– Ca întotdeauna, spuse Joanna, gemînd. Dar, cel puţin, am aşezat mesele şi ne aşteptăm la o mulţime de oameni, zise ea arătînd prin încăpere. Avem locuri pentru vreo două sute de persoane... toţi cumpărători şi clienţi, plus cîţiva camarazi.

Stephanie îşi roti privirea în jur.

– Uite, acolo mai încap vreo şase mese. Jo, hai să le înghesuim. Şi aş vrea frapiere cu gheaţă la fiecare masă şi şampanie din cea mai bună.

Joanna rămase cu gura căscată.

– Nu exagerezi puţin? Vreau să spun, ţinînd seama de momentul de criză actual...?

Stephanie zîmbi.

– Ar fi timpul să le dăm puţină încredere.

– Am înţeles! Las' pe mine. Doamne, o să fie cel mai superb spectacol din cîte au existat vreodată! Ah, eşti nemaipomenită, Stephanie Harper! E o plăcere să te văd iarăşi aici, sănătoasă şi în formă şi mai ales cu licărul ăsta în ochi, de parcă ai fi în plin război.

– Şi sînt în plin război! Îl fac praf pe Jake Sanders dacă-mi mai face necazuri.

– Şi întotdeauna ţi-a plăcut o luptă bună, zise Joanna, cu căldură. Trebuie să recunosc că te prinde bine.

– Jo, spuse Stephanie, şovăitor, mai e ceva...

– Spune.

– E vorba de Sarah... Cum se descurcă?

– Păi... aş putea să-ţi spun că bine, dar n-ar fi adevărat. Stephanie se întunecă la faţă, neliniştită: Aşa că va trebui să-ţi spun că se descurcă *excelent!* zise Joanna şi izbucni într-un hohot de rîs cînd o văzu

pe Stephanie răsuflînd uşurată. Dar nu sta să mă asculţi pe mine, hai mai bine să-ţi vezi fiica în acţiune, cu ochii tăi!

În culise, *la Tara,* haosul şi agitaţia erau şi mai mari decît în faţă. Un zgomot de glasuri amestecate se suprapunea peste ritmurile muzicii *disco* ce răsunau în difuzoare. Regizoarea paradei încerca să stea de vorbă cu asistenta ei, în timp ce manechinele o băteau la cap, tot timpul, asemeni unor copii obositori: „Jenny, nu mi-au adus pantofii pe care ar trebui să-i încalţ la costumul ăla de cocktail". „Jenny, am prea puţin timp să mă schimb după costumul de baie, n-o să reuşesc". „Jenny, Jenny, ai zis că eu o să prezint rochia de seară"! Stînd în echilibru, cocoţată pe o scară, Sarah proba un reflector, răsucind rotiţa de potrivirea culorilor pentru a arunca fragmente de albastru, auriu şi verde asupra caleidoscopului coloristic de jos.

Deodată, simţi că ceva lovise scara şi se agăţă repede de bara de care erau prinse reflectoarele. Scara se clătină primejdios de tare, după care rămase iarăşi nemişcată. Cînd se uită în jos, Sarah văzu un bărbat ţinînd scara, ca să nu se mai clatine, roşu la faţă de stînjeneală.

– Îmi pare rău, nu mă uitam. Am dat cu spatele peste scară...

– Întotdeauna mergi cu spatele? îl întrebă ea, furioasă.

– Numai cînd sînt zăpăcit de sute de fete frumoase, majoritatea pe jumătate goale, spuse el zîmbind şi arătă

spre manechinele din apropiere.

Ceva în glasul lui, mai ales acele intonaţii uşor americane, o făcu pe Sarah să-l privească mai bine.

– Atît de zăpăcit încît nu mă mai recunoşti, Tom? spuse ea, şicanator.

– Dumnezeule! exclamă Tom. Sass!

Sarah începu să rîdă.

– Da, încă mi se mai spune aşa, deşi, de vreo zece ani, încerc să ajung la Sarah!

Ruşinată, dintr-o dată, coborî de pe scară şi rămaseră amîndoi stînjeniţi, fiind prea departe de copilărie pentru a reveni la vechea camaraderie şi prea străini unul faţă de celălalt pentru a se simţi confortabil, împreună. Totuşi, nici unul nu fu încîntat cînd Joanna veni spre ei, plină de energie, urmată de Stephanie.

– Bună, Sass, hei, dar cine e prietenul tău? Prezintă-mi-l, *prontissimo!*

– Joanna, el este Tom McMaster, fiul lui Bill şi al lui Rina. Tom, ea e Joanna Randall.

– Singura, unica, spuse el, galant.

– Hei, hei! exclamă Joanna, rîzînd încîntată. Ei bine, am auzit că ai început să lucrezi pentru *Harper.* Bun venit la balamucul organizaţiei. Poţi să treci oricînd să mă vrăjeşti!

– Mă căutai, Tom? întrebă Stephanie.

– Nu tocmai, dar e bine că sînteţi amîndouă.

– Care-i problema?

– Nu e chiar o problemă, ci mai degrabă o discrepanţă inexplicabilă, zise Tom. Ştii că mă uit prin toate registrele actuale...

– Da, vrem să facem rost de toate rezervele de bani gheaţă, pentru atacul asupra lui *Sanders Enterprises,* nu? spuse Stephanie şi, ca întotdeauna, îşi simţi pulsul înteţindu-se cînd bănui existenţa unei probleme.

– Exact. Ei bine, azi-dimineaţă, cînd făceam o verificare a conturilor firmei *Tara,* am descoperit ceva ce mi s-a părut ciudat.

– Ciudat? întrebă Joanna, trecînd imediat în defensivă.

– Un cec de douăzeci şi cinci de mii de dolari pentru firmă, semnat de dumneata, domnişoară Randall, continuă Tom, netulburat. Am reuşit să găsesc originalul, adăugă el, apoi scoase o hîrtie din mapa pe care o avea în mînă.

Roşie la faţă de furie, Joanna i-o smulse din mînă şi apoi exclamă:

– Eu n-am semnat niciodată aşa ceva!

– Este semnătura dumitale, zise Tom, calm.

– Dar nu e scrisul meu!

Fără să scoată un cuvînt, Stephanie luă hîrtia şi, cînd se uită la ea, chipul îi deveni rigid şi rece.

– Sînt sigur că trebuie să existe o explicaţie, dar a trebuit să verific, spuse Tom. E vorba de o sumă foarte mare – uriaşă, chiar – iar aprobarea plăţii poartă semnătura dumitale, domnişoară Randall.

– Asta nu e semnătura Joannei, spuse Stephanie, cu răceală. Şi, în plus, nici măcar nu-i un fals reuşit. Lasă totul în seama mea, Tom. O rezolv eu.

Naiba să-l ia pe Dennis, îşi spuse Dan, furios, în timp ce îşi îmbrăca smochingul. Cine altcineva putea să-i strice lui Stephanie marea seară? Ea ar fi trebuit să apară la spectacol ca principală atracţie, ca marea şefă, în formă din nou şi gata să-şi reia activitatea. Stephanie

senină, radioasă şi, evident, numărul unu, ar fi fost cel mai bun lucru care s-ar fi putut întîmpla atît ei, cît şi companiei. În schimb, ea primeşte o lovitură în stomac, chiar de la propriul ei fiu.

Aruncă o privire în partea cealaltă a dormitorului, unde Stephanie, deja fardată, îşi punea rochia – un model superb de un ciclam îndrăzneţ, care contrasta puternic cu pielea albă şi îi scotea în evidenţă albastrul ochilor. Dan se duse la ea să-i tragă fermoarul şi apoi o sărută, tandru, pe ceafă.

– Arăţi superb, şopti el.

Stephanie îi aruncă un zîmbet stins, dar îşi păstră aerul de tristeţe.

– Steph... zise el şi, luînd-o de mîini, o trase spre canapea. Trebuie să discutăm, altfel or să se tot adune tot felul de lucruri între noi, spuse el, iar ea încuviinţă. Dan îşi luă inima în dinţi. Pentru început... cu riscul de a părea un tată vitreg rău, trebuie să-ţi spun că nu cred că Dennis va fi vreodată potrivit pentru a conduce imperiul *Harper.* Nu se ridică la înălţimea rolului său de moştenitor şi cred că trebuie să recunoşti şi tu.

Stephanie îşi întoarse privirea, adîncită în gînduri. Dan aşteptă.

– Ai auzit ce-am spus? o întrebă el, la un moment dat.

– Da, zise ea, zîmbindu-i cu tristeţe. Dar nu ştiu ce să spun. Nu ştiu ce să fac. Să-mi concediez propriul fiu?

– Eu aşa aş face dacă aş fi în locul tău.

– Ah, Dan...

– Uite ce e, Steph, nu-i faci nici un serviciu lăsîndu-l să continue aşa. Nu mai e un copil. E bărbat acum şi ar fi timpul să-nceapă să se poarte ca atare! zise Dan, încleştînd pumnii nervos. Doamne, am impresia că nu

mai ştiu cum să mă înţeleg cu tine!

– Te rog, dragul meu... spuse ea şi chipul îi era pământiu, lucru care-i aminti lui Dan, dintr-o dată, că abia scăpase de o boală grea. Ştiu că eşti supărat pe mine şi că n-am mai stat de vorbă... Vrei să-i trimit iapa înapoi lui Jake Sanders?

– Nu. Nu acum. E prea tîrziu, zise Dan, zîmbind cu tristeţe. O dată ce ai instalat-o în cel mai bun fîn, ca pe o prinţesă, o dată ce ai botezat-o Mimi, în memoria iubitei Tosca, o dată ce ai călărit-o, doar ca s-o menţii în formă, bineînţeles, nu pentru că ai fi vrut, mi-am dat seama că aici va rămîne.

În sinea lui, Dan simţea că sosirea lui Mimi jucase un rol foarte important în refacerea lui Stephanie. Dar nu era pregătit să o spună.

Stephanie oftă din nou.

– Ar fi trebuit să discutăm cînd a venit. Dar nu ştiu de ce, nu sînt în stare să rezist în faţa unui gest extravagant ca ăsta. Într-un fel, aş fi părut meschină dacă aş fi trimis-o înapoi.

– Poate că tocmai de aceea te iubesc, spuse Dan, îmbrăţişînd-o şi sărutînd-o uşor, după care continuă să o ţină la piept. Nu în legătură cu mine trebuie să-ţi faci griji, scumpa mea. Dacă putem păstra ceea ce avem, sînt fericit. Dar ai problema asta, care se numeşte fiul tău; el trebuie să sosească dintr-o clipă în alta. Te-ai hotărît ce-o să-i spui?

Înainte ca ea să apuce să răspundă, paşii lui Dennis se auziră pe scară şi el dădu buzna înăuntru.

– Bună, mamă, mi-a spus Sass că vrei să stai de vorbă cu mine, zise el.

– Aşa e, spuse Stephanie şi se ridică, ducîndu-se la măsuţa de toaletă, de unde luă o foaie de hîrtie. Ai să-mi spui ceva despre asta? întrebă ea cu o voce care

plesni ca un bici.

Dennis îşi dădu seama, imediat, despre ce era vorba şi ştiu că atacul era singura lui salvare.

– Ce-ai vrea să spun? întrebă el, cu agresivitate.

– Recunoşti că i-ai falsificat semnătura Joannei pe asta? Că ai încercat să furi banii ăştia de la *Harper Mining?*

– Nu e furt! strigă Dennis, indignat. E o investiţie! Ştiam că *Harper* o să-şi recupereze banii, înzecit!

– Dennis, nu tu investeşti banii familiei Harper, ci eu. Ai delapidat fondurile companiei! Ăsta ar putea fi un delict.

– Spune-i cum vrei! strigă Dennis. Aveam nevoie de banii ăştia.

– Pentru ce?

– Treaba mea.

– E şi treaba mea, cînd începi să abuzezi de poziţia pe care o ocupi în cadrul companiei mele.

– Ah, e a ta, nu? zise el, zîmbind ironic. N-ar trebui să fie o afacere a familiei? N-ar trebui să fac şi eu parte din ea?

– Dennis, spuse Stephanie trăgînd adînc aer în piept şi încercînd să-şi stăpînească nervii, n-o să faci niciodată parte din nimic, dacă lumea n-o să aibă încredere în tine. Cum ar putea cineva să te considere capabil de a conduce măcar un bar de băuturi nealcoolice, ca să nu mai vorbim de *Harper Mining,* cînd tu te comporţi în felul ăsta?

– Deci sînt pe cale de a fi dat afară, nu? Pentru asta l-ai tot pregătit pe noul tău băiat minune, Tom McMaster, ca să-i ia locul propriului tău fiu?

– Dennis! strigă Dan, care nu se mai putu abţine. Vrei să taci odată şi să-ţi asculţi mama?

Dennis roşi puternic şi tăcu.

– Ceea ce ai făcut tu nu e numai ilegal, dar şi atît de prostesc, încît îmi vine să urlu, zise Stephanie. Totuşi, ar fi putut fi şi mai rău dacă cec-ul ar fi apucat să fie onorat...

– Cum? o întrerupse Dennis.

– Am oprit totul.

– Nu se poate!

Stephanie rămase şocată.

– Dennis, doar nu-ţi închipuiai că o să las totul să continue...?

– Ah, nu-mi închipuiam că o să faci ceva ca să mă ajuţi, mamă scumpă! urlă el. Întotdeauna ai fost prea ocupată cu soţii şi iubiţii tăi şi acum ai distrus cel mai bun lucru în care am fost implicat vreodată...

Tremurînd de furie, Stephanie îl plesni, cu toată puterea, peste faţă. Un moment rămaseră amîndoi încremeniţi, privindu-se cu ostilitate, după care Dennis ieşi, în fugă, din cameră. Dan se duse repede lîngă Stephanie şi o îmbrăţişă, dar, perfect calmă, ea îi rezistă.

– N-am absolut nimic, zise ea. Mă descurc. Acum, hai să ne pregătim să mergem la paradă, da?

Zumzetul a peste două sute de glasuri putea fi auzit chiar şi din stradă. Stînd pe trotuar, în faţa agenţiei *Tara,* Stephanie îi strînse mîna lui Dan pentru a prinde curaj şi apoi, îndreptîndu-şi umerii, porni să urce cu hotărîre scara spre studioul de la etaj. Urmînd instrucţiunile Joannei, îşi calculase timpul perfect.

– Şefa trebuie să-şi facă apariţia în mod senzaţional! insistase Joanna. Nimeni nu mai soseşte după tine.

Apariţia lui Stephanie în prag, însoţită de Dan şi întîmpinată de Joanna, Sarah şi alte persoane din conducerea firmei, îi reduse pe toţi la tăcere. Toate privirile erau aţintite asupra lui Stephanie cînd ea se îndreptă, plină de graţie, spre masa ei, care se afla în faţă. Fiecare avea să-i spună un cuvînt de felicitare sau să-i facă o urare de bine: „Cît mă bucur să te revăd, Stephanie"; „Arăţi splendid, draga mea"; „Care-i secretul, eh"? Toate aceste manifestări îi amintiră lui Dan, din nou, cît de mult o iubea lumea pe Stephanie.

Aceasta mergea printre măsuţele delicate, cu capul sus şi cu un zîmbet pentru fiecare pe buze. Mulţumesc lui Dumnezeu pentru forţa extraordinară a mîniei, îşi spuse ea. Dacă n-aş fi fost atît de furioasă pe Dennis, în acest moment aş fi fost ca o cîrpă pe podeaua dormitorului. Acum, o să dau una din cele mai bune reprezentaţii din viaţa mea! Cînd ajunse la masă, se întoarse şi răspunse aclamaţiilor şi urărilor cu un zîmbet fermecător şi un semn din mînă, ce voia să spună „Mă bucur că sînt iar printre voi", iar toţi cei prezenţi izbucniră în aplauze.

– Aşa te vreau, murmură Joanna, urmărind totul din locul ei de lîngă uşă. Ai stil. Ei bine, să-nceapă distracţia!

După ce se mai uite o dată să vadă dacă Stephanie se aşezase, Joanna se întoarse să dea semnalul de începere a primei părţi, o paradă în care toate manechinele ieşeau pe pasarelă, în acelaşi timp, pentru a saluta publicul cu o învolburare de viaţă şi culoare, înainte de a se retrage pentru a apărea, după aceea, una cîte una. Cînd scena se umplu, lumina începu să scadă treptat, un efect menit să crească primul impact al modelelor viu colorate. Cel puţin aşa credea inginerul de lumini, care îşi petrecuse mult timp pentru a face ca

totul să iasă bine. Astfel că rămase uimit cînd o auzi pe Joanna şoptindu-i celui de la panou:

– Termină cu întunericul treptat! Stinge lumina brusc, apoi bagă direct stroboscopul!

Uimit, omul ezită o secundă. Dar nimeni din cei care lucrau pentru Joanna nu îi nesocoteau ordinele. Într-o clipă, întregul studio fu învăluit în beznă, după care începu să pulseze roşu, albastru, albastru-verde, verde, în ritmul muzicii *disco*. Uşurată, Joanna îşi îndreptă atenţia asupra bărbatului care intrase cu cîteva clipe în urmă.

– Nimeni, absolut nimeni, nu intră după Stephanie Harper! îi şopti ea, categorică. Ce crezi că s-ar fi întîmplat dacă te-ai fi apucat să-ţi cauţi locul în timpul primei părţi?

– Ah, am întîrziat? spuse el, cu nonşalanţă. Te asigur că n-am avut nici o intenţie să-ncerc să-i fur aplauzele doamnei Harper.

Joanna îl privi mai îndeaproape în lumina care-şi schimba culoarea mereu. Înalt, bine făcut, cu o piele albă şi un păr cîrlionţat, foarte negru, sexy, foarte sexy...

– Eşti Jake Sanders! exclamă ea, uimită. Cîte am auzit despre tine!

– Ai auzit? zise el, netulburat. În acest caz, trebuie să fi auzit şi că-mi place să stau jos, în timpul unei parade a modei de două ore. Ai putea să-mi găseşti un loc, dacă n-am voie să mă duc singur la propria masă?

În clipa aceea, Stephanie, care se uită, în spate, spre Joanna, deoarece aceasta ar fi trebuit să se ducă la ei la masă, o dată cu începerea paradei, îl văzu şi îngheţă imediat. Jake făcu o plecăciune adîncă, ironic. Joanna strînse din dinţi.

– Pe aici, domnule Sanders, spuse ea. Îmi pare rău doar că nu pot să găsesc un stîlp de care să te leg şi să stai aşa pînă la sfîrşitul spectacolului!

Jake acolo! Pe teritoriul ei! Era ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat Stephanie şi părea să fie picătura care umplea paharul, după tensiunea pe care o provocase între ea şi Dan, pentru a nu mai vorbi de necazurile cu Dennis din ziua aceea. Naiba să-l ia! Probabil că făcea totul doar pentru a o distruge nervos. Nu te mai gîndi la el, îşi spuse ea. Fii atentă la spectacol. Nu te mai gîndi la altceva.

Totuşi, acest lucru era mai uşor de zis decît de făcut. Îi simţea prezenţa în spate, ca o răsuflare fierbinte în ceafă. Tot felul de gînduri nedorite, în legătură cu el, îi veneau în minte – mîinile lui lungi care ţineau frîul calului, părul lui cîrlionţat, adîncitura de deasupra gurii extrem de senzuale pentru un bărbat... Şi sentimentul tulburător că el se arăta interesat faţă de ea... Spre groaza ei, Stephanie simţi limbile pîlpîitoare ale focului secret al sexului, începu să simtă furnicături în tot trupul şi se umezi între picioare. Vinovată şi derutată, îi aruncă o privire, pe furiş, lui Dan, dar el se uita drept înainte, ca şi cum ar fi fost absorbit de paradă şi nu părea să fi observat apariţia lui Jake. Dacă l-ar fi putut îndepărta pe acesta, pentru tot restul serii, ar fi fost foarte bine...

Totuşi, în adîncul sufletului, ştia că nici asta nu voia. Aşa că nu se miră deloc că el o urmări cu privirea tot timpul spectacolului şi după aceea, cînd ea se plimbă printre manechine, angajaţi şi invitaţi, adresînd şi

primind complimente pentru succesul extraordinar al serii. În cele din urmă, măsuţele aurii se îndepărtară şi se făcu loc pentru dans. Cînd începu să danseze cu Dan, Stephanie ştiu că, indiferent ce urma să se întîmple, nu avea să mai întîrzie mult.

Atît de conştientă era de prezenţa lui Jake, încît îi simţi apropierea înainte să-l vadă trecînd pe lîngă ea. Ducîndu-se în spatele lui Dan, Jake îl bătu cu fermitate pe umăr. Dan încremeni, se întoarse şi, cînd recunoscu adversarul, rămase pe loc, strîngînd-o pe Stephanie ca într-o menghină.

– Scuză-mă, bătrîne, spuse Jake, imitîndu-l perfect pe englezul din înalta societate, dar acolo de unde vin eu, o bătaie pe umăr înseamnă exact asta: „Scuză-mă".

Dan ezită, prins între spiritul de întrecere masculină primitivă, pe care îl provocase Jake, şi vălul subţire al civilizaţiei pe care ar fi vrut extrem de mult să-l sfîşie. Apoi, întunecat la faţă, se desprinse de Stephanie şi, fără să arunce o privire în spate, îi făcu loc lui Jake.

Acesta se apropie de ea.

– Îmi permiţi? întrebă el ironic, întinzînd braţele, dar abţinîndu-se să o lipească de el.

Nu atinsese niciodată o femeie fără voia ei şi aceasta, mai mult ca oricare, trebuia să vină singură la el. Stephanie îl privi în ochi şi simţi flacăra, pe care toată seara încercase să o potolească, prinzînd viaţă deodată. Se duse în braţele lui. Muzica răsuna asurzitor şi el mirosea foarte, foarte bine.

– Îţi permit, domnule Sanders, spuse ea, îţi permit.

Capitolul 13

Pentru prima oară de cînd terminase facultatea, Dan se trezi dimineaţă, cu o mahmureală îngrozitoare. Gura îi era uscată şi durerea surdă din dosul ochilor explodă în o mie de scîntei, imediat cum încercă să-i deschidă. Doamne, ce prostie! Un doctor în toată firea să-şi provoace o asemenea durere de cap, numai pentru că soţia lui dansase cu altul; trebuia să fie nebun.

Gemînd, Dan se dădu jos din pat, observînd, cu pizmă, că Stephanie încă mai dormea, era rumenă în obraji şi părea mulţumită. E şi normal, îşi spuse el, cu amărăciune. Nici n-a pus gura pe şampanie. N-a apucat, pentru că abia dacă a părăsit ringul de dans sau braţele lui Sanders, toată noaptea. În timp ce făcu duş, se bărbieri şi încercă să-şi refacă echilibrul fizic, cu cantităţi mari de suc de portocale şi apă minerală, Dan luptă, zadarnic, împotriva micilor împunsături de gelozie care continuau să se facă simţite, în ciuda eforturilor lui de a le reprima. N-a obligat-o nimeni să danseze cu Sanders, în general, fir-ar să fie, şi, cu siguranţă, nu trebuia să arate ca şi cum i-ar fi plăcut, pentru Dumnezeu! Totuşi, în acelaşi timp, Dan era destul de inteligent pentru a şti cît de slab şi demn de dispreţ suna

glasul monstrului cu ochi verzi, în urechile celorlalţi. Hotărîse ca, înainte să se ducă să-şi ia la revedere de la Stephanie, să dea totul la spate şi să nu mai pomenească nimic despre acel incident.

O găsi pe Stephanie luîndu-şi micul dejun, în pat, lucru pe care şi-l permitea numai după ce stătea mai tîrziu, noaptea precedentă. Fu dezamăgit cînd o văzu veselă şi optimistă, căci sperase, în secret, să o găsească spăşită. Hotărîrea lui de a nu face pe soţul gelos dură numai pînă cînd, cu gura plină de pîine prăjită şi cu ochii licărind, ea îl acuză că era „morocănos în dimineaţa aceea".

– Nu-mi place de Jake Sanders! zise el.

– Ce legătură are el cu asta? întrebă Stephanie, şicanator.

– Nici una, mormăi Dan, dorindu-şi să nu-şi mai simtă capul de parcă ar fi fost plin de spaghete. Pur şi simplu, nu-mi place de el, atîta tot.

– De ce? Pentru că e un dansator excelent?

– Pentru că n-a arătat că ar fi vrut să danseze cu altcineva, toată seara!

– Ah, înţeleg. Vrei să spui că ai fi vrut să dansezi cu el tu însuţi? întrebă ea, chicotind ca un copil.

– Steph, fii serioasă!

– Bine, serios atunci, nu pot să pretind că nu mi-a făcut plăcere să dansez cu doi din bărbaţii cei mai frumoşi care erau acolo. Şi mi-a plăcut compania lui Jake Sanders. E o crimă, cumva?

Derutat, Dan încercă o altă tactică.

– Nu te-ai gîndit că ar fi putut să încerce să afle informaţii?

Stephanie îl privi pe deasupra ceştii de cafea.

– Chestia asta a fost valabilă şi pentru mine, să ştii. Am aflat şi eu cîte ceva.

Dan se agăţă de o rază de speranţă.

– În legătură cu preluarea? Aţi discutat afaceri?

– Nu.

– Despre el? întrebă Dan şi gelozia se simţi foarte clar acum.

– Nu.

– Nu pricep.

Stephanie luă cuţitul şi, foarte încet, începu să ungă o felie de pîine prăjită cu unt, picurînd apoi pe ea puţină miere tasmaniană, care îi plăcea foarte mult. Ah, Dan, îşi zise ea, dacă ţi-aş putea spune, persoana despre care am aflat cîte ceva sînt eu.

Ridicîndu-şi privirea, văzu, pentru prima oară, cît de doborît era şi nu suportă.

– Nu fi copil, dragul meu, zise ea, veselă, la tine mă refer. Am aflat că dansezi mai bine ca el.

Dan începu să se lumineze la faţă.

– Atunci, de ce...

– Ah, nu ştiu, zise ea, ridicînd din umeri. Îţi jucai atît de bine rolul soţului gelos încît, pur şi simplu, n-am rezistat impulsului de a mă distra puţin.

– Ah, mulţumesc. Mulţumesc foarte mult.

– Haide, dragul meu! exclamă Stephanie şi, riscînd să răstoarne tava, încercă, cu succes, să-l prindă de mînă. Hai să nu ne mai facem atîtea probleme pentru asta. Jake Sanders înseamnă, pentru mine, numai afaceri.

– Adevărat?

– Adevărat. Nu-i absolut deloc nevoie să fii gelos. Tu eşti numărul unu al meu şi vei fi întotdeauna, spuse ea şi îi lipi mîna de obrazul ei, acoperindu-i-o cu sărutări lipicioase. Şi, dacă-mi dai voie să-ţi spun, rolul lui Othello nu te prinde deloc, te face să pari *morocănos.*

Există dureri mai mari decît a sfîrşi o relaţie amoroasă. Dar nu multe. Iar cînd eşti forţată să recunoşti că bărbatul, după care ai fost nebună, nu te-a iubit niciodată, poate nici nu te-a plăcut chiar, ci doar te-a suportat pentru ceea ce avea de obţinut de pe urma ta, doare şi mai tare. Cassie suportase atîta vreme indiferenţa şi rănile provocate de Jake, încît avea senzaţia că tot trupul îi fusese bătut. În cele din urmă, un singur gînd îi tot venea în minte: a termina cu el nu poate fi mai rău de-atît. Şi, la un moment dat, se hotărî să acţioneze pentru propria-i salvare.

Timp de zile întregi repetă, în intimitatea dormitorului ei, ceea ce avea să-i spună, motivele logice pentru care îl lăsa, atacul pe care avea să-l îndrepte asupra egoismului său. Dar, în final, avu nevoie de toată puterea pentru a-şi face suficient curaj ca să provoace ruptura şi nu mai rămăsese nimic din discursurile ei repetate.

– S-a terminat, Jake, se auzi ea spunînd cu o voce stinsă. Asta e. Gata. Nu putem să ne mai vedem.

Nu te-am văzut deloc de cîteva săptămîni, ar fi vrut ea să strige. Ar fi vrut să se dezlănţuie, furioasă, prin apartamentul lui, urlînd şi spărgînd lucruri. Dar stătu pe coridor şi rosti toate clişeele pe care îşi promisese să nu le folosească.

Deşi ţinea uşa doar întredeschisă, el nu păru nici măcar mirat.

– Cassie, scumpa mea, intră şi hai să mai stăm de vorbă, spuse Jake cu un glas mieros, trăgînd-o uşor spre el. Poate într-un loc puţin mai confortabil.

– Nu! Violenţa propriei reacţii o ului şi se depărtă

brusc. Am terminat, Jake! Vorbesc serios!

– Ei bine, mă văd nevoit să spun că-mi pare rău. Ne simţeam atît de bine! Dar ce anume a provocat chestia asta?

– Nimic. M-am săturat, atîta tot, spuse ea şi îi aruncă o privire plină de resentiment. E limpede că nu mai ai nevoie de mine pentru a-ţi mai da informaţii despre Stephanie Harper. Din cîte am auzit, eşti pe cale de a avea contact direct cu ea.

– N-ar trebui să dai atenţie zvonurilor, micuţa mea prietenă de la antipozi, zise Jake. Doar am dansat cu ea, adăugă el, făcînd un efort să-şi îndulcească vocea. Bineînţeles că încă mai am nevoie de tine.

– Ah, sigur. În calitate de ce? De spion al tău în interiorul companiei *Harper?*

– Asta a început să te deranjeze aşa, dintr-o dată?

– N-ai înţeles niciodată, nu? Pur şi simplu, nu pot să sufăr să înjunghii pe cineva pe la spate.

Jake începea să-şi piardă interesul.

– Atunci, de ce ai făcut-o?

– Cînd n-am făcut eu tot ceea ce mi-ai cerut...?

Ochii începură să o usture din cauza lacrimilor pe care se chinuia să şi le reţină. Strînse din dinţi. La naiba cu el, nu avea să o facă să plîngă! Trebuia să plece cît mai repede.

– Oricum, nu mai are importanţă, zise ea. Am plecat. Adio, Jake.

Chiar şi în clipa aceea ar fi dat orice, numai ca el să o ia în braţe, să-i spună că-i părea rău, că era o fată minunată şi că, într-o bună zi, vreun bărbat norocos avea să o facă fericită...

– Cum vrei, spuse el, indiferent, şi îi întoarse spatele.

Dacă ar şti femeile cît de urîte sînt cînd devin emotive, buhăite şi cu ochii umflaţi, îşi spuse el. Şi, în fond,

era mai bine, din moment ce Jilly Stewart îl alesese ca partener pentru „olimpiada mondială a sexului". Pînă şi el trebuia să fie atent să nu se înhame la mai mult decît era nevoie.

Un-doi, un-doi, un-doi! Angelo credea că avea să fie în stare să repete pînă şi în somn ritmul loviturilor pe care Barney i-l strecurase în sînge. Stimulat de faptul că Dennis avea să-i fie manager, îşi dublase eforturile, urmînd un program de antrenament atît de intens, încît Barney trebuise să-l avertizeze să o ia mai uşurel, altfel avea să se obosească prea tare. Fusese o adevărată lovitură cînd Dennis venise să-i spună că totul se terminase şi că Angelo era din nou singur cu Taylor. Dar îi promisese că avea să-i fie alături şi să-l ajute, în orice fel posibil. Apoi Taylor începuse să vorbească despre un meci pe care-l avea în cap pentru Angelo şi că avea să i-l aranjeze dacă el era băiat cuminte şi făcea tot ce-i spunea Barney...

– Ajunge! strigă Barney pentru a patra oară. Vorbesc serios! Du-te şi fă un duş. O să te distrugi dacă te forţezi prea tare.

Epuizat, Angelo încuviinţă şi se opri. Lăsînd sacul de box, în care lovise parcă de ore întregi, ieşi din sală şi porni, pe coridorul din beton, spre vestiar. Spre surprinderea lui, acolo nu-l văzu decît pe Taylor, total nepotrivit în costumul lui elegant şi cu pantofi de piele italieneşti. Tocmai examina conţinutul unei cutii mari aflate pe banca de lemn de sub cuierul lui Angelo.

– Frumoasă haină, puştiule, spuse el cînd îl auzi pe

Angelo intrînd.

– Hei, ia mîinile de pe ea! strigă Angelo şi se repezi să-i ia haina din mînă, aşezînd-o, cu dragoste, la loc în cutie. E pentru tata, nu pentru tine.

– Uşurel, Angie băiete, spuse Taylor, amuzat de reacţia lui. O să poţi să-i cumperi o mulţime de lucruri frumoase bătrînului tău, cînd o să ajungi în liga cea mare. Te aşteaptă o grămadă de bani. Mai ales dacă asculţi sfaturile care ţi se dau şi faci ceea ce-ţi spun cei mai în vîrstă şi mai pricepuţi decît tine. Nu-i aşa, Barney? întrebă şi-l salută, jovial, pe antrenorul care tocmai îşi făcuse apariţia.

– Aşa e, domnule Taylor, spuse acesta, docil.

– Acum, ascultă-mă bine, Angie, zise Taylor, am să-ţi dau o veste foarte bună. Ţi-am aranjat primul meci, primul tău meci profesionist. O să lupţi cu Eddie King.

– Eddie King! exclamă Angelo, extaziat. E unul din cei mai buni...

– A fost, îl corectă Taylor.

– Ah, o să-i arăt eu, o să...

– Ai grijă, îl preveni Barney. Eddie King n-o mai fi el aşa bun, dar nu-i nici de lepădat. A avut mult mai multe meciuri decît tine. Şi le-a cîştigat aproape pe toate.

– Dar pot să-l bat, ştiu că am puterea asta în mine, nu vreau decît să intru în ring cu o şansă, spuse Angelo pe un ton rugător, dar Barney surprinse privirea de reptilă a lui Taylor şi tăcu.

– Ascultă-mă, Angie, zise Taylor. Ai foarte multe de învăţat. Calcularea timpului, tactică...

– Nu-mi spune mie toate astea, domnule Taylor, o să lucrez cu Barney, aşa o să-l învinge pe Eddie King.

Taylor făcu o pauză. Ceva în tăcerea lui îl făcu pe Angelo să se teamă, deodată.

– Asta e, băiete, zise Taylor. Nu-l vei învinge pe

Eddie King. Vei mînca bătaie.

Lui Angelo i se tăie răsuflarea.

– Glumeşti. Sigur că glumeşti.

– Eu nu glumesc niciodată, băiete, zise Taylor pe un ton plăcut. Nu cu sumele de bani pe care le pun în joc.

Angelo înghiţi în sec.

– Nu joc aşa, domnule Taylor. Pur şi simplu, nu pot. Nu pot să zic că-l bat pe King, dar sînt sigur că măcar o să-ncerc.

– Nu înţelege, nu? îi spuse Taylor lui Barney. Uite ce e, pariurile sînt în favoarea ta. Mănînci bătaie, luăm nişte bani. Pe urmă, alt meci. De data asta o să cîştigi, contrar aşteptărilor şi luăm iar nişte bani. Aşa merge treaba, băiete.

– Nici vorbă, spuse Angelo, alb la faţă, dar ferm. Lupt cinstit sau deloc.

Taylor oftă.

– E băiat bun, Barney, dar... lipsit de experienţă. Discută tu cu el, da? N-aş vrea să-i pun pe Chicka şi Jacko s-o facă. Vezi tu, ei n-au învăţat să se lupte în stilul marchizului de Queensbury şi doar nu vrem să fie cineva rănit, nu?

Harper Mining. Dennis se opri în faţa clădirii din sticlă şi beton, de pe Bent Street, şi se cutremură. După scandalul cu Stephanie, din urmă cu cîteva zile, i se dăduse restul săptămînii liber, „pentru a se aduna", cum se exprimase ea, şi i se spusese să revină la lucru lunea următoare, la opt fix. Ca membru al familiei, trebuia să dea exemplu. Toată lumea se săturase de

playboy-ul leneş. Avea două alternative: să se dea pe brazdă sau să plece! Dennis nu îşi văzuse niciodată mama atît de categorică. Se afla într-o perioadă de probă de trei luni, începînd din ziua aceea. Dacă nu reuşea, nu avea importanţă al cui fiu era: avea să dispară din cadrul companiei, cu salariul pe o săptămînă în buzunar şi fără referinţe.

Încă mai ţinea minte vorbele dure pe care fusese obligat să le audă din partea lui Stephanie, cînd aceasta îl forţase, în sfîrşit, să o asculte. Se folosise de timpul liber pentru a goni cu maşina, ca un nebun, pentru a se mai descărca, însă punînd în pericol şi viaţa lui şi pe a celorlalţi din jur. Se despărţise de mama lui, jurînd că nu era nevoit să înghită toate acele lucruri, că avea să-şi găsească de lucru în altă parte şi că avea să le arate el tuturor... dar, după trei zile, tot nu făcuse nimic, în afară de a se gîndi şi a clocoti de furie, iar timpul trecuse.

Acum stătea în faţa lui *Harper Mining,* ca un chiulangiu care fusese adus înapoi la şcoală, de guler. Nu suporta gîndul de a se întoarce acolo. Toată lumea ştia de banii pe care el încercase să-i sustragă şi de felul umilitor în care mama lui îl pusese la punct. La naiba cu tot! Trebuia să fie şi altceva de făcut. Avea să lase *Harper* şi va pleca la Londra sau la New York, iar după aceea, ei bine, mai vedea el.

Cînd se întoarse să plece, Dennis zări o tînără care venea spre el, pe trotuar. Se grăbea în direcţia lui, dar mergea cu capul plecat şi nu-l văzuse. Dennis, însă, o recunoscu imediat, era asistenta lui Bill McMaster, cum o chema, domnişoara Jones? Cîţiva paşi şi avea să ajungă lîngă el. Chiar dacă el s-ar fi depărtat repede, ea tot l-ar fi zărit. Ce caraghios ar fi părut dacă s-ar fi aflat că venise la lucru, la opt fără cinci, apoi dispăruse, în

mod inexplicabil! Dennis roşi de furie şi stînjeneală şi, dorind deodată să o evite, intră repede în hol, îndreptîndu-se, grăbit, spre lifturi.

Toate erau la etajele superioare şi, în ciuda faptului că apăsa, disperat, pe butoane, nici unul nu dădea semn că s-ar fi grăbit să coboare. Dennis înjură nervos. Într-un fel, evitarea domnişoarei Jones părea cel mai important lucru din viaţa lui, în clipa aceea. Dar lifturile mergeau atît de încet, încît nici unul nu ajunse jos cînd apăru ea, mergînd, încet, prin holul de marmură şi oprindu-se lîngă el.

Dennis îşi dădu seama, imediat, că nu ar fi trebuit să-şi facă griji că avea să fie salutat, cu veselie, sau că avea să i se surîdă, cu subînţeles. Femeia nici măcar nu părea să ştie pe ce lume se afla, fiind cufundată în gînduri şi avînd o expresie ciudată şi pierdută, pe care Dennis o remarcă, în ciuda propriilor sale necazuri. Ceva în legătură cu ea trezi în el ecoul ultimelor suferinţe trăite şi, deodată, unde cu o clipă mai înainte murise de stînjeneală, numai la gîndul de a fi fost nevoit să stea de vorbă cu ea, se trezi acum începînd o conversaţie:

– Bună.

Ea se întoarse şi îi aruncă o privire.

– Ah... bună. Eşti... Dennis Harper, nu?

– Exact. O bucăţică din firmă.

– Nu ştiam sigur dacă ai plecat sau nu. Nu prea te-am mai văzut în ultima vreme.

– N-am prea venit cît a fost mama bolnavă.

– E grozav că e iarăşi printre noi, nu? spuse ea şi pe chip îi apăru cea dintîi sclipire de viaţă.

– Da. Grozav, spuse Dennis încercînd să nu arate cît de lipsit de entuziasm era.

Ea îl privi cu atenţie.

– Bănuiesc că e dificil, uneori.

– Dificil? Cum adică? întrebă el, intrînd imediat în defensivă.

Ea îi citi din nou reacţia, ca pe o carte. Îşi făcea griji pentru afacerea aceea cu cec-ul. Simţi, imediat, dorinţa de a-l asigura că, în afară de Stephanie şi Joanna, în companie nu mai ştiau decît ea şi Tom, dar aveau gurile pecetluite. Însă nu voia să-i dea de înţeles că ştia ceva despre acel incident stupid.

– Ah, nimic, spuse ea, cu nonşalanţă. Doar că trebuie să fie foarte greu să fii Stephanie Harper.

Liftul sosi şi ei urcară împreună. Într-un fel, faptul că stăteau atît de apropiaţi, într-un spaţiu închis, păru să intensifice o atmosferă ciudată şi neaşteptată, care se instalase între ei. Dennis se simţi liniştit în prezenţa ei, într-un fel pe care nu şi-l putea explica, şi se întrebă ce anume pusese acele cute de tristeţe în jurul ochilor şi gurii ei. Cineva trebuia să o înveselească. I-ar fi făcut mare plăcere să fie el cel care avea să-i aducă un zîmbet pe chipul îndurerat. De ce nu?

După viteza încetinită a liftului, îşi dădu seama că mai aveau puţin de urcat. Chiar înainte să se deschidă uşile, spuse:

– Scuză-mă, dar nu sînt sigur că ţi-am reţinut numele.

Ea îi zîmbi.

– Cassie.

– Păi, ştii ce, Cassie, poate părea caraghios, dar pot să mă descurc şi mai bine şi sînt sigur că ai multe alte lucruri mai bune de făcut, dar, of, la naiba, ai vrea să mergi cu mine la un meci de box, diseară?

În vestiarul din inima sălii centrale de box, Barney încerca, la fel ca întotdeauna, să-l potolească pe Angelo, care era plin de energie, vrînd parcă să se autopedepsească. Înveşmîntat într-un halat lung, peste chiloţii noi şi strălucitori, Angelo făcea tot felul de mişcări de box, alerga pe loc, simula un atac şi ţopăia, pînă cînd lui Barney i se făcu rău numai privindu-l.

– Uşurel, băiete, da? spuse el, pentru a douăzecea oară. O să te descurci bine. Foarte bine.

Angelo era, însă, prea încordat pentru a-i da atenţie. În ciuda faptului că nu-i plăcea ca băieţii lui să fie tulburaţi, înaintea unui meci mare, Barney răsuflă uşurat cînd auzi o ciocănitură în uşă. Numai să nu fie Taylor, se rugă el. Oricine, în afară de el.

– Angelo! Cum mai merge, bătrîne?

– Dennis! exclamă Angelo şi sări să-l îmbrăţişeze.

– Hei, uşurel! Nu sînt adversarul tău! Păstrează puţin din asta şi pentru Eddie King!

Angelo zîmbi, cu modestie, şi îi strînse pumnul între mănuşile lui grele. Dennis îl lovi afectuos, în umăr, după care porni din nou spre uşă.

– Hei, Angie, aş vrea să ţi-o prezint pe...

– Cassie Jones, spuse ea cînd Dennis o aduse în încăpere.

– E o mare admiratoare a ta, să ştii, spuse el, entuziasmat. A pariat cinci dolari pe tine!

Angelo roşi.

– Poate ar trebui să-ţi păstrezi banii, zise el, încet.

– În nici un caz! O să mături podeaua cu el, amice!

Ar trebui să mergem, îşi spuse Cassie. Dennis era atît de preocupat cu încurajările, încît nu observa cît de mult îl enervau pe Angelo entuziasmul şi verva lui. Iar Barney nu scosese nici un cuvînt.

– Mult noroc, Angelo, spuse ea şi-i atinse braţul lui

Dennis.

– Noroc! N-are nevoie de noroc! exclamă Dennis, părînd aproape indignat. Are aici tot ce-i trebuie, zise el şi bătu iarăşi în mănuşile ameninţătoare.

– Gata, Dennis, ar fi timpul să pleci, zise Barney, făcîndu-se auzit, în sfîrşit.

Dennis păru surprins, dar se conformă.

– Bine, te lăsăm în pace, zise el. Fă-l praf, băiete! adăugă el, şi după ce-i făcu cu mîna, o conduse pe Cassie afară din încăpere.

Pe coridorul îngust de beton, se strînsese un mic grup. Cel care ieşea în evidenţă era Taylor, îmbrăcat într-un costum nou, ţipător şi, evident, hotărît să facă pe marele manager pînă la capăt. În spatele iui, „gorilele" stăteau cu ochii în patru.

– Dennis! exclamă Taylor, neputînd rezista tentaţiei de a încerca să-i plătească pentru eşecul propusei lor asocieri.

Pierderea celor douăzeci şi cinci de mii de dolari, cînd fusese cît pe ce să simtă bancnotele în mînă, îl durea mai mult decît orice rană. Avea să-l facă pe Dennis să plătească, într-un fel sau altul.

Dennis rămase încremenit în timp ce Taylor venea, furios, spre el. Gîndul de a fi făcut de rîs, în faţa lui Cassie, îl îngrozea. Stătea ca un iepure în faţa unui şarpe. Dintr-o privire, Cassie îşi dădu seama cum stăteau lucrurile şi simţi un val instinctiv de dragoste protectoare.

– Hai, Dennis, spuse ea tare şi, luîndu-l de braţ, adăugă: Trebuie să plecăm de aici, vine un miros oribil de undeva.

Şi se depărtă împreună cu Dennis.

Încruntat, Taylor privi în urma lor şi mai adăugă un semn pe răbojul socotelilor pe care trebuia să le încheie

cu Dennis Harper. Deodată, Jacko apăru lîngă el.

– Şefule, e un tip acolo care vrea să ştie dacă ai ceva marfă, dacă vinzi în seara asta.

– Păi, s-ar putea să fie seara lui norocoasă, zise Taylor, pipăind pacheţelul din buzunar. Spune-i să aibă răbdare. Trebuie să mai fac o vizită de curtoazie, ca să mă asigur că o să învingă cel mai bun şi, dacă o să mai rămînă ceva după aia, poate să cumpere. Hei, Chicka, strigă el, du-te şi vezi dacă domnul Eddie King e dispus să primească musafiri.

– Cine era individul acela oribil? întrebă Cassie, imediat după ce se aşezară pe scaune.

– Unul pe care se pare că-l poţi înghiţi la micul dejun, zise el, vesel. Doamne, ai fost extraordinară! Sigur poţi să ai slujba.

– Care slujbă?

– De gardă de corp a mea. Cînd poţi să începi?

– Credeam că am şi început deja!

Rîseră amîndoi ca nişte copii. Nu-mi vine să cred, îşi spuse Cassie, cu uimire, mă simt bine! Cînd a fost ultima dată cînd am putut să spun asta? Dennis îi surprinse privirea şi îi zîmbi. Am zis eu că e superbă cînd zîmbeşte? îşi zise el, felicitîndu-se. Şi abia am început! Se lăsă pe spate şi se pregăti să se bucure de ce avea să vadă.

Deodată, mulţimea începu să vuiască în clipa în care cei doi boxeri îşi făcuseră apariţia, îndreptîndu-se spre ring.

– Uite, ăla e adversarul, spuse Dennis, entuziasmat,

arătîndu-i un bărbat solid şi brunet care mergea săltat, înconjurat de un grup de suporteri, secunzi şi antrenori.

Deşi mai în vîrstă decît Angelo, King părea să fie plin de viaţă. În ochi avea un licăr înfricoşător şi deja îşi mişca braţele prin aer, înainte să fi ajuns în apropierea ringului sau a adversarului. Pe lîngă el, Angelo părea tînăr, lipsit de experienţă şi fără forţă. Dennis simţi teama strîngîndu-i-se ca un nod, în stomac, pentru prima oară de cînd auzise de meci.

– ...Şi un mare favorit al vremurilor apuse, Eddie King! urlă comentatorul, în acel vacarm. Iar în colţul roşu, un interesant nou-venit pe scena boxului, un băiat îndrăgit de toată comunitatea italiană din Sydney, Angelo Vitale!

După prezentarea comentatorului, arbitrul spuse repede:

– Vreau să luptaţi curat. Fără lovituri sub centură. Nu mai loviţi cînd auziţi gongul şi vă descleştaţi frumos.

Iar pînă să-şi dea seama Cassie ce se întîmpla, cei doi începură.

Violenţa atacului lui King făcu mulţimea să aclame, încîntată. După vreo două secunde, Cassie nu mai suporta să se uite. Dar nu putu să nu audă vocea puternică a comentatorului care cerea sînge, la fel ca toate celelalte făpturi sălbatice din jurul ringului:

– Ei bine, avem un meci excepţional, un atac extraordinar din partea lui King, a apărut şi sîngele, da, lui Vitale i-a fost spartă arcada, oh, altă lovitură surpriză, Eddie King e într-o formă nemaipomenită, îl atacă tot timpul pe italian şi se pare că acest meci n-o să dureze foarte mult.

– Haide, Angelo! strigă Dennis, deznădăjduit.

– Tînărul Vitale n-a arătat deloc ce poate, pînă în acest moment, zicea comentatorul. Dar încă mai e timp

şi se poate întîmpla orice...

Cassie riscă o privire cu coada ochiului. Angelo se mişca pe ring cam la jumătatea vitezei adversarului său, care, cu fiecare eschivă şi strecurare, izbutea să lovească şi să scape nevătămat. Viteza şi forţa lui King erau supraomeneşti, iar mîinile şi picioarele îi funcţionau ca nişte pistoane.

– Parcă ai spus că e un fost, îi şopti ea lui Dennis.

– Aşa e, zise el, tulburat, dar m-am înşelat, m-am înşelat amarnic.

Din nou urletul comentatorului se înalţă pînă în tavan:

– E la podea! Eddie King i-a tras o dreaptă în maxilar şi Vitale e la podea!

Pentru Cassie, care nu mai asistase niciodată la aşa ceva, era un coşmar care nu se mai termina. Îi amintea de o luptă cu tauri, în care Eddie King, ca matador, îi căra lovituri lui Angelo ca unui animal înnebunit de durere. Nu putea să se uite şi, după primele două runde, nici Dennis nu mai putu. Cassie îşi ascunse faţa în mîini, pentru a nu i se vedea durerea, în timp ce Dennis privea fix în poală. Astfel că nici unul din ei nu observă că energia dispăru din King, tot atît de brusc cum un tren rămîne fără abur. Nu văzură nici lovitura în care Angelo îşi pusese toată forţa rămasă, nimerindu-l pe King în maxilar. Dar, alertaţi de urletele de încîntare, îşi ridicară privirile la timp, pentru a-l vedea pe King prăbuşindu-se ca un copac imens, retezat de la bază. Capul i se lovi de podea cu un zgomot urît şi nu se mai ridică.

Dennis şi Cassie dădură fuga spre ring şi se aflară printre primii care-l felicitară pe învingător, după ce King nu răspunsese cînd fu numărat. Petrecerea care începuse cu primul pahar de şampanie, lîngă ring, continuă aproape toată noaptea, în sala de sport. Mai mulţi ob-

servară absenţa lui Taylor şi acest lucru îi făcu să se bucure şi mai mult. De fapt, nimic nu putea să strice sărbătorirea victoriei atît de greu cîştigate, pînă cînd primii boxeri începură să sosească la antrenament dimineaţă, aducînd vestea că, spre deosebire de ei, Eddie King nu supravieţuise nopţii, murind pe masa de operaţie, din cauza leziunii cerebrale cauzate de lovitura lui Angelo, care-i adusese acestuia victoria.

Capitolul 14

Localul lui Vittorio, aflat în inima cartierului comercial, făcuse întotdeauna bani frumoşi, cu servirea micului dejun, alcătuit din ouă pregătite oricum doreai şi cîtă cafea fierbinte puteai să bei, numai pentru cîţiva dolari. Clienţii care frecventau, în mod regulat, acel loc se supărară cînd găsiră primul lor popas important al zilei închis, fără nici o explicaţie, a doua zi după meci. Înăuntru, Dennis, Angelo şi Vittorio discutau pentru a suta oară acelaşi subiect.

– Îmi face cadou o haină! O haină frumoasă! Poate ar trebui s-o port la înmormîntarea lui Eddie King! spuse Vittorio, furios, fiind aşa încă de cînd Dennis îl adusese pe Angelo de la sală şi nedînd semne că ar fi avut de gînd să se calmeze.

Chipul lui Angelo se schimonosi de durere.

– Tată, te rog, am cumpărat-o cu banii mei, nu din cîştigul de aseară.

– Bani pe care i-ai făcut zdrobind căpăţîna cine ştie cui! strigă bătrînul.

– Bani pe care i-am cîştigat lucrînd pentru tine, chiar dacă nu mi-ai dat niciodată un salariu ca lumea! strigă şi Angelo, iar umerii lui Vittorio se pleoştiră.

– Muncesc din greu ca să ţin localul ăsta. E un loc bun, suficient pentru noi doi. De ce nu eşti mulţumit?

Angelo oftă.

– Ţie îţi place să ţii un restaurant, mie îmi place să boxez. Şi sînt chiar bun. Ce-i aşa de rău în asta?

– Angelo, eşti un naiv. Dacă lupţi ca un amator, foarte bine, nu-i un lucru rău pentru un tînăr, face ceva ce-i place, se menţine în formă, se ţine departe de necazuri. Dar treaba asta... nu-mi miroase a bine. Lupţi pentru bani, dar ei iau banii, mahării, nu tu. Tu eşti un nimic pentru ei. Crezi că le pasă vreun pic dacă ajungi schilodit sau într-o ureche?

Se întrerupse şi oftă adînc, exprimîndu-şi astfel durerea, care-l făcu pe Dennis să se înfioare.

– Ei bine, nu trebuie să mai ai grija asta, tată, zise Angelo, întunecat la faţă. N-o să mai boxez niciodată. N-o să uit cît oi trăi ce s-a-ntîmplat aseară. Nu vreau să risc să se mai repete.

– Angie? spuse Dennis, uluit. Nu poţi să iei asemenea hotărîre. Trebuie să te mai gîndeşti, zise el, dar Angelo nu răspunse.

Vittorio îşi privi fiul, stăpînit de sentimente contradictorii.

– Nu poţi să te autoînvinuieşti aşa, Angelo, zise el, în sfîrşit. A fost un accident. N-a fost vina ta.

– Şi atunci, pe cine să învinuiesc? întrebă Angelo. Pe Eddie King, pentru că a intrat în ring cu mine?

Nu răspunse nimeni. Cei trei se priviră, deznădăjduiţi.

– Haide, te duc acasă, spuse Vittorio ridicîndu-se greoi. N-are nici un rost. Azi nu deschidem. Acasă.

Angelo îşi ridică privirea şocată.

– Tată, am omorît un om!

– Haide, amice, spuse Dennis, stînjenit, tatăl tău are

dreptate. N-are nici un rost să mai stăm aici.

Cei trei se îndreptară, încet, spre ieşire. Vittorio descuie şi deschise uşa larg, dar în prag apăru silueta masivă a lui Jacko, care, fără să scoată un cuvînt, îi împinse pe toţi trei înapoi în local. În spatele lui, apărură Taylor şi Chicka, acesta din urmă închizînd şi încuind uşa la loc.

– Tu! exclamă Vittorio, tremurînd de furie. Ieşi afară de-aici!

– Scuze, amice, da' nu se poate, zise Jacko, rînjind.

Înnebunit, Vittorio se aruncă asupra lui, dar nu avu nici o şansă, Jacko îl strînse în braţe ca într-o menghină. Angelo sări în ajutorul tatălui său, dar se trezi privind la ţeava pistolului lui Chicka, aşa că se opri brusc. Lui Dennis nu îi venea să creadă văzînd ceea ce se întîmpla.

– Hei, Taylor... care-i treaba? întrebă el cu un glas stins.

Taylor zîmbi.

– Nu sînt prea mulţumit de micul tău prieten mîncător de spaghete, Dennis. I-am dat un ordin, i-am zis să mănînce bătaie, să cadă la podea. Mii de băieţi au făcut asta înaintea lui. Dar nu, el a trebuit să facă pe Rocky Marciano, iar eu am pierdut o grămadă de bani, zise el, cu o privire rece. Şi nu-mi place treaba asta, aşa cum ştii prea bine, băiete.

Dennis nu ştia, pur şi simplu, ce să mai facă.

– Taylor, dar trebuie să-l cunoşti pe Angelo, nu poţi...

– Nu-mi spune mie ce pot să fac, spuse Taylor, iar lui Dennis i se făcu teamă, dintr-o dată. Acum, băieţii or să-i dea o lecţie lui Angie. Să se asigure că n-o să mai nesocotească niciodată ordinele. Şi dacă nu taci, o să păţeşti şi tu la fel. Asta vrei?

– Taci, Dennis, oricum n-are nici o importanţă, zise

Angelo, care era alb ca varul, dar îşi ţinea capul sus.

Cîteva secunde mai tîrziu, era încovoiat pe jos, de durere, sub ploaia de lovituri. Închizînd ochii, Vittorio începu să plîngă. Scîrbit pînă în adîncul sufletului, Dennis se întrebă ce anume îl făcuse să creadă că a snopi un om în bătaie putea fi considerat un sport şi un divertisment. Jură că nu avea să mai aibă vreodată contact cu boxul.

– Întregul Consiliu administrativ al lui *Harper Mining!* Sînt măgulit. Vă mulţumesc că v-aţi dat osteneala ca să mă vedeţi, domnilor.

– Nu chiar, domnule Sanders. Preşedinta noastră nu va veni astăzi, spuse Bill McMaster, încet. A considerat că această întîlnire este numai o formalitate şi m-a delegat pe mine să o conduc.

În cuvintele lui Bill era foarte puţin adevăr. În realitate, pretenţia lui Jake de a i se permite o întîlnire cu membrii consiliului îl adusese pe Bill în pragul apoplexiei. Îşi aminti:

– A înnebunit, Steph! A luat-o razna! Ştie că a pierdut lupta pentru preluare. Nu-şi poate creşte procentajul acţiunilor peste optsprezece la sută. De ce naiba o vrea o întîlnire cu membrii consiliului? Chiar crede că o să-l poftim alături de noi, după ce am luptat împotriva lui atîtea săptămîni?

– Uşurel, Bill, spusese Stephanie. S-ar putea să aibă ceva interesant de spus. Şi n-o să aflăm dacă refuzăm să-l primim!

– Atunci, mai degrabă tu, decît eu, mormăise Bill.

– Da, păi... va trebui să fie mai degrabă tu, decît eu...

– Cum? De ce?

Stephanie se ridicase de la birou şi se dusese la fereastră. Mult sub ei, imensul pod se arcuia peste apa sclipitoare, iar maşinile mişunau încolo şi încoace, pe autostradă. Pentru că mai degrabă pot să evit ispita decît să-i rezist, se gîndise ea. Pentru că, pentru prima oară de cînd m-am căsătorit, am cunoscut un bărbat care mă poate face să iau foc... Pentru că soţul meu e deja bănuitor şi gelos şi nu vreau o agravare a situaţiei...

– Pentru că ar fi bine să boicotez întîlnirea, arătîndu-i în felul ăsta că nu-i consider cererea, sau indiferent ce vrea, suficient de importantă ca să fiu prezentă.

– Da, ei bine, e o logică în asta, ce-i drept, recunoscuse Bill, dar tot nu voia să-l întîlnească pe acel individ care-i făcuse atîtea necazuri şi îi dăduse atîta bătaie de cap.

Sînt prea bătrîn pentru chestiile astea,.îşi spusese el. Au fost vremuri cînd mi-ar fi plăcut o luptă serioasă şi aş fi putut să mă iau la trîntă cu cei mai tari. A fost o vreme... şi, aproape absent, începuse să-şi maseze pieptul, în locul unde o durere supărătoare îşi făcuse apariţia de puţin timp.

Acum, uitîndu-se la Jake, care se afla în capătul celălalt al mesei din lemn de mahon lustruit, Bill simţi din nou durerea aceea, începînd asemeni unei dureri de măsele. Hotărî să reducă procedura la minimum. Îi prezintă repede pe membrii consiliului, conştient că Jake ştia deja tot ce era de ştiut în legătură cu fiecare. Jake îi gratulă pe toţi, cu un zîmbet politicos, repetîndu-le numele, în stilul american de salut, dar singurul care-l interesa era Dennis. Unul din ultimele lucruri, pe care i le spusese Cassie, fusese despre fiasco-ul cec-ului. Se

uită la tînărul acela cu înfăţişare de rebel, care stătea trîntit în fotoliu, cu o degajare ostentativă, şi se întrebă de cît mai era nevoie ca să facă din prinţul moştenitor o altă verigă slabă în lanţul conducerii companiei.

– Ei bine, acum că îi cunoşti pe toţi, poate ar fi bine să începem.

– Excelent.

Ce voce afurisită de englez are, îşi spuse Bill, ce oribil sună! Cu glas tare, însă, continuă:

– Aşa cum ştiţi cu toţii, unul din acţionari a înaintat o moţiune prin care cere admiterea domnului Jake Sanders în cadrul Consiliului administrativ al companiei *Harper Mining*. Cu toţii aţi avut ocazia să vă gîndiţi la acest lucru, aşa că propun să supunem moţiunea la vot, zise Bill, apoi se întoarse spre Jake. Mai vrei să ceri şi altceva?

– Nimic care ar putea să influenţeze rezultatul final, spuse Jake, liniştit.

Bill se luptă să-şi ascundă uimirea. Fusese sigur că Jake avea să încerce ceva, ticălosul era genul de om care putea să înghită cuie şi să elimine şuruburi! Deci, care-i era jocul? Nervos, Bill spuse:

– În acest caz, vă rog să votaţi prin ridicarea mîinii. Cine e pentru primirea domnului Sanders în consiliu?

Nici o mişcare. Răzbunător, Bill prelungi momentul de tăcere mai mult decît era necesar.

– Cine este împotrivă?

Cu satisfacţie, observă că toată lumea a ridicat mîna.

– Moţiunea se respinge. Se pare că nişte condoleanţe şi-ar avea locul acum, nu? spuse el, neputîndu-şi reţine un zîmbet de triumf.

– Nu-i nici o problemă, zise Jake, calm. Nu pot să mă aştept să cîştig tot timpul. Dar mă-ntreb dacă

membrii consiliului ar accepta o propunere din partea învinsului.

Bill rîse.

– Care anume?

– După cum ştiţi, am cumpărat acţiuni la *Harper Mining,* cu intenţia de a obţine un loc în cadrul consiliului. Din moment ce n-am putut să depăşesc procentajul de optsprezece la sută, cu doi la sută mai puţin decît aş fi avut nevoie, pentru a mă afla printre dumneavoastră, de drept, vă precizez, domnilor, că nu mă mai interesează aceste acţiuni. Toate privirile erau îndreptate asupra lui. De fapt, ceea ce vreau să spun, e, dacă vreţi să cumpăraţi, eu vreau să vînd.

– Nu ne interesează! exclamă Dennis.

– Ai răbdare, Dennis! Nu...

Dennis, însă, întrerupse încercările lui Bill de a-l potoli:

– N-ar trebui să cumpărăm! Nu ştiu ce intenţionează el, dar, pur şi simplu, nu pot să cred că e gata să renunţe aşa uşor!

– Foarte bine, spuse Jake, ridicîndu-se. Dacă nu le vreţi, le pun în vînzare publică.

– Dennis, în caz că trebuie să-ţi spun pe litere, asta ne va distruge dacă se va întîmpla, zise Bill. Bine, cît?

– Trei optzeci.

– Prea mult. Mai degrabă trei douăzeci.

– Ei, haideţi. Puteţi mai mult de-atît. Trei şaptezeci.

– Trei şaizeci, spuse Bill, care abia îşi mai putea stăpîni nervii.

– S-a făcut. După ce bătură palma, Jake preciză: Întîmplător, agentul meu de bursă şi avocatul sînt afară.

După zece minute, era într-o limuzină, împreună cu consilierii săi, îndreptîndu-se spre bursă.

– Pentru ce mai mergem acolo? întrebă avocatul.

Doar ai terminat atacul. Ştim foarte bine ce-o să se întîmple cînd o să se audă că te-ai retras, pentru că ai descoperit ceva urît, şi că ei trebuie să-ţi cumpere acţiunile ca parte a unei operaţiuni masive de susţinere.

– Da, chestia asta a fost gîndită foarte bine, pentru a le provoca pagube foarte mari, nu? spuse Jake, zîmbind. Bună treabă. Şi, deşi o spun chiar eu însumi, sînt mîndru de opera mea. Vreau să fiu acolo cînd o să înceapă să curgă sînge.

Agentul de bursă asculta, cu atenţie, un şuvoi de informaţii, la telefonul din maşină.

– Preţul acţiunilor *Harper* a scăzut cu un dolar şi zece cenţi, de cînd s-a răspîndit vestea, zise el. Şi continuă să scadă.

Se uită la Jake care privea drept înainte, cu un chip total golit de expresie.

– Ce facem acum, ne luăm profitul şi plecăm?

– Nu, spuse Jake, gînditor. Putem să fim mult mai imaginativi. Aşteptăm pînă cînd preţul o să atingă nivelul cel mai scăzut şi, pe urmă, începem să cumpărăm din nou. Iar de data asta vreau douăzeci la sută!

Dennis opri maşina pe o străduţă sărăcăcioasă, cu cîteva căsuţe şi terase neîngrijite, înghesuite între fabrici şi alte obiective industriale. Nu mai fusese niciodată în acea parte îngrozitoare a oraşului. Îi aruncă o privire lui Angelo, care stătea lîngă el, încă purtînd pe faţă semnele recentei bătăi încasate.

– Eşti sigur, Angie? întrebă el, neliniştit. Să ştii că nu eşti obligat s-o faci.

– Ba sînt obligat. Numai că încă nu ştiu ce o să spun.

– Ceea ce simţi, bănuiesc. Vrei să intru cu tine?

Angelo clătină din cap.

– Lasă-mă un minut doar.

Dennis îşi înăbuşi un oftat. Era o prostie. Singurul lucru cu care Angelo se alesese din tot acel coşmar era pe cale de a-l arunca pe apa sîmbetei. Numai că Dennis se săturase să tot discute. Şi tatăl şi fiul erau încăpăţînaţi şi el îşi dădu seama, acum, că nu avea să reuşească să-l facă pe Angelo să se răzgîndească.

Nu fusese chip să se înţeleagă nici cu Vittorio. Imediat după ce Taylor şi gorilele lui părăsiseră localul, în dimineaţa aceea, Dennis pusese mîna pe telefon ca să sune la poliţie, dar bătrînul îi smulsese receptorul din mînă şi începuse să-i strige ceva în italiană. Dennis nu înţelesese nici o iotă, dar Angelo îi spusese, cu greu, din cauza buzelor umflate şi sîngerînde: „Tata nu vrea să se sune la poliţie. Zice că sînt toţi plătiţi de gangsteri şi că Taylor o să vină în mai puţin de o oră să mă omoare".

Degeaba încercase Dennis să-i explice bătrînului că acea corupţie, ce caracteriza lumea veche, nu era, în mod automat, reprodusă în cea nouă. Vittorio, terorizat de spectrul Mafiei din copilăria lui, era extrem de încîntat că fiul lui mai trăia încă. Şi aşa voia să rămînă lucrurile. Cei doi tineri nu aveau nici o putere.

Dar, cel puţin, îl pot susţine pe Angie în planul lui aiurit, îşi spuse Dennis. Ştiu că nu face bine, dar pentru ce există prietenii?

Ştiu că fac bine, îşi spuse Angelo, stînd nemişcat pe o parte, pentru a-şi proteja o coastă care ştia că fusese zdravăn fisurată. Doar că mi-e foarte greu s-o fac, atîta tot. Mai ştia, însă, că nu avea să-i fie mai uşor, dacă tot

amîna momentul.

– Bine, zise el, apoi coborî din maşină. N-o să stau mult.

Traversă strada şi bătu la uşa unei case dărăpănate. După o aşteptare îndelungată, uşa se deschise puţin şi lăsă să se vadă o femeie neîngrijită, cu faţa umflată de plîns şi cu părul ca un cuib de păsări. Angelo îşi luă inima în dinţi:

– Doamna King? întrebă el. Doamna Eddie King? Am nişte bani pentru dumneavoastră. Pot să intru?·

Familii fericite. Care comediant o fi născocit expresia asta? Şi de ce şi-o fi închipuit el, oare, că, aducînd-o pe Sarah la masă, avea să ajungă să o cunoască din nou? Înjurînd în gînd, Tom se aşezase lîngă ea, în sufrageria plăcută din casa McMaster. Tocmai se apropiau de sfîrşitul a ceea ce toţi cei patru meseni trebuiau să considere că fusese cea mai groaznică cină pe care o serviseră vreodată.

Unde greşea Sarah, oare? Tom nu pricepea deloc. Lui i se părea că arăta minunat în rochia aceea de culoarea piersicii care, observă el, mişcat, fusese cumpărată special pentru ocazia respectivă. Se comportase perfect toată seara, de fapt, cu cît o vedea mai mult cu atît mai vrăjit era. Dar se părea că ea nu reuşea să facă nimic bine. Ce se-ntîmpla cu mama şi tata?

– Bănuiesc că toată lumea e îngrijorată de scăderea preţului la acţiunile noastre, spuse Sarah, făcînd încă o încercare de a găsi un subiect de conversaţie care să nu sece după cîteva fraze.

Bill se înfurie.

– Am reuşit să menţin compania pe linia de plutire şi în situaţii mai dificile, spuse el. Sînt sigur că o s-o fac şi de data asta.

– Ah, ştiu, zise Sarah, extrem de fîstîcită. Vreau să spun... ceea ce am vrut să spun... n-am vrut să critic...

– Eh, dacă nu mai serveşti, zise Rina, întinzîndu-se să-i ia farfuria.

Doamne, acum şi mama o face să se simtă prost! îşi spuse Tom, furios.

– A fost delicios, mulţumesc, spuse Sarah, cu timiditate. Dă-mi voie să te ajut la vase.

– Ah, nu, te rog, zise, Rina cu emfază. Mă descurc foarte bine, adăugă şi se duse repede la bucătărie.

Furios, Tom îşi împinse scaunul în spate şi plecă după ea. În aceeaşi clipă, se ridică şi Bill.

– Te rog să mă scuzi, Sarah, dar am ceva treabă de făcut, spuse el, stînjenit, şi ieşi din încăpere.

În bucătărie, Rina îşi pregăti o apărare bună împotriva atacului vehement al lui Tom.

– E Sarah, ai uitat? spuse el, furios. E o veche prietenă de familie şi amîndoi vă purtaţi de parcă ar fi o străină! De fiecare dată cînd deschide gura, voi îi retezaţi orice avînt.

– Tom, ascultă-mă! Tatăl tău şi cu mine sîntem amîndoi tensionaţi în momentul ăsta, spuse Rina şi îşi dădu părul la o parte, de pe faţă, cu dosul palmei.

Deodată, Tom observă că avea un aer de nelinişte tristă.

– Ce este, mamă? întrebă el, alarmat. Trebuie să-mi spui, indiferent despre ce e vorba.

– Nu se-ntîmplă nimic, Tom. Doar că acum, că lucrezi la *Harper,* tatăl tău şi cu mine nu credem că e bine să te întîlneşti cu Sarah.

– Dumnezeule! Pentru că e fiica şefei? Nu-mi vine să cred că aud asta!

Rina înălţă bărbia.

– Asta e părerea noastră, spuse ea, defensiv.

– Care din noi nu e suficient de bun, mamă, ea sau eu?

– N-am spus asta, Tom, nu-mi răstălmăci cuvintele.

– Ah, las-o baltă! strigă el. Mă duc s-o duc pe Sarah acasă. Mai discutăm despre asta cînd mă-ntorc! zise el şi ieşi din bucătărie.

Numai că în sufragerie nu era nimeni. Sarah plecase.

Capitolul 15

Cei cîţiva oameni care se adunară în jurul mesei din sala de consiliu de la *Harper Mining,* în dimineaţa următoare vizitei lui Jake Sanders, erau sumbri şi tăcuţi. După o zi în care urmăriseră preţul acţiunilor scăzînd pînă cînd li se părură că nu avea să se mai oprească niciodată, nici Stephanie, nici Bill nu dormiră toată noaptea, iar acum se priveau, neliniştiţi. Tom era încă foarte supărat pe tatăl său, pentru răceala inexplicabilă pe care i-o arătase lui Sarah, cu o seară în urmă. Dar, cu toate acestea, simţi că trebuia să încerce să-l apere împotriva lui Dennis, care oscila între o exagerare melodramatică a pagubei suferite de companie şi o atitudine copilărească de genul „V-am spus eu!", care-l făcea pe Tom să turbeze.

Stephanie nu suporta să-l vadă pe Bill atît de devastat.

– Nu-ţi face griji, am trecut prin altele şi mai rele, împreună, Bill, spuse ea cît putu de veselă. Mai devreme sau mai tîrziu, tot o să cîştigăm împotriva domnului Sanders, poţi să fii sigur.

Bill păru foarte grav.

– Dacă o s-o facem, n-o să fie mulţumită mie. Te-am

dezamăgit, Steph. Am fost păcălit de Sanders. Toată povestea asta cu intratul în consiliu a fost o aiureală. S-a gîndit că o să fiu atît de încîntat să-l văd luînd una în ochi, încît n-o să văd adevăratul truc. Şi nu l-am văzut. Am căzut direct în plasă.

– Aşa e, nu? spuse Dennis, cu o atitudine ostilă. Am încercat să te fac să mă asculţi! Dar nu, tu trebuia să faci cum ai vrut.

Bill nu se lăsă provocat.

– E adevărat, spuse el, obosit. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Acum zece ani aş fi fost cu doi paşi înaintea oricărei mişcări pe care ar fi putut s-o facă Sanders. Acum, însă...

Degetele lui căutară locul dureros dintr-o parte a trupului şi îşi muşcă buzele.

Dennis continuă, înflăcărat:

– Mă bucur că recunoşti! După părerea mea, ar fi timpul să începem să vorbim deschis.

– Dennis... spuse Stephanie cu o notă de avertisment în glas, dar el nu-i dădu atenţie.

– Ai servit bine această companie, ştiu asta...

– Nu mă lua pe mine cu aerul ăsta de superioritate, mucosule! exclamă Bill.

– Ai servit bine, dar s-a terminat acum. Ar fi timpul să ne gîndim la oameni noi...

Bill nu mai suportă:

– Oi avea tu acţiuni în compania asta şi un loc în consiliu, dar asta-i tot ce ai şi ai face bine să nu uiţi! Încă mai sînt directorul executiv al companiei şi primesc ordine numai de la Stephanie Harper şi de la nimeni altcineva.

– Iar eu sînt fiul lui Stephanie Harper! strigă Dennis. Uneori, am impresia că uiţi treaba asta din cauza planurilor mari pe care le ai pentru fiul tău. Dar dă-mi

voie să-ţi amintesc că n-are importanţă cîte calificări are, că există un Harper în noua generaţie şi acela sînt eu!

– Dennis, nu e nevoie să fie aşa, spuse Tom, cu răceală, dar păstrîndu-şi cumpătul. Îi aruncă o privire lui Stephanie, care stătea ca o statuie de marmură, fără să mişte nici un muşchi. Credeam că am hotărît să încercăm să fim ca o echipă.

– Echipă? Noi nu putem fi de acord nici măcar asupra orei de întîlnire, ce să mai vorbim de strategia pentru conducerea lui *Harper Mining.* Cred că, în curînd, o să vină momentul în care compania se va lipsi de serviciile tale.

– N-ai fost niciodată în stare să-ţi faci temele, nu? spuse Tom, cu dispreţ. Contractul meu e cu Stephanie Harper, nu cu *Harper Mining* şi cu atît mai puţin cu tine!

Se lăsă o tăcere încărcată de tensiune, întreruptă, în final, de Stephanie:

– Bine, Dennis, dacă ai terminat de atacat pe cei mai buni şi mai de încredere consilieri ai mei, cred că aş vrea să spun şi eu ceva. Bill a făcut o greşeală. Se întîmplă. Am făcut şi eu destule. Dar a fost destul de bărbat să recunoască, să-şi ceară scuze şi să facă tot posibilul să îndrepte greşeala, ceva ce tu încă mai ai de învăţat! spuse ea ţintuindu-l cu privirea. Se pare că nu-ţi trece prin cap că, dacă ţi-ai fi făcut treaba ca lumea, în cadrul departamentului publicitar, ai fi auzit tot şi ai fi putut surprinde acel zvon mincinos cum că am avea probleme şi ai fi prevenit cea mai mare parte a pagubelor pe care le-am suferit! Dennis roşi puternic. Era evident că nu-şi închipuise că ar fi putut fi învinuit în vreun fel. Şi încă ceva, continuă Stephanie, cu gravitate. Nu e nevoie decît de o gură mare şi un cap gol ca să

cauţi motiv de scandal pentru ceva care s-a petrecut deja. Dar ca s-o iei de la capăt, să pui lucrurile la punct şi să le faci să meargă, e nevoie de cap, curaj şi răbdare. Din fericire, cred că sîntem destul de norocoşi să le avem pe toate trei, din belşug, chiar aici, în jurul acestei mese, adăugă ea, după care făcu o pauză şi îi privi pe rînd, avînd grijă să-l includă şi pe Dennis în zîmbetul ei încurajator. Deşi, pot propune, domnilor, să ne punem capetele la contribuţie, împreună? Din cîte am auzit deja, Sanders nu are deloc intenţia să dispară. Cred că trebuie să reluăm tactica noastră pentru descotorosirea de membrii nepoftiţi, cel puţin de unul!

După ceea ce i se păru a fi fost ore întregi, Stephanie ieşi amorţită din sala de consiliu. O durea spatele şi murea de sete, iar rezervele de energie fuseseră epuizate de discuţiile îndelungi şi, adesea, aprinse, pe care ea le prezidase. Dar reuşise. Prin forţa hotărîrii ei izbutise să-şi unească echipa, formată din membri atît de diferiţi, iar planul de luptă contra lui Jake Sanders căpătase contur. Nu fusese o dimineaţă proastă. Se întinse leneş, căscă pînă o durură maxilarele şi intră în biroul ei.

Venind de pe coridor, simţi un parfum proaspăt, nepotrivit faţă de mirosul obişnuit al biroului decorat în pluş. Pe birou era un buchet superb de flori exotice – camelii, stefanotis (flori cerate şi frumos mirositoare), iasomie roşie şi crini portocalii, pătaţi cu negru. Fu şocată. Jake? Cu siguranţă, nu! Tremurînd, scoase cartea de vizită din plic şi citi mesajul: *Eşti numărul unu al meu – acum şi întotdeauna – Dan.*

Stephanie închise ochii, dădu capul pe spate şi trase adînc aer în piept. Ce simţea? Bucurie, uşurare sau... dezamăgire? Nu îndrăzni să urmărească mai departe acel gînd. Puse mîna repede pe telefon şi formă nu-

mărul spitalului.

– Dan? Oh, dragul meu...

– Deci, au ajuns florile. Sînt frumoase?

– Sînt fantastice!

– Reprezintă scuzele mele.

– Pentru ce?

– Ăăă... Ezită, iar ea parcă îl auzi gîndind, apoi el spuse: Pentru faptul că sînt o pacoste.

– Mai degrabă credeam că eu sînt! spuse ea, rîzînd încîntată.

– Steph... adică nu, lasă.

– Ce este?

– Ei bine... ştii de ceea ce avem nevoie amîndoi? De puţin timp, petrecut împreună. Departe de tot.

– O vacanţă? întrebă ea, luată complet prin surprindere.

– De ce nu? Ne-ar prinde foarte bine amîndurora.

Strîngîndu-i-se inima, ea simţi fericirea numai cu un moment înainte să se evapore ca ceaţa dimineţii. Trebuia să spună, însă:

– Dan, nu pot. Nu cînd se întîmplă toate lucrurile astea la companie. Nu pot să plec acum.

– Nici măcar cîteva zile?

– Nici măcar cîteva ore. N-ar fi trebuit să fug de întîlnirea cu Jake Sanders, de ieri. Dacă aş fi fost aici, nu s-ar mai fi întîmplat toată aiureala asta. Acum plătim preţul neglijenţei mele. Nu pot să las să se-ntîmple iarăşi.

– Fireşte, zise el.

Era sarcastic? Ea nu putu să-şi dea seama.

– Îmi pare rău.

– Şi mie.

– Altădată.

– Da... bineînţeles.

Dar amîndoi ştiau că momentul trecuse. Of, fir-ar să fie, îşi spuse ea punînd receptorul în furcă şi aşezîndu-se la birou, cu simţurile plutind în parfumul ameţitor al florilor. De ce trebuie să fie aşa?

Era tîrziu şi fusese o zi lungă. Lui Angelo toate zilele i se păreau astfel acum: te dai jos din pat, cu greu, te tîrăşti toată ziua, iar la sfîrşit n-ai nici măcar forţa necesară de a te urca din nou în pat, pentru a uita totul timp de opt ore, deşi numai Dumnezeu ştie că asta e singura parte a zilei pe care abia o aştepţi. De cînd cu meciul cu Eddie King, Angelo fusese incapabil să se scuture de o letargie de care Vittorio începuse să se teamă, în mod serios, că îi otrăvea viaţa fiului său. Melancolie, îşi spuse bătrînul. Cunoscuse oameni care muriseră din cauza ei, în Italia, şi nu doar fete bolnave de dragoste. Astfel că se agita în jurul lui Angelo ca o cloşcă, încercînd, printr-o mulţime de feluri să-l învesele-lească, dar băiatul nici nu îşi dădea seama măcar.

Eh, încă o zi ajunsese la capăt. Era vremea să se meargă acasă. Vittorio îşi roti privirea prin bistro-ul pustiu. Într-un colţ, Angelo ştergea o masă pe care Vittorio ştia că o mai curăţase de şase ori, în seara aceea.

– Hei, ţi-am spus să termini, îi strigă el.

– Nu pot, tată... nu vreau... zise Angelo.

– Ce nu poţi?

– Nu pot să termin şi să merg acasă. Nu dorm noaptea. Şi, dacă tot n-o să dorm, mai bine fac ceva util, în loc să stau cu ochii în tavan.

Vittorio simţi acea durere pe care ţi-o provoacă

suferinţa unei persoane iubite şi neputinţa de a face ceva.

– Bine, spuse el, în sfîrşit. Cum zici tu. Mai şterge nişte mese.

Lăsîndu-se cuprins deodată de emoţie, îl îmbrăţişă şi îl strînse la piept.

– Te iubesc, Angelo, spuse el, răguşit. O să fie bine, ţi-o spune tatăl tău.

Apoi, stînjenit de acea manifestare, se desprinse din îmbrăţişare şi se duse, grăbit, la bucătărie.

Angelo luă din nou cîrpa şi zîmbi în sinea lui, pentru prima oară după multe zile. Ce tată! Un rege, eh? Cufundat în gînduri, nu observă cînd se deschise uşa şi, rapid, localul se umplu de bărbaţi. Angelo îşi înăbuşi un strigăt după ajutor cînd îi recunoscu pe Jacko, Chicka şi Taylor.

– Ce mai faci, Angie băiete? întrebă Taylor pe un ton plăcut. Mă bucur să văd că ţi-ai refăcut forţele.

– Ce doreşti? întrebă Angelo îngustînd ochii foarte mult.

– Haide, nu fi aşa, zise Taylor, prefăcîndu-se jignit. Fără resentimente, hm?

– Fără? întrebă Angelo, punînd în acel cuvînt tot sarcasmul de care era în stare.

– Bineînţeles, spuse Taylor, a cărui atitudine era îndatoritoare. Trebuia să ţi se dea o lecţie, ai înţeles asta, dar acum s-a terminat. Eşti băiat deştept. Încă te mai aşteaptă o carieră excelentă. Hai să nu dăm cu piciorul norocului.

Angelo îl privi în ochi.

– Trebuie să fii nebun, îi spuse el încet, dar răspicat. N-o să mai lupt niciodată, nici pentru tine, nici pentru nimeni altcineva.

– Angelo! exclamă Taylor, pe un ton rugător, ca o

mamă. Nu-mi îngreuna situaţia.

– Nu o să mai boxez niciodată, absolut niciodată, ai auzit? Acum ieşi afară!

Şi, apelînd la gestul specific italian, vechi de cînd lumea, care semnifica sfidare şi dispreţ, Angelo scuipă între vîrfurile pantofilor extrem de lustruiţi ai lui Taylor.

– Dacă asta vrei... spuse acesta, alb ca varul de mînie, şi vîrî mîna în buzunarul hainei, unde Angelo văzu forma sinistră a unui pistol.

Dar, înainte să apuce să-l atingă, Vittorio dădu buzna din bucătărie asemeni unui rinocer înfuriat.

– Lasă-l imediat în pace pe fiul meu! tună el. Dacă faci vreo mişcare, te omor!

Lui Angelo nu-i veni să creadă cînd văzu că tatăl lui avea în mîini o armă imensă şi foarte veche, ca un fel de puşcă cu ţeavă scurtă şi răsfrîntă ca o pîlnie. Oare o funcţiona? se întrebă şi observă, amuzat, că Taylor, care trebuia să se priceapă la arme mai mult decît avea să se priceapă el vreodată, hotărîse să se poarte ca şi cum ar fi funcţionat.

– Uşurel, bătrîne, spuse el, prefăcîndu-se afabil, dar ochii îi jucau în cap şi broboane de sudoare începuseră să-i apară pe frunte şi deasupra buzei de sus.

– Afară! Ieşi imediat de-aici! Lasă-mi băiatul în pace! Ai priceput?

Cu fiecare propoziţie rostită, Vittorio îl împungea pe Taylor cu ţeava puştii. Acesta asuda zdravăn acum, iar cei doi bătăuşi simţiră că focul se întorsese împotriva lor. Triumfător, Vittorio îi goni din restaurant, grăbindu-le plecarea cu strigăte isterice, înjurături obscene şi sloganuri de răzbunare pe care şi le amintea din trecutul său, trăit în sudul Italiei. După aceea, încuie şi zăvorî uşa, se rezemă de ea şi aproape că leşină. Angelo se repezi să-l susţină şi îi luă arma din mînă.

– Ah, tată, şopti el, sărutîndu-l, înnebunit, pe ambii obraji.

Vittorio începu să rîdă.

– Bătrînul tău tată s-a descurcat bine, hm? spuse el, mîngîind puşca. Am luat-o dintr-un tîrg de vechituri. E ca mine, bătrînă, dar bună.

Angelo se uită la chipul ridat din faţa lui. Bătrînul avea o expresie de încîntare, ca un copil neastîmpărat, iar Angelo abia se stăpîni să nu izbucnească în rîs. Ştia că nu trebuia să rănească orgoliul eroului, rîzîndu-i în faţă. Dar nu voia nici să înăbuşe bucuria din inima care începu să se topească, din nou, sub căldura vieţii şi a dragostei.

Farurile maşinii lui Stephanie străpungeau întunericul dens cînd, cu o uşurinţă teribilă, ea străbătea curbele periculoase ale drumului de coastă ce ducea spre Sydney. Ce caut eu aici? se întrebă ea. Fusese o seară groaznică. Întîi, Dan sunase să-i spună, cu răceală în glas, că apăruse o problemă la spital şi avea să rămînă să o rezolve. Apoi, atît Dennis, cît şi Sarah luaseră cina în oraş – era bucuroasă să vadă că relaţia dintre cei doi evolua frumos, în ciuda problemelor pe care le avuseseră la început. Era evident că şi Dennis avea o prietenă acum. Măcar de l-ar mai potoli puţin! Dar, oricare ar fi fost motivul absenţei lor, ea mîncase singură şi nu-i făcuse plăcere nici o înghiţitură.

Apoi fusese telefonul lui Jake... şocul pe care-l simţise cînd îi auzise vocea. Cîteva clipe nu putu nici să se mişte, nici să spună ceva şi atîta fusese de ajuns

pentru ca el să-i comunice ce avea de spus. Trebuia să o vadă între patru ochi, îi spusese. O chestiune de afaceri urgentă – discreţia cerea ca, mai degrabă, să se vadă în seara aceea, decît să dea naştere unor speculaţii, întîlnindu-se în oraş, în toiul zilei. Nu voia să vină în apartamentul lui de la *Regent?*

Nu, nu voia. Roşise, inima începuse să-i bată mai puternic şi niciodată nu fusese mai bucuroasă că ştiinţa nu inventase încă videotelefonul. Dar tot nu era atît de zăpăcită, încît să accepte să-l întîlnească pe teritoriul inamic. Locul întîlnirii trebuia să fie *Harper Mining.*

Uluită, pusese receptorul în furcă şi apoi îl ridicase din nou, pentru a instrui paznicii de la *Harper Mining* să dea voie unui domn care avea să ajungă peste puţin timp, pentru o întîlnire cu preşedinta companiei. După aceea, fugise sus ca să se schimbe. De ce să te schimbi? întrebase o voce lăuntrică. Pentru că am nevoie să ştiu că arăt foarte bine, pentru că am de gînd să-i arăt că nu dau doi bani pe el, pentru că vreau să arăt ca o adevărată femeie de afaceri, să fiu doamna preşedintă din cap pînă în picioare. Atunci de ce am ales una din ultimele creaţii ale firmei *Tara,* o rochie albastră din jerse, care ştiu că mă face să par mai tînără, mai proaspătă şi, oh, da, mai sexy... De ce? se întrebă acum.

Strîngînd volanul cu putere, se forţă să alunge din minte acele întrebări înnebunitoare şi să se concentreze asupra drumului. De asemenea, trebuia să încerce să-şi dea seama ce mai voia de această dată, aşa încît ea să-i poată răspunde la toate manevrele. Încă mai simţea durerea provocată de ultima lovitură dată companiei de domnul Sanders. Nu avea să se mai întîmple aşa ceva! Avea să intre în arenă cît se poate de lucidă. Nu avea să o surprindă dormind şi nici să o îmbrodobească

numai pentru că el îl păcălise pe Bill. De data asta, Jake Sanders, tu vei fi cel care vei primi ceea ce ţi se cuvine!

Plină de înflăcărare acum, Stephanie parcă maşina, fără dificultate, pe strada pustie şi intră repede în clădire. Şeful pazei veni spre ea şi-i spuse că domnul sosise şi că ei îl conduseseră chiar în biroul preşedintei. Dînd din cap, în semn de mulţumire, Stephanie luă liftul, împotrivindu-se unui impuls de a-şi verifica machiajul în oglinjoara din poşetă şi de a se mai parfuma puţin. Ce-i asta? se mustră ea. Cînd ieşi din lift, la ultimul etaj, stătu o clipă pe loc, pentru a se orienta, după care trase adînc aer în piept şi porni spre biroul ei.

Apropiindu-se, auzi un sunet neaşteptat. Ce făcea, oare? Neliniştită, iuţi pasul şi intră total nepregătită pentru scena care i se oferi înaintea ochilor. Pe biroul ei, aproape în aceeaşi poziţie în care se aflaseră florile de la Dan, mai devreme, se afla un buchet de crini şi trandafiri, alături de care erau două pahare de cristal şi, stînd pe fotoliul ei, Jake le umplea cu şampanie.

La apariţia ei, el se ridică imediat şi îi ieşi în întîmpinare.

– Sper că nu te superi că m-am făcut comod, spuse el, politicos. Pot să-ţi ofer un pahar de şampanie? Să ştii că e foarte bună.

Stephanie se luptă să-şi găsească cuvintele.

– Ăăă... domnule Sanders...

– Te rog, spune-mi Jake, insist.

– Domnule Sanders, putem să trecem peste dulcegării şi să terminăm odată?

– De ce te grăbeşti? întrebă el, apoi sorbi din şampanie şi o privi, şicanator, peste marginea paharului. Nici măcar n-am apucat să-ţi dăruiesc florile pe care ţi le-am adus, sau să-ţi spun că îţi stă atît de superb în acest albastru, încît aş vrea să nu mai porţi niciodată

altă culoare.

– Trebuie să-ţi spun că, pentru mine, acesta nu a fost un drum de plăcere şi că nu ţineam neapărat să fiu aici, în seara asta. Numai faptul că ai spus că e vorba de afaceri m-a adus înapoi la Sydney, după o zi de muncă. Sincer, aş fi preferat să stau liniştită şi să citesc o carte bună.

– Eh, te pricepi să distrugi iluziile unui bărbat, spuse Jake, care se distra de minune. Şi eu care-mi închipuiam că abia aşteptai să mă vezi!

E, într-adevăr, o femeie minunată, îşi spuse el. Acum, că ea era acolo, simţi cum îl cuprindea un sentiment de dorinţă împlinită. Oare mi-a fost dor de ea? se întrebă el, uimit.

Îi mai dau o şansă să treacă la obiect, dacă, într-adevăr, există unul, apoi plec, îşi spuse Stephanie.

– Am venit aici în seara asta pentru că iubesc foarte mult compania, zise ea. Te cunosc deja suficient...

– Sînt încîntat, o întrerupse el, provocator.

– Da, te cunosc ca să ştiu că nu vei renunţa atît de uşor la ambiţiile dumitale. Sînt gata să fiu de acord şi cu o înţelegere secretă cu dumneata, dacă asta ar salva compania. Dar, dacă nu se poate face aşa ceva, te previn că voi lupta pînă la moarte ca să fiu sigură că rămîne a familiei.

Jake fu şocat de vehemenţa şi hotărîrea ei.

– Sînt sigur că nu se va ajunge la asta, spuse el, pe un ton mai blînd.

– Deci, spune, care ţi-e preţul ca să dispari şi să nu mai apari niciodată?

– Scumpa mea... nici nu ştiu de unde să încep.

– Nu mă lua pe mine cu „scumpa mea", spuse Stephanie, scurt. Treci la subiectul pe care am venit să-l discutăm.

– Ei bine, dă-mi voie să-ţi spun că, în felul meu, sînt la fel de pasionat după *Harper Mining* ca şi tine. Nu vreau să dispar. Ba, dimpotrivă, voiam să-ţi spun că am cumpărat din nou.

Stephanie strînse din dinţi.

– Ultima oară, cînd ai încercat, n-ai reuşit să aduni suficiente acţiuni pentru a ocupa un loc în consiliu. Şi nu le vei aduna nici de data asta.

– Îmi pare rău că trebuie să-ţi spun că am avut deja un noroc remarcabil. De fapt, instinctul îmi spune că nu-mi mai lipseşte decît foarte puţin ca să reuşesc. Şi atunci... spuse el, privind în jur ironic, o să fie numai o chestiune de timp pînă cînd acest birou îmi va aparţine şi tu vei lucra ori cu mine, ori pentru mine.

Stephanie îşi simţi pulsul înteţindu-se la auzul acelei ameninţări.

– Dacă eşti atît de convins de asta, de ce ai mai aranjat acest...

– *Rendez-vous?* întrebă el punînd paharul de şampanie pe birou. Păi, din moment ce o să ne cam certăm la şedinţe, speram foarte mult, că, în culise, am putea fi prieteni.

Se duse spre ea, cu nonşalanţă, iar Stephanie încercă să rîdă.

– În nici un caz, spuse ea.

El era foarte aproape acum, dar ea nu avea de gînd să dea înapoi, ci înălţă bărbia, sfidătoare.

– Am senzaţia că nu sîntem pe aceeaşi lungime de undă în ceea ce priveşte scopul întîlnirii din această seară.

– Ah, n-aş crede, murmură el. Nu chiar.

Oprindu-se în faţa ei, îi savură prezenţa, mirosul minunat de femeie, parfumul, părul, trupul. Coborîndu-şi privirea, îi văzu conturul sînilor şi ştiu că trebuia –

trebuia neapărat – să-i vadă şi să-i mîngîie, într-o bună zi, foarte curînd. O privi în ochi şi ştiu sigur, ceea ce bănuise deja, că aceeaşi atracţie sexuală, care nu îi dădea lui pace, pusese stăpînire şi pe ea. Numai că nu trebuia să grăbească lucrurile...

Pe neaşteptate, urechile sale, extrem de sensibilizate acum, la fel ca întregul trup, surprinseră clinchetul vag al liftului care sosise la acel etaj. Dintr-o clipă în alta, vizitatorul avea să pornească pe coridor, spre locul unde se vedea lumină. Îşi dădu seama că ea nu auzise nimic, fiind total absorbită de puterea momentului şi de forţa sentimentului care se instala între ei. Nu ştiu niciodată, după aceea, dacă fu împins de dorinţa de o ţine în braţe, care-l stăpînise încă de cînd o văzuse prima oară, sau vreun demon voia să o compromită, în mod public. Dar i se păru cel mai firesc lucru din lume să o îmbrăţişeze tandru şi să se aplece pentru sărutul pe care ea i-l oferi, fără să opună nici un fel de rezistenţă. Ar fi fost dispus să-şi petreacă o viaţă întreagă pentru a ajunge să-i cunoască gura. Dar, ca şi cum s-ar fi dezmeticit deodată, Stephanie se smulse din braţele lui şi dădu să o rupă la fugă. Numai că, făcînd acest lucru, aproape că se ciocni de Dan, care stătea, încremenit, în prag, îngrozit de scena la care tocmai asistase.

Capitolul 16

– Dan! Dan! Dan!

Tot restul vieţii, Stephanie avea să-şi amintească senzaţia îngrozitoare pe care o simţise, în acel moment, paralizată de şoc şi apoi revenind la realitate doar pentru a-l vedea pe Dan îndepărtîndu-se în grabă, pe coridorul lung, şi dispărînd în liftul cu care urcase. Mintea îi amorţi şi nu mai ştiu ce să facă. Dan... şi Jake... sărutul... Simţi că o cuprinde ameţeala şi greaţa.

– Poftim, spuse Jake umplînd din nou paharele şi punîndu-i unul în mînă. Pentru cazuri de şoc. Cel mai bun remediu... adăugă el şi aruncă o privire sticlei. Eh, încă vreo trei, patru pahare.

Stephanie îl privi, ameţită. El o gratulă cu un zîmbet mătăsos şi ochii îi licăreau ciudat. Se... oh, Doamne, se bucura!

– Ce păcat că ziarele nu prind astfel de momente, spuse el. Parcă şi văd titlurile: *Triunghiul dragostei în biroul executiv: să fie posibilă o* – care-i cuvîntul? – *fuziune între* Harper *şi* Sanders?

Stephanie privi în pahar şi, pentru o clipă, fu tentată să-l ducă la buze. Dar, deodată, cu un gest reflex, azvîrli conţinutul pe faţa lui Jake.

– Poţi să te duci naibii cu fuziunea ta! spuse ea, cu un calm rece ca gheaţa, după care trînti paharul pe podea şi plecă.

Ştia deja că Dan nu o să fie acasă cînd avea să ajungă ea şi, deşi stătu trează, pînă foarte tîrziu, incapabilă să se ducă la culcare, nu se aştepta să audă zgomotul maşinii sau al cheii lui în broască. Iar cînd se trezi, după cîteva ore de somn agitat, timp în care alergase, la nesfîrşit, după Dan, pe coridoare întunecoase, fără să-l prindă din urmă, însă, nu se miră cînd văzu că locul de lîngă ea era gol şi rece.

Cînd e un moment de criză în viaţa ta, bazează-te pe rutină, pentru a putea să mergi mai departe. De cîte ori îşi auzise tatăl spunînd acest lucru? Simţind o durere în tot trupul, se forţă să se dea jos din pat şi făcu aceleaşi mişcări din fiecare dimineaţă, după care plecă la lucru. În timp ce conducea, încercă să formuleze în minte ce avea să-i spună lui Bill – cînd avea să-l cheme, imediat cum ajungea – de faptul că viaţa ei personală era distrusă, iar compania era din nou ameninţată. Şi, cu o extraordinară claritate, Stephanie îşi dădu seama că planurile pe care mica ei echipă le pusese la cale, cu o zi în urmă, cu atîta optimism, nu erau deloc potrivite pentru un asemenea duşman.

Dar unde era Dan? Avea nevoie de el! Măcar dacă ar fi avut ocazia să-i explice. Ce anume să-i explice? Zîmbi cu amărăciune. Să-i explice că Sanders o luase total prin surprindere, că o forţase, că profitase de naivitatea ei? Minciuni, prostii şi minciuni! O fi fost el un lup, dar nici ea nu era un miel rătăcit. Îşi aminti foarte bine cum îl văzuse, prima oară, întins lejer în biroul ei, cu trupul lui lung, înveşmîntat în acel discret gri-închis, sclipirea mătăsii roşii, în buzunarul de la piept, fiind un semnal de pericol cît se poate de clar. Tot ce se

întîmplase între ei fusese scris încă de atunci.

Dar îl iubea pe Dan. Atunci de ce avea acel sentiment pentru Jake? De ce răsare iarba? Pentru că e în firea lucrurilor. Nu are de ales. Sîntem cu toţii în ghearele acestei forţe a vieţii, îşi spuse ea, cu tristeţe, şi oricît de mult am încerca să civilizăm acele impulsuri primare, să le dirijăm energia, să creăm relaţii durabile, totul se poate topi precum gheaţa în căldura verii. Nu trebuie decît să cunoşti singurul bărbat – poate singurul bărbat din lume – care te cheamă cu vocea care a adus-o pe Elena la Troia, a făcut-o pe Julieta să coboare din balcon şi pe Cleopatra să se dea jos de pe tron. Sexul, deci? Asta-i tot? Nu, dar în mare parte, da. Recunoaşte că ţi s-au aprins călcîiele după Jake, încă de la bun început. Abia aşteptai să te faci de rîs, ca un copil prost la prima petrecere de adulţi, la care participă.

Stephanie se zvîrcoli sub şfichiuirile propriului bici, cu atît mai mult cu cît tot mai multe amintiri îşi făceau loc în mintea ei. Trebuia să nu se mai gîndească la aceste lucruri, acum. Fiecare la rîndul lui. *Harper Mining* avea nevoie de toată energia ei, deocamdată.

Odată ajunsă în birou, îi chemă pe Bill şi pe Tom pentru a discuta de urgenţă.

– Care-i problema, Steph? fu prima întrebare a lui Bill, dar înainte ca ea să apuce să răspundă, Tom zise:

– N-ai văzut cifrele dimineţii de la bursă, tată. Se pare că acţiunile noastre sînt iarăşi în reflector, în toată lumea. Ceva se petrece.

– Sanders, spuse Stephanie, care abia putu să rostească acel nume.

– Bine, dar el nu poate reprezenta un pericol mai mare decît înainte, atîta timp cît noi ţinem controlul.

– Dacă *putem,* tată, spuse Tom.

– Ce vrei să zici?

– Sanders a făcut deja o mică avere, manevrîndu-ne acţiunile pe piaţă, ceea ce înseamnă că are mai mulţi bani decît prima oară. Acum limita lui e cerul.

– N-are importanţă cîţi bani gheaţă posedă, dacă nu are ce acţiuni să cumpere, zise Bill. Sigur, întrebarea cheie acum este: poate să pună mîna pe acţiunile noastre?

Tom se gîndi, înainte să răspundă:

– Trebuie să recunoaştem că n-o să-i fie prea greu să ajungă din nou la optsprezece la sută. Dar ştim unde se află procentele cele mai mari şi am exclus orice posibilitate a vreunei cumpărări importante, iar dacă noi o să ne menţinem tari pe poziţie, el n-o să poată prelua controlul.

– Poftim! spuse Bill, triumfător. Dacă nu poate controla *Harper,* pur şi simplu n-o să-şi poată permite să introducă atîta capital în această companie. Prevăd că o să ne mai dea nişte palpitaţii, după care o să renunţe iarăşi la acţiuni.

Stephanie vorbi, pentru prima oară de la începutul întrevederii, iar în vocea ei se simţi o notă de disperare, care nu le scăpă celor doi.

– Sanders n-o să renunţe atîta timp cît o să existe o şansă cît de mică de preluare.

Curiozitatea lui Tom fu exprimată, imediat, printr-o întrebare:

– Ştii cumva ceva în plus faţă de noi?

Stephanie simţi o roşeaţă urîtă cuprinzîndu-i gîtul.

– Ştiu cum e el şi mi-e de-ajuns.

Soneria interfonului fu o întrerupere binevenită.

– Hilary, ţi-am spus că nu vreau să fiu întreruptă...

– Doamnă Harper, m-aţi rugat să vă anunţ imediat cum aflu ceva de domnul doctor Marshall.

– Şi...

– E aici.

Dan stătea, înţepat, în anticameră, prefăcîndu-se că priveşte unul din tablourile de pe pereţi. Păru să vadă prin Stephanie cînd ea veni, repede, spre el. Fără să scoată un cuvînt, o urmă în biroul lui Bill, unde puteau sta de vorbă, nestingheriţi. Cînd ajunse înăuntru, însă, el nu dădu nici un semn că ar fi vrut să spună ceva.

– Dan... începu ea, şovăitoare.

– Ştiai că Jake Sanders era aici aseară? o întrerupse el.

– Da.

El făcu un gest de dezgust, ca şi cum acel lucru i-ar fi dovedit vinovăţia.

– Dan, ascultă-mă. Am acceptat să-l întîlnesc aici doar pentru că mi-a spus că era vorba de o chestiune de afaceri urgentă.

– Şi de ce nu m-ai sunat să-mi spui că vii aici? Aş fi putut să-mi las maşina la spital şi să vin să te iau, ca să mergem împreună acasă. De fapt, am venit aici pentru că am sunat la Eden, iar Matey mi-a spus că te-ai dus din nou la *Harper* ca să lucrezi.

– N-am putut să-ţi spun, pentru că ştiu ce simţi în legătură cu el.

– Dar tu ce simţi în legătură cu el?

Întrebarea păru smulsă, cu durere, din gura lui Dan.

Stephanie îl privi fix.

– Lupt împotriva lui, în permanenţă.

Dan se înroşi la faţă.

– Aseară, n-am avut impresia asta!

– Dan, greşeşti. Trebuie să fi auzit liftul sau ceva, pentru că m-a prins imediat ce te-a văzut venind. Pur şi simplu, se juca.

Dan îi aruncă o privire plină de amărăciune.

– Eşti sigură că n-o faceţi amîndoi?

Se auzi soneria interfonului.

– Un telefon pe linia patru, doamnă Harper.

– Hilary, sînt ocupată!

– E domnul Sanders. Zice că e important. Să-i spun că-l sunaţi imediat, după şedinţă?

– Spune-i... orice!

Disperată, Stephanie încercă să-şi recapete stăpînirea de sine, pentru a-şi continua discuţia cu Dan. Numai că el se dusese la uşă şi chipul îi era foarte întunecat.

– Nu prea are sens să mai continuăm cu asta.

– Nu-i drept. Nu vreau decît să putem discuta.

– Ce-am rezolva cu asta? spuse el şi ea îşi dădu seama că niciodată nu-i văzuse ochii căprui şi calzi atît de reci. De ce nu-l suni pe Sanders? o întrebă el cînd ieşi. S-ar putea să fie chiar ceva legat de afaceri.

Iubesc banii, îşi spuse Jilly, în timp ce ieşea din Strand Arcade şi o lua la stînga, pe Pitt Street, îndreptîndu-se spre Circular Quay. Înseamnă că pot avea genul de lucruri care mi se cuvin. Mulţumită, aruncă o privire cutiei pe care o ţinea în braţe. Şi e atît de uşor să fiu drăguţă cu Phillip. E aproape stînjenitor cît de mult aruncă acum cu banii. Ai zice că oricine i-ar cheltui, i-ar face o favoare. Practic, un act de caritate.

Jilly chicoti. Totul mergea atît de bine. Manevrase cu atîta pricepere „noul început" cu Phillip, încît acesta voia să dea timpul înapoi, la momentele lor plăcute, şi să se însoare din nou cu ea. Jilly se prefăcuse nesigură, suficient de mult pentru a-l aduce la disperare,

după care acceptase, lăsîndu-l ferm convins că o făcea pentru a-l vedea pe el fericit. Din moment ce deja locuiau împreună, căsătoria nu avea să-i schimbe prea mult viaţa de zi cu zi. Dar fiind soţia unui avocat respectat avea să scape de hărţuiala poliţiei. Împăcarea ei cu Phillip îi consolidase şi poziţia faţă de Stephanie, care fusese încîntată de acel semn de revenire la noua ordine. Şi, cel mai bun lucru era că, fiind orbit de dragoste, Phillip nu se putea abţine să nu-şi copleşească viitoarea soţie cu daruri, dintre care unul sau două aveau să se dovedească extrem de folositoare, într-adevăr.

Însă nu era chiar uşor, bineînţeles. O umbră apăru pe chipul ei cînd îşi aminti de ultima întîlnire cu Olive. Proasta trebuia să-şi dea seama, pînă la urmă, că Jilly nu avea să dea fuga imediat cum o chema, mai ales acum cînd era cu Phillip! Fusese nevoie de cîteva certuri serioase, urmate de momente de dragoste, pînă cînd, în cele din urmă, Jilly o făcuse să priceapă că relaţia trebuia continuată cu foarte mare discreţie şi în termenii ei. Ţinînd cont de asta şi de faptul că trebuie să suport regulamentul îngrozitor al lui Phillip, e de mirare că n-am ajuns o epavă, îşi spuse ea. Eh, slavă Domnului că există Jake...

Jake... Jilly schiţă un zîmbet senzual, în timp ce continua să meargă. Ce noroc că alianţa lor mergea bine, atît pe plan personal, cît şi profesional. Nu că ar fi fost un bărbat uşor de suportat. Uneori, îl surprindea privind-o ciudat, calculat şi impenetrabil şi gîndindu-se acum la asta, simţi cum îi îngheaţă sîngele în vine. Îşi spuse însă că o făcea, probabil, pentru a se proteja pe sine. Nu ştia cît putea conta pe ea, în definitiv. Şi ea de ce trebuia să-şi facă griji? El reuşise să o pună pe jar pe Stephanie, Jilly chiuise de bucurie în sinea ei, în timp ce

vărsase lacrimi de crocodil cînd auzise de necazurile de la *Harper Mining*. Sub pretextul îngrijorării, aflase de la nebănuitoarea Stephanie fiecare tactică a planului de bătaie, toate fiind transmise lui Jake, înainte de a fi lansate. Era numai o chestiune de timp pînă înfigeau cuţitul şi, atunci, adio, doamnă preşedintă!

Şi, fără să-şi dea seama, Jilly iuţi pasul şi străbătu mai repede distanţa rămasă pînă la *Regent.* Jake îi deschise uşa cu un zîmbet de bun-venit.

– Intră, vin şi eu imediat, tocmai vorbeam la telefon.

Jilly îl urmă în salon, se aşeză pe una din canapelele acelea confortabile şi ciuli urechile la conversaţia lui Jake.

– Bine, bine. Nu-mi trebuie să aud pînă la ultima zecimală. Uite ce e, la optsprezece la sută ne-am împotmolit şi înainte. Trebuie să existe undeva vreo două sute de mii de acţiuni, zise el şi îi aruncă lui Jilly un zîmbet stins. Nu mă suna vreo oră. O să fiu... ocupat.

– Deci, ce mai e nou? întrebă ea, după ce el puse receptorul în furcă.

– Nimic ce să nu fi auzit deja, spuse el, zîmbind. Tu ce veşti îmi aduci?

– Una bună de tot. O să-ţi placă. Se pare că sora mea şi doctoraşul cel bun au probleme casnice.

Jake ridică din sprîncene, prefăcîndu-se surprins.

– Nu se poate!

– Ba se poate! exclamă ea, triumfătoare. Am vorbit cu ea la telefon, chiar înainte să plec. Nu mi-a dat amănunte, dar se pare că disperatul de Dan nici măcar n-a venit acasă, într-o noapte. Se pare că e gelos pe timpul pe care-l acordă companiei.

– Gelos pe companie, eh? spuse el, îngîndurat. Îl înţeleg. Dacă aş fi însurat cu o asemenea femeie, aş ţine-o încuiată în casă, goală, într-o cuşcă, numai pentru

plăcerea mea.

– Îţi place de ea, eh? îl întrebă ea, cu agresivitate.

– Îmi plac toate femeile, spuse Jake, căruia îi făcea plăcere să o enerveze, şi numai Dumnezeu ştia cît de uşor era.

– Ce are ea şi eu n-am?

– N-am de unde să ştiu, draga mea, pînă cînd nu o conving să-mi arate.

Provocată, ea sări de pe canapea şi se repezi la el. Pulsul lui se înteţise cît timp o aşteptase să sară. Jilly nu era foarte înaltă, dar era hotărîtă, atletică şi se bătea al naibii de bine. De data aceasta, însă, îşi ascunsese ghearele şi, cînd îşi înfipsese degetele în părul lui şi-l trăsese în jos, spre ea, o făcu doar pentru a-i cere un sărut îndelungat şi lasciv.

Familiarizat, Jake îi pipăi trupul, încetul cu încetul, de la umeri pînă la şolduri. Apucîndu-i fesele, i le frămîntă şi apoi, ridicîndu-i rochia, îi lăsă chiloţii în jos, la spate, pentru a-i putea atinge pielea. Dezmeticindu-se din sărut, o mişcă uşor, în aşa fel încît să-i vadă spatele în oglinda lungă de pe perete. Îi ciupi şezutul, apoi îşi apăsă degetele pînă cînd ea gemu în semn de protest. Ca un senzual ce era, Jake îşi poseda fiecare femeie în alt fel. Pe Jilly, o avea întotdeauna cu brutalitate, iniţial pentru a se răzbuna pentru felul în care-l dominase, de prima oară, apoi pentru că aşa le plăcea amîndurora – ea îi spusese că unul din cele mai bune acte sexuale îl avusese cu un tip de la gară, de undeva din interiorul ţării, care fusese atît de nerăbdător, încît o penetrase prin bikinii subţiri. Peste umăr, văzu cum mîinile lui îi lăsau semne trandafirii pe pielea sensibilă.

– Ai un fund minunat, îi murmură el în păr, numai că nu-i suficient de roşu.

– Hei! exclamă ea, desprinzîndu-se de el. Mi-am

amintit ceva.

Se duse repede şi luă cutia unde era rochia.

– Vreau să-ţi arăt ceva. Mă duc în dormitor să mă schimb.

– N-o să-ţi ia mult, din moment ce pe jumătate eşti dezbrăcată, îi strigă el, sarcastic.

Excitat, se duse la bar să-şi pună un whisky. După cîteva minute, o auzi strigîndu-l. Dînd whisky-ul pe gît, puse paharul jos şi se duse în dormitor.

Timp de o secundă, crezu că avea halucinaţii. Lîngă pat, era o figură înveşmîntată complet în alb, cu rochie şi voal, o mireasă în toată puterea cuvîntului. Stătea nemişcată, cu capul plecat şi cu mîinile împreunate în faţă. El izbucni într-un hohot de rîs.

– Nu-mi vine să cred! Rochia ta de mireasă?

Jilly dădu din cap afirmativ.

– Eşti dezgustătoare!

El îi zări zîmbetul pe sub voal.

– Credeam că vrei să mă vezi în toată splendoarea mea.

– Dacă te-ar vedea Phillip acum...

– O să mă vadă. Dar voiam să mă vezi tu primul.

Excitat, în mod incredibil, Jake făcu un pas spre ea. Corsajul rochiei era strîns pe corp, iar fusta din satin şi dantelă pornea, înfoiată, din talia îngustă. Îi văzu sfîrcurile împungînd, mîndre, materialul. Deci şi ei îi plăcea parada aceea!

– Ridică fusta! îi porunci el şi, o ridică centimetru cu centimetru. Pînă la brîu.

Ea se conformă. Pe dedesubt, nu purta nimic. Poalele din dantelă atingeau uşor triunghiul mătăsos dintre pulpe, albul pur contrastînd, ispititor, cu părul des şi negru.

– Întoarce-te.

Îl ascultă şi, fără să i se spună, ridică fusta pînă cînd i se văzură picioarele şi şezutul. Pe fese se mai vedeau încă urmele degetelor lui. Se apropie de ea şi, înconjurînd-o cu braţele din spate, începu să o mîngîie, cu o mînă jucîndu-se cu sfîrcurile, cu cealaltă explorîndu-i zona pubiană.

– Eşti o fată nemaipomenită, Jilly, murmură el. Dar nu vreau să-ţi faci un obicei din asta. Cred că va trebui să-mi arăt dezaprobarea.

Apucîndu-i încheieturile mîinilor, i le aduse la spate, o făcu să stea plecată deasupra patului şi îi dădu vreo cinci-şase palme peste şezut. Jilly ţipă şi se zvîrcoli de plăcere şi durere şi nu încercă deloc să se elibereze. Jake o împinse apoi în pat, îşi scoase iute cămaşa şi pantalonii şi, îngenunchind deasupra ei, nu simţi deloc dorinţa de a-i scoate rochia, ci, dimpotrivă, de a se cufunda în marea aceea albă şi înspumată. Ridicînd-o brusc de şolduri, o penetră pe la spate şi, cu mişcări lente şi atente, o aduse repede la primul orgasm. După aceea, iar şi iar, pînă cînd ea fu ameţită şi satisfăcută. În cele din urmă, se întinse deasupra ei şi îşi permise propriul orgasm, plăcerea şi eliberarea fiind intensificate de o sută de ori de acea amînare. Ameţit, rămase nemişcat, fără să-i pese de trupul delicat de sub el. Vocea stridentă a lui Jilly îl readuse la realitate:

– Vrei să te dai dracului la o parte de pe mine? Îmi şifonezi rochia!

152.075

Capitolul 17

Supraveghind pregătirile pentru nunta lui Jilly, Stephanie nu putu să nu se gîndească la faptul că ideea ca recepţia să aibă loc, la Eden, nu fusese tocmai bună. Ceea ce începuse ca un pur impuls de generozitate şi un efort de a-şi arăta dragostea de soră, nu numai de a o exprima în cuvinte, acum părea o ironie dureroasă a propriei ei căsnicii zdruncinate. În ciuda încercărilor ei, Dan tot nu voia să discute despre problemele lor. Acum se folosea de orice prilej pentru a-şi petrece nopţile la spital, iar cînd era acasă, niciodată nu se ducea la culcare, o dată cu Stephanie, ci aştepta jos, pînă cînd credea că ea adormise.

În afară-de aluzia pe care i-o făcuse lui Jilly, Stephanie nu mai vorbise despre problemele ei cu nimeni. După Dan, persoana cea mai apropiată era Sarah. Dar, în ultima vreme, aceasta nu prea stătea pe la Eden, petrecîndu-şi cea mai mare parte a timpului cu Tom. El părea să o facă atît de fericită, încît Stephanie nu voia să-şi împovăreze fiica, destăinuindu-i propriile necazuri. Lui Sarah, care era în mrejele primei iubiri, totul i se părea roz. Astfel se făcea că era încîntată de recăsătorirea lui Jilly, lucru pe care îl găsea extrem de romantic, iar în dimineaţa nunţii, în timp ce îşi ajuta mama la

ultimele pregătiri, sporovăia încontinuu, fericită:

– Cred că n-am văzut-o niciodată pe Jilly atît de frumoasă!

– Ah, e gata deja? întrebă Stephanie, absentă. Ar trebui să fie fericită. Nu multe femei se bucură de o a doua şansă. Sper că or să facă lucrurile să meargă bine.

– Nu pari prea convinsă. Crezi că face o greşeală?

– Nu chiar. Şi sînt sigură că sînt amîndoi convinşi că fac ceea ce trebuie. Numai că o căsătorie este... E ceva atît de profund... şi toate căsniciile trec prin momente dificile. Se călesc abia după multe încercări.

Ultimele cuvinte erau aproape o rugăminte, dar Sarah nu o auzi.

– Sînt sigură că nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa lui Jilly. Toate îi merg din plin, are un bărbat care o iubeşte şi vrea să aibă grijă de ea, în ciuda tuturor lucrurilor pe care le-a făcut. Sînt gata să pun pariu că or să se facă fericiţi reciproc. În fond, au un exemplu grozav de urmat!

– Cine? întrebă Stephanie, nedumerită.

– Tu şi Dan, bineînţeles! exclamă Sarah, îmbrăţişînd-o. Cuplul perfect.

Cuplul perfect... Expresia aceea, aruncată cu nonşalanţă de Sarah, o obsedă tot timpul slujbei. Nimic nu mersese prost, totul fusese ca într-o carte de poveşti. Jilly, înveşmîntată complet în alb, era o mireasă frumoasă, Phillip, un mire adorator. Dan, deşi foarte tăcut, a condus mireasa la altar ca şi cum asta ar fi făcut toată viaţa. Restul invitaţilor care, aşa cum observă Stephanie, îndurerată, erau numai cupluri fericite – Sarah şi Tom, Bill şi Rina, Dennis şi noua lui prietenă, Cassie – păreau să se bucure de acea ceremonie superbă şi de petrecerea care urma. Numai ea şi Dan nu erau în armonie cu fericita ocazie. Stephanie abia aştepta să se

termine totul.

În cele din urmă, se ridică ultimul pahar se ţinu ultimul toast, se făcură ultimele urări, iar tinerii căsătoriţi şi invitaţii plecară. Epuizată, Stephanie se retrase în camera ei, ca să se schimbe. Apoi, hotărîndu-se să nu mai petreacă încă o noapte singură, se duse să-l caute pe Dan.

Îl găsi la marginea grădinii, privind spre mare, în lumina lunii, stînd lîngă un eucalipt bătrîn şi uriaş.

– Nu vii la culcare? îl întrebă ea, fără nici un preambul.

– Nu sînt obosit, zise el, fără să se întoarcă să o privească.

Stephanie stătea lîngă el, în aerul acela cald, înmiresmat de toate parfumurile grădinii.

– La ce te gîndeşti? întrebă el, foarte încet.

– Ah... la acelaşi lucru la care mă gîndesc de cîteva zile, spuse el, atît de încet, încît ea abia îl auzi. La cum ne-am întîlnit şi ne-am îndrăgostit.

– Şi eu m-am gîndit la asta. Mai ales, în timpul slujbei.

Tăcerea se lăsă între ei, plină de lucruri nerostite. Trebuie să vorbesc, altfel o să mor, o să-mi pierd minţile, o să mă ofilesc, îşi spuse ea.

– Eu încă te iubesc, Dan. Orice altceva crezi tu că s-a schimbat, asta nu s-a schimbat. El tot nu se mişcă şi nu răspunse. Ce vrei de la mine? strigă ea, simţind că el o tortura cu tăcerea aceea, cu acuzarea aceea mută.

În cele din urmă, el vorbi:

– Un semn că eşti gata să lupţi la fel de mult, pentru a-ţi salva căsnicia, cum o faci pentru a salva compania.

– Sînt gata.

– Atunci, vino cu mine.

Era aceeaşi luptă chinuitoare dintre ei.

– Nu pot, Dan. Îmi ceri să las baltă compania.

– S-o ia naiba de companie. Eu îmi vreau soţia!

– Dar mă ai. Nimeni altcineva nu mă are.

– Numai atunci cînd nu te joci de-a preşedinta consiliului. Eu sînt doar o scurtă pauză în viaţa ta.

– Nu pot să fiu altfel decît sînt!

– Iar eu nu pot să nu urăsc să fiu un figurant, în spectacolul lui Stephanie Harper! Credeam că eşti soţia mea. Sau Jake Sanders are alte idei? spuse el şi întoarse spre ea un chip torturat de suferinţă.

– Poate că el o avea. Dar eu nu. Dan, ascultă-mă. N-a fost decît un sărut. Ţie nu ţi s-a-ntîmplat niciodată, în ultimii şapte ani, să te simţi atras faţă de altcineva?

– Nu! strigă el, iar sinceritatea lui se simţi foarte clar. Întotdeauna mi-ai fost de-ajuns.

Stephanie ştia că era adevărat.

– Şi tu mi-eşti mie, spuse ea, iar inima îi era atît de îndurerată, încît se temu să nu cumva să explodeze într-un şuvoi de lacrimi.

– Dovedeşte-mi, spuse el reluîndu-şi aerul rece şi detaşat. Am rezervat două locuri la avion, pentru o vacanţă pe Insula Orpheus. Avionul pleacă mîine dimineaţă, la zece. Vreau să vii cu mine.

– Nu... pot.

– Dacă nu eşti acolo, înseamnă că ai ales. Oricum, eu o să plec. Şi dacă o să fiu singur, n-o să mă mai întorc. Gîndeşte-te, Stephanie, este primul ultimatum pe care ţi-l dau de cînd sîntem împreună. Şi am un sentiment puternic că este şi ultimul.

În ochii lui Sarah, nunta fusese exact cum trebuia să fie o nuntă. Plecînd cu Tom, după aceea, de la Eden,

abia aştepta să-i audă părerea şi să împartă cu el bucuria fiecărui moment în parte. În modul enervant al tuturor bărbaţilor normali, el nu observase nimic în legătură cu rochia, voalul, buchetul sau noua verighetă ale lui Jilly. S-a ridicat, totuşi, în ochii lui Sarah, arătîndu-se apreciativ faţă de costumul galben ca lămîia al acesteia, din două piese. „Şi pălăria", spusese el, „îmi place cum îţi stă cu pălărie". Coborîndu-şi privirea, Sarah îşi ascunse faţa în buchetul de orhidee pe care el i-l dăruise în dimineaţa aceea, şi le inhală parfumul ciudat. Îşi dădu seama că Tom nu se gîndea deloc la petrecerea de la care tocmai plecaseră.

– Ce este, Tom?

El se concentră asupra drumului, o secundă, două.

– Ah, nimic, spuse el, oftînd. Sau nimic nou, mai degrabă. Mama şi tata, ştii...

Sarah ştia, într-adevăr. Prima seară, pe care o petrecuse cu Tom, fusese cît pe ce să pună capăt relaţiei lor. Dezaprobarea lui Bill şi a lui Rina o rănise atît de mult, încît atunci cînd fugise din casă, după acea cină dezastruoasă, jurase să nu mai aibă nimic de-a face cu vreunul din membrii familiei McMaster.

Fusese nevoie de foarte multă perseverenţă din partea lui Tom pentru a o face să se răzgîndească. Fuseseră zile cînd se învîrtise pe lîngă *Tara,* în speranţa de a o prinde atunci cînd ea nu voia să stea de vorbă cu el la telefon, după aceea, cîteva săptămîni de aşteptare, în timp ce ea se hotăra dacă să accepte să meargă, împreună, la o cafea sau nu. Tom putea să numere pe degetele unei singure mîini de cîte ori ieşise cu ea. Dar putea să şi aştepte, dacă aşa voia ea. Pentru că el o voia, mai mult decît voise orice în viaţă.

– Ce s-a mai întîmplat? întrebă Sarah, cu dezinvoltură.

– Mama mi-a făcut iarăşi scandal, dimineaţă, cînd a aflat că noi doi aranjasem să mergem la un bar de noapte, după nuntă. I-am spus că sîntem doar prieteni.

– Doar prieteni? întrebă ea, dezamăgită.

El îi căută mîna pe întuneric.

– Pot ţine foarte mult la prieteni.

– Ce o să facem?

– Să facem?

Tom se gîndise mult la acest lucru.

– Nimic. Totul e atît de stupid şi fără sens. Ce-ar putea avea cineva împotriva ta? O să ignorăm totul şi gata. Şi o să lăsăm lucrurile să meargă de la sine, simţindu-ne bine, între timp. Cum ţi se pare?

– Grozav!

Entuziasmul din glasul ei îl mişcă.

– Se pare că nu prea te-ai distrat în trecut.

– Nu prea, zise ea, încet, dar mesajul fu foarte clar.

Tom se gîndi la timiditatea, nesiguranţa şi vădita ei lipsă de experienţă în privinţa bărbaţilor.

– Nu-ţi face griji, spuse el, simplu. O să am eu grijă de tine.

– N-am ştiut că Tom McMaster e cu Sarah.

Maşina lui Dennis se afla în urma celei a lui Tom, pe drumul de coastă îngust, care ducea de la Eden la Sydney, iar Cassie vedea foarte bine siluetele celor doi, în luminile farurilor celorlalte maşini care veneau din sens invers.

– Hmm, spuse Dennis, nemulţumit.

Simţea că rivalitatea dintre el şi Tom se adîncea pe

zi ce trecea. Era destul de rău că era în umbra lui, la lucru, unde tot ce făcea Tom părea să fie literă de Evanghelie pentru Stephanie, unde el devenise stăpîn pe diverse operaţiuni ale companiei, ceea ce Dennis nu ar fi reuşit să facă nici într-un milion de ani. Era şi mai rău să descopere că ticălosul era acum invitat şi la anumite evenimente de familie, ca de exemplu, nunta. Dennis nu prea remarcase prezenţa, din ce în ce mai frecventă, a lui Tom în viaţa lui Sarah, deoarece fusese prea preocupat de viaţa sa. Acum, un nou aspect al activităţii lui Tom îl izbi ca un ciocan. O vrăjise pe fiica şefei, hm? Deşteaptă mişcare! Acest lucru îi oferea şansa să-şi facă loc în familie. Obsedat de acea idee, Dennis se împotrivise rugăminţilor lui Cassie de a pleca, pînă cînd era sigur că pleca şi Tom. Nu vreau să aibă ocazia să mai facă ceva murdării şi în culise! îşi spunea el.

– Ce este?

– Nimic.

Dennis era suficient de lucid ca să ştie că nimic din toate acele lucruri nu l-ar fi pus într-o lumină foarte bună. Şi devenise foarte important pentru el să se bucure de aprobarea lui Cassie. Se hotărî să vadă partea bună a lucrurilor.

– Te-ai descurcat bine, îi spuse el, cu mărinimie.

– Crezi?

Cassie era încîntată. Nu fusese deloc sigură că a se duce la Eden, la o mică petrecere de familie, era o idee prea bună. Lucrurile merseseră bine şi lejer, cu Dennis. Nu era pregătită pentru ceva serios atît de curînd după... Alungă imediat gîndul îndreptat spre Jake. Şi fiasco-ul primei lor întîlniri, cînd groaza meciului de box culminase cu moartea lui Eddie King, necesitase ceva efort de uitare. Numai regretul sincer al lui Dennis îi înmuiase inima. Oare avea să rişte tot ceea ce

descoperiseră împreună, de atunci, ducîndu-se acasă la el, sub ochii lui Stephanie, Dan şi Sarah?

Nu ar fi trebuit să-şi facă griji. Stephanie fusese foarte drăguţă cu ea, deşi era vădit tulburată de răspunderile impuse de organizarea nunţii, de rezolvarea tuturor problemelor, de la o posibilă lipsă de şampanie, la întîrzierea preotului. Propria fericire a lui Sarah o făcuse pe aceasta generoasă faţă de ceilalţi şi, în curînd, se împrietenise cu Cassie, iar Dan, deşi distant şi absent, îi făcuse o primire plăcută la Eden. Privelişte a de la Eden aproape că o copleşise. Casa aceea imensă şi albă, frumos mobilată şi plină de lucruri superbe şi rare, aşa încît fiecare încăpere era ca o cutie de bijuterii, o adusese pe Cassie la realitatea milioanelor *Harper,* aşa cum manevrarea cifrelor abstracte nu ar fi reuşit să o facă niciodată. Nu-i de mirare că Dennis e puţin cam răsfăţat, n-a trebuit să muncească pentru ceva în viaţa lui.

– A fost o zi excelentă, spuse ea.

– Încă nu s-a terminat.

– Ştii cît e ceasul?

– Nu sînt obosit. Tu?

O sugestie delicată, total necaracteristică impetuozităţii lui Dennis, plutea în aer.

De ce nu, îşi spuse ea şi se uită la profilul lui Dennis, în întuneric, trasîndu-i în minte, cu degetul, conturul nasului, buzelor şi bărbiei, simţindu-se astfel foarte aproape de el. Era momentul potrivit.

– Ei bine, în cazul ăsta, cînd o să ajungem la mine, poate vei vrea să intri să bem o cafea, zise ea.

A treia pereche de invitaţi urma acelaşi drum spre oraş, dar atmosfera din maşină era încordată pînă la ostilitate.

– Bill, ce putem face?

– Ar fi trebuit să stai de vorbă cu el!

– Dar am stat de vorbă cu el!

– Ei bine, se pare că n-ai spus ce trebuia.

Vocea lui Rina era nesigură şi periculoasă.

– Te simţi în stare să spui „ce trebuie", cum zici tu?

Bill dădu înapoi, repede:

– Nu, bineînţeles că nu.

– E bărbat în toată firea de-acum. Nu putem să-i spunem noi ce să facă.

– Dar cui putem să-i spunem? Lui Stephanie?

– Bill, vorbeşti prostii, zise Rina, cu asprime. Ce rost ar avea? Şi ea ar fi în aceeaşi poziţie ca noi. N-ar avea mai multă putere să o stăpînească pe Sarah decît avem noi cu Tom.

– Poate că nu-i ceea ce credem noi, zise Bill, încet. Ţi-a spus că sînt doar prieteni, nu?

– Da. Dar ce înseamnă asta în ziua de azi? Credeam că totul o să fie în regulă, pînă cînd i-am văzut împreună astăzi.

– Ştiu ce vrei să spui, zise Bill, oftînd şi simţind din nou durerea din piept.

Nu exista nici o îndoială cu privire la plăcerea pe care Sarah şi Tom o simţeau unul în compania celuilalt.

– Dar cred că avem mîinile legate. Cel puţin pentru moment, zise Rina şi, după o pauză, adăugă foarte încet: Relaţiile se mai şi strică. Deocamdată, nu ne rămîne decît să sperăm.

Soneria insistentă a telefonului nu fusese niciodată mai enervantă. Cassie se ridică în capul oaselor, văzu, neliniştită, că era ora două noaptea şi ridică receptorul.

Ascultă o secundă, după care i-l dădu lui Dennis, cu un aer uluit.

– Pentru tine, zise ea.

Dennis luă receptorul, somnoros.

– Cine e?

– Sînt eu, Angelo. Am necazuri, Dennis.

Abia recunoscu vocea aceea încordată, aproape o şoaptă.

– Unde eşti? întrebă Dennis dîndu-şi seama, instinctiv, că trebuia să fie vorba de ceva rău.

– Depozitul cinci, cheiul trei, în spatele Pieţii de peşte, spuse Angelo, dînd impresia că repeta nişte cuvinte învăţate pe de rost, apoi adăugă, schimbîndu-şi vocea: Dennis, nu veni!

Se auziră nişte zgomote, ca şi cum Angelo ar fi fost tras cu forţa de lîngă telefon, iar pe fir se auzi vocea lui Taylor:

– Ai face bine să vii pînă aici. Să ne ajuţi să-i băgăm minţile-n cap puştiului ăsta prost. Altfel s-ar putea să nu mai rămînă nimic pentru cîinii dingo, pînă dimineaţă.

Legătura se întrerupse, brusc.

Cuprins de panică, Dennis sări din pat şi îşi luă repede hainele.

– Ce este? întrebă Cassie.

– N-am timp să-ţi explic acum. O să mă-ntorc cît pot de repede.

Cassie strînse din dinţi.

– Dennis, nu-mi spune mie prostii din astea! Tocmai ne-am petrecut noaptea împreună, pentru Dumnezeu. Am dreptul să ştiu ce se întîmplă.

– Bine, bine, capitulă el şi îi spuse, pe scurt, despre ce era vorba, sfîrşind cu vizita lui Taylor şi, bătăuşilor lui la bistro, pentru a încerca să-l convingă pe Angelo să boxeze din nou. Se pare că intenţionează să folosească

alte metode pentru a-l face să se răzgîndească. Pare să fie rău de tot. Mă duc acolo să văd dacă pot să rezolv lucrurile.

– Dennis, e o nebunie! O să fii o momeală.

– E singurul lucru pe care pot să-l fac. Nu putem spune poliţiei, pentru că asta l-ar distruge pe Vittorio, iar mama m-ar omorî dacă aş atrage o publicitate negativă asupra companiei.

Era îmbrăcat şi gata să plece. Îngenunche pe pat, lîngă ea, o sărută şi o îmbrăţişă.

– Îmi pare rău că a ieşit aşa, zise el, după care se ridică şi porni spre uşă. Deci, nu uita, să nu suni la poliţie!

Cînd parcă maşina în curtea pustie, Dennis se forţă să-şi stăpînească tremuratul. Îi era o frică teribilă, iar mirosul oribil de peşte îi întoarse stomacul pe dos. Găsi depozitul respectiv şi intră. Micşorat de imensitatea acelei clădiri goale, Taylor stătea relaxat, iar Jacko şi Chicka se aflau în spatele lui, ca nişte muţi la o înmormîntare.

– Unde-i Angelo? strigă Dennis.

Jacko pufni în rîs.

– Se răcoreşte, zise Taylor şi arătă, din cap, spre încăperea imensă, folosită drept răcitor, din capătul celălalt al depozitului. L-am pus... la rece, cum s-ar zice. Şi sper ca noi doi să ajungem la o înţelegere destul de curînd, altfel prietenul tău ar putea să se aleagă cu o degerătură urîtă.

– Taylor, pot să rezolv lucrurile, spuse Dennis, cu o

încredere pe care, însă, nu o simţea. Angie e băiat bun...

– Îţi admir simţul loialităţii. Pentru mine, n-a fost bun deloc.

– Haide, zău, doar sîntem amîndoi oameni de afaceri, nu?

Ochii lui Taylor, la fel de bătrîni şi de reci ca ei unei broaşte ţestoase, priviră prin el.

– Eşti un amator, Harper, spuse el. Eşti doar un puşti bogat, care se joacă cu banii maică-sii. Dar n-o să-nţelegi niciodată adevăratele afaceri. Eşti extrem de convins că nimic nu te poate distruge, altfel n-ai fi venit aici. Ţi-am spus că nu fac afaceri cu cei care m-au tras pe sfoară. Trebuie să-i dau ca exemplu.

– Taylor, vreau să negociem!

Taylor zîmbi cu sadism.

– Putem să o numim şi negociere, dacă vrei.

Cu o groază din ce în ce mai mare, Dennis îşi dădu seama cît de prost fusese cînd îşi închipuise că putea intra, în ring, cu Taylor.

– Ce vrei de la mine? se auzi el, şoptind.

– Ah, doar puţin amuzament pentru băieţi, întîi şi întîi. În ultima vreme, n-au prea făcut exerciţii cum trebuie, nu-i aşa, băieţi? Şi puţin sînge, sudoare şi lacrimi – din partea ta, bineînţeles. Ce-ar fi să vedem cît de departe putem să mergem? Ca să fiu sincer, încă nu m-am hotărît.

– Îţi dau oricît... spuse Dennis, înnebunit de spaimă, dar Taylor îl privi, dispreţuitor.

– Nu-ţi poţi permite să mă cumperi, nici chiar cu toţi banii familiei Harper din Australia, zise el şi le făcu un semn celor doi. Duceţi-l pe nenorocitul ăsta afară, pînă nu face pe el.

Chicka şi Jacko îl apucară pe Dennis, cu brutalitate, şi îl împinseră spre uşă. Exact cînd voiau să iasă, o rază

de lumină sfîşie întunericul nopţii, orbindu-i.

– Staţi pe loc! Nu mişcă nimeni.

Din bezna din spatele razei de lumină apărură două siluete, care îi împinseră înapoi. Taylor se ridicase în picioare cînd auzise zgomotele.

– Domnul Jennings! Şi domnul Adams, spuse el, cu entuziasm. Cu ce vă pot fi de folos?

– Cu o perioadă între cinci şi zece ani de temniţă grea, pentru ce am, deocamdată, împotriva ta, spuse cel mai în vîrstă dintre cei doi poliţişti. Şi asta, înainte să descopăr această mică afacere, adăugă el arătînd din cap spre Dennis, care tremura şi era pămîntiu la faţă.

– El? întrebă Taylor, rînjind. N-o să zică niciodată nimic. Nu-i aşa, băiete?

Dennis scutură din cap. Gîndul de a fi tîrît, prin toată seria de prostii, într-o sală de tribunal, şi imaginea ziarelor urlînd: *Fiul Harper într-un proces împotriva Mafiei...* îl îngrozeau.

– Nu-i nici o problemă, spuse Jennings, netulburat. Şi aşa e ceva extrem de minor, în comparaţie cu altele. Te-am prins, Taylor. Avem dovezi că Eddie King a murit din cauza unei supradoze de narcotice, nu a loviturii pe care i-a dat-o Angelo. Pot să dovedesc că i-ai dat droguri în seara aceea. Te acuz de uciderea lui, băiete.

A merge la lucru, ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat, era destul de simplu după joaca de-a hoţii şi vardiştii, îşi spuse Cassie. După ce aşteptase, înnebunită, veşti de la Dennis, fusese răsplătită cu apariţia lui în carne şi oase, zguduit, spăşit şi cu hainele murdare, dar întreg şi

nevătămat. Rîzînd şi plîngînd, în acelaşi timp, se îmbrăţişară, iar el îi mulţumi iar şi iar pentru faptul că nu îl ascultase şi sunase, totuşi, la poliţie.

– Nici o clipă n-am avut de gînd să te ascult, îi spusese ea. Era o nebunie prea mare!

Cu tristeţe, Dennis admisese că aceasta îi caracteriza, pe scurt, purtarea din ultima vreme.

– Da, trebuie să te ia cineva în grijă, spusese Cassie, cu subînţeles, strîngîndu-l în braţe. Şi bănuiesc că tot domnişoara Jones o să-ţi sară în ajutor şi de data asta!

Încă mai zîmbea cînd intră în birou şi se pregătea pentru o nouă zi de muncă. Exact cînd îşi punea jacheta în cuier, auzi sunînd telefonul.

– Bună dimineaţa, Cassie, spuse o voce bine cunoscută. Te rog să nu închizi... sînt sigur că o să te intereseze ceea ce o să-ţi spun.

– Jake!

– Bingo. Acum uite ce e, aş vrea să-mi mai faci un mic serviciu. Am pus mîna pe acţiunile de care am nevoie pentru a cîştiga lupta împotriva companiei *Harper.* O cantitate importantă mi-a căzut în mîini chiar ieri...

– Cum? îl întrerupse ea, nevenindu-i să creadă.

– Nu trebuie să te îngrijoreze treaba asta. Să zicem că a fost un... dar de nuntă, spuse el, rîzînd. Fireşte că vreau ca persoana care mi le-a dat să rămînă anonimă. Aşa că te rog să distrugi certificatul de transfer, înainte să intre în dosarele companiei.

– Nu pot să fac aşa ceva! Ar fi o infracţiune. Şi am terminat cu tine, Jake, ai uitat?

– Nu prea cred, floricica mea, nu încă. O păsărică mi-a şoptit că te cam vezi cu Dennis Harper. Cum crezi că s-ar simţi dacă ar descoperi că proaspăta lui iubită i-a sărit în pat, direct dintr-al meu, cu buzele umede încă de toate secretele pe care le-a vărsat?

Cassie nu spuse nimic. Zîmbind, Jake puse receptorul în furcă. Ea rămase la telefon multă vreme după ce auzi clicul. Apoi se puse pe treabă, făcînd mişcări cu greu, de parcă ar fi simţit o durere puternică. Nu îi luă mult timp să descopere ceea ce voia Jake. Pe ecranul computerului era scris totul:

ACŢIUNI HARPER PHILLIP STEWART 2%

*/ DOAMNEI JILLY STEWART

*/ LUI JAKE SANDERS

Nu dură decît o secundă să şteargă totul, complet.

– Poftim, ticălos nenorocit, *acum* eşti mulţumit? şopti ea, dar îi era frică să afle răspunsul.

În biroul lui Stephanie, Tom aştepta, palid la faţă ca un mort. Dar Stephanie era într-o asemenea grabă cînd veni, încît pur şi simplu nu observă.

– Trebuie să plec pentru cîteva zile, Tom, zise ea, de cum îl văzu. Într-o mică vacanţă cu Dan – de multă vreme ne tot promitem asta.

– Astăzi? întrebă Tom, stupefiat.

– Da, bineînţeles, spuse ea. Nu-ţi face griji, nu las baltă compania, adăugă, apoi scoase un plic mare din servietă. Aici sînt instrucţiunile mele pentru săptămîna următoare. Am stat toată noaptea să le scriu.

Tom nu îi întoarse zîmbetul.

– Mă tem că o să descoperi că sînt deja depăşite, spuse el, încet. Se aude că Jake Sanders a pus mîna, în sfîrşit, pe toate acţiunile de care are nevoie pentru a ajunge în consiliu.

Stephanie se făcu albă ca varul.

– Dar e... imposibil! Probabil că blufează.

Uşa se deschise brusc şi Bill intră în birou.

– Stephanie... zise el, cu tristeţe în glas.

– Bill, e adevărat?

– Tocmai au început să verifice dosarele. Dar îţi jur că fiecare afurisită de acţiune era în ordine, aseară, cînd am plecat acasă. Trebuie să mintă.

– Bine. Atunci n-o să dureze mult ca să rezolvăm problema, spuse Stephanie, încercînd să-şi recapete stăpînirea de sine.

Se uită la ceas. Era ora nouă. Înnebunită, îşi sună secretara.

– Hilary, sună la aeroport, te rog, şi spune-le să-l cheme pe doctorul Marshall, prin pager. Fă-mi legătura imediat cum o primeşti.

– Am înţeles, doamnă Harper. Domnul Sanders aşteaptă aici. Doreşte o întîlnire de urgenţă.

Stephanie înălţă bărbia.

– Poftеşte-l înăuntru.

– Bună dimineaţa, doamnă Harper.

Purtarea lui Jake era foarte sobră. Dar licărul din privire trăda plăcerea pe care i-o provoca acea întîmplare.

– Probabil că ştii că am reuşit să cumpăr aproape nouăsprezece la sută din acţiunile dumitale. Acum sînt fericit că pot să-ţi spun că am mai pus mîna pe două procente, zise el şi scoase cîteva hîrtii dintr-o mapă de piele. Ceilalţi trei stăteau ca nişte copii în jurul unui scamator, aşteptînd să scoată iepurele din pălărie. Ei, dar nu-i nevoie să mă crezi pe cuvînt. Pune-ţi oamenii să verifice. Toate legalizările sînt aici.

Bill şi Tom îşi aruncară privirile peste hîrtii.

– Totul pare să fie în ordine, recunoscu Bill, cu inima grea. Dar am cerut şi o confruntare cu datele din

computerul nostru. Se face deja. Nu mai durează mult.

– Nu vă grăbiţi, spuse Jake, afabil. O să aştept în anticameră. Nu vreau s-o iau repede, să ocup un birou înainte să am dreptul la unul, adăugă el şi ieşi.

– Bill, ce se petrece?

– Dumnezeu ştie! Nu mai pricep nimic!

Exact în timp ce vorbea Bill, apăru o secretară cu o hîrtie scoasă de pe computer şi i-o dădu.

– S-a terminat, Stephanie, spuse el, citind-o. Are acţiunile care-i trebuiesc. Se pare că cifrele noastre nu sînt complete. Aşa că nu ştim cine ne-a vîndut.

Se priviră, neputincioşi.

– Cine o să-i spună lui Sanders? întrebă Tom.

– Ah, nu cred că trebuie să i se spună ceva, Tom, zise Stephanie, cu amărăciune. *Ştie* deja!

Capitolul 18

Ora zece. Încă nevenindu-i să creadă ce se întîmplase într-o singură oră, Stephanie se îndreptă cu maşina spre *Tara.* Se uită la ceas şi i se făcu rău – avionul lui Dan decolase, fără ea, pînă la urmă. El nu îi răspunsese la apelurile pe care le făcuse la aeroport. Nu avea să ştie niciodată că ea se hotărîse să meargă şi ar fi fost lîngă el acum, dacă n-ar fi fost victoria, total neaşteptată, a lui Jake. Dacă s-ar fi dus direct la aeroport, fără să mai treacă pe la companie? Cînd m-aş fi întors de pe Insula Orfeus, aş fi descoperit că am pierdut nu numai o luptă, ci toată compania, îşi spuse ea, cu inima grea. Şi asta încă se mai poate întîmpla! Ah, ce naiba să fac?

Agitată, deschise radioul din maşină, pentru a-i distrage gîndurile. Vocea crainicului umplu spaţiul acela limitat: *...se aşteaptă în cursul săptămînii viitoare. Mai de actualitate, este zvonul că o luptă foarte strînsă se dă pentru controlul corporaţiei* Harper Mining. *Nou-venitul Jake Sanders a dat astăzi o lovitură a acţiunilor, pătrunzînd, cu forţa, în cadrul consiliului de administraţie al acestei companii, care se confruntă cu greutăţi. Circulă zvonul că o cerere de preluare a preşedinţiei companiei,*

din partea lui Sanders, este acum inevitabilă. O armată de investitori trebuie să se întrebe dacă administraţia Harper *poate să întreacă, în continuare, maşina preluării de către Sanders, care se deplasează mai rapid. Surse interne afirmă că, datorită unor dificultăţi atît personale, cît şi de afaceri, eforturile, bine calculate, ale lui Sanders, de a prelua controlul, ar putea însemna sfîrşitul frumoasei carierei de preşedintă a lui Stephanie Harper.*

Şi sfîrşitul căsătoriei, îşi spuse Stephanie.

Această ştire ne-a parvenit de la corespondentul nostru din oraş. Acum, informaţiile meteo...

La *Tara,* Sarah aştepta, cu nerăbdare, sosirea lui Stephanie, pentru a discuta despre moda de primăvară a anului următor. Era o uşurare imensă faptul că avea ceva care să-i distragă atenţia, să poată lucra cu cineva care, din fericire, nu era la curent cu furtunile care zguduiau compania, din temelii. Stephanie, hotărî să nu-i strice ziua lui Sarah, care făcuse un efort extraordinar să adune schiţe, culori şi materiale pentru acea şedinţă de creaţie. Avea să aibă destul timp în seara aceea, la cină, să-i dea vestea cea proastă. Stephanie îşi impuse să fie atentă la ceea ce spunea Sarah.

– Gama asta e destinată femeii tinere de la oraş, între nouăsprezece şi douăzeci şi şase de ani, genul directoarei...

– Schiţele sînt promiţătoare.

– Sînt grozave, nu? Am descoperit desenatoarea la o paradă a modei, studenţească. Lucrările ei erau atît de fascinante, încît Joanna a zis că pot s-o pun la încercare.

– Dar culorile? întrebă Stephanie, observînd griul, maroul şi negrul, cu un sentiment de deprimare.

– Acestea sînt femeile de carieră, mamă. Nu pot

apărea în sala de consiliu, în roz şi purpuriu, spuse Sarah, rîzînd afectuoasă.

– Nu văd de ce nu.

Jake intrase pe neobservate. Lui Stephanie, îi îngheţă sîngele în vine.

– Domnule Sanders. Cu ce-ţi pot fi de folos?

– Ca director al lui *Harper Mining,* nu văd să am nevoie de vreun motiv anume ca să vizitez una din principalele filiale, nu?

– Director? întrebă Sarah, rămînînd cu gura căscată.

– Fiica mea, Sarah, o prezentă Stephanie. Taci din gură, Sass, pentru Dumnezeu, o rugă ea în gînd.

– Deci acesta e locul care te-a lansat în extraordinara carieră de manechin; frumoasa Tara Welles! Nu ţi-ai pierdut nici un pic din flerul pentru modă, nu?

– Domnule Sanders, fiica mea şi cu mine ne aflăm într-o şedinţă importantă...

– Ah, n-o să vă reţin. Am trecut pe-aici doar pentru că m-am gîndit că ar trebui să cinăm împreună, diseară.

Stephanie încremeni.

– Mă îndoiesc că-mi va fi vreodată atît de foame, sau că mă voi simţi atît de singură, încît să iau cina cu dumneata.

– Nici ca să afli de unde am primit acţiunile care m-au ajutat să pătrund în companie?

Stephanie deveni interesată.

– Ticălo...

– În seara asta, deci? În apartamentul meu de la *Regent,* la opt, spuse el şi apoi dispăru.

– Mamă... doar n-o să iei cina cu el, diseară, spuse Sarah, privind-o şocată şi uluită.

– Nu ştiu, zise Stephanie. Deţine un mare procentaj

în cadrul companiei şi aş da orice să aflu cine ne-a vîndut.

Şi, de asemenea, aş da orice să-mi pot permite să urlu la el, să ţip la el ca o mahalagioaică, să-i pălmuiesc faţa aia palidă şi deşteaptă, îşi zise. Simţi că roşea.

– Dar cu Dan cum rămîne? întrebă Sarah, cu blîndeţe. Nu înnebuneşte pe Insula Orfeus, aşteptîndu-te? Credeam că o să te urci în primul avion.

– Of, Sassie, nu-i chiar atît de simplu. Dar nu vreau să discutăm acum despre asta. Putem să revenim la moda de primăvară?

La capătul unei zile care părea să fi fost mai lungă şi mai sumbră decît oricare alta din viaţa ei profesională, Stephanie se duse înapoi, la Eden, încă neştiind ce să facă în privinţa invitaţiei lui Jake. Poate că ar trebui să înceapă să-l cunoască, în profunzime, dacă tot aveau să lucreze împreună. Poate chiar şi în acea fază, el avea să-i facă vreo propunere, să-i revîndă acţiunile, să renunţe la locul din consiliu, să-i ofere sprijinul pentru a rămîne în continuare preşedintă... Şi poate că ai chef de o cină la lumina lumînărilor, cu un bărbat care n-a făcut nici un secret din atracţia sa faţă de tine, pentru a-ţi vindeca orgoliul rănit şi a te simţi din nou femeie, Stephanie Harper?

Scîrbită de toate şi, îndeosebi, de sine, intră pe aleea din faţa casei. Maşina lui Dennis se afla pe pietriş, în faţa uşii de la intrare.

– Dennis? strigă ea cînd intră.

– Sînt aici, mamă, zise el din salon, unde citea

ziarele zilei.

Toate erau deschise la paginile de afaceri. Un titlu, cu litere de o şchioapă, îi atrase privirea: SANDERS AJUNGE ÎN PAT CU HARPER. Se cutremură.

– Să-ţi aduc ceva de băut? o întrebă el, cu o blîndeţe neaşteptată.

– Whisky, spuse ea aşezîndu-se bucuroasă pe canapea. Dan a plecat, anunţă ea, brusc.

– Unde?

– La Barrier Reff. Voia să mă duc şi eu.

– De ce nu te-ai dus? o întrebă Dennis, dîndu-i paharul şi aşezîndu-se în faţa ei.

Stephanie luă o înghiţitură de whisky.

– Toate astea, spuse ea, arătînd spre ziare, mi-au explodat în faţă exact cînd mă pregăteam să plec la aeroport. N-am putut să mă rup de dezastru. Acum, însă, am senzaţia că nu-mi mai pasă.

– Şi de ce nu te duci după el?

– E prea tîrziu, spuse ea simţindu-se extrem de obosită. Trebuia să mă duc dimineaţă, Dan a spus asta foarte clar. Şi, în plus, dacă aş fugi acum, i-aş oferi *Harper Mining,* pe tavă, lui Jake.

– Mamă, te-nşeli. N-ar însemna că fugi. Nimic nu se mai poate întîmpla, în următoarea săptămînă – criza acţiunilor s-a încheiat. Ceea ce contează acum e relaţia ta cu Dan.

– Aş putea să-l pierd şi pe el şi compania, spuse ea, distrusă.

– N-o să-l pierzi pe Dan, dacă te duci la el acum, zise Dennis şi, după o pauză, adăugă: Ştii că eu şi el nu ne-am înţeles totdeauna perfect, dar e un tip de treabă şi e foarte potrivit pentru tine. Aş zice să-l păstrezi.

– Dennis, murmură ea aproape copleşită de manifestarea noii lui maturităţi şi capacităţi de înţelegere.

– Păstrează-ţi mulţumirile şi du-te şi fă-ţi bagajele. Te duc eu la aeroport.

Rina McMaster se ducea foarte rar la *Harper Mining.* Acolo era lumea lui Bill, nu a ei. Şi nu voia să intre acolo mai mult decît îi plăcea ca Bill să se amestece în treburile de la bucătărie. Dar, din ziua aceea îngrozitoare, cînd Sanders dăduse lovitura, Bill începuse să stea la birou pînă tîrziu, iar Rina se săturase. Avea să-l scoată de acolo cu forţa, dacă era nevoie, şi avea să-l ducă acasă să se odihnească.

Îl găsi la birou, studiind, încruntat, un teanc de hîrtii scoase de computer. Părea pămîntiu din cauza oboselii şi ea observă că mîna dreaptă masa pieptul în partea stîngă, aşa cum îl văzuse făcînd, adesea, în ultima vreme.

– Mai ai mult? întrebă ea.

Bill îşi ridică privirea şi chipul i se lumină.

– Puţin.

– Pari foarte obosit.

– Mă simt foarte bine, spuse Bill pe un ton care interzicea orice comentariu.

Ea încercă altă tactică:

– Doctorul Anderson a sunat astăzi. Se întreba dacă n-ai vrea să joci cu el o partidă de golf, săptămîna viitoare.

El o privi cu şiretenie.

– Sigur nu l-ai sunat tu?

– Sînt îngrijorată pentru tine. Ce-i rău în asta?

– Pentru Dumnezeu, Rina, mă simt foarte bine! Ea fu

şocată de asprimea din glasul lui, lucru atît de neobişnuit la el. Bill ezită, apoi spuse pe un ton de scuză: Am încercat să stau de vorbă cu Tom, azi-dimineaţă, în legătură cu Sarah.

Rina se încordă.

– Şi...?

– Şi nimic. Mi-a spus să-mi văd de treaba mea, în nişte termeni foarte clari. Dar a recunoscut că se văd din ce în ce mai mult. De fapt, s-au întîlnit chiar în seara asta. Rina, trebuie să ne resemnăm. Nu mai sînt copii şi, în ziua de azi, poate să fie doar o chestiune de timp...

– Pînă or să se culce amîndoi? Sigur. Dar poţi să-mi spui cum ar trebui să împiedicăm noi acest lucru?

Ciudat cum un bărbat doreşte să-şi petreacă unele din cele mai oribile zile din viaţa lui, în locul unde a fost cel mai fericit, îşi spuse Dan, gînditor. Ce instinct domestic îl adusese înapoi, pe Insula Orfeus? Acum trăia impresia că nu mai avea nici o legătură cu acel doctor tînăr şi idealist, care alesese Great Barrier Reef ca fiind locul cel mai natural, pentru vindecare, din lumea întreagă, şi-şi construise clinica pe acea insuliţă, ca o bijuterie, unde trăise şi muncise fericit. Îşi găsise paradisul, un tărîm al minunilor, tropical, unde peşti, în culorile curcubeului, lunecau leneşi prin apele transparente, unde solul era extrem de bogat şi găseai absolut orice doreai. Fusese asemeni lui Adam înaintea izgonirii din Rai. Cum ieşise din grădina Raiului? Ah, o cunoscuse pe Eva lui.

Stînd pe ţărmul mării, unde nisipul argintiu se

întuneca, devenind auriu, sub valurile care înaintau şi se retrăgeau, avu impresia că o vedea pe Stephanie venind spre el, atît de limpezi îi erau amintirile acelor zile de început. Deşi doctor şi pacientă, se îndrăgostiseră uşor şi dureros, ca nişte copii, fără să-şi dea seama. Şi, deşi fusese o poveste lungă şi chinuitoare, cu urmăriri şi fugi, pînă cînd se regăsiseră, dragostea lor păstrase întotdeauna ceva din acea minune şi încredere inocentă. Să fi dispărut tot? Să-l fi înşelat Stephanie cu Sanders? Dacă nu era deja amanta lui Jake, nu cumva profita acum de absenţa lui pentru a sări în patul rivalului său? Acel gînd nu-i dădea pace. Ar fi trebuit să fi rămas. Dar pentru ce să rămînă? Gîndurile îi băteau acelaşi drum iar şi iar, dar durerea nu-şi pierdea din intensitate.

Soarele se cufunda în mare, oferind un spectacol extraordinar. Cerul era brăzdat de fîşii purpurii, roşii şi aurii, deasupra mării sticloase. Cu inima îndureratã, Dan îşi aminti cum el şi Stephanie pregăsiseră grătare, seara, chiar acolo pe plajă. Atît de îndrăgostiţi erau încît, după ce preparau cea mai delicioasă mîncare, nu se mai osteneau să o mănînce. Nu se mai simţise niciodată atît de singur, cum se simţea acum. Unde eşti, Steph? Cînd se întoarse cu faţa spre ultima sclipire de soare, o văzu alergînd spre el, pe plajă, cu braţele deschise.

În ciuda evidentelor ei talente de natură sexuală, Jake nu era întotdeauna dispus să o vadă pe Jilly. Avea grijă să controleze numărul întîlnirilor şi timpul pe care-l

petreceau împreună. Nu voia să o lase să creadă că relaţia lor era mai serioasă decît... un simplu episod plăcut. El o încurajase să se mărite din nou cu Phillip, pentru a o îndepărta puţin din viaţa lui. Dar nu exista nici o îndoială că îi era utilă, chiar foarte utilă. Îi aştepta întoarcerea din luna de miere cu oarecare nerăbdare. Era un moment de criză şi cu cît primea mai multe informaţii din interior, cu atît era mai bine.

– Dar nu ştiu dacă o să am ceva extrem de nou sau captivant pentru tine, îl preveni ea, prima dată cînd se văzură după întoarcerea ei. Tu ai fost aici, eu nu. Aşa că ştii deja povestea emoţionantă despre Dan, care a părăsit-o pe Stephanie, iar ea a dat fuga în Nord, pentru a face repede o transfuzie căsătoriei, înainte să apuce să moară de inaniţie.

– O relatare îngrozitoare, dar te iert. Da, am auzit asta.

– E o glumă, nu? Femeia modernă, marea femeie de afaceri se înmoaie toată cînd e vorba de Dan. Indiferent cît de mult încearcă să fie independentă, se pare că nu poate să trăiască nici măcar o zi fără el.

– Norocos bărbat, spuse Jake, dar ironia lui ascundea un sentiment mai puternic.

Jilly se încruntă.

– Ah, toată lumea o consideră atît de minunată! Pur şi simplu nu pricep ce vedeţi cu toţii la ea.

– Poate că numai un bărbat înţelege.

– Atunci, lămureşte-mă!

– Stephanie Harper are stil, farmec şi inteligenţă. Şi, mai presus de toate, reprezintă o provocare.

Jilly izbucni într-un hohot de rîs batjocoritor.

– Ea? E o proastă, întotdeauna a fost. Cînd eram mici, era atît de naivă, încît credea orice. La şaptesprezece ani era cu balonul la centru. N-ai ştiut, nu?

– Cu balonul la centru? Nu sînt familiarizat cu vocabularul tău încîntător.

– Însărcinată, poftim!

– Zău? spuse el reuşind să-şi ascundă uimirea.

– Da, spuse Jilly, nepăsătoare. Taică-su a trimis-o în Europa, imediat după ce s-a născut copilul. Pe urmă, după vreo două luni, am fost trimisă şi eu acolo să-i ţin companie. Am făcut marele tur – Londra, Paris, Veneţia. A fost superb, adăugă ea şi privirea îi căpătă o expresie ciudată.

– Şi copilul? întrebă Jake.

– Ah, a murit.

– Asta a fost cu mult timp în urmă, Jilly. Nu afectează deloc modul în care o vede cineva pe Stephanie acum.

– Nimeni n-a ştiut nimic! Bătrînul Max a făcut risipă de o grămadă de bani şi influenţă pentru a muşamaliza totul. Şi pe atunci, nu era bogata şi celebra Harper, *Cea mai mare femeie de afaceri a Australiei,* cum i se spune mereu.

Dar acum este. Sămînţa unei idei încolţi, deodată, în mintea lui Jilly. De ce nu se gîndise mai înainte? Dacă ar fi putut găsi vreo modalitate de a scoate la lumină acel scandal vechi, ar fi putut să-i distrugă credibilitatea, complet.

– Ei bine, pe mine mă interesează mai mult prezentul decît trecutul, spuse Jake. Acum, că Stephanie nu-i aici, consiliul *Harper* o să alerge zăpăcit, ca o găină fără cap. Simt că pot profita foarte repede de asta.

– Preşedinte pînă la sfîrşitul săptămînii, eh? spuse Jilly şi ochii i se luminară, brusc.

– Am deja întîlniri, în particular, cu anumiţi membri ai consiliului, aleşi cu grijă. N-a fost greu să-i fac să vadă care e propriul lor avantaj. Cînd o să vină momentul, or

să voteze pentru mine.

– Cînd?

Setea lui Jilly pentru distrugerea lui Stephanie era înfricoşătoare.

– O să înaintez o moţiune consiliului, pentru un vot de neîncredere în Stephanie, peste vreo două zile.

– Eh, bravo ţie! spuse Jilly, zîmbind încîntată. Văd că ai făcut ceva treabă cît am fost eu plecată. Cine e băiat deştept, hm? Vino şi dă-mi voie să te... felicit.

Îi descheie, încet, cămaşa. Respiră iute şi Jake o simţi emanînd miros de sex.

– Nu acum, Jilly, spuse el, ascunzîndu-şi un dezgust subit. Trebuie să mă duc la lucru. Şi, în plus, mă doare capul îngrozitor.

Dacă se simţise îngrozitor deoarece trădase *Harper Mining* pentru Jake, înainte, asta nu fusese nimic faţă de cum se simţea Cassie acum, cînd la loialitatea ei faţă de companie, mai adăuga şi faptul că se îndrăgostise de Dennis. Într-un fel, ultima trădare, pe care Jake o forţase să o comită, părea de o mie de ori mai cumplită decît tot ce făcuse pe vremea cînd totul păruse un joc, pe care-l juca împreună cu bărbatul după care era nebună. Acum se simţea atît de oribil, încît abia se mai putea duce la serviciu, dimineaţa. Se aştepta să fie descoperită în orice clipă. Astfel că i se făcu groază cînd, intrînd în birou în ziua următoare crizei, îl găsi pe Tom, aşteptînd-o.

– Ai cîteva minute să ne uităm împreună prin fişierele cu acţiuni? o întrebă el, cu asprime.

– S-a întîmplat ceva?

– Lipsesc cîteva lucruri din fişierele de transferuri.

– Da, s-ar putea, spuse ea, cu un glas stins. A căzut tot sistemul ieri dimineaţă şi am pierdut unele lucruri din ziua precedentă.

Tom scoase o înjurătură.

– Ale naibii computere! Trebuia să se-ntîmple chiar în cea mai importantă zi de tranzacţii! spuse el, apoi se gîndi puţin. Bine, uite cum facem. Va trebui să refacem fişierul după informaţiile de bază. Transferul ăla trebuie să se afle înregistrat undeva. O să-l găsesc eu, spuse el, strîngînd din dinţi.

– Tom, nu se poate! exclamă Cassie, chinuindu-se să nu i se simtă teama din glas. O să-ţi ia foarte mult timp.

– N-are importanţă, Cassie, spuse Tom, sumbru. Sînt hotărît să aflu de unde a obţinut Sanders acţiunile care l-au adus în consiliul *Harper.*

Cassie întrevăzu o şansă.

– Lasă-mă pe mine, Tom. Timpul tău e prea preţios ca să-l pierzi cu aiureli din astea.

– Chiar vrei? spuse Tom, acceptîndu-i imediat oferta. O să-ţi trimit imediat notele tranzacţiilor. Ai grijă de ele, sînt ultimele dovezi pe care le mai avem.

Cînd sosiră hîrtiile, Cassie avu mare grijă de ele, de una, îndeosebi. Cea pe care scria:

DE LA: Doamna J. STEWART

Domnului: J. SANDERS

Fu transferată cu mare grijă din dosar, în buzunarul interior al jachetei lui Cassie, de unde nu o mai scoase tot restul zilei. În biroul său, Tom era preocupat de o bombă pe care i-o trîntise tatăl său şi care-l făcu să nu se mai gîndească la acţiuni:

– Sanders şi-a anunţat, în scris, intenţia de a con-

voca o şedinţă extraordinară a consiliului, în următoarele douăzeci şi patru de ore. Are de gînd să propună acordarea unui vot de neîncredere preşedintei.

Viaţa pe Orpheus se desfăşura într-o atmosferă de fericire, o fericire redescoperită pentru Stephanie şi Dan. Ceasuri îndelungate şi însorite de dragoste, şi tandră şi sălbatică; din nou grătare pe plajă, sub lumina lunii; plimbări, mînă în mînă, printre scoicile sidefate şi bucăţile de coral viu colorate, pe care natura le răspîndise din belşug. Şi, întotdeauna, discuţii, schimburi de cuvinte şoptite, întrebări pline de nelinişte sau mărturisiri sincere de gelozie, teamă şi mîndrie, toate acestea fiind lucruri care-i ţinuseră departe unul de celălalt.

– Spune-mi, Jake Sanders te atrage?

– Da. Dar, Dan, asta-i tot. Am renunţat demult să mă mai îndrăgostesc de bărbaţi cruzi şi egoişti.

– Slavă Domnului!

– Doar n-ai crezut, într-adevăr, că aş sări imediat în patul lui.

– Multe femei o fac.

– Eu nu sînt „multe femei", protestă Stephanie. Eu sînt eu.

– N-am fost sigur de tine.

Stăteau în patul mare din bungaloul lor, care, împreună cu altele o duzină, visau liniştite la umbra palmierilor, alcătuind complexul de vacanţă. Tulburat acum, Dan se ridică în capul oaselor şi se întinse după paharul cu suc de lămîie cu gheaţă. Ea îl îndemnă să continue:

– N-ai avut încredere în mine?

– Ba da... dar...

– Hai, spune.

El ezită.

– O să ţi se pare absurd, ţinînd cont de faptul că nu l-am cunoscut niciodată şi nu ştiu de ce am simţit asta, dar tot ce-am văzut şi am auzit despre Sanders îmi aminteşte de... Greg Marsden.

Stephanie rămase încremenită. Greg Marsden! Soţul meu, amantul meu şi blestemul meu. Bărbatul care m-a vrut pentru banii mei şi apoi a vrut să mă omoare. Imaginea lui îi apăru brusc în faţa ochilor, ca şi cum el ar fi fost încă în viaţă, zvelt, arogant şi atît de frumos... Da, Dan avea dreptate. Ceva în felul în care privea, cînd amuzat, cînd asemeni unui vultur, buza lui de sus, frumos formată, mîinile frumoase şi atletice. Şi lui Greg îi plăcuse să joace jocuri răutăcioase cu femeile...

Se cutremură.

– Dan, doar nu-ţi închipui că asta ar fi putut să mă facă să-l găsesc atrăgător.

– Pe Marsden l-ai iubit, odată.

– Totul e de domeniul trecutului. Noi trebuie să ne gîndim la viitor. Din cîte văd, *Harper Mining* e o ameninţare mai mare pentru căsnicia noastră decît orice bărbat.

– De acord. Dar cum să lupt cu o corporaţie internaţională?

– Nici nu trebuie s-o faci. Trebuie să găsim o cale de compromis.

– Asta vrei?

Dan se întinse spre ea şi o privi întrebător.

– Încă mă mai gîndesc la ce vreau. Ştiu că tu trebuie să faci parte din plan, trebuie să ai un rol foarte important. Dar va trebui să hotărîm, împreună, cum se

va împlini acest lucru.

– Eh, atîta timp cît mă aflu pe undeva, prin cadru, cred că o să reuşim, spuse el, vesel. Hai s-o luăm, zi cu zi, să vedem cum e. Ba, şi mai bine, mişcare cu mişcare, precizã el şi îi desfăcu halatul de plajă, mîngîindu-i trupul. Aşa, de exemplu?

– Exact ce a recomandat medicul, murmură ea, răguşită. Întotdeauna gîndesc mai bine cînd eşti deasupra mea, spuse ea, apoi îl îmbrăţişă.

În clipa aceea, soneria telefonului sfîşie liniştea camerei. Rîzînd şi înjurînd, Stephanie întinse mîna şi ridică receptorul.

– Alo? Am spus foarte clar să nu fiu deranjată.

Directoarea satului de vacanţă păru jignită:

– N-am vrut să vă deranjez, doamnă Marshall, dar fiul dumneavoastră susţine că e vorba de o urgenţă.

– Fă-mi legătura.

– Mamă? Vocea lui Dennis se auzea foarte slab. Îmi pare nespus de rău că trebuie să te deranjez... Vocea i se pierdu, dar apoi se auzi iarăşi: E o nouă criză aici. Sanders a convocat o şedinţă a consiliului. Credem că s-ar putea să reuşească. A tot cinat şi a discutat cu unii membri ai consiliului...

Vocea i se pierdu din nou.

– Dennis, vorbeşte mai tare! strigă Stephanie, disperată. Vrei să spui că o să pună mîna pe preşedinţie?

– Dacă nu avem votul tău, da.

– Cînd trebuie să înceapă şedinţa?

– Cam într-o oră.

– Bine, fii atent cum facem, spuse ea. Duceţi telefonul în sala de consiliu. Voi prezida şedinţa de la distanţă.

– Grozav! exclamă Dennis şi ea îi sesiză uşurarea, în glas. Mamă, Bill vrea să-ţi spună ceva...

Legătura se întrerupse, brusc. Stephanie apăsă

zadarnic pe clapele telefonului, după care sări din pat şi dădu fuga la recepţie, în clădirea principală, unde o găsi pe directoare, uluită şi cu receptorul în mînă.

– Îmi pare atît de rău, doamnă Marshall, se pare că am pierdut legătura cu continentul. Se întîmplă, adesea, dar nu contează, defecţiunea n-o să dureze decît vreo oră, două.

– O oră, două? N-am la dispoziţie o oră, două! La ce distanţă se află cea mai apropiată insulă?

Uimită, femeia se gîndi repede.

– La mai puţin de jumătate de oră, cu barca. Puteţi lua barca de viteză a hotelului, dacă este o urgenţă.

– Este. Vă mulţumesc foarte mult.

După cîteva minute, ea şi Dan alergau pe pontonul de lemn.

– O să reuşim, draga mea, spuse el, liniştitor, cînd porniră.

– Ah, Dan, spuse Stephanie, neştiind dacă să rîdă sau să plîngă.

Stăteau amîndoi la prora bărcii care brăzda marea, cu viteză. Cum puteau tentaculele necazului şi suferinţei să o ajungă pînă şi acolo? Ea îi atinse braţul.

– Orice s-ar întîmpla, să ştii că te iubesc, îi spuse ea. Eşti numărul unu al meu, acum şi întotdeauna.

– Şi tu al meu, şopti el şi se aplecă să o sărute.

Nici unul din ei nu văzu buşteanul care plutea aproape de suprafaţa apei transparente, puţin mai departe. Barca se izbi de el în plin, se răsuci nebuneşte în aer şi se sfărîmă în mii de bucăţi.

Capitolul 19

– Bine, da, am auzit, dar sînteţi sigură de asta? Vă mulţumesc.

Dennis trînti receptorul în furcă.

– E incredibil! exclamă el, furios. Zic că telefonul de pe Orpheus e mort!

Bill şi Tom stăteau încordaţi lîngă el, în sala de consiliu, schimbînd priviri îngrozite.

– Dumnezeule, tocmai acum să se întîmple! explodă Bill.

– Trebuie să mai existe o linie cu insula, zise Tom, cu disperare.

– Centralista a spus că cel mai apropiat telefon e pe insula învecinată, aflată la cîteva mile distanţă.

Se lăsă o tăcere plină de tensiune. Bill se uită, deznădăjduit, la scaunul gol din capul mesei.

– Nu ne mai rămîne decît să sperăm că Stephanie va ajunge acolo, în vreun fel.

– Şi Sanders? întrebă Dennis, uitîndu-se la ceas şi intrînd în panică. Şedinţa trebuie să-nceapă în mai puţin de un sfert de oră.

– Ai auzit de obstrucţie oratorică, băiete? Ei bine, o să ţi se facă, în curînd, o demonstraţie. Depinde de noi să-l ducem cu vorba pe Sanders şi să-i ţinem pe loc

afurisita de moţiune, cît putem de mult, spuse Bill, după care apăsă pe butonul interfonului. Lasă linia asta liberă şi să-mi faci legătura cu doamna Harper, în clipa în care va suna, îi spuse el secretarei.

– Dacă o să sune, zise Dennis, abătut.

– După cum o cunosc pe mama ta, Dennis, ea mişcă munţii din loc chiar în clipa asta, ca să facă exact acest lucru. Trebuie doar să-l ţinem pe loc pe Sanders pînă o să ne contacteze ea.

– Obstrucţie oratorică? întrebă Tom, neavînd deloc încredere în acea tactică neortodoxă.

– Exact, zise Bill, încruntat. Pun pariu că nu v-au învăţat despre asta la Harvard, dar e singura noastră şansă.

Cînd îi văzu pe membrii consiliului intrînd, unul cîte unul, în sală, cîteva minute mai tîrziu, Dennis simţi cum îl părăsea şi ultima fărîmă de încredere în faptul că Bill ar fi putut salva situaţia. Jake îşi făcuse treaba foarte bine şi bărbaţii, care intrară, erau împărţiţi în două grupuri. Stephanie avusese grijă întotdeauna ca membrii consiliului să fie puţini, pentru a putea lucra mai bine împreună, ca între colegi şi prieteni. Dennis îi privi, cu atenţie, cînd intrară, în urma lui Sir Donald Bruce, cel mai în vîrstă membru, un domn bătrîn şi distins, Sweeney, Carmichael, Johnson, Matthias şi ceilalţi. Care din ei avea să se întoarcă împotriva lui Stephanie? Zvonuri legate de faptul că Jake luase masa, cu fiecare din ei, ajunseseră la urechile lor. Ce le oferise el? Ce îi promiseseră ei? Toţi păreau să fi fost discreditaţi sau pătaţi de abordarea lui Jake. Dacă înainte erau strîngeri de mîini şi saluturi pline de căldură, acum fiecare se aşează, tăcut, pe scaunul său şi nu se uita în ochii celuilalt.

Dennis îi surprinse expresia lui Tom şi ştiu că şi el se gîndea la acelaşi lucru. După ce-i mai spusese ceva tatălui său, Tom ieşi, făcîndu-i un semn de încurajare lui

Dennis, înainte. Pentru prima oară, acesta uită de invidia faţă de tînărul cu ochi albaştri, suficient pentru a-şi dori să fi fost şi el în consiliu. Aveau să aibă nevoie de orice ajutor posibil şi de voturi.

Ca un actor principal, care-şi face intrarea după ce figuranţii au urcat pe scenă, Jake apăru în uşă.

– Ah! exclamă el, prefăcîndu-se surprins şi uitîndu-se la scaunul gol din capul mesei. Doamna Harper nu va fi alături de noi?

– Nu... aici, spuse Bill. Va participa prin telefon.

– Ce frumos din partea ei că se deranjează! spuse Jake, cu un sarcasm prost mascat.

Cîştigi puncte, deja, nu, ticălosule? îşi spuse Bill, furios. Jake se plimbă în jurul mesei, ca şi cum ar fi căutat un scaun liber, şi se opri lîngă cel al preşedintelui. Dennis ţîşni imediat în picioare.

– Nici să nu te gîndeşti că vei sta acolo!

Jake ridică din sprîncene.

– Nu aveam nici cea mai mică intenţie. Voiam să-l propun pe Sir Donald Bruce.

– Se aprobă, spuse Bill, imediat.

Bruce se aşeză şi deschise şedinţa.

– Domnilor, înţeleg că nu avem decît un singur lucru de discutat în această dimineaţă. Domnule Sanders, dumneata ai convocat această şedinţă specială. Poate doreşti să ne explici de ce.

– Mulţumesc, Sir Donald. E foarte simplu. Aş vrea să supun la vot o moţiune de neîncredere în ceea ce-l priveşte pe actualul preşedinte, Stephanie Harper.

Nimeni nu făcu nici o mişcare. Bruce oftă.

– Îţi dai seama că, în cazul în care o astfel de moţiune ar fi aprobată, ar trebui ales, imediat, un nou preşedinte?

Cuvintele lui erau o formalitate pe care Dennis nu putu să o înghită.

– Ah, îşi dă seama foarte bine. Şi pe cine credeţi că are în minte? întrebă el, sarcastic.

– Dennis! spuse Bill, încruntat, iar acest lucru îl reduse la tăcere. Este o chestiune foarte importantă, într-adevăr. Acum, înainte să se facă vreun lucru pripit, aş dori să vă fac o prezentare scurtă a recentelor realizări ale companiei, după care voi spune şi cîteva cuvinte în numele doamnei Harper. După cum ştiţi cu toţii...

După primele zece minute, Dennis încetă chiar să mai simuleze că-l asculta pe Bill, care încerca să tragă de timp cît mai mult. În schimb, îşi aţinti privirea asupra telefonului, încercînd să-l facă să sune prin puterea voinţei, prin telepatie, prin toate lucrurile de care auzise.

Sună, telefonule, sună... de ce nu suni? Auzea vocea lui Bill, din cînd în cînd:

– ...Nu trebuie să dăm prea multă atenţie necazurilor din ultimele săptămîni... doamna preşedintă nu s-a refăcut complet în urma accidentului de călărie... nu există nici o îndoială că această companie n-ar fi nimic fără Stephanie Harper...

Sună, telefonule, sună.

Deodată, vocea lui Jake se auzi în mijlocul discursului lui Bill, asemeni unui fierăstrău:

– Cred că am auzit destul. Putem să trecem la vot?

Bruce îşi netezi părul alb şi rar.

– Este un pas foarte important, domnule Sanders, şi fără precedent în istoria companiei. Ezit să supun la vot fără să auzim, mai întîi, motivele pentru care propui acest lucru.

– Cu mare plăcere, spuse Jake, zîmbind încrezător. Sînt sigur că toţi sînteţi de acord că *Harper Mining* se află, de cîtva timp, pe cea mai slabă poziţie din ultimii ani.

– Din cauza ta! izbucni Dennis.

– Nu sînt de acord. Adevărata criză a început datorită comportării aiurite şi modului greşit de a judeca al preşedintei. Ar fi interesant de ştiut unde se află chiar în acest moment.

– Am scuzat-o deja, interveni Bill.

– Nu ar fi trebuit să fie nevoie de aşa ceva, nu? Din informaţiile mele, reiese că nu a luat legătura cu compania aproape toată săptămîna, deoarece se distrează pe o insulă tropicală din Great Barrier Reef.

– Aşteptăm legătura cu ea, spuse Bill, cu un glas stins.

– Ei bine, ştim cu toţii ce greu se comunică şi se ajunge în asemenea locuri îndepărtate. Am aflat că doamna Harper a călătorit cu avionul companiei, pînă la Townsville, apoi cu hidroavionul pînă pe insulă. O plimbare cam costisitoare, nu? Mă întreb cum ar fi justificat această folosire extravagantă a fondurilor *Harper Mining* dacă ar fi fost aici.

E inutil, îşi spuse Dennis. Sanders poate să întoarcă lucrurile cum voia el, ca să o denigreze cît mai mult pe Stephanie. Încleştînd pumnii sub masă, se uită la faţa lui calmă şi arogantă, la trupul lui relaxat, la mîinile lui îngrijite şi se lăsă pradă disperării. Nu puteau face absolut nimic.

– Cer să se supună la vot moţiunea de neîncredere, spuse Jake, cu un glas încărcat de plăcere.

Nici un sunet nu se auzi în încăpere.

– Dacă nu o sprijină nimeni, moţiunea se anulează, spuse Sir Donald.

– Sprijin eu moţiunea.

Sweeney! Bill aruncă o privire plină de dispreţ bărbatului roşu la faţă, de lîngă el. Ar fi trebuit să-şi dea seama că el era gata să asculte glasul sirenei, dar cine o mai făcea?

– Pete... Gavin... Jim... spuse el, făcînd un ultim apel

disperat. Nu uitaţi că, fără Stephanie, n-ar exista compania. A depus eforturi extraordinare pentru a menţine această corporaţie pe primul loc, an de an. Nu pot să cred că vreunul din noi ar putea fi atît de nerecunoscător, încît să se întoarcă împotriva ei acum.

– Moţiunea nu este un atac personal, spuse Jake, cu condescendenţă. Dar membrii consiliului nu trebuie să lase sentimentele să-i orbească faţă de slaba activitate, din ultima vreme, a doamnei Harper în funcţia de preşedinte. Votul, Sir Donald?

– Foarte bine, atunci, zise Sir Donald, cu sufletul greu. Vă rog să votaţi, domnilor. Cei care sînt pentru...

Opt pentru, şapte împotrivă. Ce bine, am scăpat, îşi spuse Dennis răsuflînd uşurat. Bătrînul Bruce era loial şi o cunoştea pe Stephanie de cînd aceasta era o fetiţă cu codiţe. Nu avea să voteze niciodată o moţiune care o condamna. Deci, în total erau opt, număr egal de voturi. Bruce votă şi Dennis se relaxă.

– Îmi pare rău, Sir Donald, un lucru important, spuse Jake, zîmbind satisfăcut. Dacă ţineţi locul preşedintelui, nu trebuie decît să daţi votul decisiv, în cazul în care numărul de voturi este egal. Deci moţiunea a fost aprobată cu opt voturi la şapte.

– În acest caz... spuse Şir Donald.

– În acest caz, zise Jake, cu un licăr ciudat în privire, scaunul preşedintelui rămîne vacant, în mod automat. Aş dori să mă propun eu însumi pentru ocuparea lui.

– De acord, spuse Sweeney Iuda.

Bill tăcu, privindu-şi mîinile, pe care le ţinea împreunate în poală, cu un aer înfrînt. De ce nu spunea nimic? Dennis încercă să mai vîre un ultim băţ în roata carului triumfal al lui Sanders:

– Eu o propun pe mama, Stephanie Harper!

Bill se uită la el şi clătină din cap, obosit, iar Jake îşi dezveli dinţii într-un zîmbet crud.

– Dennis, ca membru al acestui consiliu, eşti uluitor de ignorant în privinţa regulamentului său. Dacă citeşti clauza şaptesprezece, punctul trei, o să afli că nu se poate propune o persoană absentă pentru funcţia de preşedinte.

– Mai sînt şi alte propuneri? întrebă Sir Donald care, evident, dorea ca totul să se termine mai repede. Nu? Atunci, mă văd obligat să-l declar pe domnul Sanders preşedinte al Corporaţiei *Harper Mining,* zise el şi se ridică, înţepat, de pe scaunul puterii, cedîndu-i-l lui Jake.

Noul şef al lui *Harper Mining* îşi întinse leneş picioarele, sub masa din lemn de mahon.

– Ei bine, domnilor, zise el. Începem?

Deşi se trezise cu un sentiment de bucurie la gîndul că aceea era dimineaţa cînd Jake avea să o azvîrle pe Stephanie din locul ei, din fruntea lui *Harper Mining,* Jilly nu se mira că tot nu era mulţumită. Bineînţeles că voia să o vadă pe Stephanie „desfiinţată", cum îi spusese lui Jake. Simţi un val de încîntare cînd se gîndi că avea să-l vadă mai tîrziu, să asculte cum decursese totul şi să sărbătorească apoi în felul lor unic.

Dar nu era suficient. Animozitatea lui Jilly se născuse în copilărie, cînd tot ce-şi dorise ea, avusese Stephanie Harper. Invidia ei crescuse din ce în ce mai mult pînă cînd, la un moment dat, nu se mai putuse abţine. Un moment, un loc, un bărbat – Greg Marsden, soţul lui Stephanie – şi pînă la Jake, singurul bărbat care o putuse satisface pe Jilly sexual, aşa cum voia ea. Prin ce glumă a aştrilor, îl găsise Stephanie şi se căsătorise cu bărbatul care, de drept, era al ei? Şi Greg, cum îndrăz-

nise, în cele din urmă, să se întoarcă la Stephanie, respingînd-o pe ea? Cînd Jilly ridicase arma şi-l împuşcase, o făcuse îndemnată de o logică rece şi inexorabilă, nu împinsă de focul ucigător al furiei, ci de gîndul amantei geloase: dacă eu nu pot să-l am, atunci nimeni altcineva nu-l va avea.

Cei şapte ani de închisoare, care urmaseră, nu făcuseră decît să-i amplifice ura faţă de Stephanie, pînă cînd aceasta devenise o obsesie mistuitoare, ba chiar o *raison d'être.* Numai hotărîrea maniacă de a ieşi pentru a se răzbuna pe femeia, pe care ea o considera vinovată de toate necazurile ei, o făcuse pe Jilly să reziste, zi de zi, în infernul de la Nulawa. Închisă, zi şi noapte, alături de femei care se lăudau, se mutilau singure şi cădeau pradă crizelor de nervi, Jilly se agăţase de scopul ei secret şi făcuse din el un colac de salvare.

Aşa că azvîrlirea lui Stephanie din funcţia de preşedintă a companiei *Harper* nici măcar nu începea să potolească dorinţa lui Jilly de a o face să plătească. Era bine, da. Dar nu era nimic, dacă nu o vedea pe Stephanie suferind, aşa cum suferise ea, dacă nu o distrugea pe Stephanie, aşa cum fusese distrusă ea. *Harper Mining* era foarte importantă pentru Stephanie. Dar chiar dacă nu avea compania, tot îi mai avea pe Dan, pe copii şi dragostea tuturor celor care o cunoşteau. Eh, ce-ar fi să facem ceva în privinţa asta, îşi spuse ea. De cînd plecase de la Eden, Jilly îşi îndreptase campania împotriva vieţii profesionale a lui Stephanie, pentru a-l ajuta pe Jake în atacul său contra lui *Harper.* Acum, că acest lucru fusese rezolvat, venise vremea să găsească, sau să creeze, o altă fisură în armura lui Stephanie.

Se uită la ceas. Olive ar fi trebuit să ajungă. Unde naiba o fi fost? Devenind agitată, dintr-o dată, Jilly începu să se plimbe prin apartament. Ei da, era un palat

faţă de mizeria căreia trebuise să-i spună casă, timp de şapte ani: celula 139, aripa de nord. Dar nu se compara cu superba casă din Hunter's Hill, unde locuise împreună cu Phillip. Se uită, nervoasă, la pereţii bej, la perdelele albe şi mobilierul maro – o adevărată vizuină de burlac. Phillip îi dăduse mînă liberă să refacă apartamentul după gustul ei. Dar ea nu se sinchisea. Nu ştia dacă avea să rămînă acolo. Căsătoria cu Phillip era un lucru, dar a se juca de-a Darby şi Joan nu intra în planurile ei. Se gîndi, cu satisfacţie, la suma mică, dar care creştea mereu, pe care o punea deoparte din ceea ce îi dădea Phillip, în fiecare săptămînă, „banii de fugă", cum le spunea ea. Cînd avea să vină momentul, nu trebuia decît să-şi ia comoara şi să fugă.

Camera de zi, bucătăria, dormitorul, biroul, Jilly trecuse prin toate cînd auzi soneria.

– Ai întîrziat! spuse ea, acuzator, cînd deschise uşa.

Chipul femeii din faţa ei se boţi.

– Ah, iartă-mă, Jilly, n-am vrut! Dar n-am ştiut cît o să fac pînă aici şi a trebuit să merg pe jos ultima bucată de drum. Nu te supăra!

Îmbunată, Jilly o conduse în camera de zi şi o aşează pe Live pe un fotoliu în faţa ferestrei, unde putea să o vadă mai bine, în lumina soarelui. Fu plăcut surprinsă.

– Mă bucur să văd că ai făcut ce ţi-am spus, Olive, zise ea şi Olive roşi, încîntată, atingîndu-şi părul uşor, cu modestie.

– Îţi place?

– Da, e frumos, spuse Jilly. La fel şi machiajul.

– M-am dus la *Grace Brothers,* cum mi-ai spus, iar cosmeticiana mi-a făcut o demonstraţie pe gratis.

– Şi locuinţa, cum e?

– Ah, Jilly, e fantastică! spuse Olive, emoţionată. Nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, dacă n-ai fi fost tu...

– Eh, ţi-eram datoare, zise Jilly, rîzînd vulgar. Chestia

aia cu calul a ieşit bine, pînă la urmă.

Nu îi spuse gîndul că a o lăsa pe Olive să umble prin oraş ca o grenadă cu cuiul scos nu era ceva cu care era dispusă să trăiască, astfel că, dîndu-i bani, găsindu-i o locuinţă şi sfătuind-o să arate mai mult a femeie, decît a fostă puşcăriaşă nebună, Jilly îşi asigura controlul asupra ei. Şi tu eşti pregătită să te laşi controlată, nu-i aşa? îşi spuse ea în gînd, zîmbindu-i lui Olive. Aceasta, interpretînd greşit zîmbetul, îi răspunse cu unul de adoraţie.

– Acum, ce-ai zice dacă te-aş ruga să mai faci o treabă pentru mine? spuse Jilly.

– O treabă? întrebă Olive şi în ochi îi apăru un licăr de interes.

– Să-i spunem cercetare, zise Jilly. Mă interesează să-mi dezgropi nişte lucruri. Date, fişe. Mă gîndeam să te trimit într-o vacanţă plătită să faci treaba asta.

– Unde?

– În Nord.

– Şi ce să caut?

– Ceva cu care trebuie să înceapă toată lumea, fie că le place sau nu, zise Jilly, mulţumită de sine. Un certificat de naştere.

Capitolul 20

Dennis plecă, de la *Harper Mining,* la sfîrşitul zilei, extrem de deprimat. Era prea bucuros că şi Cassie părea să-i împărtăşească amărăciunea, pentru a sta să se întrebe ce simţea ea. Traversară împreună Bent Street, într-o tăcere plină de tristeţe şi, dintr-o înţelegere tacită, se îndreptară spre bistro.

– Hei, Dennis, prietene! exclamă Angelo, zîmbind. Bea ceva din partea mea – cea mai bună sticlă pe care o avem!

– Mersi, Angie, spuse Dennis, încercînd să pară încîntat. Cum mai merge treaba?

– Excelent! Perfect! Numai că nu-l mai pot stăpîni pe tata. De cînd cu scena aia cu puşca, se crede Wyatt Earp, spuse Angelo şi arătă spre partea cealaltă a localului, unde Vittorio le povestea unor amici de-ai săi cum îşi salvase fiul de Mafie.

– Poţi să-i spui lui Vittorio că poate să-şi atîrne puşca în cui, deocamdată, spuse Dennis, cu căldură, dar Cassie deveni rigidă.

– Pînă o să apară alt ticălos.

Angelo se uită doar o dată la chipul ei şi îi dispăru toată buna dispoziţie.

– Vă las sticla, prieteni, spuse el şi dispăru.

– Te simţi bine? o întrebă Dennis, strîngîndu-i mîna.

– Ca să folosesc un clişeu... am avut o zi proastă la serviciu. Dacă nu sună prea aiurea, asta din cauza lucrurilor prin care a trebuit să treci tu.

– Doamne, ticălosul ăla de Sanders! spuse Dennis şi roşi puternic cînd îşi aminti acele momente cumplite de umilinţă. Stai numai să vezi cînd o să-i vin de hac.

– Chiar crezi că poţi să întreci, în viclenie, un asemenea tip?

– Bineînţeles!

– Nu-l subestima, Dennis. E foarte deştept.

Dennis o privi curios.

– De unde ştii?

– Toţi spun asta, zise ea repede.

Dennis îşi muşcă buzele.

– Bine, dacă vrei să ştii adevărul, habar n-am ce să fac. Sînt disperat.

Lui Cassie i se făcu milă de el.

– Of, dragul meu, e în regulă, spuse ea, oftînd. Nu trebuie să pretinzi că eşti ceea ce nu eşti, adăugă ea şi îi mîngîie faţa. Îmi placi exact aşa cum eşti.

Dennis o luă după umeri, liniştitor.

– Ei bine, eu ţi-am împărtăşit necazurile mele. E rîndul tău să le împărtăşeşti pe ale tale.

– Ar fi ceva, începu Cassie, şovăitoare, dorind extraordinar de mult să-şi descarce sufletul.

Dennis îi zîmbi, încurajator, şi o luă de mînă.

– Haide, spune-mi.

– Ştii că Tom vrea să aflu de unde a obţinut Jake acţiunile acelea...

– Nu trebuie să primeşti ordine de la el! o întrerupse el, furios.

– Ah, nu-i vorba de asta. Dar adevărul e că-i o

prostie să mă apuc să caut prin toate fişierele ca să încerc să găsesc acel certificat de transfer...

– Bineînţeles că e o prostie, spuse Dennis. Dacă sistemul a căzut şi unele lucruri s-au pierdut, n-ai cum să le mai găseşti.

– Ei, asta-i doar o parte, spuse Cassie, neştiind dacă să avanseze sau să se retragă.

Derutată, încercă o altă cale de a-şi face mărturisirea:

– Dennis, înainte să mă cunoşti pe mine, ai mai avut pe cineva? Serios?

El roşi şi se uită în altă parte. După aceea, zîmbi şi spuse:

– În caz că nu ţi-ai dat seama deja, răspunsul e nu. Adevărul e că, zise el, privind-o cu dragoste, n-am mai cunoscut pe nimeni ca tine, pînă acum. Hei, m-am gîndit, fata asta e destul de nebună să mă bage-n seamă!

– Asta nu înseamnă că sînt nebună, Dennis, dar am făcut nişte prostii... înainte să apari tu... ei bine, una...

Dar Dennis nu o asculta, ci stătea cu privirea aţintită asupra uşii.

– I-a uită-te la Sarah! exclamă el. Ce caută cu idiotul ăla?

Cassie întoarse capul. Sarah şi Tom tocmai intraseră în local. Ţinîndu-se de mînă şi ignorîndu-i pe toţi ceilalţi din jur, se duseră la o masă, într-un colţ. Dennis îi urmări cu privirea, turbînd de furie. N-are sens, îşi spuse Cassie, pur şi simplu nu găsesc cuvintele.

Deodată, Dennis se întoarse spre ea, încercînd să se arate din nou interesat.

– Iartă-mă... ce spuneai?

– Nu contează.

Dennis se ridică brusc de la masă.

– Nu pot să-l las pe Tom să mă enerveze. Ce zi

cumplită a fost! Hai să plecăm de-aici şi să mergem să mîncăm undeva. Atunci, poate o să-mi spui şi ce te frămîntă.

– Nu, e-n regulă, zău, spuse ea. Cred că o s-o rezolv singură.

– Hei, Sarah, uite-l pe Dennis.

– Unde?

– Tocmai iese pe uşă. Cu Cassie Jones.

Sarah îşi aruncă privirea spre uşă, exact la timp pentru a-şi zări fratele ieşind.

– Ar fi putut trece pe-aici să ne salute, spuse ea, încruntîndu-se.

– A fost o zi îngrozitoare.

– Pentru noi toţi! Ce-l face pe el atît de deosebit?

Tom începu să rîdă.

– Chiar vrei să-ţi răspund?

Sarah rămase uimită.

– Ce vrei să spui?

– Păi, încă de cînd m-am întors, Dennis îmi tot face greutăţi.

– Nu mi-ai spus niciodată.

– Eh, nu mi s-a părut că cel mai indicat mod de a cuceri inima unei fete ar fi prin pîrîrea frăţiorului ei, zise Tom. Şi am mai crezut că, pînă la urmă, o să-i cîştig afecţiunea, într-un fel sau altul. Acum, dacă am ajuns ca atunci cînd intru într-un local, el să plece, trebuie să recunosc că farmecul meu nu funcţionează.

Pe chipul lui Sarah se citea tulburarea.

– Ştiu că Dennis e puţin cam enervant şi nu

totdeauna politicos...

– E puţin mai mult decît atît, Sarah, o întrerupse Tom. Abuzează de poziţia lui în cadrul companiei...

– Probabil îşi închipuie că o ajută pe mama, luîndu-i din povara de pe umeri!

– Nu văd cum ar crede că o ajută pe Stephanie, supărîndu-l pe tata, zise Tom. Sau încercînd să mă facă să plec de la *Harper Mining.*

– Dar ce-o vrea? întrebă Sarah, uimită.

– Să ajungă cît mai repede sus, fără efort. Vrea să fie şef la *Harper Mining,* fără responsabilitatea pe care o presupune acest lucru. Şi eu sînt ambiţios, întotdeauna am fost. Dar există tot felul de modalităţi de a reuşi. Dennis nu are maturitatea necesară. A fost răsfăţat toată viaţa.

Sarah deveni foarte tăcută. Pe măsură ce liniştea se prelungea, Tom avu timp să reflecteze la faptul că ideea lui iniţială, aceea de a nu-l pîrî pe Dennis surorii lui, fusese, probabil, cea mai bună din cîte avusese în ziua aceea, iar la sfîrşitul discuţiei, care urmă, fu convins de acest lucru.

– Jake, trebuie să ştiu cît o să mai continue asta!

– Nu te agita, draga mea. Nu-mi place cînd femeile strigă la mine. Asta-mi aminteşte întotdeauna de doica mea.

Lui Cassie îi venea să plîngă.

– Nu te mai juca cu mine, te rog. Nu mai pot să continuu aşa, cu minciuni, înşelătorii – îmi pierd minţile.

– N-ar trebui să simţi aşa. Te-ai descurcat foarte

bine. O să le ia multă vreme să descurce toată aiureala asta şi, pînă atunci, eu o să fiu în siguranţă.

– Doamne, Jake, tu nu te gîndeşti niciodată şi la altcineva, în afară de tine? strigă ea.

– De ce aş face-o?

– Tu şi Jilly Stewart alcătuiţi o pereche extrem de potrivită. Mi-ar face o nespusă plăcere să-i spun lui Stephanie că propria ei soră i-a făcut o asemenea porcărie!

Sesizînd un posibil pericol, Jake încercă să preia controlul.

– Hai să nu stăm să ne certăm în hol, spuse el pe un ton plăcut. Dă-mi voie măcar să-ţi ofer ceva de băut. Serviciul la cameră şi-a refăcut de curînd barul şi au tot felul de băuturi interesante.

După ce o aşează pe Cassie lîngă el, pe canapeaua din salon, cu o bere rece, cu greu acceptată, Jake reluă discuţia:

– Nu trebuie să-ţi mai faci probleme în legătură cu trecutul. Pregăteşte-te pentru schimbări majore. Eu îţi sînt şef acum, nu Stephanie Harper.

Cassie rîse, cu amărăciune.

– Asta-i o veste bună?

Jake oftă.

– Ce mult poţi să jigneşti uneori, fără să încerci măcar.

– Poţi să mă scuteşti cu chestiile astea? Să ştii că nu mă mai păcăleşti. Mi-am dat seama ce fel de om eşti, în realitate. Dacă ai fi încolţit, m-ai trăda fără să stai pe gînduri nici o secundă.

– Ah! Şi eu care credeam că am fost prieteni.

– *Am fost,* spuse Cassie, accentuînd cuvintele şi ignorîndu-i zîmbetul ironic.

– Chiar mai mult decît prieteni, spuse el. Asta nu

înseamnă chiar nimic pentru tine? o întrebă apoi şi îşi lăsă mîna uşor pe pulpa ei.

Cassie tresări, amintindu-şi de atingerile lui.

– Să ştii că n-am regretat nici o clipă faptul că am pus capăt... relaţiei noastre, dacă-i poţi spune aşa.

El se apropie şi mai mult. Pe neaşteptate, pulsul ei se înteţi cînd îi simţi parfumul trupului. Doamne, ce dor îi fusese de el! Nimeni nu regula atît de bine ca el, nimeni nu avea imaginaţia, puterea lui...

Sări, furioasă, de pe canapea.

– Eşti un ticălos, Jake! O să le spun tuturor ce ai de gînd să faci.

– Bine, poţi să joci şi aşa. Dar îţi asumi un risc imens.

– Risc?

Se ridică şi el de pe canapea, ca un motan leneş, şi se duse lîngă ea.

– Eşti pregătită să-i explici lui Dennis natura relaţiei noastre trecute, în amănunt? Pentru că, dacă deschizi gura asta frumoasă, ca să vorbeşti de acţiunile lui Jilly, asta va trebui să faci.

Cassie simţi o ruşine teribilă. Se văzu pe covor, goală, rostogolindu-se, beată şi nebună, jucîndu-se cu o sticlă de şampanie pentru aparatul de fotografiat al lui Jake... Ieşi pe hol, ameţită.

– Să ştii că aş fi reuşit să ajung în consiliul companiei, cu sau fără ajutorul tău, Cassie, îi spuse Jake, urmînd-o.

– Asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine? întrebă ea cu un glas răguşit, apoi ieşi.

Îngîndurat, Jake se întoarse în salon. Cassie era un factor nesigur acum, se gîndi, faptul că se regula cu Dennis o fi prostit-o, deci trebuie supravegheată. Avea să se ocupe de acest lucru imediat cum îşi consolida

poziţia la *Harper.* Trebuia să existe ceva cu care să o îndulcească. Cînd intră în încăpere, o văzu pe Jilly stînd în uşa dormitorului, fără să poarte nimic altceva decît o expresie neplăcută pe chip.

– Te descurci, nu? spuse ea pe un ton urît.

El ridică din umeri.

– E o ţară liberă, Jilly. Şi sînt o mulţime de doamne libere, foarte libere.

– Te previn, Jake, nu-mi place să fiu trasă pe sfoară.

Jake se încruntă.

– Terminasem cu ea înainte să te cunosc pe tine, spuse el şi, luînd-o de umeri, o întoarse şi o împinse înapoi în dormitor. Acum trebuie să te îmbraci. Mai am două întîlniri în seara asta şi trebuie să mă duc înapoi la birou.

Îi adună repede articolele delicate de lenjerie, de pe unde erau aruncate pe jos, şi le azvîrli în pat.

– Încă două întîlniri ca asta? întrebă Jilly, rîzînd gutural. O să ajungi o umbră, zise ea şi începu să-şi pună sutienul, sînii ei plini împungînd dantela.

– Una din ele o să fie amuzantă. Mă văd cu Bill McMaster ca să discutăm despre predarea puterii. Pînă acum trebuie să fi aflat ceva de Stephanie. Se pare că n-au putut să ia legătura cu ea, toată ziua, zise el, urmărind cu interes cum îşi punea chiloţii.

– Stephanie...

– Ce-i cu ea?

– Ce-o să se mai întîmple acum?

– Tu să-mi spui.

– Uite, ce e, nu mă lua pe mine aşa, Jake, spuse Jilly, nerăbdătoare. Am şi eu un interes în treaba asta, ai uitat? Îşi trase rochia pe cap. Spectacolul s-a terminat, domnule. Acum, răspunde-mi.

– Tu ai planurile tale în ceea ce o priveşte pe

Stephanie, eu le am pe ale mele.

– Care conţin mult mai mult decît luarea locului ei la *Harper Mining,* nu? spuse Jilly, legîndu-şi, furioasă, cureaua şi luîndu-şi pantofii. Doamne, ce te mai interesează proasta aia. Poate că e frigidă, te-ai gîndit la asta? O să ai nevoie de un aparat de sudură şi de unul de desfăcut conserve, ca să poţi intra.

Jake o luă de braţ, cu fermitate, şi o duse în hol. Nu voia ca ea să vadă cît de mult îl supăra atacul ei împotriva lui Stephanie. La uşă, zăbovi puţin.

– Hai să lămurim un lucru, spuse el, cu răceală. Nu dau socoteală absolut nimănui în legătură cu viaţa mea. Păstrează-ţi gelozia vulgară pentru tine sau nu te mai apropia de mine. Poate că o să te saturi de vorbit aiurea şi de ameninţat, dacă o să te gîndeşti puţin ce s-ar întîmpla în cazul că i-aş spune lui Stephanie că tu ai fost cea care a vîndut-o.

– N-ai îndrăzni! şuieră Jilly, ca un şarpe.

El se gîndi puţin.

– Nu, nu sînt gata să-i spun lui Stephanie ce căţea periculoasă e sora ei. Încă n-am cîştigat, nu complet.

– Te aştepţi să cred asta?

– Nu-ţi dau de ales.

Jilly dădu capul pe spate, sfidătoare.

– Poate că relaţia asta devine prea mică pentru amîndoi.

– Poate. Dar mi se pare că o să mai avem nevoie unul de celălalt, multă vreme de acum încolo. Aşa că hai să ne purtăm civilizat, da?

– Şi după aia?

Jake zîmbi, leneş.

– Ce-ai zice de o luptă pe viaţă şi pe moarte?

– Bine măcar că am fost prevenită.

Pe nesimţite, starea de spirit a lui Jake se schimbă.

– Ceea ce tu n-ai făcut pentru Greg Marsden, înainte să-l împuşti.

– Greg? Dă-mi voie să-ţi spun ceva, zise Jilly, al cărei chip se schimonosi de ură. Era un animal! A meritat să moară! Nu l-ai cunoscut. Altfel, ţi-ai da seama că am făcut un serviciu lumii întregi.

Jake nu spuse nimic, cîteva clipe, după care zise, cu uşurinţă:

– Şi lui Stephanie Harper i-ai făcut un serviciu, se pare că la asta nu te-ai gîndit.

– Stephanie? A fost la fel de vinovată ca şi mine de moartea lui. Dacă nu s-ar fi dat drept Tara Welles – celebrul manechin – şi nu mi l-ar fi luat, nu s-ar fi întîmplat nimic.

– Oare, spuse Jake, ochii lui fiind acum întunecaţi. Cine poate şti?

Cu siguranţă nu tu, tîrfă ucigaşă, nu tu, îşi zise el.

Unele lucruri sînt prea greu de îndurat, îşi spuse Rina. Cîte unul, da. Dar mai multe, în acelaşi timp... Cu inima îndurerată, îl privi pe Bill cum se plimba ca un leu în cuşcă, între salon şi uşa de la intrare. Cît avea să mai reziste, oare? Ea îşi luă, pentru a suta oară, lucrul pe care-l broda şi încercă să se concentreze asupra lui.

Măcar dacă n-ar fi venit toate deodată. Ar fi fost destul de rău dacă Bill nu ar fi avut de suportat decît izbînda lui Jake Sanders, în a o înlătura pe Stephanie. Aceasta fusese mai mult decît o fiică pentru Bill, din momentul în care, fiind un tînăr prospector, se alăturase lui Max Harper şi devenise o parte din echipa care ridi-

case imperiul *Harper.* De-a lungul acelor ani, Stephanie se transformase, ajungînd, din fetiţa pe care o iubea, o prietenă şi o colegă. Rina nu fusese niciodată geloasă pe apropierea lor, căci îi iubea pe amîndoi. Şi, cum nu putuse să-i ofere niciodată o fiică lui Bill, era bucuroasă că Max Harper o făcuse. Chiar şi atunci cînd trăia Max, Bill îi acordase atenţie fetiţei fără mamă, cumpărîndu-i lucruri frumoase, învăţînd-o să meargă pe bicicletă, luînd-o la plimbare. După moartea lui Max, amîndoi avuseseră sarcina înspăimîntătoare de a conduce corporaţia *Harper,* fără el. Reuşiseră să intre în încălţările uriaşe ale celui care nu mai era şi să ţină lucrurile pe picioare. Bill nu avea să-şi ierte niciodată că nu izbutise să le apere pe Stephanie şi moştenirea ei. Dacă ar fi fost japonez, probabil că şi-ar fi făcut harakiri pînă acum, îşi spuse Rina, atît de mult suferă.

Apoi, colac peste pupăză, îşi mai făcea griji şi pentru Stephanie, ceea ce era o prostie, îşi spuse ea, înfigînd acul, furioasă, în faţa de masă pe care o broda. Toată lumea ştia cît de dificil se comunica la acele latitudini tropicale – o mie de insule unde, în loc de telefoane, erau cutii de cacao şi nişte firişoare. Steph era în regulă. Doar că Bill îşi făcea prea multe griji, ca de obicei.

Amîndoi tresăriră cînd sună telefonul. Bill se şi repezi să răspundă:

– Dennis? Bună, băiete. Ai vreo veste?

Rina îi auzi vocea lui Dennis, în receptor. După felul cum Bill lăsă umerii în jos, îşi dădu seama că Dennis nu avea nici o noutate.

– Bine, deci ţinem legătura, da? Mulţumesc.

Bill puse receptorul în furcă şi veni în salon.

– Nimic, spuse el, întunecat la faţă.

– Cum adică, nimic?

– Încă nu s-a stabilit legătura cu Orpheus.

– Dar a trecut o zi întreagă.

– Spun că se lucrează, zise el şi rîse, neîncrezător.

– Nu trebuie să tragem concluzii pripite. Probabil că Steph stă liniştită la soare acum, mă rog, nu chiar la ora asta, se corectă ea, cu un glas stins, dar înţelegi ce vreau să spun.

Bill îşi frecă fruntea plină de cute.

– O cunosc mai bine ca oricine, chiar mai bine ca Dan. S-ar fi dat peste cap ca să ajungă la un telefon, azi-dimineaţă. Sînt telefoane pe toate insulele alea afurisite. De ce n-a sunat?

– Bill, exagerezi. Avem şi alte lucruri la care să ne gîndim. Am impresia că eşti mai îngrijorat în privinţa lui Stephanie decît pentru propriul tău fiu.

O umbră de durere apăru pe chipul lui Bill.

– Nu mă lua aşa, Rina. De ce crezi că stau treaz, pînă la ora asta? Ţi-am spus că cinau împreună.

– Ce o să-i spui cînd o să vină?

Exact în timp ce vorbea ea, zgomotul maşinii lui Tom care intra pe alee, se auzi foarte clar în liniştea serii. Aşteptară încordaţi pînă auziră cheia în broască şi îl văzură intrînd în casă.

– Ce-i asta, un comitet de primire?

– Eram îngrijoraţi în privinţa ta, dragul meu.

– Mamă, am douăzeci şi şapte de ani! Am voie să ies singur!

– Ai fost cu Sarah? îl întrebă Bill, brusc.

– Da, dar nu văd ce legătură are asta cu voi.

– Are o foarte mare legătură, Tom, te rog să mă crezi. Tatăl tău şi cu mine am sperat că te-am făcut să înţelegi.

– Ce anume?

– Nu e potrivită pentru tine.

Tom îşi încleştă maxilarul.

– Nu credeţi că asta ar trebui să decid eu?

– Numai pentru că e prima fată pe care ai cunoscut-o de cînd te-ai întors în Australia...

– Mamă, nu ăsta e motivul. E o fată minunată, pot să stau de vorbă cu ea, ne simţim foarte bine împreună şi ne-am apropiat unul de celălalt. Nu-i scăpă privirea tulburată pe care şi-o aruncară Rina şi Bill. Hei, ce înseamnă asta?

– Tom... nu-mi place că trebuie să te întreb... dar e important, spuse Rina, împreunîndu-şi mîinile în poală. Te-ai... culcat cu ea?

Tom se înroşi ca focul şi se luptă cu propriile emoţii.

– Nu că ar fi treaba voastră, spuse el, printre dinţi, dar n-am făcut-o. Încă.

– Foarte bine! izbucni Bill. Nici să n-o faci!

– Tată, nu poţi să-mi spui ce să fac şi ce nu. Nu fără motiv, zise Tom, devenind din ce în ce mai furios. Şi, din moment ce motivul vostru pare să fie această prejudecată jalnică, cum că Sarah ar fi fiica şefei, zău, nu pot decît s-o ignor!

– Îţi spun că trebuie să încetezi!

– Iar eu îţi spun că nici nu mă gîndesc! zise Tom, făcînd un efort să se stăpînească. Nu e cel mai bun mod de a da o veste... dar cred că o iubesc pe Sarah. Nu-i nici o grabă, dar am de gînd să-i cer mîna cînd o să consider că o să fie momentul potrivit, precizează el, privindu-şi părinţii, care rămăseseră şocaţi. Puteţi să fiţi de acord sau nu. Dar, indiferent ce veţi face, n-o să-mi schimb hotărîrea!

Zguduiţi, Bill şi Rina priviră în urma lui. Apoi Bill scoase un strigăt înăbuşit şi se prăbuşi pe un fotoliu.

– Nu-i nimic, nu-i nimic, protestă el, cînd Rina se

repezi să-i sară în ajutor. E doar durerea aia afurisită din piept.

Rina se uită, cu teamă, la chipul lui golit de sînge şi la buzele vineţii, care abia se mişcau.

– Bill, ce-o să facem?

– Ce putem să facem?

– Să le spunem.

– Cum? Cum poţi să-i spui cuiva... aşa ceva? Cum Rina, cum?

Capitolul 21

Zorii zilei răsăriră deasupra casei de la Eden, aducînd umezeală şi răcoare. Valuri mari şi cenuşii se spărgeau, cu furie, de ţărm şi apoi se retrăgeau, mugind pentru un alt atac. Ceaţa învăluia toţi pomii şi toate florile, prevenindu-le că vara era pe sfîrşite şi că anotimpul rece se apropia. Foarte sus, deasupra casei, ţipătul trist al papagalului polinezian sfîşia aerul.

În salon, Sarah se trezi, speriată, după ce aţipise puţin. Gîtul şi spatele o dureau, iar piciorul îi amorţise din cauza poziţiei în care stătuse, pe jumătate întinsă, pe jumătate în capul oaselor, într-unul din fotolii. Privirea îi căzu asupra tăvii cu pahare de bere şi cu resturile de sandvişuri, care mai rămăseseră după veghea din noaptea trecută. Tare ar fi vrut să se întindă şi să se dezmorţească, dar se temea să nu-l deranjeze pe Dennis.

– Sass?

– Da.

– Te-ai trezit?

Sarah se ridică cu greu, încercînd să nu geamă.

– Acum, da, spuse ea.

Dennis stătea la fel de incomod pe un fotoliu în faţa

ei, cu mîinile şi picioarele în unghiuri ciudate, ca o păpuşă aruncată la gunoi. Duse încet mîna la faţă şi simţi, dezgustat, barba care-i crescuse.

– N-au sunat? întrebă el şi Sarah scutură din cap.

– Te-aş fi trezit.

Dennis se întinse şi se ridică.

– Mai bine ne-am fi dus în pat, spuse el.

– N-aş fi putut.

– Ba eu aş vrea s-o fi făcut, zise el, căscînd.

– Am încercat să te conving să te duci. Am zis că nu era nevoie să stăm amîndoi. Dar te-ai încăpăţînat.

– Ei bine, sora mea mai mare, dacă tot eşti şefă, ce facem acum?

Se simţise o notă de rugăminte în cuvintele lui. E speriat, îşi spuse Sarah, iar eu, la fel. Habar n-am ce să facem. Ah, mamă, unde eşti?

Cînd legătura se întrerupsese brusc, în timp ce Dennis vorbea cu Stephanie, cu o zi în urmă, nu avuseseră de ce să se îngrijoreze. Se ştia că acest lucru se întîmpla adesea, la acele latitudini. „Ghinionul nostru să ţinem cea mai importantă şedinţă de consiliu, în timpul unei furtuni electrice pe Orpheus", spusese Dennis. Toată ziua aşteptaseră ca Stephanie să sune, fiind convinşi că aceasta avea să stabilească legătura cu ei, imediat ce ajungea la un telefon.

– Ştia doar cît de important e, spusese Bill. În afară de faptul că ne-a lăsat aşa, probabil că înnebuneşte, neştiind cum s-a terminat şedinţa.

Pe măsură ce trecea timpul, faptul că Stephanie nu dădea telefon devenea din ce în ce mai uluitor. Toate eforturile lor de a lua legătura cu satul de vacanţă, de pe Orpheus, se loviseră de asigurarea că încă tot nu se putea vorbi cu insula şi că „se lucra la remedierea defecţiunii".

– Dar n-avem nici un motiv să credem că toate telefoanele de pe celelalte insule sînt defecte, spusese Bill. Steph s-ar fi dus la unul din ele chiar şi înot!

În urma verificărilor făcute, descoperiră că Bill avusese dreptate. Numai Orpheus era izolată de restul lumii, iar toate celelalte insule din preajmă aveau linii internaţionale.

Groaza îi cuprindea pe nesimţite, nici unul din ei nu voise să fie primul care să recunoască acest lucru. După douăsprezece ore de cînd Dennis îi auzise ultimele cuvinte, întrerupte, ale lui Stephanie, teama nu mai putu fi mascată. Pentru prima oară, Dennis fu iertat pentru nestăpînirea sa, cînd rupsese tăcerea, anunţînd:

– Ei bine, eu cred că s-a întîmplat ceva! Dacă nu reuşim să vorbim cu Orpheus, în noaptea asta, plec într-acolo mîine dimineaţă.

Nici Dennis, nici Sarah nu putuseră să se ducă în pat, la culcare. Acasă la el, în Sydney, nici Bill nu dormise, dar, după un ultim telefon, hotărîră să nu se mai sune reciproc, pentru a lăsa firele libere în caz că avea să vină apelul mult sperat. Dar stătură, oră de oră, lîngă aparatul mut, muţi ei înşişi, căci nimic nu mai era de spus. Agitat, Matey venise mereu, aducîndu-le gustări, majoritatea rămînînd neatinse. În cele din urmă, dormiseră, dar prost. Lui Sarah, care se trezise şi aţipise la loc, visînd tot felul de lucruri care mai de care mai tulburătoare, i se păruse că nu avea să se mai facă niciodată dimineaţă.

– Bine, deci, ce facem?

Sarah se uită la el, nervoasă.

– Acelaşi lucru ca ieri, cel puţin deocamdată. Vedem dacă se poate lua legătura cu Orpheus şi apoi luăm o hotărîre.

– Şi dacă nu se poate lua legătura?

– Atunci, o să facem ce ai spus tu ieri: o să luăm avionul şi o să ne ducem acolo.

– Să aflăm personal ce se petrece, zise Dennis, încuviinţînd din cap, după care se uită la ceas. Nu e prea devreme să sunăm la aeroport să întrebăm la ce oră e un avion într-acolo. Cît crezi că o să facem?

– Doamne, habar n-am. Depinde dacă e un avion direct pînă la Townsville, spuse ea şi inima i se strînse.

Deodată, i se făcu groază de acea călătorie.

– Apoi va trebui să ajungem pe insulă cu hidroavionul, spuse Dennis.

– Nu te arăta aşa de încîntat, s-ar putea să nu fie nevoie să plecăm, îl întrerupse ea, cu fermitate. Ah, Dennis, de ce ai încurajat-o să se ducă acolo? Dacă n-ai fi făcut-o, nu s-ar fi întîmplat nimic din toate astea.

– Am încurajat-o să se ducă, aşa cum zici tu, pentru că voia să încerce să-şi salveze căsnicia, izbucni el. Poate că nu eşti de acord cu sfatul pe care i l-am dat, dar tu unde erai cînd mama avea necazuri? Erai prea vrăjită de băiatul cu ochi albaştri!

– Ei bine, da, s-a întîmplat să fiu plecată în seara aia! Dar asta nu înseamnă că am părăsit-o pe mama. Şi ce ai cu Tom? N-a făcut absolut nimic.

– Ba a făcut, spuse Dennis, şi dacă n-ai fi atît de îndrăgostită, ţi-ai da seama ce urmăreşte.

– Şi ce urmăreşte, mă rog?

– Păi, pentru început, vrea să-i cîştige încrederea mamei, cu vorbăria lui americană şi cu diplomele lui – ce nevoie e să te duci la şcoală ca să înveţi să faci afaceri? Dar mama e slabă, uneori. Atunci, pînă unde poţi să mergi? Începe cu fiica şefei, care se întîmplă să fie şi una din cele mai bogate fete din Australia. Şi ea e slabă. Eu sînt singurul din familia asta care-şi dă seama ce intenţii are el.

– Ai terminat? spuse Sarah, care era foarte albă la faţă, dar pe gît începuse să-i apară o roşeaţă provocată de furie. Întotdeauna am ştiut că eşti un prost, Dennis, dar nu mi-am închipuit niciodată că ai putea fi şi rău. Numai pentru că Tom a muncit şi a învăţat, cînd tu ai fost prea leneş ca să citeşti o carte, pentru că preferai să ieşi cu băieţii şi să vă prostiţi încercînd să vă daţi bărbaţi, el a ajuns undeva şi tu nu. Eşti invidios! strigă ea şi izbucni în plîns.

Dennis sări imediat în picioare şi se duse lîngă fotoliul ei.

– Nu plînge, Sass, n-am vrut să te supăr, zise el, luînd-o după umeri şi alinînd-o pînă cînd suspinele se mai potoliră, după care adăugă nesigur: Nu mi-am închipuit că poţi să ţii atît de mult la el.

– Dar ţin, ţin, strigă ea şi lacrimile ţişniră din nou. Problema e că... îl iubesc, Dennis. Şi nu ştiu dacă şi el mă iubeşte sau dacă vrea să mă mai vadă vreodată; aseară ne-am certat, a fost groaznic. Din cauza ta. Şi acum, noi doi ne certăm din cauza lui, nu suport!

– Şşş, Sassie, şşş, spuse Dennis, liniştind-o încetul cu încetul şi încercînd să găsească lucruri utile de spus. Deodată, îşi dădu seama că rolurile se inversaseră, toată viaţa el fusese cel care dăduse fuga la Sarah cu necazurile lui şi ea i le rezolvase. Fusese o a doua mamă pentru el, mai ales cînd Stephanie era plecată cu afaceri. Acum, el trebuia să fie cel care dădea sfaturi. Ce putea să spună?

– O să fie în regulă, nu-ţi face griji. Tom nu-i prost, n-o să se lase înfrînt de o mică ceartă.

Sarah înălţă capul.

– Eşti sigur? întrebă ea, îndoielnic, şi chiar în clipa aceea sună telefonul.

Timp de o secundă, se priviră paralizaţi de sunetul

acela puternic. Apoi Sarah ridică repede receptorul.

– Da? Da, Sarah Harper la telefon. Da.

Ascultă cîtva timp, pălind îngrozitor. În cele din urmă, închise şi se întoarse spre Dennis.

– Mama a părăsit Orpheus, ieri dimineaţă, pentru a se duce pe insula cea mai apropiată să dea telefon. Ea şi Dan au luat o barcă de viteză. Nu s-au mai întors.

Soarele dimineţii îşi revărsa lumina în mica bucătărie a apartamentului luxos de pe Eizabeth Bay. Dar lui Phillip i se părea că era o răceală în atmosferă. Toamna era aproape. Îşi făcu de lucru pregătindu-i micul dejun lui Jilly: suc de portocale proaspăt, cafea tare şi cornuri pe care el le luase de la cea mai bună brutărie franţuzească din Sydney. Totul trebuia să fie exact aşa, altfel risca să o supere pe Jilly, chiar înainte ca ziua să înceapă bine.

Era aproape gata. Luă un şervet curat din sertar şi îl puse lîngă farfurie. În acest timp, ea apăru în uşă, încă somnoroasă şi întinzîndu-se ca o pisică. Phillip prefera să o vadă aşa, răvăşită şi nefardată. Asemeni multor bărbaţi, nu prea îi plăcea să iasă cu o femeie care era perfect îmbrăcată şi machiată cu cea mai mare grijă. De dimineaţă, simţea că este a lui, adevărata Jilly, şi o avea numai pentru sine. Avea impresia că era tot ce-şi dorise sau avea dreptul să ceară.

– Vrei cafea, draga mea?

Ea încuviinţă şi se trînti pe un scaun, luîndu-şi sucul de portocale. O privi cum luă un corn, rupîndu-l întîi, apoi vîrînd în gură, bucăţică cu bucăţică.

– Ce faci azi?

Ea ridică din umeri.

– Mă duc la coafor, la cumpărături, poate o să văd un film. Tu?

– Nimic extrem de palpitant, mă tem. Avem un caz foarte important legat de un contract şi o să discutăm despre asta toată după-amiaza...

Dar ea deja nu-l mai asculta.

– Hai să luăm cina azi la restaurantul acela nou, despre care am citit în ziar.

– Cel indonezian?

– Da.

– Dar ţie nu-ţi place mîncarea indoneziană, Jilly.

– De cînd? întrebă ea, ridicîndu-şi privirea furioasă.

– De cînd am gustat-o, acum vreo lună, spuse Phillip, cu blîndeţe.

– Of, Phillip, uneori eşti aşa de prost! Locul era de vină, nu mîncarea, pur şi simplu nu-mi plăcea decorul acela maro şi purpuriu, mîncarea nu avea nimic.

Phillip îşi aminti foarte bine de o altă variantă a lucrurilor, dar prudenţa îl făcu să tacă.

– Phillip? Doar nu eşti supărat, nu?

– Nu, draga mea, bineînţeles că nu.

– Credeam că eşti... ştii... după ce s-a întîmplat aseară.

Aseară! Phillip zîmbi, cu tristeţe. Poate că era şi de aşteptat. Un bărbat care stă fără femeie, timp de şapte ani, e normal să fie... care e cuvîntul politicos? Ruginit? Neuns? Se aşteptase să se întîmple aşa ceva, mai ales la vîrsta lui. Dar nu fusese pregătit să descopere că lucrurile nu se îmbunătăţeau deloc. În nici un caz nu era bătrîn. Îşi iubea soţia, poate chiar prea mult. Şi ea îl iubea. Se simţea umilit cînd se gîndea de cîte ori o dezamăgise în noua lor viaţă. Dar ea părea să-l ierte. Îl

iubea.

Jilly vîrî în gură şi ultima bucăţică de corn şi se şterse pe mîini cu şervetul. Doamne, cît îl urăsc, îşi spuse ea, cu furie, cum pot să mai suport aşa ceva? După Jake, să fiu nevoită să mă joc cu scula moale şi bătrînă a lui Phillip, să încerc să i-o fac să se ridice, e ca şi cum ai încerca să obţii o erecţie de la o floare. O să trăiesc eu în sînul lui Adam, dar o să plătesc cu vîrf şi îndesat pentru asta! Oare ştie vreun bărbat ce dezgustător e pentru o femeie cînd scula nu vrea să i se ridice? Probabil că nu, îşi spuse ea, cu cinism, pentru că nu le-o spune nici o femeie. Sarcina noastră e să-i facem să se simtă cît mai mari şi mai bine după aceea, să-i consolăm pe ei, cînd noi murim de frustrare. Dacă mi-aş fi limitat viaţa sexuală la Phillip, aş fi ajuns la mînăstire!

– Aseară? spuse Phillip, roşind uşor. Mă tem că îţi datorez nişte scuze, draga mea.

– Las-o baltă, spuse ea, cu nepăsare. Eu o să uit.

Imediat cum o să ajung la Jake, se gîndi.

Telefonul sună în hol. Scuzîndu-se, Phillip se duse să răspundă. Sorbindu-şi cafeaua, Jilly începu să-şi facă planurile pentru ziua aceea. Întîi coaforul, apoi clinica de înfrumuseţare, prînzul...

Phillip se întoarse în bucătărie, palid şi tăcut.

– Oh, draga mea, spuse el, încordat. Mă tem că trebuie să te pregăteşti pentru o veste proastă. E vorba de Stephanie. Se pare că a dispărut, ah, Jilly, mi-e groază să mă gîndesc ce o să însemne asta pentru tine...

Capitolul 22

Nu se poate să fie adevărat. Trebuie să fie vreo greşeală la mijloc. Nu se poate. Matey repetă, în sinea lui, cuvintele pe care i le spusese lui Sarah iar şi iar, agăţîndu-se de ele pentru a-şi găsi alinarea într-o lume care se întorsese, deodată, cu susul în jos. Umplu tava cu ceşti de cafea, cutii de bere şi sandvişuri, mîncate pe jumătate, care se aflau împrăştiate prin salon – mărturii ale nopţii în care Sarah şi Dennis aşteptaseră să primească vreo veste. Încăperea i se păru ca o morgă. Se duse la fereastră, trase draperiile grele de catifea şi deschise uşa-fereastră care dădea spre grădină. Soarele era sus pe cer şi aerul era cald, promiţînd o zi plăcută de sfîrşit de vară. Matey se plimbă prin cameră, îndreptînd scaune, umflînd perne şi făcînd ordine. Trebuie să aduc nişte flori să înviorez atmosfera, îşi spuse el, cu gîndul aiurea, trandafirii ar fi cei mai potriviţi...

Luă tava şi se îndreptă spre bucătărie. În dreptul aragazului, cu un ochi la tigaia plină de costiţă, menajera bătea ouă.

– Nu-i nevoie de aşa ceva, doamnă Baxter, spuse Matey, posomorît.

– De ce anume nu-i nevoie?

– De ouă. De micul dejun. De nimic, spuse el, dezarticulat. Nu vor să mănînce. Domnişoara Stephanie a dispărut!

– Cum, pe insula aceea? întrebă doamna Baxter, înmărmurită, furculiţa atîrnîndu-i, absurd, în mînă.

– Pe ea... lîngă ea... ce mai contează? Pleacă azi într-acolo, ca să afle ce s-a întîmplat.

– Îngrozitor! exclamă femeia şi îşi ridică privirea speriată spre Matey. Ah, domnule Godfrey, doar nu crezi...

– Nu, spuse el, tare. Nu poate fi adevărat. Trebuie să fie o greşeală la mijloc. Nu se poate.

Cînd noaptea de aşteptare şi groază fusese întreruptă de telefonul lui Sarah, care le dădu vestea cea proastă, Rina nici nu voise să se gîndească la impactul pe care avea să-l aibă asupra lui Bill. Dar el intrase în acţiune cu energia unuia care avea jumătate din vîrsta lui. În sfîrşit, aveau o informaţie, ceva de unde să pornească, în loc să stea paralizaţi de incertitudini. Făcînd planuri, dînd ordine, preluînd controlul, era, dintr-o dată, vechiul Bill McMaster, prinzînd viaţă în momentele de criză, aşa cum făcuse de atîtea ori înainte.

Unul din primii oameni pe care-i contactase fusese pilotul companiei, căruia îi spusese, pe scurt, să pregătească avionul particular pentru a decola imediat cu destinaţia Townsville. Doi pasageri.

– Ai permisiunea, Bob, iar toate cheltuielile ţi se achită în avans. Numai să-i duci acolo, contez pe tine. Bine, asta e, îi zise el, apoi, Rinei. Or să fie pe drum înainte ca Sanders să afle ceva. Ticălosul o să poată să

urle cît o vrea pe tema extravaganţei, după aia.

– Bill, poate că-l judeci greşit... nu pot să cred...

– Nu-l cunoşti, Rina, o întrerupse el, categoric. Nu l-ai auzit vorbind la şedinţa de consiliu. Oricum, e vorba de un englez. Toţi sînt răi!

Rina oftă.

– Eh, un lucru e sigur, nu că aş fi vrut să se întîmple aşa ceva, dar ne oferă puţin timp de respirat.

– Timp de respirat? Nu pricep.

– Sarah pleacă astăzi, nu? zise ea, gîndindu-se cu totul la altceva decît la Tom.

– Da. N-o să existe ocazia să...

– Să se întîmple nimic, spuse Rina, încruntîndu-se. Şi, pînă se întoarce ea, am face bine să găsim nişte idei mai bune decît pînă acum...

– Cum, iarăşi la Townsville? întrebă controlorul de trafic aerian. Abia te-ai întors. Probabil că-ţi place tare mult acolo.

– Afaceri, nu plăcere, spuse Bob.

Fiind de mulţi ani pilotul principal al companiei, ajunsese să simtă o adevărată afecţiune pentru Stephanie şi fusese şocat cînd aflase vestea dispariţiei acesteia.

– Ai un plan de zbor?

– Poftim. Cît durează să-l treci prin computer?

– Greu de spus, zise controlorul uitîndu-se la ecranul computerului ca într-un glob de cristal.

– Haide, trebuie să ai o idee, îl îmboldi Bob.

– Ce să fac, dacă-ţi alegi o oră de vîrf? Sînt înghesuiţi ca într-un sandviş acolo, sus.

– E o urgenţă, spuse Bob, furios.

– Aşa zic toţi.

– Dă-mi o oră!

– Uite ce e, du-te şi unge-ţi sfîrcurile, rază de soare, o să te anunţ eu.

Clocotind de furie, Bob ieşi şi se îndreptă spre hangarul unde era ţinut avionul. Ca întotdeauna, simţi cum îi creşte inima cînd văzu acel *Lear* puternic, sclipind sub razele soarelui în culorile companiei: albastru, alb şi auriu.

Mecanicul îi dădea jos capacul motorului şi făcea verificările de rigoare. Bob îl salută scurt şi se duse la telefonul de pe perete, formînd numărul lui *Harper Mining.*

– Bill? Sînt, Bob. Mă aflu la aeroport.

– Şi?

– Păi, avionul e cît se poate de pregătit pentru zbor, mai trebuie să i se facă doar cîteva verificări...

– Atunci, care-i problema?

– Nici o problemă. O mică întîrziere. Controlorul de trafic e încăpăţînat ca întotdeauna.

– Dă-i una în bot!

– O să-i dau. Dar ar fi bine să le spui copiilor să nu gonească prea tare pînă aici; fiindcă n-o să plecăm mai devreme de două ore.

Pentru Dennis şi Sarah, dificultatea cu care se puneau lucrurile în mişcare, după noaptea de nelinişte şi disperare, era un motiv de încordare aproape insuportabilă. Printr-o înţelegere tacită, evitară să se mai certe. Dennis fusese şocat cînd văzuse cît de repede cedase

Sarah – care, în mod normal, era calmă şi rezervată – cînd el îl atacase pe Tom, iar teama ei crescîndă o făcuse să vrea să se agaţe de el, în loc să-l îndepărteze. Dar tensiunea în care se aflau amîndoi le întinseseră nervii la maximum şi comunicau numai prin fraze scurte, fragmentate şi banale.

Cînd aflase vestea, Bill îşi asumase aproape în mod automat sarcina de a le organiza călătoria, de a-i informa pe toţi cei care trebuiau să ştie de dispariţia lui Stephanie şi de a lua tot felul de hotărîri, atît importante, cît şi mai puţin importante. Amîndoi copiii erau bucuroşi din acest punct de vedere, căci nici unul nu dorea acea povară, iar Bill rezolva lucrurile oricum mai repede şi mai bine. Dar acest lucru îi făcu să nu aibă ce face. Totuşi, nu se puteau relaxa, citind o carte sau uitîndu-se la televizor. Lui Sarah i se păru că era întruchiparea nefericirii.

În cele din urmă, Dennis nu mai suportă. După ce dădu un telefon repede, îi spuse că se duce pînă la Sydney să o vadă pe Cassie. Şi să-şi ia la revedere şi să obţină o mult dorită alinare, îşi spuse Sarah, cu nostalgie. Nu îndrăznise să-l sune pe Tom după ultimele cuvinte pe care i le spusese ea, înainte să se despartă. „Şi dacă asta e părerea ta despre fratele meu, nu te mai osteni să te apropii de mine, Tom McMaster!" Sperase, totuşi, că avea să o sune el. De fiecare dată cînd suna telefonul, era şi mai dezamăgită cînd descoperea că nu era el.

Aşa că Dennis va alerga la căldura şi siguranţa braţelor lui Cassie, după care avea să se ducă direct la aeroport.

– Şi eu? întrebă Sarah, simţindu-se asemeni unui copil lăsat pe dinafară. Cum o să ajung la *Mascot?*

– M-am gîndit la asta, spuse Dennis. Te poate duce Matey. În felul ăsta o să aibă şi el o ocupaţie.

Sarah se văzu nevoită să admită că a-i găsi o ocupaţie lui Matey avea să fie o bucurie pentru bătrîn.

– Era foarte neliniştit dimineaţă, zise ea.

– Parcă era cineva altfel? murmură Dennis.

– Bine, du-te la Cassie. Ne vedem la aeroport... la ce oră?

– Bill a zis că Ramsay n-o să primească permisiunea de decolare încă vreo două ore de-acum încolo. Asta înseamnă că o să avem destul timp la dispoziţie. Îţi mulţumesc, Sass.

Se duse şi o sărută pe obraz, frăţeşte, lucru pe care nu-l făcea aproape niciodată. Ochii lui Sarah se umplură de lacrimi.

– Ah, Dennis!

– Eh, să nu ţi se urce la cap acum! o preveni el, retrăgîndu-se grăbit. Probabil că n-o s-o mai fac încă un mileniu de-acum încolo.

După ce îi făcu cu mîna, ieşi repede.

– Să nu-ţi uiţi valiza! îi strigă ea.

– N-o s-o uit, se auzi glasul lui, slab.

Îi auzi motorul maşinii stingîndu-se în depărtare. Punînd capul pe braţul fotoliului, lăsă lacrimile să i se adune în ochi şi renunţă să se mai stăpînească. Printre lacrimi, auzi o maşină gonind spre casă şi oprind cu un scrîşnet de frîne. Ah, dacă Dennis n-ar conduce aşa repede! Probabil că îşi uitase valiza. Se auzi portiera trîntindu-se şi nişte paşi alergînd pe lîngă casă, spre uşa-fereastră care dădea în salon. Sarah se şterse în grabă la ochi.

– Ţi-am spus să nu...

Tom intră în cameră.

– Sarah! exclamă el şi acoperi distanţa dintre ei din doi paşi, îngenunchind lîngă ea. Slavă Domnului că încă n-ai plecat! Tata mi-a spus că aţi plecat la prima oră. Pe urmă, am sunat-o pe Joanna Randall, la *Tara,* ca s-o

întreb de nişte calcule care se fac la jumătatea anului şi ea mi-a spus că tocmai vorbise cu tine. Nu mi-a venit să cred. Am sărit imediat în maşină şi am gonit pînă aici.

– Ah, Tom, chiar mă întrebam de ce nu suni, zise ea cu un glas stins.

– Şi eu mă întrebam cum ai putut să pleci, fără ca măcar să-mi oferi şansa de a-ţi cere scuze.

– Scuze? A fost numai vina mea.

– Ba a mea, o contrazise el. N-ar fi trebuit să-l atac aşa pe Dennis.

– Ei bine, o merită. Dar şi eu am fost atît de groaznică!

– Ai fost nemaipomenită! Eşti fantastică atunci cînd te înfurii.

– Se pare că va trebui s-o fac mai des, dacă are asemenea efect asupra ta, spuse ea, zîmbindu-i printre lacrimi. Oh, Doamne, cît mă bucur că eşti aici!

Îi privi chipul. În ochii lui se citea neliniştea.

– N-am nimic, zău, murmură ea, luîndu-l de mînă. Dar e mai bine acum că eşti aici.

Îşi puse capul pe umărul lui şi el o înconjură cu braţul. Sarah îi simţi parfumul costumului, al trupului. O cuprinse o fericire fragilă. Înălţă capul ca să-l sărute.

În clipa aceea, Matey intră în încăpere.

– Mi s-a părut că aud o maşină! exclamă el, fără să dea atenţie apropierii lor. Aveţi vreo veste, domnule McMaster, aveţi vreo veste?

Tom se ridică, încercînd să nu sară de lîngă Sarah, ca un elev surprins jucîndu-se de-a doctorul şi infirmiera.

– Nimic nou, Matey, spuse el, politicos. Un moment neplăcut, nu?

– Nu e bine, domnule, nu e bine. Dar să nu disperăm. Nici o veste, e o veste bună, am spus eu întotdeauna.

– Ei, continuă să crezi asta.

– O s-o fac. Dar îmi neglijez sarcinile. Să vă aduc ceva, domnule? O cafea? O bere şi cîteva sandvişuri? Poate un prînz uşor, pentru amîndoi, domnişoară Sarah, înainte să vă duc la aeroport?

– Nimic, Matey, îţi mulţumim, zise ea. Ne gîndeam să mergem să ne plimbăm puţin prin grădină, să luăm aer.

Matey îşi ascunse dezamăgirea, cu demnitate, şi se retrase.

– Bietul Matey, spuse Sarah cînd ieşiră pe terasă, a fost ca un suflet rătăcitor astăzi.

– Mai degrabă ca o fantomă dintr-o piesă veche, o fantomă dintre acelea care apar întotdeauna cînd sînt mai puţin aşteptate, spuse Tom, cu tristeţe.

– Sau dorite! adăugă ea, chicotind.

Coborîră apoi de pe terasă şi trecură pe lîngă piscină, străbătînd pajiştea care luneca spre partea împădurită a grădinii. Soarele era sus acum şi fu o plăcere să intre în umbra răcoroasă a copacilor. Merseră împreună pe o potecă, visători, fără să vadă nici trunchiurile înalte ale eucalipţilor, nici auriul salcîmilor australieni, ci hrănindu-şi simţurile cu o frumuseţe care lor li se părea o prelungire naturală a propriilor stări lăuntrice.

Grădina li se oferea ca o succesiune de încăperi secrete, fiecare conducînd, în mod irezistibil, la alta. Din inima înmiresmată a unui pîlc de gardenii şi camelii, poteca ducea spre o boltă de trandafiri, care-şi plecau capetele în căldura aceea puternică. O altă potecă ducea la un luminiş însorit, unde se afla o fîntînă, sursa clipocitului depărtat care răzbătea printre copaci, asemeni unor clopoţei chinezeşti. În cele din urmă, ajunseră în inima misterioasă a grădinii, un adăpost micuţ, alcătuit din hibiscuşi, iasomie roşie şi oleandri care formau, împreună, o căsuţă a florilor. Abia îndrăznind să

respire, se luară de mînă şi intrară.

Înăuntru, era o bancă veche de lemn, unde, pe vremuri, îndrăgostiţii visaseră şi vorbiseră, iar cei mai îndrăzneţi dintre ei se încumetaseră să fure şi un sărut primejdios. Ignorînd-o, se aşezară sub acoperişul de flori, îmbătîndu-se cu parfumul acestora. Sarah avu impresia că avea să-şi iasă din trup şi avea să plutească de atîta fericire. Îl luă de gît pe Tom, trăgîndu-i capul în jos pentru un sărut.

La început, el o sărută ca şi înainte, cu multă blîndeţe şi tandru, doar lipindu-şi buzele de ale ei. Dar acum, pulsul ei se înteţi la atingerea lui şi voia mai mult. Curioasă, ea desfăcu buzele şi limba lui pătrunse înăuntru. Cu teamă la început şi apoi cu o plăcere crescîndă, ea acceptă ceea ce, altădată, considerase a fi o invadare şi învăţă, din răspunsurile lui la sărutări, cum să-l invadeze şi ea.

El îi mîngîie gîtul şi umerii, coborîndu-şi mîinile pînă la mijloc. Atunci, ea îl înconjură cu braţele, simţindu-i conturul spatelui, avînd acel şoc ciudat pe care îl provoacă trupul unui bărbat, acesta părîndu-i-se unei femei extrem de dulce, indiferent cîţi bărbaţi mai atinsese pînă atunci. Simţindu-i mîinile pe trupul său, Tom îşi ţinu răsuflarea şi, apucînd-o de şolduri, o lipi de el. Uimită, Sarah îi simţi sexul tare împungîndu-i burta.

Sfîrcurile i se întăriră şi se umezi între picioare. Era nerăbdător ca el să-i vadă sînii, să-i atingă şi să-i admire. Îi luă mîna şi i-o lipi de sîni. El tresări şi încercă să şi-o retragă, dar nu-l lăsă, făcîndu-l să-şi închidă degetele pe forma lor.

– Eşti sigură? o întrebă el, în şoaptă.

Ea lăsă capul în jos şi încuviinţă. Desprinzîndu-se uşor din îmbrăţişare, el îşi scoase haina şi o puse pe iarbă, după care o luă de mîini şi o trase în jos, aşezînd-o pe ea, iar Sarah îşi puse capul pe umărul lui.

Tom începu să-i mîngîie trupul, trecîndu-şi mîna uşor peste sîni şi burtă, lunecînd spre ridicătura din zona pubiană, dar retrăgîndu-se mereu. Degetele lui îi găsiră sfîrcurile prin rochia de bumbac şi ea scoase un geamăt de plăcere cînd el îi strînse şi îi frecă, mai întîi unul, apoi şi pe celălalt. Tom îi auzi în gîtlej acel prim zgomot sexual de femeie şi masculul din el sări să-i răspundă, sîngele începînd să-i pulseze între picioare. Tremurînd de emoţie, începu să-i descheie năsturaşii rochiei, înjurîndu-se pentru neîndemînare. Dorinţa lui Sarah creştea cu fiecare secundă care-i trebuia lui, ca să-i desfacă rochia pînă la brîu. În cele din urmă, i-o dădu în părţi şi, încet şi cu atenţie, îi lăsă în jos breteaua sutienului, dezvelindu-i sînii.

Sarah simţi aerul cald pe piele şi deschise ochii. Tom stătea sprijinit într-un cot, privind-o cu o concentrare extraordinară şi trasîndu-i cu delicateţe conturul vinişoarelor.

– E atît de frumos, spuse el cu un glas foarte scăzut şi începu să frece sfîrcul, uşor, între degete.

Ea simţi un junghi fierbinte care pornea de la sîni şi ajungea pînă la clitoris şi se cutremură sub forţa acelei senzaţii noi.

– Hai să scoatem asta, şopti el cu o voce îngroşată şi, făcînd-o să se ridice, îi lăsă rochia în jos şi îi desfăcu sutienul. Înalţă şoldurile, îi mai spuse, după ce o întinsese iarăşi pe spate şi îi trase rochia, scoţîndu-i-o de tot, lăsîndu-i bikinii pe ea ca o concesie făcută ultimelor ei momente de ruşine.

Se descălţă repede de pantofi şi ciorapi şi îşi scoase hainele. Ca prin ceaţă, Sarah îi zări trupul bronzat, penisul mărit, după care el se întinse lîngă ea.

Acum îşi îndreptă atenţia asupra părţii de sus a picioarelor ei, mîngîindu-i şi incitîndu-i clitorisul, pînă cînd ea simţi cum se umezeşte. Inima îi era plină de bucurie,

căci niciodată nu se mai simţise atît de plină de viaţă, tînjind după fiecare secundă ce urma, deşi se cufunda în plăcerea celei prezente. În cele din urmă, el începu să respire mai repede, aproape la fel de repede ca ea şi, scoţîndu-şi în grabă pantalonii, se strecură între picioarele ei, pătrunzînd în ea cînd i se deschise ca o floare. În clipa în care întîlni himenul, nu intră în panică ca majoritatea bărbaţilor, ci, pur şi simplu, aşteptă pînă cînd acesta îi permise intrarea, încetul cu încetul. Sarah simţi ruptura ca pe o sfîşiere a ultimului vestigiu al adolescenţei ei nefericite. Durerea nu era nimic, ar fi vrut să rîdă cît putea de tare.

– Te iubesc! strigă ea.

– Şi eu te iubesc, ah, ce mult te iubesc, şopti el, strîngînd-o în braţe, iar trupul i se cutremură cînd ajunse la orgasm.

După aceea, se ţinură în braţe multă vreme, fără să spună nimic. Toate grijile, pe care le lăsaseră deoparte pentru acel scurt interludiu, reveniră – dispariţia lui Stephanie, iminenta lor despărţire – cu tristeţea pe care o simt toate vietăţile după împerechere. Se îmbrăcară în grabă şi separat, ca doi străini care se simt jenaţi să stea goi unul în prezenţa celuilalt. Nici cînd o conduse la aeroport nu găsiră cuvintele potrivite, ci fiecare stătea îndurerat şi se întreba dacă visul din inima grădinii fusese real sau li se păruse astfel doar pentru că şi-o doreau atît de mult.

Capitolul 23

Nu vedea nimic, dar simţea că se află într-o groapă. Era întuneric. Ştia că era captivă acolo şi că avea să moară dacă nu ieşea. Încercă să se mişte, dar nu putu. Mai jos de genunchi, nu avea picioare, ci doar nişte cioturi. Forţîndu-se să se mişte, se tîrî, calculînd distanţa. Un iard, doi iarzi...

O durea tot trupul, dar nu-şi simţea membrele deloc. Totuşi, ştia că înainta. Ajunse în dreptul unei uşi, dincolo de care se întindea un tunel nesfîrşit. Se sili să avanseze: cinci, şase, şapte iarzi; se tîra centimetru cu centimetru. La un moment dat, solul începu să se înalţe şi bezna, care o învăluia, deveni mai puţin adîncă. Sus, sus, nu îndrăzni să te opreşti, îşi zise.

Noaptea din jurul ei se destrăma cu fiecare secundă şi raze de lumină, răzleţe, pătrunseră în tunel. Undeva, acolo sus, era lumină, viaţă, speranţă. Acum era conştientă de mîinile şi genunchii ei, fiecare mişcare era ca şi cum s-ar fi tîrît pe cuţite. Totuşi, continuă să înainteze: trebuie să ies, trebuie să ies. Lumina devenea din ce în ce mai puternică, înconjurînd-o cu căldura ei, atrăgînd-o spre ea. Cu un ultim efort, reuşi să iasă din groapă.

La început, recăpătarea cunoştinţei fu ceva atît de

îngrozitor, încît Stephanie îşi dori să se prăbuşească din nou în întuneric. Durerea era pretutindeni, în cap, în piept, în spate şi în stomac. Gura îi era plină de nisip. Încercă să deschidă ochii, dar nu putu. Intrînd în panică, încercă să se orienteze. Stătea întinsă cu faţa în jos şi, pipăind în jur, descoperi că era pe o fîşie de nisip tare şi ud. Pe plajă... Acum auzi vuietul surd al mării în spatele ei şi valurile care se spărgeau de ţărm, regulat. Am fost aruncată pe ţărm, îşi spuse ea, vag. Aruncată pe ţărm...

Îşi pierdu cunoştinţa din nou sau, pur şi simplu, aşteptă, amorţită. Dar, deodată, vuietul mării îi răsună puternic în urechi şi un val îi udă picioarele. Amintiri de coşmar o asaltară: cum fusese azvîrlită din barca de viteză, cum fusese aruncată încoace şi încolo de valurile uriaşe, ca o păpuşă de cîrpă, cum se dusese la fund şi se chinuise să respire avînd gura şi plămînii pline de apă sărată. Îngrozită, scurmă cu mîinile în nisip, fără să înainteze aproape deloc. Un alt val şi apoi altul, care o udă pînă la brîu. Încercă, disperată, să se tîrască în sus, pe plajă, dar se părea că nu avea nici un pic de forţă în braţe.

Ultimul val îi trecu pînă peste cap, întorcînd-o pe spate. Rămase nemişcată şi neputincioasă ca un copil şi îşi dădu seama că nu mai avea nici un rost să lupte. Bătrînul mării venise să o ia, pînă la urmă. Nu-i era scris să scape. El se juca cu ea, aşa cum se joacă un tigru cu victima lui, înainte să-i dea lovitura de graţie. Ochii şi nasul îi erau pline de sare. Nimeni nu învinge marea.

Dar tu ai făcut-o. Tu ai învins marea. Ai scăpat o dată, îşi spuse ea, cu un acces subit de furie, care fu atît de intens, încît i se păru o binecuvîntare. Da, şi n-o să mă duc înapoi. Mişcîndu-se cu un instinct primitiv de supravieţuire, îşi înfipse călcîiele în nisip şi se împinse

înapoi. Doar cîţiva centimetri. Nu era suficient. Din nou. Repede! Punînd foarte multă energie pentru un rezultat atît de infim, se împinse pe spate, pe plajă, picioarele abia putînd să suporte deplasarea trupului ei inert, asemeni unui animal cu patru picioare care se chinuia să meargă în două. Următorul val o lăsă fără suflare cînd o izbi în piept. Dar capul îi era deasupra apei. Alte cîteva eforturi dureroase şi simţi nisipul fierbinte şi uscat sub ceafă. Cu un ultim efort, ajunse în siguranţă, unde nu o mai puteau atinge valurile.

Extenuată, se întinse pe nisipul fierbinte. Îşi pierdu cunoştinţa din nou, deşi nu îşi dădu seama cît rămăsese astfel. Apoi îşi reveni, simţind iarăşi durerile cumplite din tot trupul. Trebuia să fi trecut ceva timp, căci acum simţea soarele sus, pe cer, o lumină puternică şi albă străpungîndu-i pleoapele şi razele fierbinţi arzîndu-i trupul. Ştia că acolo era foarte expusă. Speriată, încercă să-şi recapete controlul, ca o fiinţă omenească, în loc să se chinuiască doar să supravieţuiască, asemeni unui animal, mut şi orb. Pleoapele şi buzele nu i se dezlipiseră încă. Impunîndu-şi să nu dea atenţie durerii cumplite, deschise gura puţin şi, întorcîndu-se pe o parte, împinse nisipul din gură, puţin cîte puţin, cu limba umflată. Încetul cu încetul, simţi saliva începînd să se formeze şi, imediat cum se strînse, scuipă nisipul cît putu de departe.

Apoi încercă să deschidă ochii. Avu impresia că pleoapele îi fuseseră sudate. Începu să respire repede şi încercă să nu intre în panică, în clipa în care acel reflex simplu nu funcţionă. Duse mîna la faţă, dar degetele nu se mişcară. Disperată, îşi lovi ochiul cu pumnul pe care nu-l putea strînge. Deodată, auzi, de departe, o mustrare blîndă, în mintea ei: „Nu-l freca, asta îţi distruge globul ocular"...

Dan! Unde era? Cum...? Orpheus, telefonul lui Dennis, încercarea de a ajunge pe insula învecinată şi Dan cu ea în barcă, în clipa în care aceasta se făcuse fărîme... frînturi se alăturau, încetul cu încetul, formînd o imagine la care îi era groază să se gîndească. Dacă era şi el pierdut pe undeva, orbit, dacă era pierdut pentru totdeauna, mort în adîncul mării reci şi nepăsătoare... O cuprinse disperarea şi, lăsîndu-se pradă ei, începu să plîngă.

Inspectorului Jennings nu îi făcea nici o plăcere faptul că trebuia să o ia iarăşi la întrebări pe Jilly Stewart. Nu-i plăcea să-l domine cineva, ceea ce ea făcea, cu siguranţă – şi cu atît mai rău era să întîlnească o femeie mai deşteaptă ca el. Nervos, îşi muşcă buza de sus, în timp ce Adams conducea maşina poliţiei spre Elizabeth Bay. Avea un presentiment neplăcut că acea femeie afurisită o să facă parte din viaţa lui, mai mult decît avea să-i placă lui. Aşa se întîmplă adesea. Cum auzea de cineva acum, în clipa următoare era primul pe lista lui neagră, făcîndu-l să se roage să iasă mai repede la pensie.

La volan, Adams îşi privea şeful, pe furiş, ori de cîte ori îşi permitea să-şi ia ochii de la drum. Bătrînul îşi găsise naşul cu Jilly Stewart. Se înfuriase pe ea prima oară şi avusese şi de ce. *Tampoane igienice folosite!* Pe chipul lui Adams apăru expresia pe care poliţiştii o arborau atunci cînd rîdeau în sinea lor. Dumnezeule, şi-ar fi dat salariul pe un an, numai să mai vadă o dată expresia de pe chipul lui Jennings în clipa cînd ea spu-

sese acest lucru. Povestise incidentul de atîtea ori la serviciu, încît colegii amenințaseră că-l vor pune să apară în spectacolul de Crăciun. Da, era o femeie extraordinară. Abia aştepta să o revadă.

Jennings îi aruncă o privire furioasă, de parcă i-ar fi ghicit gîndurile.

– Sergent!

– Da, domnule!

– Ai mandatul?

– Da.

– Nu cred că o să avem nevoie de el. Doar o să aruncăm o privire prin jur, să vedem cum stau lucrurile.

– Păi, doar n-o să aibă exploziv din plastic, în frigider, pe care să scrie: *Pentru distrugerea bărcilor rapide,* nu?

– Hai să nu facem pe deştepții, sergent.

– Îmi cer scuze, domnule.

– Un mandat înseamnă, spuse Jennings, cu emfază, că, dacă vrem să ne uităm într-un loc, putem s-o facem.

– Aşa e, domnule, spuse Adams şi, după o pauză, adăugă: De fapt, ce căutăm?

Jennings oftă.

– Uneori, mă aduci în pragul disperării, Adams, spuse el. Răspunsul este... orice. Nimic. Ceva.

– Bine, dar deocamdată nici măcar nu ştim dacă este vorba de un act criminal.

– Nu ştim, ai dreptate. Dar hai să ne gîndim aşa. Doamna Stephanie Marshall călăreşte în parc. Cineva încearcă să o împuşte. Scapă. Aceeaşi doamnă Marshall se află pe o ambarcațiune rapidă. Dispare. Eh, ce-ar zice mătuşica ta de chestia asta, băiete? Prea multe coincidențe.

– Poate că sîntem noi prea bănuitori.

– Pentru asta sîntem plătiți, spuse Jennings, pe un

ton agreabil. Face parte din echipament, eu nu mi-l las niciodată pe al meu acasă. Şi acelaşi lucru îl face orice poliţist care lucrează cu mine! adăugă el, aruncîndu-i o privire plină de subînţeles.

Cînd ajunseră, parcară maşina, trecură pe lîngă paznicul de la intrare şi urcară cu liftul pînă la apartamentul soţilor Stewart. Jilly deschise, dar chipul i se întunecă, imediat.

– Doamna Stewart?

– Lasă prostiile astea, ştii foarte bine cine sînt.

– Am dori să intrăm puţin, dacă se poate.

– Pentru ce naiba?

– Am vrea să-ţi punem cîteva întrebări.

– Duceţi-vă dracului! exclamă ea, plină de mînie. Cum îndrăzniţi să mă hărţuiţi aşa? Soţul meu e avocat!

– Doamnă Stewart, zise Jennings, iar Adams îşi dădu seama, după felul în care vorbea, că-i plăcea totul enorm. Ştim foarte bine că soţul dumitale e avocat. El ar fi primul care ţi-ar spune că avem dreptul să interogăm pe oricine... şi să-i arestăm pe cei care încearcă să-i împiedice pe ofiţerii de poliţie să conducă investigaţia.

Ameninţarea plutea în aer. Ea trase lanţul încet şi deschise uşa.

– În salon, spuse iritată.

– Investigăm dispariţia lui Stephanie Harper, doamnă Stewart, începu Jennings, imediat cum intrară. Eşti pregătită să ne spui tot ce ai făcut în cursul săptămînii trecute?

– Bineînţeles. Am fost aici tot timpul.

– Mă tem că e nevoie de mai multe amănunte. Se începem cu ziua de luni. Ce...

– Nu sînt obligată să suport aşa ceva! exclamă Jilly, înroşindu-se, iar în ochi îi apăru un licăr de răutate. Abia am aflat de accident...

– Accident?

– Mă rog, cum îi spuneţi! Şi n-am avut nici o legătură cu asta. Absolut nici o legătură!

– Doamnă Stewart, spuse Jennings vorbind cu foarte multă răbdare, de parcă i s-ar fi adresat unei persoane retardate. Ai ispăşit o condamnare de şapte ani – corectează-mă dacă greşesc cumva – pentru faptul că ai participat la o crimă violentă comisă asupra lui Stephanie Harper şi pentru împuşcarea soţului ei, Greg Marsden. Nu-i nevoie de prea multă imaginaţie ca să faci o listă cu motivele pentru care ai vrea să o îndepărtezi pe doamna respectivă. Şi nu poţi pretinde că eşti la fel de nevinovată precum Albă ca Zăpada, cînd e vorba de cei care-ţi taie calea.

– N-am făcut-o eu! strigă Jilly. Ticălosule! Ai ce ai cu mine! O să-l sun pe soţul meu!

– Foarte bine, spuse Jennings. El o să ne susţină. Îi făcu semn lui Adams. Aruncă o privire, sergent.

– Am înţeles, domnule, zise el şi dispăru imediat.

Jilly îi întinse receptorul, triumfătoare, lui Jennings.

– Vrea să stea de vorbă cu dumneata.

– Domnule inspector Jennings, spuse Phillip cu vocea lui plăcută, formulaţi vreo acuzaţie oficială împotriva soţiei mele?

– Nu se pune aşa problema, domnule.

– Foarte bine, pentru că n-o să ţină.

– Încă n-am ajuns în faza de a formula acuzaţii, domnule Stewart. Doar...

– Domnule inspector, dacă nu cumva s-a schimbat legea, de cînd am terminat eu facultatea, nici măcar nu ştiţi dacă e vorba de o crimă sau nu.

– Încă, spuse Jennings. Iar dosarul doamnei Stewart...

– Nu are nici o importanţă, din moment ce are un alibi perfect pentru toată săptămîna trecută.

– Alibi? întrebă Jennings cu un glas stins.

– Pe care îl putem corobora în amănunt, oricînd doreşti.

Jennings bătu în retragere.

– Păi, domnule, noi voiam doar să...

– Încă ceva, domnule inspector. Ziariştii sînt foarte interesaţi de orice i se întîmplă lui Stephanie Harper şi celor din jurul ei. Mă tem că o să aveţi numai neplăceri din partea lor, dacă o să le ajungă la urechi că i-aţi hărţuit sora, fără să aveţi nimic concret.

Nu era nimic de găsit în acel apartament, se gîndi Adams. Era curat ca lacrima. Parcă nu locuia nimeni acolo. Aruncă o privire în baie şi în dormitor şi consideră că-şi făcuse datoria. Tocmai răsfoia un număr al revistei *Vogue* cînd îl auzi pe inspector chemîndu-l.

– V-a spus ceva interesant, domnule? întrebă el cînd se îndreptau spre maşină.

– Nu cine ştie ce, spuse Jennings, nepăsător.

– E o tipă nemaipomenită, spuse Adams, neputîndu-şi ascunde admiraţia.

– Nici măcar să nu te gîndeşti, îi spuse bătrînul, cu severitate. Te-ar stoarce ca pe un tub de pastă de dinţi şi pe urmă te-ar arunca la gunoi.

Sigur, nu-i pentru tine, boşorogule, îşi spuse Adams. Dar dacă aş prinde-o pe o străduţă, într-o noapte întunecată, am vedea care din noi ar ieşi în viaţă!

Directoarea satului de vacanţă *Orpheus* lucra în domeniul hotelier de multă vreme. Îşi amintea de tot felul de încurcături şi neplăceri, de la pierderea unui pudel, din părinţi campioni, pînă la o greşeală în urma căreia un cuplu de nobili, aflat în luna de miere, şi un

şef de stat, aflat în vizită, ajunseseră să fie repartizaţi în acelaşi apartament. Dar niciodată nu mai văzuse aşa ceva.

Cînd doctorul telefonase pentru a face rezervarea pe numele de Marshall, ea habar nu avusese că femeia, care apăruse după aceea cu el, era Stephanie Harper. Nu o recunoscuse pe celebra moştenitoare şi mult fotografiata preşedintă de companie, în femeia aceea tăcută, cu un zîmbet plăcut, care părea atît de fascinată de soţul ei. Acum, datorită dispariţiei ei, ziariştii veneau pe insulă pentru a-şi scrie articolele, iar telefonul suna zi şi noapte.

Totuşi, în ciuda acestor întîmplări, oaspeţii trebuiau îngrijiţi, iar încă doi urmau să sosească dintr-o clipă în alta. Bieţii copii! Nimic nu e mai groaznic decît să-ţi pierzi mama, indiferent cîţi ani ai, îşi spuse ea, mă rog, nu să *o pierzi,* n-ar trebui să spun asta, încă... dar, fiind născută în Queensland, cunoştea foarte bine Great Barrier Reef. Sub locurile vizibil încîntătoare existau pericole pe care turiştii le vedeau rareori, iar cei care dispăreau rămîneau dispăruţi.

Afară se auzi bîzîitul unui avion mic. Directoarea plecă de la recepţie şi se duse repede la pontonul lung, care înainta în mare. Hidroavionul tocmai oprea. Îl văzu pe pilot sărind pe ponton şi apoi ajutînd un tînăr şi o tînără să coboare, dîndu-le şi bagajele.

– Bună ziua, daţi-mi voie să vă ajut, spuse ea, ducîndu-se spre ei. Trebuie să fiţi domnişoara şi domnul Harper. Eu sînt directoarea satului de vacanţă. Bungalourile vă sînt pregătite.

– Mulţumim, doamnă... spuse Sarah, recunoscătoare.

– Puteţi să-mi spuneţi Marge, spuse ea, zîmbindu-le cu căldură. Eh, acum haideţi să vă instalaţi, da?

– Te rog... poţi să ne spui ce se face... pentru a-i

găsi? o întrebă Sarah, neliniştită, cînd mergeau spre grupul de căsuţe împrăştiate pe iarba verde ca smaraldul.

– Tot ce se poate face, spuse Marge, cu inima grea.

Nu voia să fie un profet al necazurilor, dar, neavînd nici o speranţă că Stephanie şi Dan mai erau în viaţă, era hotărîtă să nu le spună minciuni sau să-i lase să-şi facă iluzii. Îi aruncă o privire, pe furiş, tînărului subţirel, care mergea tăcut, în spatele lor, cu bagajele. Nu părea prea optimist în legătură cu şansele mamei sale, dacă era să judeci după expresia sumbră de pe chipul lui.

– Ni se pare îngrozitor faptul că mama noastră a dispărut de atîta timp, înainte să aflăm noi, spuse Sarah. Ne-a fost teamă că s-a întîmplat ceva, dar, pînă nu stabileam legătura, nu puteam să dăm alarma.

– Să nu credeţi că ar fi avut vreo importanţă, pentru că n-ar fi avut, spuse Marge. Mi-am dat seama că trebuia să se fi întîmplat ceva de cum am văzut că nu s-au întors imediat. Aşa că am anunţat prin vechiul radio, pe care îl păstrăm pentru cazuri de urgenţă, iar echipele de căutare şi salvare au pornit cam după o oră.

– Cum merg căutările? întrebă Dennis venind lîngă ele.

– Păi, o să puteţi vorbi direct cu coordonatorul, de cum or să se întoarcă, adică nu peste mult timp. Pînă acum nu s-a descoperit nimic, îmi pare rău.

Dennis se încruntă.

– Dar nu se poate să se fi evaporat!

Marge ezită, împărţită între bunătate şi sinceritate. Dar bunătatea nu le-ar fi folosit la nimic, îşi zise ea.

– După cum se întîmplă lucrurile pe-aici – nu-mi place că trebuie s-o spun, e posibil.

Nu mai spuseră nimic tot restul drumului. Marge se opri în faţa unui bungalou şi deschise uşa.

– Acesta este al dumneavoastră, domnişoară, spuse

ea. Fratele va locui alături. Probabil că vreţi să vă despachetaţi lucrurile şi să vă faceţi comozi. Ne vedem mai tîrziu.

– Cînd putem să-l vedem pe coordonatorul echipelor de căutare? întrebă Dennis, deodată.

– Nu se întorc decît după ce se întunecă. O să-i spun să ia legătură cu dumneavoastră, imediat, vă promit. Acum, dacă doriţi ceva, nu trebuie decît să-mi spuneţi, da?

Dennis cără bagajele în bungalouri şi se duse să se aşeze lîngă Sarah, pe treptele late din faţa căsuţei ei. Pajiştea, incredibil de verde, cobora lin spre plaja care începea la cîteva sute de iarzi mai departe. Dincolo de ea, se vedea suprafaţa calmă a apei, care sclipea acum ca un safir, în lumina slabă de dinainte de lăsarea serii. Priviră întinderea nemărginită a Mării Coralilor, la fel de neclintită ca un iaz în aerul cald. Cum putuse să i se întîmple ceva groaznic lui Stephanie pe acea insulă fermecătoare?

Soarele, care apunea, coborî în dosul unui pîlc de palmieri înalţi, învăluindu-i în umbră. Sarah se cutremură.

– Ah, Dennis, au dispărut de mai bine de treizeci de ore! spuse ea, disperată. Dacă echipele de salvare n-or să...

– Or să-i găsească, Sass, exclamă el, categoric, trebuie să-i găsească.

Capitolul 24

Relaxîndu-se în cada plină cu apă fierbinte, avînd numărul din luna aceea al revistei *Vogue* şi un gin tare, Jilly nu se putea decide dacă să fie furioasă sau încîntată de scena cu cei doi poliţişti. Era îngrozitor de enervant faptul că avuseseră tupeul să vină să o ia la întrebări, fără să aibă nimic concret. Dar, fără îndoială, ieşise foarte bine – parcă îl vedea şi acum pe Jennings cum se înverzise cînd îl auzise pe Phillip la telefon. Da, Phillip s-a descurcat de minune, îşi spuse ea. Se vede că serveşte la ceva. Nu trebuie să mă grăbesc să-mi iau tălpăşiţa de-aici. Se pare că o să mai am nevoie de protecţia unui soţ, care e avocat, încă ceva vreme.

Telefonul sună şi ea întinse mîna din cadă, picurînd apă pe covor.

– Alo, cine e?

– Jilly, sînt eu, Jake.

– Nu pot să vorbesc mult, Phillip trebuie să sosească din clipă-n clipă.

– Ceea ce am să-ţi spun n-o să dureze mult, zise el, cu răceală.

– Hei, ce s-a-ntîmplat?

– Ştii al naibii de bine ce s-a-ntîmplat!

Jilly se îndreptă în cadă, uluită.

– Habar n-am la ce te referi!

– Mă refer la Stephanie, sora ta. Aş vrea să aflu ce ştii tu despre acest foarte convenabil... accident de navigaţie.

– Doamne, eşti la fel de groaznic ca poliţiştii! De ce ar trebui să ştiu ceva, neapărat?

Urmă un moment de pauză.

– Pentru că ăsta nu e primul „accident" pe care l-a avut Stephanie de cînd ai ieşit tu de la închisoare. Nu te-am întrebat nimic în legătură cu data trecută, cînd i-a fost împuşcat calul... pentru că n-am vrut să ştiu.

– N-am ştiut că o să se întîmple aşa ceva, protestă Jilly.

– Şi acum?

Acelaşi ton rece, care e mai crud decît al poliţiştilor, îşi spuse ea. Ar trebui să le dea lecţii.

– În afară de momentele pe care le-am petrecut cu tine, aproape că nici n-am ieşit din casă. Tu ar trebui să fii cel care să declare că n-am plecat din Sydney, nici o clipă, iar Stephanie şi Dan se află la o mie de mile depărtare.

Se făcu linişte. Ea simţi că îi cîntărea cuvintele, căutînd printre ele vreo dovadă de păcăleală sau înşelătorie. Totul i se păru din ce în ce mai absurd. Cînd se gîndi ce i-ar fi putut face lui Stephanie deja, ce i-ar fi plăcut să-i facă şi ce avea să-i facă, atunci cînd va veni momentul, i se păru prea ridicol să fie învinuită, în mod repetat, pentru ceva în care ea nu avusese nici cel mai mic amestec. I-ar fi rîs în faţă dacă nu ar fi început să se supere din ce în ce mai tare. Hotărî, deci, să treacă la atac.

– Gîndeşte-te puţin, Jake? De ce să vreau s-o înlătur pe Stephanie? Ce aş avea de cîştigat din asta? Mi-aş

lua adio de la orice şansă de a pune mîna pe partea mea din *Harper Mining,* doar nu-l vezi pe Dennis dîndu-i jumătate mătuşii Jilly, nu? Şi ar trebui să nu uiţi că aveam alte planuri pentru ea. Exact ca şi tine. Ce s-a-ntîmplat, Jake? Faptul că ai ajuns preşedinte te-a potolit? Sau ideea de a o regula a început să te obsedeze atît de mult, încît nu mai poţi să te gîndeşti ca lumea la afaceri?

Turbînd de furie şi gelozie, Jilly era încă destul de lucidă ca să se bucure că se aflau la distanţă. Nu ar fi îndrăznit să-l provoace astfel dacă s-ar fi aflat în aceeaşi încăpere cu el. Îşi dădu seama, după cum respira, că făcea un efort extraordinar să-şi păstreze calmul.

– Ei, Jilly, ai un răspuns la toate, spuse el, în cele din urmă. Dar întrebările nu dispar aşa uşor. Poliţiştii au o memorie foarte bună. Şi eu la fel. Dacă o să aflu vreodată că ai avut vreo legătură cu asta, jur că-ţi rup gîtul, spuse el, apoi trînti receptorul.

– Vorbeşti la telefon, draga mea?

Furată de discuţie, nu îl auzise pe Phillip intrînd.

– Nu, spuse ea, repede, improvizînd. Tocmai sunam... în legătură cu o slujbă despre care am citit în ziar.

– O slujbă? întrebă Phillip, uluit. Nu ştiam că te gîndeşti să...

– Nu mă gîndeam chiar serios.

Phillip se lăsă în jos, alături de cadă, şi îi luă mîna care atîrna lîngă telefon.

– N-ar trebui să-ţi faci griji în legătură cu o slujbă, draga mea, spuse el, cu tandreţe. Ştii foarte bine că avem destui bani. Ai rămas fără? Aş putea să-ţi măresc oricînd suma săptămînală.

Poate că are, totuşi, părţile lui bune, îşi spuse ea, e bonul meu de masă, poliţa mea de asigurare şi găina

care face o cantitate destul de mare de ouă de aur. Dacă ar şti să reguleze ca lumea, ar fi perfect, dar asta ar fi prea mult pentru un bărbat.

– Ce drăguţ din partea ta, Phil, spuse ea, pe un ton cuceritor. Nu voiam să-ţi cer, dar totul pare să se fi scumpit în cei şapte ani de absenţă a mea şi, dacă te simţi că ţi-ar face plăcere să-mi măreşti suma, n-aş vrea să te împiedic.

La cartierul general al serviciului de căutare şi salvare, coordonatorul se confrunta cu aceeaşi dilemă care fusese şi în mintea lui Marge, mai devreme: cum să evite să ofere iluzii, fără să distrugă total speranţa. Le arătase, răbdător, hărţi ale zonei respective, cu Orpheus şi insula spre care se îndreptau Stephanie şi Dan marcate cu ace colorate.

– Problema este că noi căutăm acul în carul cu fîn, spuse el. Ar putea să fie oriunde. Sînt atîţia factori, vînt, flux. Şi nici măcar nu ştim cît de departe ajunseseră cînd s-au scufundat.

– Dar de ce s-o fi întîmplat asta? întrebă Dennis.

Coordonatorul ridică din umeri.

– Se pare că barca era în stare bună, bine întreţinută, aşa că n-ar fi avut cum să sară în aer; uneori se mai întîmplă şi astfel de lucruri. Sau oamenii sînt aiuriţi.

– Dan n-ar fi făcut aşa ceva, protestă Sarah.

– Dan Marshall se pricepea foarte bine la bărci şi cunoştea zona ca pe propriul buzunar, spuse coordonatorul. N-ar fi riscat prosteşte, aşa cum fac turiştii, adesea.

– Şi atunci? întrebă Dennis, care tot nu era mulţumit.

– Cel mai probabil e că s-au izbit de ceva care se afla în apă. Pot să fie numeroase lucruri pe-acolo, mai ales trunchiuri de copaci smulse de furtuni. Dacă te izbeşti de aşa ceva, în viteză...

– Şi ce aţi făcut pînă acum? întrebă Sarah, care nu voia să se gîndească la dispariţia bărcii.

– Păi, am început prin a acoperi zona apropiată, după care ne-am îndepărtat treptat. Ar fi putut fi tîrîţi pe o distanţă de o milă, două sau chiar cincizeci. Bineînţeles că am adus elicopterele de cum s-a făcut lumină. Dar acestea nu mai pot face nimic cînd se întunecă.

– Sigur trebuie să fi văzut ceva, nu? spuse Sarah, privindu-l rugător.

– Nici măcar o aşchie. Trebuie să recunosc că mă aşteptam să găsesc vreo epavă, vreo bucăţică de lemn, măcar. Dar cu fluxul de pe-aici... spuse el, căscînd şi întinzîndu-se. Eh, cred că mai mult de-atît nu putem face astăzi. Şaisprezece ore mi-ajung. O să înghit ceva şi apoi mă culc.

– Bine. Şi mîine? întrebă Dennis. Plecaţi din nou în zori?

– Dacă asta vrei, spuse el, părînd stînjenit. Dar deja am acoperit majoritatea posibilităţilor.

– Continuăm pînă găsim ceva, orice, spuse Dennis, înflăcărat. Nu-mi pasă cît durează sau cît costă.

– Avem mijloace limitate, băiete, spuse coordonatorul, cu blîndeţe. Şi mai sîntem solicitaţi şi în alte părţi.

– Atunci o să aducem altă echipă şi mai mult echipament. E vorba de două vieţi omeneşti aici, nu de timp sau bani!

– Cum zici tu.

– Şi cred că ar trebui să începem să căutăm pe ţărm.

– Ne-am gîndit la treaba asta.

– Dennis... spuse Sarah, atingîndu-i braţul. Nu poţi să-i înveţi pe aceşti oameni cum să-şi facă meseria. Fac şi ei ce pot. Nu se poate să nu vezi asta.

– Mulţumesc, spuse coordonatorul, zîmbind stins.

– Bine, aş vrea să merg şi eu mîine, spuse Dennis, sfidător, de parcă s-ar fi aşteptat să fie refuzat.

– Nici o problemă. Plecăm imediat după ivirea zorilor.

– O să fiu acolo.

– Haide, Dennis, spuse Sarah luîndu-l de braţ, cu fermitate. Nu facem decît să încurcăm oamenii aici. Hai să mergem.

Dennis se întoarse spre coordonator.

– Îmi pare rău dacă am fost puţin cam... De vină e numai faptul că nu ştim nimic. Pe mîine.

– Noapte bună.

Coordonatorul privi în urma lor cum se îndepărtau în noapte şi îl auzi pe Dennis repetîndu-i, apăsat, lui Sarah:

– E pe acolo pe undeva, Sass, ştiu asta!

– Domnule McMaster, m-aţi rugat să vă anunţ cînd soseşte domnul Sanders.

– Mulţumesc, Hilary.

Bill se îndreptă în scaunul său. Era pregătit să-l primească. Încă de cînd primise mesajul de la secretara lui

Jake, cum că noul preşedinte dorea să stea de vorbă cu el, de dimineaţă, Bill se lăsase cuprins din ce în ce mai mult de ostilitate. I se părea că toate necazurile din ultima vreme izvorîseră din aceeaşi sursă: Sanders. Dacă el nu ar fi atacat atît de mult *Harper Mining,* Stephanie n-ar fi fost atît de absorbită de companie şi Dan nu s-ar fi simţit atît de neglijat şi gelos, încît să-şi ia acea vacanţă... Dacă, dacă, dacă. Bill oftă, frustrat.

Se auzi o ciocănitură în uşă şi intră secretara lui, care îl pofti înăuntru pe Jake.

– Ce se-ntîmplă? întrebă el, imediat.

– Dacă vrei să mă-ntrebi de ce am dat ordin ca avionul companiei să-i ducă pe Sarah şi Dennis acolo, sînt pregătit să justific „extravaganţa", cum i-ai spune dumneata, în faţa consiliului şi acţionarilor, dacă e nevoie şi în faţa tuturor oamenilor de pe insulă!

Jake se uită la el, nedumerit.

– Ai sărit din colţul dumitale luptînd, din cîte văd! spuse el, ironic. Dar de ce nu aştepţi întîi să fii atacat? Mă interesează la fel de mult, ca pe dumneata, să o găsim pe Stephanie în viaţă. Mă gîndeam să ne întîlnim pentru a discuta despre progresul care s-a făcut şi să vedem ce putem face pentru a grăbi lucrurile.

Bill se mai înmuie.

– Aşteptăm telefon de la Sarah, din clipă-n clipă. Căutările continuă, dar ea şi Dennis se tem că, din moment ce nu s-a descoperit nimic pînă acum, eforturile se vor diminua.

– Tocmai acum ar trebui să fie intensificate, spuse Jake, autoritar. la legătura direct cu cartierul general al serviciului de căutare şi salvare şi spune-le că pot avea orice vor: bani, avioane, oameni în plus.

– Desigur!

Încruntîndu-se, Bill apăsă pe un buton al interfo-

nului.

– Hilary, fă-mi legătura, te rog, cu biroul primului-ministru. Guvernul poate face presiuni asupra autorităţilor locale pentru a se intensifica activitatea.

– Imediat. Vă fac legătura în biroul doamnei Harper?

– Nu, se răsti Jake, în aparat, în biroul *meu*. După aceea se întoarse spre Bill. Să mă anunţi ce zice Sarah. Ar trebui să vedem ceva acţiune acum. Cînd ieşi din birou, Jake trecu pe lîngă Tom, pe coridor.

– Au sunat? întrebă acesta, intrînd repede.

– Nu încă, te-aş fi anunţat, spuse Bill, ţîfnos.

Tom nu-l mai slăbise cu întrebările de cînd auzise că Dennis şi Sarah ţineau legătura cu ei, prin telefon. Dorea foarte mult să stea de vorbă cu Sarah, dar nu era prea sigur de felul cum stăteau lucrurile între ei, pentru a risca să o sune.

– Du-te înapoi în biroul tău, o să te anunţ cînd or să sune, îi spuse Bill, neavînd, însă, nici o intenţie de a face acest lucru.

Exact în clipa aceea sună telefonul. Bill ridică imediat receptorul şi auzi vocea lui Sarah.

– Deci, Dennis e plecat cu echipele, da? Bravo! zise el şi îi spuse, pe scurt, despre ordinul lui Jake de a se intensifica totul, după care o întrebă dacă vreunul din ei mai dorea ceva. Dacă putem să facem ceva, Sarah, spuse el, în final. Ştii cît de înnebuniţi de grijă sîntem cu toţii.

Gîndindu-se aiurea, se pregăti să pună receptorul la loc.

– Tată! strigă Tom şi, privindu-l cu reproş, îi smulse receptorul din mînă. Sarah! Mai eşti pe fir?

– Te aud, spuse ea cu o voce foarte limpede. Ce mai faci?

– Ce mai faci tu?

În gînd, Tom îl certă pe tatăl său care continua să stea, înţepat, lîngă el. Cum îi putea spune lui Sarah ce simţea, cu adevărat, cînd tatăl lui era acolo?

– Ah, sînt bine, zise ea, ezitînd puţin. Mă bucur să-ţi aud vocea.

– Cît de mult aş vrea să fiu acolo să te ajut... Mi-e groază cînd mă gîndesc că eşti atît de departe şi treci prin toate astea.

– Dennis îşi dă toată silinţa să facă tot ce trebuie.

– Poate vorbim mai tîrziu, spuse Tom, clocotind de furie că acele fraze convenţionale nu transmiteau deloc dorinţa puternică din sufletul lui.

Lîngă el, Bill începuse să se agite şi să-i facă semne să încheie convorbirea.

– Dacă or să aibă veşti, or să sune, poţi să fii sigur, îi şopti el.

Tom îşi înăbuşi iritarea.

– Trebuie să închid acum, îi spuse el lui Sarah.

– Ah, spuse ea şi făcu o pauză. Pa, atunci, adăugă apoi şi închise.

Ignorînd expresia de furie de pe chipul fiului său, Bill zise:

– Toate resursele companiei sînt puse la dispoziţia lor. Fără limită. Iar căutările vor continua pînă cînd se va descoperi ceva!

Stephanie ştia că trebuia să fi dormit. Înainte simţise soarele arzînd direct deasupra capului. Acum era mai jos, pe cer, şi ea îi simţea razele încălzindu-i o parte a

trupului, în timp ce cealaltă era umedă şi rece. În gură încă mai simţea gust de nisip. Întregul trup o ustura şi ardea. Încercă iarăşi să deschidă ochii. Spre bucuria ei, aproape delirantă, pleoapele se desfăcură. Lacrimile pe care le vărsase, gîndindu-se la Dan, trebuiau să fi înmuiat crusta care le ţinuse lipite.

Ridicînd capul, uşor, privi în jur. Stătea întinsă pe spate, chiar deasupra liniei apei, pe o plajă pustie. În spatele ei, palmierii marcau începutul unei păduri tropicale. În faţa ei se întindea marea, de un purpuriu-închis, care se transforma într-un cenuşiu-închis, pe măsură ce se întuneca. Habar nu avea unde se afla.

Deodată, simţi că i se tîra ceva pe picior şi, cînd se uită, văzu o colonie de crabi de nisip, care tocmai începeau să se urce pe ea, în drumul lor. Se cutremură de scîrbă şi se scutură, azvîrlindu-i în toate părţile, după care se chinui să se ridice şi să se deplaseze, numai că trupul lovit refuza să accepte comenzile creierului. Exact ca în coşmarurile pe care le avusese în starea de inconştienţă, avea impresia că îşi pierduse picioarele mai jos de genunchi. Fiecare mişcare însemna o durere separată. Era redusă la lupta subumană pentru supravieţuire. Dar ştia că trebuia neapărat să iasă de pe plajă. Acel loc, noaptea, era unul din cele mai cumplite cîmpuri de luptă ale naturii. Tîrîndu-se şi lunecînd, alergînd şi ţîşnind, carnivorele aveau să apară, curînd, după hrană, iar trupul ei, înmuiat de apa mării, nu s-ar fi putut apăra.

Un iard, doi... Noaptea tropicală se lăsa, cu repeziciunea ei caracteristică, asupra făpturii care se tîra în căutarea unui adăpost împotriva întunericului. Cu toate celelalte funcţii suspendate, gîndindu-se numai să se ascundă, cădea, se tîra, înainta, şerpuit, spre copaci. Pînă la urmă, ajunse lîngă pădurea primitoare şi se ros-

togoli în mijlocul tufelor verzi, cufundîndu-se din ce în ce mai adînc, asemeni animalului disperat în care se transformase.

Stînd la fereasta bungaloului ei, Sarah privea fermecătorul caleidoscop al cerului transformîndu-se din aproape alb, într-un negru-purpuriu. Oamenii vin din partea cealaltă a lumii, plătesc grămezi de bani pentru a vedea asta, îşi spuse ea. De ce nu pot să simt această frumuseţe, în locul acestui pustiu din mine? Ar fi fost mai bine dacă Tom n-ar fi venit la telefon în timp ce vorbeam cu Bill. Auzindu-i glasul, dorindu-l, fără să-l poată avea, nu făcea decît să înrăutăţească lucrurile. Avea impresie că nu va mai fi niciodată fericită.

În spatele ei, Dennis tot cotrobăia prin frigiderul cu băuturi, care se afla într-un colţ al încăperii. Sarah îl văzu umplîndu-şi din nou paharul.

– Uşurel, Dennis, îi spuse ea, resemnată. Dacă te îmbeţi, nu te ajută la nimic. Ultimul pe care ţi l-ai pus era suficient de tare ca să-ţi ia minţile.

Dennis zîmbi, stins, şi gustă puţin whisky.

– Ai avut dreptate, Sass, spuse el. De ce i-oi fi spus eu să vină aici?

– Ei, haide! De cînd îi spune mamei cineva ce să facă?

– Nu ştia dacă se mai putea repara ceva între ea şi Dan. M-am gîndit că asta voia. Aşa că i-am ţinut isonul.

Sarah dori, cu disperare, să-l facă să nu se mai simtă vinovat.

– A fost hotărîrea ei. A simţit că voia să vină aici, la

Dan. Şi-a făcut singură alegerea, ca întotdeauna.

– Prea adevărat! spuse Dennis, rîzînd cu tristeţe.

– Nimeni nu e de vină pentru ce s-a întîmplat. Au avut un accident. Astfel de lucruri se întîmplă adesea.

– Numai că, de data asta, i s-a întîmplat ei, spuse el ridicînd paharul şi bînd tot conţinutul, dintr-o dată.

Ceva explodă în Sarah.

– Dennis, poate să ţi se pară o nebunie, dar dacă nu încetezi să mai vorbeşti, ca şi cum s-ar fi terminat totul, te omor!

Capitolul 25

Soarele lumina insula pustie de pe un cer roşu-coral. Pe nisipul fierbinte, nimic nu se clintea. Fiecare pasăre găsise adăpost. Palmierii, smochinii şi ferigile bătrîne, de sute de ani, străluceau sub razele fierbinţi. Şopîrlele şi crabii se ascunseseră de cruzimea lor. În adăpostul ei din mijlocul vegetaţiei, făptura omenească se mişcă uşor, hărţuită de glasuri ciudate, vise şi halucinaţii.

– *Eşti fericit, dragul meu?*

– *Hai să stăm aici o veşnicie.*

– *N-ar fi prea rău.*

– *Şi cu compania ce faci?*

– *La naiba cu compania! N-o să mai pun piciorul în* Harper *niciodată, dacă asta vrei.*

– *Nu trebuie să mergi chiar aşa departe. Atîta timp cît ştiu că mă iubeşti...*

– *Ah, te iubesc!*

– *...Şi o să stăm mai mult împreună.*

– *Eşti tot ce-mi doresc. Acum şi întotdeauna. Avem toată viaţa înainte. Începînd de acum.*

– *Bine, doamnă Marshall, cum vrei să începem?*

În adăpostul ei verde, făptura tremură, bolborosi şi plînse. Apoi glasurile dispărură şi, făcîndu-se ghem, ea adormi.

152.045

Cînd Sarah plecase spre Orpheus, Bill şi Rina se agăţaseră de şansa de a se relaxa puţin, după chinurile prin care trecuseră datorită relaţiei ei cu Tom. Dar înainte să treacă douăzeci şi patru de ore de la plecarea ei, amîndoi îşi dădură seama că se amăgeau singuri. Absenţa lui Sarah părea să amplifice pasiunea lui Tom. Faptul că îi era dor de ea putea fi observat pînă şi de orbi.

– Şi poţi să fii sigur că şi ea tînjeşte după el! îi spuse Rina lui Bill, îngîndurată.

Sentimentul dintre cei doi tineri, chiar şi în timpul unei convorbiri telefonice, nu-i scăpase lui Bill şi, în seara aceea, îi povestise totul lui Rina, la cină.

– Nu mai putem amîna, Bill!

– Rina, nu putem face nimic, pînă cînd nu aflăm ceva de Stephanie şi Dan. Sarah e înnebunită din cauza mamei sale.

– Îi datorăm asta lui Tom, înainte ca el şi Sarah să se implice şi mai mult.

– Sarah e încă la o mie de mile distanţă. Asta ne dă puţin timp de răsuflat.

– Bill! exclamă Rina. Nu faci decît să amîni! Te-ai gîndit vreo clipă cum s-ar simţi el dacă ar afla adevărul de la altcineva?

– De la altcineva? şopti el, îngrozit. Nu se poate. Nimeni altcineva nu mai ştie. Nu?

– Am încercat să nu mă gîndesc cum o să se simtă, în general, spuse Rina, cu amărăciune. Cel mai bine ar fi fost dacă am fi fost sinceri cu el, de la început!

– Cum am fi putut? Nu-i poţi spune unui copil o poveste doar pe jumătate.

– Eh, se pare că o să fim nevoiţi să o facem acum, zise Rina împingîndu-şi farfuria, fără să se fi atins de mîncare. Deşi nu sînt sigură dacă nu cumva e deja prea tîrziu.

– Prea tîrziu? Ne-a spus că nu s-a culcat cu ea, nu?

– Aşa e, dar nu ştiu. Ceva...

– Nu trage concluzii pripite, draga mea. E şi aşa destul de rău.

– Bill, lucrurile n-o să se schimbe, indiferent dacă Stephanie e în viaţă sau nu. Trebuie să-i spui chiar acum.

Bill păru alarmat.

– Ai văzut cum a reacţionat, ultima oară, cînd am încercat să stăm de vorbă cu el.

– Da. Tocmai de aceea nu mai putem amîna. Ştiu că va fi un şoc îngrozitor...

– Mai mult decît atît, Rina, spuse Bill, întunecat la faţă. Dacă-i spunem acum, cînd e în starea asta, am putea să-i provocăm un şoc în adevăratul sens al cuvîntului. E îndrăgostit de Sarah şi dacă, printr-un miracol, nu găsim modul perfect în care să-i spunem, la momentul potrivit, am putea să-i distrugem viaţa şi ce a mai rămas dintr-a noastră.

Ea îl privi cu atenţie.

– Mă tem că tot o să facem asta, oricum, nu?

– Bună dimineaţa, iubito, zise Phillip, împingînd uşa dormitorului cu piciorul şi intrînd.

Puse tava pe un scaun şi se duse să tragă draperiile. După aceea, luă tava iarăşi şi se apropie de pat, unde Jilly abia se chinuia să se ridice.

– E o zi superbă! zise el, entuziasmat.

Jilly se trezise mai înainte, dar se hotărî să pretindă că o trezise el. Nu-i plăcea ca oamenii să fie prea veseli, dimineaţa.

– Ce-i asta? întrebă ea, morocănoasă.

– Micul dejun, la pat. Am hotărît să te răsfăţ.

– Ai fi putut să mă laşi să dorm mai mult. N-am prea putut să mă odihnesc azi-noapte.

– Ah, îmi pare rău, scumpa mea, zise el. Bineînţeles că n-ai putut să dormi ca lumea, dacă ţi-ai făcut atîtea griji în privinţa lui Stephanie şi Dan.

Nu-mi fac griji decît în legătură cu modul în care aş putea să pun mîna pe *Harper,* în caz că Stephanie nu se mai întoarce, ar fi vrut ea să spună. Ce-ai păţit, Phillip? Nu erai atît de credul. Începea să-şi dea seama, din ce în ce mai mult, că Phillip era atît de hotărît să facă acea căsnicie să meargă, încît era în stare să-i satisfacă orice dorinţă şi să înghită orice. Ei bine, dacă aşa voia el.

– Am stat şi am numărat orele. N-am putut să dorm deloc din cauza atîtor lucruri care mi se-nvîrteau prin cap.

– Biata de tine, spuse el, aşezîndu-i tava pe genunchi.

– Simt că-mi pocneşte capul.

El se aplecă să o sărute pe cap, ca să-i treacă, dar Jilly se feri, brusc.

– Ai grijă că verşi cafeaua.

El se aşează prudent pe marginea patului.

– M-am hotărît să nu mai plec la Hong Kong.

– De ce? întrebă ea, surprinsă.

– Şi eu sînt îngrijorat. Mă tot gîndesc la Stephanie şi Dan. Şi, în plus, nu pot să te las singură tocmai într-un asemenea moment.

– Bine, dar afacerea pe care o aveai acolo? întrebă

Jilly, gîndind repede.

– Ah, o să trimit pe altcineva. O să-i prindă bine unuia din băieţi să mai capete ceva experienţă, într-o situaţie de mare importanţă.

– Dar n-ai ce să faci aici, nimeni nu poate face nimic.

Phillip zîmbi.

– Pot să fiu aici, lîngă tine. Să-ţi ţin companie. Să te înveselesc, zise el, după care se ridică şi se duse spre telefon. O să le spun chiar acum.

– Phillip! Dragul meu. Vino aici puţin, spuse Jilly, făcîndu-i semne seducătoare să se aşeze lîngă ea.

Nu-l putea lăsa pe Phillip să renunţe la acel drum, cînd ea contase pe acea perioadă de timp, pentru a răsufla liniştită! În afară de faptul că o ajuta să scape puţin de plictiseala de a fi o femeie măritată din nou, văzuse în aceasta o posibilitate de a-l vedea pe Jake mai mult. Intenţiona să stîrpească acel inexplicabil sentiment de căldură pe care el părea să-l nutrească faţă de Stephanie, în eventualitatea că ea avea să se întoarcă. Şi iată că Phillip era gata să-i vîre beţe-n roate. Îl gratulă cu un zîmbet extrem de dulce.

– Phillip...

– Da, iubito.

– Dragul meu, trebuie să fim realişti. Sînt sigură că or să-i găsească pe Stephanie şi Dan. Numai că e nevoie de ceva timp. M-aş simţi foarte vinovată dacă acest incident neplăcut de familie ţi-ar strica afacerile.

– Ei bine, este, într-adevăr, o întîlnire importantă, admise Phillip.

– Şi cred că m-aş simţi mai rău dacă am sta amîndoi aici, posomorîţi. Aşa, dacă aş fi singură, aş face efortul să ies, să mă distrez cumva.

– Tot nu-mi place ideea de a te lăsa singură.

Ea îi luă mîna.

– Nici mie. Dar trebuie să fim tari.

Phillip se încruntă, îngîndurat.

– Măcar dacă am putea face ceva.

– Ei bine, ai auzit ce-a spus Bill. Compania o să facă tot posibilul. Va trebui să lăsăm totul în seama celor care au banii şi priceperea. Jake Sanders a autorizat totul.

Simţi o plăcere perversă cînd îi rosti numele în faţa lui Phillip. Îi dădea senzaţia că-i punea coarne şi verbal, nu numai fizic.

– Bănuiesc că e sincer, spuse Phillip, care se strîmbă, puţin dezgustat. Dar e ceva în legătură cu el... Pur şi simplu, n-am încredere în el, Jilly.

– Ah, nici eu n-am, spuse ea, virtuoasă.

– Se mişcă prea repede. Abia acum cîteva săptămîni am început să auzim de el. Şi acum, uite unde a ajuns. Preşedinte al lui *Harper Mining* şi tratîndu-ne pe toţi de parcă ar trebui să ne considerăm norocoşi că-l cunoaştem.

Jilly îl bătu pe mînă, liniştitor.

– Bill e încă acolo. La fel şi Tom. Ştii doar cît de loiali îi sînt lui Stephanie. Se află acolo pentru a se asigura că Jake Sanders se ţine de cuvînt.

– Asta aşa e.

– Şi ar face bine să nu mă subestimeze, în felul cum simt faţă de Stephanie, spuse Jilly, cu sinceritate. Tu du-te la Hong Kong, dragul meu. Noi o să fim bine cu toţii.

Phillip încuviinţă:

– Bănuiesc că ai dreptate. O să mă anunţi imediat cum o să se afle ceva?

– Bineînţeles.

Deodată, Phillip observă tava.

– Draga mea, nici nu te-ai atins de micul dejun. Trebuie să se fi răcit cafeaua. Mă duc să-ţi fac alta.

– Da, te rog, dar o să o beau la bucătărie, înainte să

plecăm, zise ea şi se dădu jos din pat.

– Să plecăm?

– Da, Phillip. Mă îmbrac şi te conduc la aeroport.

– Ah, Jilly, mi-ar face mare plăcere... Dar nu trebuie.

– Vreau s-o fac, Phillip. Chiar vreau s-o fac.

Membrii echipei de căutare se adunaseră în capătul plajei pustii.

– Ei, asta e ultima plajă de pe insulă, spuse şeful lor. A fost deja survolată de elicopter, cu rezultate negative. O să aruncăm şi noi o privire şi apoi o să aşteptăm elicopterul să vină să ne ia, mai spuse el şi-şi privi oamenii, patru bărbaţi arşi de soare şi tăcuţi, care deja scrutau împrejurimile. Paul şi Charlie, voi căutaţi pe plajă, Alan şi Blue, cercetaţi linia ţărmului.

Ei încuviinţară şi se depărtară.

– Du-te cu care vrei, amice, îi spuse el tînărului, care rămăsese pe loc.

– Mă duc cu Alan şi Blue, spuse Dennis. Văd foarte bine că mama nu e pe plajă.

– Nu, dar s-ar putea să fie alte lucruri.

– Ca de exemplu?

– Bucăţi de lemn, metal sau plastic din barcă. Fragmente de îmbrăcăminte, spuse el şi rîse, aducîndu-şi aminte de ceva. Odată, am găsit pe plajă partea de jos a unei proteze dentare şi mai încolo era partea de sus. Nu-ţi vine să crezi, nu?

– Ei bine, acum nu vă uitaţi după dinţi falşi, spuse Dennis, simţind cum începea să se înfurie. Mama n-are aşa ceva! adăugă apoi şi, fiind cît pe ce să izbucnească în lacrimi, plecă.

În faţa lui, cei doi căutători cercetau zona de vegetaţie tropicală, care înainta spre plajă. Înarmaţi cu beţe lungi, dădeau la o parte frunzişul des şi pătrundeau mai adînc. Dennis îi urmă, abătut, nevenindu-i să creadă că avea să vadă ceva ce le scăpa ochilor lor antrenaţi, dar tot hotărît să caute, aşa cum fusese de cînd venise pe Orpheus. Zi de zi însoţise echipele de căutare, ţinîndu-se după oamenii aceia ca un copil care nu era încă suficient de mare, ca să se joace cu băieţii mai în vîrstă ca el. Niciodată nu se simţise atît de inutil şi de neputincios. Dar ştia că, dacă renunţa şi abandona căutările, aşteptînd pe Insula Orpheus, aşa cum făcea Sarah, nu ar fi putut trăi liniştit, indiferent cum s-ar fi terminat totul.

Minutele treceau încet. Soarele ardea cu putere. Mergeau pe la umbră, dar Dennis era transpirat tot. Se uită la Charlie şi la Paul care, împreună cu şeful lor, mergeau ca nişte roboţi prin nisipul arzător, cu privirile în pămînt şi cu un pas care nu varia absolut deloc. Parcă ar fi un marş funebru, îşi spuse Dennis, urmărindu-le paşii măsuraţi. Ah, mamă, unde eşti?

În cele din urmă, căutările se încheiară şi se adunară cu toţii în capătul îndepărtat al plajei. Şeful grupului se uită la ceas.

– Ei, gata şi cu insula asta. Elicopterul o să fie aici în douăzeci de minute. Puteţi să vă relaxaţi pînă atunci.

– De ce ne oprim? întrebă Dennis. Am putea să ne mai uităm o dată pe linia ţărmului.

– Dar n-am face decît să trecem pe unde am mai fost, obiectă şeful.

– Poate ar trebui să pătrundem mai adînc?

– Uite ce e, amice, apreciez faptul că aţi adus oameni în plus, dar ţi-ar trebui întreaga armată chineză ca să scotoceşti insulele astea amănunţit, spuse el şi făcu o pauză. Şi, în plus, nici nu e nevoie. Supravieţuitorii ştiu că, dacă stau mai aproape de ţărm, au mai multe

şanse să fie găsiţi.

– Nu cred că mama ştie asta, insistă Dennis. Ea nu e de pe-aici.

Se întoarse să se uite spre zona de vegetaţie abundentă. Ar putea fi oriunde, îşi spuse el, deznădăjduit.

Şeful echipei îi citi gîndurile.

– Uite, ce e, o să organizăm genul de expediţie pe care o doreşti. O să le cer băieţilor să mai arunce o privire înainte de plecare, dacă vrei, dar după aceea ne întoarcem, luăm hărţile şi facem alte planuri, împreună cu coordonatorul, bine?

Dennis se uită la ceilalţi. Patru perechi de ochi inexpresivi îl fixară. El se fîstîci.

– Da, bine. Dar nu crezi că ai putea să-i faci să fie puţin mai entuziasmaţi? Am senzaţia că ei caută un cadavru, nu speră să găsească un supravieţuitor.

Glasul şefului fu mai dur:

– Ascultă, amice, trebuie să facem asta tot timpul. Trebuie să priveşti în faţă realitatea. Dacă te laşi copleşit de sentimente, în meseria asta, ajungi la ospiciu.

Înfrînt, Dennis le întoarse spatele. Fără nici un motiv deosebit, porni înapoi spre linia ţărmului, cel puţin acolo mai scăpa de soarele necruţător. Vrînd să pună ceva distanţă între el şi ceilalţi, merse puţin pe nisip şi apoi, cuprins de disperare, se aruncă la pămînt, închizînd ochii pentru a-şi reţine lacrimile care ameninţau să ţîşnească iarăşi.

Cînd îi redeschise, se trezi privind în lungul unui tunel îngust, aproape ascuns de frunziş. O emoţie puternică puse deodată stăpînire pe el şi, un moment, nu putu să facă nici o mişcare. Apoi, fără să stea pe gînduri, intră prin deschizătură şi începu să-şi facă drum printre tufe.

Înainta foarte greu. Spaţiul nu era suficient de larg pentru trupul său şi simţi cum hainele şi pielea îi erau

sfîşiate de pietrele ascuţite de pe jos şi de crengi. Sudoarea îi intra în ochi şi nu avea loc să se şteargă. Dar continuă să înainteze, îmboldit de o convingere absurdă că undeva... cumva...

Prin frunzişul încîlcit, zări ceva, puţin mai încolo. Nu desluşi decît o formă rotundă, în lumina aceea slabă şi verzuie. Ar fi putut fi o piatră, sau vreun animal. Îşi făcu drum cu greu şi fu cît pe ce să scoată un ţipăt, în clipa în care văzu un umăr, un braţ, o formă omenească ce stătea pe o parte, cu spatele la el. Cu un ultim salt, fu lîngă ea şi se chinui să o întoarcă.

În braţele lui se afla Stephanie. Părul îi era încîlcit şi murdar, ochii închişi, iar faţa îi era numai vînătăi şi băşici. Capul îi căzu pe umărul lui, gura i se deschise moale şi înăuntru era cenuşie. Dennis simţi o gheară strîngîndu-i inima: e moartă! Am găsit-o şi e moartă. Strîngînd-o la piept, începu să plîngă şi să urle de durere.

Cuprins de o suferinţă îngrozitoare, la început nu simţi mişcarea slabă de pe latura feţei, iar cînd o făcu, creierul său refuză să accepte mesajul pe care încerca să i-l transmită. O depărtă puţin şi se uită la ea cu foarte mare atenţie. Buzele ei! Încerca să-şi mişte buzele. Trăia!

Pe plajă, şeful de echipă îşi mobiliza oamenii.

– Hai, băieţi, mai facem o încercare ca să-l mulţumim pe moştenitor. Acum, unde s-o fi dus şi el? Frumos ar fi să ne apucăm să căutăm doi afurisiţi de Harper. Dar vă zic ceva: mîine n-o să mai vină cu mine. Nu-i bun de nimic.

Capitolul 26

– Da, Phillip, e o veste minunată. Ştiam că o să te bucuri. Şi se pare că nu există nici un pericol. Nu trebuie decît să se odihnească.

– Slavă Domnului! spuse Phillip, a cărui voce se auzea foarte limpede, de la Hong Kong. Dar nimic despre Dan, zici?

– Nu, au scotocit din nou zona unde au găsit-o pe Stephanie. Însă nici urmă de el. Încă nu ştiu nici cum a ajuns ea acolo. Pînă acum, ea n-a putut să le spună nimic. Poate că or să afle mai multe cînd o să vorbească.

– Îţi mulţumesc că m-ai anunţat, draga mea. Trebuie să închid acum. Ţinem legătura, da?

– Bineînţeles, spuse Jilly, încercînd să nu dea atenţie mîinii care alunecă pe sub braţul ei, cuprinzîndu-i sînul.

– Totul e bine acasă?

– Foarte bine, spuse ea, făcînd un efort să respire normal cînd mîna începu să-i mîngîie sfîrcul.

– Te iubesc, Jilly, spuse Phillip, cu nostalgie în glas.

– Şi eu te iubesc, dragul meu. Dar nu la fel de mult ca asta, se gîndi, după care zise: Pa.

Oftînd uşurată, puse receptorul în furcă, apoi se întinse pe spate, coborî cearceaful pînă la brîu şi îi spuse lui Jake, pe un ton poruncitor:

– Acum, fă-o ca să mă pot bucura şi eu!

– Ah, mi-am pierdut interesul, zise el, plictisit şi întinzîndu-se cu mîinile sub cap. Am făcut-o doar ca un test de concentrare.

Ea rîse, vulgar.

– Şi, am trecut testul?

– Cu brio.

– Mulţumesc.

– Acum, înţeleg de ce trebuie să se păzească toţi, cînd eşti în preajmă.

Jilly îşi îngustă ochii.

– Crezi că e frumos să-i vorbeşti aşa unei femei care se pregăteşte să-şi unească forţele cu tine?

Jake îşi stăpîni iritarea.

– Jilly, oricît de bună ar fi părerea ta faţă de... abilităţile mele orizontale, întîi şi întîi de toate sînt un om de afaceri şi încă unul deştept. Nu cîştigi susţinînd un cal care nu e în formă şi n-am nici un motiv să cred că ai putea conduce o casă de modă, zise el şi o privi, cu o curiozitate rece. Oricum, de ce vrei să fii şefă la *Tara?*

– Nu ghiceşti? *Tara* a fost şi este mîndria şi bucuria lui Stephanie. Talismanul ei norocos. Bijuteria de preţ din coroana ei. E adăugarea ei personală la imperiul *Harper. Tara* i-a dăruit încrederea, frumuseţea şi puterea pe care, indiferent în ce cantităţi le-a avut întotdeauna, nu le-a descoperit niciodată înainte. Vreau să-i iau toate astea.

– Îmi pare nespus de rău că mă pun în calea răzbunării tale, draga mea, dar *Tara* trebuie să producă bani. Iar tu n-ai nici experienţa, nici priceperea de a conduce o afacere.

– Învăţ foarte repede.

El izbucni în rîs.

– Am observat.

– Ce trebuie să fac ca să te conving?

Jake ridică din umeri.

– Mă gîndesc foarte serios să desfiinţez *Tara*. Abia se mai ţine pe picioare.

– O fac eu să meargă!

– Ce te face să fii atît de încrezătoare?

– Pentru că... spuse ea şi, ridicîndu-se, îşi strînse genunchii la piept, înconjurîndu-i cu braţele ca o şcolăriţă, pentru că atunci cînd îmi pun ceva în cap, nimeni şi nimic nu mă poate împiedica!

Urmă un moment de tăcere.

– Poate ar trebui să-ţi aminteşti că acelaşi lucru e valabil şi pentru mine, Jilly.

– Ne întoarcem la Stephanie Harper, deci, izbucni ea. Să nu crezi că nu mi-am dat seama că e o veste foarte bună pentru tine – scumpa mea soră înviind din morţi, probabil eliberată de plicticosul şi incomodul ei soţ. Ar trebui să tai viţelul cel gras!

– Mai ai răbdare. Abia am aflat vestea cea bună, spuse el, provocînd-o intenţionat.

– Bănuiesc că bucuria ta faţă de salvarea ei n-o să meargă atît de departe, încît să-i dai postul înapoi!

– Nu, aici ai dreptate. Îţi promit că n-o să renunţ la tron.

– Lupta asta pentru putere e într-adevăr serioasă pentru tine, nu? Pun pariu că te bucuri că a scăpat, pentru că nu voiai să fii lipsit de plăcerea de a o înfrînge!

– Cred că asta e valabil mai degrabă pentru tine.

Jilly rîse, dispreţuitoare.

– Nu mă lua pe mine cu prostii din astea englezeşti!

Urmărim amîndoi exact acelaşi lucru.

– Zău? spuse el, cu duritate. Nu mai conta pe alianţa asta multă vreme, Jilly. Nu sînt sigur că vreau să fiu amestecat în ceea ce vrei să faci tu, de-acum încolo.

– Ce înseamnă asta? O ceartă de îndrăgostiţi? spuse ea şi se tîrî în pat, spre el, după care îl încălecă. Cred că o să te forţez să mă pupi şi să ne împăcăm.

Stephanie stătea, nemişcată, pe patul de spital, fără cunoştinţă, dar respirînd uşor. Tot capul îi era bandajat şi nu se puteau vedea decît ochii învineţiţi şi umflaţi şi buzele crăpate. În braţul drept îi pătrundeau, prin furtunuri subţiri, glucoză şi sare cu care organismul era alimentat. Cîteva persoane vorbeau încet la picioarele patului:

– Principala problemă este deshidratarea, spuse medicul. Şi şocul, bineînţeles. Dacă va beneficia de un tratament adecvat, de odihnă şi linişte, în curînd îşi va reveni complet.

– Dar n-ar fi trebuit să se trezească pînă acum? întrebă Dennis, neliniştit.

Din clipa în care ţinuse în braţe trupul inert al mamei sale, îşi dorise ca ea să deschidă ochii şi să-l recunoască.

– Ah, asta nu e deloc neobişnuit, îl asigură medicul. În definitiv, a trecut prin nişte chinuri cumplite. Acesta e, pur şi simplu, modul prin care natura asigură o vindecare completă.

– Sînteţi sigur, deci, că nu are nici o contuzie, nimic? insistă Sarah. Adică, astfel de lucruri se întîmplă cînd e

vorba de un accident nautic. Ar fi putut să se lovească la cap.

Doctorul zîmbi, tolerant.

– Vă asigur că m-am gîndit la această posibilitate. A fost examinată cu foarte mare atenţie. A scăpat printr-un noroc.

– Vă mulţumim, domnule doctor, spuse Sarah, iar el îi salută din cap şi plecă.

Sarah îşi reluă locul lîngă patul lui Stephanie, iar Dennis se aşeză lîngă ea. Se uitară, tăcuţi, la forma albă de sub cearceaful de spital. Dennis se mişcă, uşor stînjenit.

– Nu mai suport să aştept aşa, zise el. Mă duc din nou pe afară, cu băieţii. Există şansa ca Dan să se afle cam prin aceeaşi zonă.

– Cînd o să se trezească, ce-o să-i spunem despre Dan?

Dennis se încruntă.

– Doamne, Sass, habar n-am.

– A fost foarte agitată. Credeam că încerca să ne spună ceva despre el.

– Dan...

Şoapta răguşită, care se auzi de pe pernă, îi luă prin surprindere.

– Mamă! exclamă Sarah, copleşită de bucurie, şi, luîndu-i mîna, i-o ţinu strîns. Sîntem aici, amîndoi.

– Eram în barcă...Cuvintele ieşeau cu foarte mare greutate de pe buzele crăpate şi pline de băşici. A fost o explozie. Unde-i Dan?

– Nu l-au găsit încă, spuse Sarah, cu blîndeţe.

– Dar continuă să-l caute, adăugă Dennis.

– Dennis?

– Da, mamă, sînt aici. Echipele de căutători sînt acolo, în momentul ăsta. Şi o să mă duc şi eu. Scotocim

insula, centimetru cu centimetru, prin locul unde te-am găsit pe tine.

Lacrimile se adunară sub pleoapele ei învineţite.

– Or să-l găssească, nu? întrebă Stephanie, cu greu. Trebuie!

– Şşşş! spuse Sarah, liniştitor. Trebuie s-o iei uşurel, să te odihneşti. Totul o să fie în regulă.

Dennis îşi privi sora, cu tristeţe. Măcar dacă ar fi putut să creadă aşa ceva vreunul din ei.

Bill stătea la fereastră în biroul său şi privea, fără să vadă, podul arcuit şi apa care dansa dedesubt. Era o treabă îngrozitoare. Şi nu îi plăcea deloc să-i facă scandal unei femei. Toţi bărbaţii din generaţia lui aveau probleme cu colegele. Secretare, da, avem nevoie de femei ca să facă treburile astea mărunte. Dar în posturi importante? Îi aruncă o privire lui Cassie, care stătea, sfidătoare, pe scaunul din faţa biroului. Nu, nu putea să meargă. Ar fi trebuit să le ţinem desculţe, gravide şi la cratiţă.

Cassie aşteptase de atîta vreme să explodeze bomba, încît fu aproape o uşurare cînd acest lucru se întîmplă, pînă la urmă. Ştia că Tom nu avea să stea liniştit pînă cînd nu descoperea cine îi dăduse lui Jake cele două procente cruciale, care îi asiguraseră acestuia victoria. Dar cînd el o încolţi, în cele din urmă, cerîndu-i să ia parte la o şedinţă cu el şi tatăl său, găsi în ea rezerve neaşteptate de a riposta. Şi, dat fiind faptul că nu avea o poziţie prea bună, nici nu se putea apăra cum ar fi vrut.

– Şi Bursa? spuse Tom. Ai verificat cu atenţie?

– Aproape că m-am mutat acolo, de două săptămîni. N-am aflat absolut nimic.

– Şi ai verificat de două ori registrul cu acţiuni? insistă Tom.

– De trei ori.

– Cassie, spuse Tom, trecîndu-şi degetele prin păr, pur şi simplu n-are sens. Jake Sanders a obţinut cele două procente de undeva. Trebuie să aflăm de unde.

– Nu-i absolut nici o urmă.

– Al naibii de convenabil, se auzi o voce sarcastică de lîngă fereastră. Pentru Sanders.

– Eşti absolut sigură că nu se poate afla cine a vîndut acţiunile? întrebă Tom din nou.

Cassie îşi împreună mîinile în poală.

– Sînt sigură.

– Şi eu sînt sigur că Sanders o să fie al naibii de recunoscător! spuse Bill, furios.

Tom trecu la atac, fără tragere de inimă:

– Ai introdus date false în computer?

– Se pare că am făcut vreo greşeală la programare, spuse Cassie, pe acelaşi ton. Oamenii mai fac şi greşeli.

– Dar nu tu, spuse Tom, privind-o cu duritate. Te-am urmărit lucrînd. Eşti prea bună.

Bill se săturase.

– Îţi dai seama cît a costat „greşeala" ta *Harper Mining?* Puterea pe care i-ai oferit-o lui Jake Sanders pe tavă! strigă el.

Cassie nu spuse nimic.

– Uşurel, tată, zise Tom, stînjenit. E posibil să fi făcut Cassie o greşeală.

Bill îi aruncă o privire plină de dispreţ.

– Spune-le asta în Walla Walla! Pe urmă o să cred şi în poveştile cu zîne, zise el, apoi se întoarse spre

Cassie. Dacă poţi să faci asemenea greşeală, una care creează companiei cea mai mare problemă pe care a avut-o vreodată, nu eşti suficient de bună.

Cassie ridică bărbia.

– Însemnînd?

– Că eşti concediată. Îmi pare rău, nu există nici o alternativă.

Cassie se înroşi la faţă.

– Bine. Nici eu n-am alternativă, nu?

Spre surprinderea lor, se ridică brusc, se duse la uşa care făcea legătura cu biroul alăturat şi dădu buzna înăuntru, fără să bată. Jake stătea la birou, uitîndu-se pe nişte hîrtii. Ridică din sprîncene în clipa în care fu întrerupt.

– Tocmai am fost concediată! spuse Cassie, făcînd un efort pentru a se stăpîni. Ce ai de gînd să faci în privinţa asta?

Un zîmbet apăru pe chipul lui Jake.

– Bill e directorul executiv al acestei companii. El angajează şi concediază.

– Am fost acuzată de a fi acoperit cele două procente, în plus, pe care le-ai obţinut!

– Nu e departamentul meu, spuse el, uitîndu-se din nou pe hîrtii.

– Ticălosule! strigă ea, tremurînd de uimire şi şoc.

Aruncă o privire peste umăr. Tom şi Bill stăteau în prag şi asistau la toată scena. Timp de o secundă, se simţi tentată să dea totul în vileag, dar apoi se gîndi mai bine. Avea nevoie de timp de gîndire. Acum, trebuia să-şi păstreze sîngele rece. Adunîndu-se, îi privi pe cei trei bărbaţi, pe rînd.

– Stai liniştit, spuse ea, cu răceală, după care ieşi.

Tom se uită la Jake, încordat.

– A făcut „greşeala" aceea cumva sub instrucţiunile

tale?

– Nu folosesc oameni care fac greşeli.

– Totuşi, se petrece ceva... spuse Tom, cu încăpăţînare.

– Tom, dă-mi voie să te previn, spuse Jake, amenințător. Noul tău şef nu are o fată care să te ajute să-ţi păstrezi slujba.

– Ticălosule!

Cînd îşi dădu seama ce voia să spună Jake, roşi puternic şi se năpusti spre acesta, dar Bill îl prinse şi îl ţinu pe loc.

– Gata, Tom, hai să ieşim de-aici, îi şopti el şi îl scoase din încăpere.

Jake privi în urma lor, amuzat. O prinseseră pe Cassie, eh? Ce prostie din partea ei să încerce să-i pună astfel pistolul la tîmplă. Totuşi, trebuia să găsească ceva pentru a-i reda buna dispoziţie. Deci, ce îi dai unui spion concediat, pentru serviciile aduse?

Trăind pe Insula Orpheus, Sarah începu să înţeleagă de ce o alesese Dan, odată, ca loc perfect pentru construirea unei clinici. Părea să fie ceva în atmosfera ce favoriza vindecarea. Din clipa în care se întorsese pe insulă, după chinul prin care trecuse, Stephanie îşi revenea, în mod constant, în ciuda rănilor pe care le avea. Acest lucru era cu atît mai surprinzător cu cît, din punct de vedere psihic nu stătea deloc excelent, le spusese medicul lui Sarah şi Dennis. Părea să nu vrea să se vindece. Ei cunoşteau foarte bine motivul. Cu fiecare oră care trecea, aducîndu-i însănătoşirea, speranţele

legate de Dan scădeau.

Nici unul din ei nu voia să fie cel care să-i spună că numele lui Dan era trecut acum pe lista de la cartierul general al serviciului de căutare şi salvare, pe care se aflau cei „dispăruţi presupuşi morţi". Coordonarul îi sfătuise să reducă activitateea de căutare, numai banii companiei *Harper* şi oamenii trimişi de aceasta mai făceau ca lucrurile să continue. În sufletele lor, Sarah şi Dennis acceptaseră ideea pierderii lui Dan. Dar cum aveau să-i dea o asemenea veste lui Stephanie?

De fiecare dacă cînd se întorceau lîngă ea, ea punea aceeaşi întrebare: „Vreo veste?" Dacă ieşeau să mănînce la prînz sau chiar să bea o cafea, la întoarcere o găseau cu faţa întoarsă spre uşă, aşteptîndu-i cu aceeaşi expresie întrebătoare întipărită pe ea. Într-o seară, cînd ei trecură pe la ea să-i spună noapte bună, întrebarea nu veni. În schimb, ea stătea cu ochii închişi, plîngînd în tăcere, deznădăjduită. Nici nu se uită la ei, nici nu le vorbi, iar ei îşi dădură seama că, în sfîrşit, ea acceptase ideea că Dan nu mai era. După ce încercară, în zadar, să o aline, ieşiră în vîrful picioarelor.

– Trebuia să o facă odată şi odată, Sass, spuse Dennis cînd se duceau spre bungalourile lor, în aerul cald al serii.

– Ştiu. Numai că îi e atît de greu. Singura consolare e că s-au bucurat de acele ultime cîteva zile. A vorbit despre asta la nesfîrşit. Se pare că reuşiseră.

– Întrebarea cea mai importantă e: ce o să se întîmple acum?

– Nu o putem presa. Încă nu e pregătită să se întoarcă acasă.

– Nu m-am referit la asta, Sass, ci la companie.

Sarah rămase cu gura căscată.

– Chiar! Nu ştie încă ce s-a-ntîmplat la *Harper*

Mining, – şedinţa, votul de neîncredere şi...

– Şi Sanders luîndu-i locul pe scaunul de preşedinte, încheie Dennis, sumbru. Pe scurt, şi-a pierdut slujba. Numai că nu i-a spus nimeni.

– Va trebui să-i spunem imediat cum o să-şi revină, cît de cît, spuse Sarah, cu inima strînsă.

– S-ar putea să nu fie chiar atît de rău pe cît crezi, zise Dennis, încet. Nu sînt sigur că o să-i mai pese. A vorbit foarte serios cînd a zis că avea de gînd să-l pună pe Dan, pe primul plan, să facă în aşa fel încît mariajul să meargă.

– Dar tocmai asta e, Dennis, spuse Sarah. Trebuie să-i pese de ceva. Dacă nu, trebuie să o facem noi să-i pese. Dacă Dan nu mai e, nu i-a mai rămas decît compania. Ce altceva mai are?

Ajunseseră în faţa căsuţei lui Sarah.

– Bună întrebare, spuse Dennis, îngîndurat. Şi n-am nici un răspuns. Nu vreau decît să mă culc. Sînt terminat. Mai vorbim dimineaţă. Noapte bună, Sass.

– Noapte bună, spuse ea, îndreptîndu-se spre uşă, abătută.

Ştia că trebuia să rezolve problema, singură. Dennis avea intenţii bune, dar nu îi oferea cine ştie ce sprijin. Se simţea îngrozitor de singură.

Înăuntru era lumină. Probabil că o uitase aprinsă cînd ieşise. Trecu pragul, obosită, şi, în clipa aceea, auzi o voce spunîndu-i:

– Nu te supăra că am venit, Sarah, te rog, pur şi simplu nu mai suportam să stau departe.

Cunoscînd acum drumul pînă la apartamentul soţilor Stewart, Olive avu grijă să nu mai întîrzie. Mergea grăbită, strîngînd un plic mare la piept, ca pe un copil. Stai numai să vadă Jilly chestia asta! O să vadă cît de bine se putea descurca Olive, dacă i se oferea şansa.

Jilly deschise uşa, cu o expresie dezagreabilă pe chip.

– Bine că măcar n-ai întîrziat de data asta, începu ea, arţăgoasă. Bănuiesc că ai venit să-mi spui că n-ai făcut nimic, spuse apoi, conducînd-o în salon şi făcîndu-i semn să ia loc. Chiar dacă ai fi găsit dovada, n-o să pot s-o folosesc, se plînse ea. După cum stau lucrurile acum, cu salvarea asta dramatică, Stephanie e eroina zilei. Nimeni n-o să vrea să audă de un copil din flori, de acum mai bine de un sfert de secol, a cărui viaţă a fost foarte scurtă.

Olive stătu nemişcată şi nu-i răspunse. Însă ochii îi străluceau şi toată fiinţa ei trăda triumf. În cele din urmă, Jilly renunţă să se mai gîndească la propriile preocupări, destul cît să o întrebe, nepăsătoare:

– Şi, ce-ai aflat?

– Ai avut perfectă dreptate în legătură cu copilul.

– Nu m-ai crezut? întrebă Jilly, supărată.

– Mi se părea atît de ireal! Dar am descoperit dovada pe care o vrei. N-a fost deloc uşor. Tatăl ei a acoperit totul foarte bine.

Scoase o copie după un certificat de naştere şi apoi un alt document, care arăta că micuţul fusese înregistrat pe un alt nume.

Jilly se uită la ele, cu interes.

– Mă întreb ce o fi plănuit să facă în privinţa lui. Dar, pînă la urmă, n-a avut nici o importanţă, nu? Bietul bastard! Cocoş azi, pămătuf de praf mîine, cum se spune, povestea vieţii lui.

– Nu chiar, spuse Olive şi nota de entuziasm din glasul ei îi atrase atenţia lui Jilly, care o privi cu atenţie. Olive se înroşise la faţă şi zîmbea larg, semn că îi făcea plăcere acel moment. Apoi mai scoase ceva din plic. O să-ţi placă asta, Jilly, preciză ea. Merită şi ultimul bănuţ pe care l-ai cheltuit, trimiţîndu-mă acolo. Dacă ţi-aş spune că micuţul n-a murit, aşa cum a lansat zvonul Max? Fiul lui Stephanie nu a murit. Ba, dimpotrivă, e cît se poate de viu!

Capitolul 27

După felul cum stăteau lucrurile, în ultima vreme, Bill credea că văzuse şi auzise tot şi se confruntase, în cîteva săptămîni, cu mai multe probleme decît majoritatea oamenilor pe tot parcursul vieţii. Dar nimic nu l-ar fi putut pregăti pentru absurditatea şi obrăznicia lui Jilly Stewart, care se afla în biroul lui şi cerea, calmă, să fie făcută şefă la *Tara*. Era atît de surprins, încît nici măcar nu ştia de unde să înceapă.

– Ce te face să crezi că ai fi calificată pentru aşa ceva?

– Ah, cred că sînt, spuse ea, zîmbind încrezătoare. Nu trebuie decît să mi se dea o şansă.

– Cine spune că *Tara* are nevoie de un alt şef? Joanna se descurcă încă foarte bine, iar acum, că Stephanie o să revină curînd, o s-o facă ea însăşi, aşa cum a făcut întotdeauna.

– Stepahnie n-o să fie ea însăşi, multă vreme de-acum încolo. Şi, în acest timp, o să aibă nevoie de mult sprijin. Eu sînt cea mai veche prietenă a ei şi soră, pe deasupra, iar în momentul ăsta are nevoie de oameni în care poate să aibă încredere.

Bill o privi, cu dispreţ.

– Chiar crezi că faci parte din categoria asta, Jilly?

Ea se aplecă şi îi aruncă un zîmbet dulce.

– Speram să mă susţii în treaba asta, Bill, din moment ce ştiu ce părere ai despre faptul că Jake Sanders a pus mîna pe *Harper.*

– Nu vii aşa din senin să ceri să conduci o afacere, Jilly! Ai nevoie de experienţă, abilitate...

– Ei, pot să învăţ. Şi ar trebui să te bucuri ştiind că e cineva acolo care munceşte în interesul lui Stephanie.

– Ah, scuteşte-mă cu teatrul ăsta! Joci rolul prietenei loiale foarte convingător, dar noi doi ne cunoaştem de multă vreme.

– Aşa e, spuse ea şi zîmbi şi mai dulce. Şi ţie ţi-am fost loială, Bill.

– Mie, loială? Ce naiba tot vorbeşti acolo?

– Păi, spuse ea, prefăcîndu-se şovăitoare, Jake Sanders mi-a pus nişte întrebări foarte drăguţe...

– Despre? întrebă Bill, simţind că era vorba de ceva neplăcut.

– Păi... despre Tom, în cea mai mare parte.

– Tom! exclamă el cuprins de panică, deodată. De ce să-ţi fi pus întrebări în legătură cu fiul meu?

– Bill, nu trebuie să te fereşti de mine, spuse ea, cu blîndeţe. Am fost cu Stephanie în Europa, îţi aminteşti? După ce a născut.

– Şi?

– Ştiu că acel copil n-a murit.

Bill se simţi foarte obosit.

– Ce doreşti, de fapt?

– Doar o şansă să-mi pot reface viaţa. Preluarea firmei *Tara* ar însemna foarte mult pentru mine. Cred că a venit timpul să o iau de la capăt, nu? Mai gîndeşte-te, Bill, zise ea, degajată, şi ieşi.

Bill simţi în inimă o durere înţepătoare. Apăsă pe butonul interfonului.

– Hilary, fă-mi legătura cu Tom, în biroul lui.

– Domnul McMaster nu a sosit încă, domnule.

Bill puse repede mîna pe telefon şi sună acasă.

– Rina, unde-i Tom? Trebuie neapărat să stau de vorbă cu el. Unde a zis că se duce aseară?

– N-a zis, decît că o să întîrzie foarte mult şi să nu-l aşteptăm.

Bill avu o presimţire sumbră.

– Du-te şi uită-te în camera lui, spuse el, după care urmară cîteva clipe de aşteptare chinuitoare.

Avea impresia că pieptul îi era strîns într-o menghină. Apoi Rina veni din nou la telefon.

– Nu-i acolo! În patul lui nu s-a dormit şi a lăsat un bilet în care spune că a plecat pe Orpheus, ca să fie lîngă Sarah!

Tom sosi exact la timp pentru a o ajuta pe Sarah să treacă peste partea cea mai grea a experienţei de pe Orpheus: împachetatul lucrurilor pentru plecare. Ştiau că astfel aveau să rupă, pentru Stephanie, şi ultimul fir care o mai ţinea legată de Dan. Imediat cum putuse să umble din nou, nu o interesase să se ducă decît prin locurile pe unde fusese cu Dan, în acele ultime zile idilice, înotînd, scufundîndu-se sau pregătind grătare. Plecarea spre casă avea să fie cea din urmă recunoaştere a faptului că trebuia să-l lase, pentru totdeauna, pe insula pe care el o iubise, fără o piatră de mormînt sau un buchet de flori care să marcheze ultimul lui loc de odihnă.

Stephanie era atît de închisă în sine, încît aproape că nici nu sesiză noua prezenţă a lui Tom, în viaţa lor. Dennis, însă, făcuse un şoc în dimineaţa sosirii lui Tom,

cînd dăduse buzna în căsuţa lui Sarah, după ce bătuse în uşă superficial, pentru a o trezi să înoate cu el, şi îi găsise în pat pe amîndoi. Primul lui impuls, în clipa în care văzuse un cap brunet de bărbat, aproape de al lui Sarah, pe pernă, şi părul ei, răsfirat pe un piept gol masculin, fusese de pură neîncredere. Apoi fu urmat de o furie criminală care nu scăzu deloc în intensitate, cînd descoperi că era vorba de Tom McMaster. Turbînd de gelozie şi furie, Dennis se dusese şi înotase cîteva mile în mare, calmîndu-se. Dar îi fusese foarte greu să-i vorbească frumos cînd se întîlniseră cu toţii la micul dejun şi imposibil să se bucure de compania lui. Dennis nu mai voia decît să plece de pe insulă şi să o ducă pe Stephanie înapoi, la Eden, cît mai curînd posibil.

În dimineaţa plecării, Sarah o găsi pe Stephanie în bungaloul ei, terminînd de împachetat. Lua fiecare articol de îmbrăcăminte al lui Dan şi îl ţinea în mîini, absentă, mult timp, după care îl aşeza, cu grijă, în valiză.

– Dă-mi voie să te ajut, spuse Sarah, ducîndu-se lîngă ea.

– Îţi mulţumesc, draga mea. Se pare că obosesc atît de uşor. Dar nu mai sînt multe de făcut.

– Restul bagajelor sînt afară, spuse Sarah, vîrînd repede în valiză şi ultimele lucruri. Dennis s-a dus să aranjeze pentru o barcă rapidă, iar Tom rezolvă treburile la recepţie.

– Îl iubeşti pe Tom, nu-i aşa? spuse Stephanie, gînditoare, iar Sarah se lumină la faţă.

– Da, dar m-am gîndit că nu era momentul potrivit să-ţi vorbesc despre asta.

– Mă bucur foarte mult, pentru amîndoi.

Sarah se aşează pe pat, lîngă mama ei.

– E foarte bun, mamă, ştii şi tu asta. E un om pe care poţi conta. Şi... mă face fericită.

Stephanie îi luă mîna într-a ei.

– Bucuraţi-vă de fericirea asta, draga mea. Nu irosiţi nici măcar o clipă.

Stătură în linişte cîteva clipe. Apoi se auzi o bătaie în uşă şi Dennis vîrî capul înăuntru.

– Sînteţi gata de plecare?

– Da, spuse Sarah. Vii, mamă?

– Imediat, zise Stephanie. Duceţi-vă înainte că o să vin şi eu.

Ei plecară şi, rămînînd singură, Stephanie ieşi din bungalou, traversă pajiştea, depărtîndu-se de clădirea principală, şi coborî spre mare. Pe drum, se opri din cînd în cînd pentru a culege flori. Dennis, Sarah şi Tom priveau cum, cu o grijă extraordinară, alegea numai flori albe şi roşii, din multitudinea de culori din jurul ei, luînd doar florile deschise complet.

– Ce face? întrebă Dennis, cu neastîmpăr.

– Of, Dennis, foloseşte-ţi imaginaţia, zise Sarah, oftînd.

Cu braţele pline de flori, Stephanie se duse pe ţărm, unde nu era absolut nimeni şi era mai frig ca de obicei. Bătea un vînt rece. Valurile se spărgeau, nemîngîiate, pe ţărm, la picioarele ei. Sărută florile, una cîte una, şi le dădu drumul pe apă, acea flotilă delicată unduindu-se pe valuri.

– Albe pentru moartea ta, roşii pentru viaţa pe care am petrecut-o împreună, şopti Stephanie. Adio, dragul meu, unica mea iubire, acum şi întotdeauna.

E un vînt nefavorabil, îşi spuse Jake, stînd la birou şi bîndu-şi cafeaua, înainte de a se apuca de lucru. Moartea bunului doctor Marshall avea să întristeze multe per-

soane, fără îndoială. Dar de ce să nu ne gîndim şi la avantaje? Deodată, Stephanie nu mai era femeia de afaceri dură şi plină de resurse, avînd un control deplin asupra companiei, ci o femeie căreia nu îi mai păsa ce se întîmpla şi care nu avea să se simtă în stare să lupte pentru *Harper Mining.* În plus, nu mai era o soţie a cărei căsnicie era în siguranţă, ci un suflet singuratic, plutind liber, care avea să fie dispus nu numai să se lase consolat, ci poate să se şi angajeze în ceva de lungă durată. Merita să se mai gîndească la aceste lucruri.

Încercările lui Jake de a se gîndi la Stephanie sau la munca lui se întrerupseră curînd. Vizitatorul său era Bill. Jake îl privi cu atenţie. Chipul îi era pămîntiu, cu o tentă albăstruie în jurul gurii şi nasului; părea să respire greu. Intră şi rămase în picioare în faţa lui, refuzînd să ia loc.

– Presupun că asta ai vrut, zise el, sumbru, azvîrlindu-i un plic pe birou.

– Ce-i asta?

– Demisia mea.

– De ce?

Bill pufni, furios.

– Nu mă lua pe mine cu chestii din astea! Dacă pînă acum doar bănuiam că vrei să plec, mica poveste de dimineaţă m-a făcut să fiu convins. Dimineaţă... Oare ce se întîmplase? se întrebă Jake, El abia sosise. Se uită la Bill, fără să spună nimic. Am lucrat pentru *Harper* toată viaţa, continuă Bill. Acum, însă, am ajuns la capătul drumului. Pur şi simplu, nu mai suport ce se întîmplă cu compania, nu-i mai suport pe cei care o conduc!

– Credeam că o să putem să ne rezolvăm problemele şi o să lucrăm împreună, Bill, spuse Jake, fără nici o inflexiune în glas.

– Niciodată! spuse bătrînul, enervîndu-se. Mai ales acum cînd ştiu la ce fel de lucruri te-ai preta!

– Mă crezi dacă-ţi spun că habar n-am despre ce

vorbeşti?

– Nu! spuse Bill şi ieşi din birou ca o furtună.

Îngîndurat, Jake deschise inferfonul.

– Hilary, cine a fost aici dimineaţă, înainte să sosesc eu?

– Trei membri ai delegaţiei de japonezi pentru filiala noastră din Extremul Orient, consultantul cu raportul pentru noile foraje petroliere şi doamna Stewart, care a dorit să stea de vorbă cu domnul McMaster.

– Mulţumesc.

Doamna Stewart, îşi spuse Jake, fără să fie surprins, însă. Bănuise din ce în ce mai mult că Jilly urmărea ceva. Nu era rău că Bill se hotărîse să plece. Dacă nu era el, avea să-şi dea demisia şi Tom sau putea fi îndepărtat acum că nu-l mai avea pe tatăl lui care să-l protejeze. Cu cît avea în jur mai puţini oameni loiali lui Stephanie, cu atît era mai bine. Dar nu o putea lăsa pe Jilly să acţioneze prin spatele lui. S-ar fi putut dovedi a fi acea carte din pachet care-i dădea peste cap tot jocul. Nu pentru prima oară trebuia să-i arate cine era şeful.

Se auzi o bătaie agresivă în uşă şi Cassie intră în birou.

– Îmi vreau slujba înapoi, Jake, spuse ea, fără nici un preambul.

– Mă tem că e prea tîrziu. Bill a luat deja legătura cu o firmă de consultanţă, în vederea înlocuirii tale.

– Treci peste el. Doar eşti preşedinte. Dennis trebuie să vină în dimineaţa asta. Ce o să-i spun?

– Îmi pare rău, Cassie, va trebui să-ţi rezolvi singură problemele cu prietenul.

– Bine, atunci hai să ne limităm la problemele mele de serviciu. Credeam că, dacă tac în legătură cu tine şi Jilly Stewart, o să fiu sprijinită în vreun fel. Dacă nu mă ajuţi, mă duc direct la Stephanie Harper şi îi spun cum ai obţinut acele acţiuni. Şi toate celelalte lucruri. Pot să

fac să-ţi pară foarte, foarte rău!

– Mă ameninţi, Cassie? întrebă el şi, ocolind biroul, se duse lîngă ea şi îi strînse cu putere încheieturile mîinilor. Dacă o faci, să ştii că nu e o mişcare prea inteligentă. Niciodată nu răspund bine la asta, mai zise şi o trase spre el, pe jumătate cu cruzime, pe jumătate şicanator.

– Jake, nu fi şi mai ticălos, fă ceva pentru mine!

– Credeam că am făcut, spuse el, zîmbind. Serios, Cassie, aşa mai merge. Chiar mă gîndeam la ceva pentru tine. Ce-ai zice să fii şefă la *Tara?*

– *Tara?*

– De ce nu?

– Nu mă pricep deloc la modă!

– Nu asta e toată treaba acolo, poţi să-i laşi departamentul ăsta Joannei Randall. E o propunere de afaceri. Ai putea să te mai gîndeşti.

– Ce te-a făcut să crezi că aş fi interesată?

– Pentru că altă... candidată m-a făcut să văd ce slujbă interesantă şi importantă ar putea fi. Nu fi prea mofturoasă, draga mea. N-ai prea multe oferte de serviciu, în definitiv.

În clipa aceea, sună interfonul.

– Doamna Stewart doreşte să vă vorbească, domnule.

Jake ridică din sprîncene.

– Adevărat? Poftеşte-o înăuntru.

Jilly intră extrem de mulţumită de sine.

– Jake, am fost la Bill McMaster şi e de părere că aş fi foarte potrivită pentru *Tara,* spuse ea, dar se întrerupse, brusc. Ce caută ea aici? întrebă furioasă, arătînd spre Cassie.

– Domnişoara Jones şi cu mine tocmai discutam despre carieră, spuse Jake cu un glas plăcut. I-am oferit postul de şefă la *Tara.*

– Ce...? spuse Jilly, simţind că se sufocă.

– Iar eu m-am hotărît să accept, zise Cassie.

Jilly se întoarse spre ea.

– Bravo ţie, domnişoară Jones, spuse ea cu un glas plin de venin. Trebuie să fie folositor să ai o relaţie specială cu şeful. Sau cu şefii, mai degrabă. Există vreo persoană în pantaloni pe-aici, cu care să nu te fi regulat?

Ieşi tremurînd din birou, dar pe coridor se lovi de Dennis.

– Cassie e înăuntru? întrebă el, fericit. M-am...

– Cassie? spuse Jilly, rîzînd primejdios. Oh, e acolo.

– Ce s-a-ntîmplat? întrebă Dennis, alarmat de sclipirea din ochii ei. Nu te simţi bine?

– Ba da, mă simt foarte bine. Totuşi, nu la fel de bine ca ea. O să fie noua şefă la *Tara.* Eh, cum crezi că a reuşit să obţină postul?

– Nu ştiu, spuse el, uluit.

– Dă-mi voie să-ţi spun eu, zise Jilly, revărsînd apoi cuvintele otrăvitoare: Micuţa ta „Miss inocenţa" a făcut afaceri cu preşedintele lui *Harper Mining,* multă vreme...

– Nu vreau să aud aşa ceva! strigă Dennis.

– Atît în pat, cît şi în afara patului. În timp ce juca Romeo şi Julieta cu tine, lucra pentru el. A dus de nas, foarte bine, pe toată lumea!

Dennis privi în jur, înnebunit. Cassie era lîngă uşa lui Jake.

– E adevărat? întrebă el, răguşit.

– Dennis, n-ai auzit decît o variantă...

– E adevărat?

Fu de ajuns să o privească o dată, pentru a şti răspunsul. Îngrozit peste măsură, se întoarse şi o rupse la fugă.

– Dennis, dă-mi voie să-ţi explic! strigă Cassie, a cărei voce răsună pe coridorul gol.

– Aşa, draga mea, du-te după el şi explică-i, spuse

Jilly, încîntată. Ai foarte multe explicaţii de dat.

După aceea, se depărtă. Prin uşa deschisă, Cassie văzu că Jake se afla deja la telefon, văzîndu-şi, liniştit, de treabă. Rămase pe coridorul acela îngust care, dintr-o dată, i se păru sufocant, incapabilă să se mişte şi nevrînd să o facă. Nu avea unde să se ducă.

A se afla din nou la Eden i se părea un vis lui Stephanie. Se plimbă prin încăperi, atingînd obiectele familiare şi amintindu-şi de viaţa pe care o trăise acolo, mai degrabă cu plăcere decît cu durere. Dar avea impresia că totul se petrecuse cu o mie de ani în urmă, altei femei. Simţea că lăsase adevărata ei persoană pe Orpheus, cu Dan, şi că numai o fantomă se mişca în trupul ei, vorbea cu glasul ei.

Totuşi, ştia că, într-un fel, trebuia să facă efortul de a reveni la realitate. Nu putea trăi tot restul vieţii ca o invalidă din punct de vedere emoţional, care nu putea fi lăsată singură, de care trebuia să se aibă grijă şi căreia trebuia să i se vorbească blînd şi încet. Stephanie observase deja, cu amărăciune, cum Sarah se lumina la faţă imediat ce apărea Tom şi cît de atentă era să nu pară fericită să-şi lase mama pentru a sta cu el. Stephanie nu suporta să fie o pacoste pentru dragostea altora. Trebuia să găsească o modalitate de a scăpa de acoa viaţă în moarte.

Avea nevoie de timp. Deocamdată, pînă şi cele mai simple lucruri i se păreau prea mult pentru ea. De cînd se întorseseră dimineaţă, ea făcuse un efort pentru a-şi dezpacheta bagajele, în timp ce Dennis se dusese direct la *Harper Mining,* iar Sarah şi Tom se plimbau

prin grădină. Abia dacă apucase să intre iarăşi în atmosferă, cînd auzi motorul şi scrîşnetul roţilor maşinii lui Dennis. Oare cît era ceasul? Se duse să-l caute pe băiat pentru a afla.

Îl găsi în salon, punîndu-şi un whisky mare.

– Bea ceva! spuse el. Haideţi să bem cu toţii!

– Dennis, ce s-a-ntîmplat?

– Nimic.

– Spune-mi, te rog.

Din ochii lui ţîşniră fulgere.

– Nu vreau să vorbesc despre asta!

– S-ar putea să ajute.

– Nu şi de data asta.

– Dennis, tu, Sarah şi cu mine am fost mai apropiaţi ca oricînd, în aceste ultime cîteva săptămîni. Hai să nu pierdem asta. Abia cînd toată lumea pare să se prăbuşească în jurul tău, îţi dai seama cît de importantă e familia. Aş vrea să te ajut, aşa cum m-ai ajutat şi tu pe mine.

Înainte ca el să apuce să răspundă, se auzi o bătaie în uşă şi Matey îşi făcu apariţia.

– Domnul McMaster este aici şi doreşte să vă vadă.

– Poftească-l înăuntru, spuse ea şi îi zîmbi, cu tristeţe, lui Dennis. Îmi pare rău că sîntem întrerupţi, dar să ştii că poţi conta pe mine. Poate o să vorbim mai tîrziu.

Bill intră repede. Stephanie încercă să-şi ascundă stupefacţia, în clipa în care îl văzu. Pe chip avea săpate noi cute provocate de nelinişte şi încordare şi avea aerul unui om extrem de tensionat. Simţi împunsătura unui sentiment de vinovăţie. Oare faptul că trebuise să poarte povara companiei, singur, făcuse acest lucru?

– Steph, trebuie neapărat să-ţi vorbesc, spuse el, repede.

– Da, trebuie să fie foarte multe lucruri de aflat, dar nu cred că sînt pregătită pentru afaceri, deocamdată.

Nu e ceva pe care poate să-l rezolve Jake?

– Dragul de Jake, spuse Dennis, pe un ton foarte neplăcut.

– Nu e vorba de afaceri, ci de ceva mult mai important.

– Ce ar putea fi mai important decît afacerile? întrebă Dennis, sarcastic.

– Steph, te rog! Putem merge în birou?

– Desigur, Bill, spuse ea şi se pregăti să iasă din salon, dar chiar în clipa aceea Sarah şi Tom veniră din grădină, intrînd pe uşa-fereastră, ţinîndu-se de mînă şi nepăsători faţă de lume.

– Tom! strigă Bill. De ce n-ai venit direct acasă? Trebuie să stăm de vorbă!

Tom îşi privi tatăl, surprins şi alarmat.

– Nu trebuie să te superi aşa tare, tată. Adevărul e că aveam ceva mai important de făcut aici, zise el şi se întoarse spre Sarah, privind-o cu dragoste în ochi. Avem ceva să vă spunem tuturor. Am rugat-o pe Sarah să se mărite cu mine şi ea a acceptat. Sîntem logodiţi!

– Tom! Ah, ce mult mă bucur pentru voi! exclamă Stephanie, ducîndu-se repede şi îmbrăţişînd-o pe Sarah.

– Pentru fericitul cuplu! spuse Dennis, toastînd ironic.

– Nu, nu, nu puteţi! strigă Bill şi, scoţînd un sunet oribil, ca şi cum s-ar fi înecat, căzu la podea pe o parte.

Urmă un moment de groază cumplită, după care Stephanie alergă spre el şi, îngenunchind, îi săltă capul de pe podea.

– Steph, ascultă-mă! spuse el, răguşit, încleştîndu-şi mîna pe piept. Să nu-i laşi să se căsătorească. Tom... e fiul tău!

Capitolul 28

Bună băutură whisky-ul ăsta, îşi spuse Dennis, stînd întins pe canapeaua din salonul de la Eden. După plecarea ambulanţei cu Bill, Tom şi Stephanie şi dispariţia lui Sarah, în grădină, se lăsase o linişte absolută. Exact atmosfera potrivită pentru a bea o sticlă de cel mai bun whisky. E foarte adevărat că-ţi îneacă amarul, îşi spuse el. Se simţea mult mai bine decît în urmă cu cîteva ceasuri, pentru că nu prea mai simţea nimic. Cel mai bun anesteziant din lume. Se întinse din nou după sticlă.

Deodată, auzi, vag, o maşină şi nişte paşi alergînd pe lîngă casă. Tom intră pe uşa-fereastră.

– Vin direct de la spital...

– Ieşi afară!

– Poftim?

– Ieşi afară! spuse Dennis, ridicîndu-se de pe canapea şi, clătinîndu-se, se duse spre el.

Tom îşi dădu seama imediat în ce stare se află.

– Unde-i Sarah? întrebă el.

– Ţi-am spus să te cari. N-are nevoie de tine acum.

Tom strînse din dinţi.

– Ascultă, indiferent ce simţi tu, pentru sora ta e mult mai rău.

– Da. Şi cine-i vinovat?

Tom îl privi înfrînt.

– Are vreo importanţă? spuse el şi se pregăti să plece.

– Las-o în pace pe Sarah, strigă Dennis în urma lui. Se descurcă ea şi fără tine. Toţi o să ne descurcăm!

Mergînd prin grădină, Tom se gîndi că singurul lucru bun, în legătură cu scena pe care tocmai o avusese cu Dennis, fusese că nu cedase impulsului de a-i trage un pumn. Situaţia era destul de groaznică şi aşa. Tom nici nu vru să se gîndească la implicaţiile dezvăluirii, disperate, făcute de Bill, avusese destulă grijă ducîndu-l pe bolnav la spital, sunînd-o pe Rina, ocupîndu-se de numeroasele probleme pe care le ridică orice moment de criză. Numai că trebuia să ajungă la Sarah. Dumnezeu ştia prin ce trecea.

O găsi în vîrful stîncii, privind marea. Vîntul bătea cu putere şi soarele dispărea o dată cu lăsarea serii. Aerul era umed şi rece, dar ea nu părea să bage de seamă. Era cufundată în propriile gînduri şi tresări violent cînd se apropie el. Tom simţi o durere îngrozitoare cînd observă că ea îl privea altfel; avea în privire un amestec de stînjeneală şi mai ce? Teama şi dezgustul, îi împăienjeneau ochii. Făcu un efort să se poarte normal.

– Cum îi e tată... cum îi e lui Bill?

Nici măcar nu mai putem să stăm de vorbă acum, îşi spuse el, îngrozit.

– E la urgenţă. I-au dat sedative, aşa am putut să plec de-acolo.

– A... a mai spus ceva?

– Nu. Şi nici Stephanie.

Era îngrozitor de palidă.

– Crezi că-i adevărat? Că sîntem fraţi?

– Nu ştiu. Dar ştiu că n-ar fi născocit.

– Bănuiesc că aşa se explică faptul că ne-au fost

ostili tot timpul, ei au ştiut că nu puteam, că n-ar fi trebuit niciodată...

Cît ar fi vrut să o strîngă în braţe, dar nu îndrăznea să o atingă.

– Sarah, habar n-am ce să fac.

– Nu poţi să faci absolut nimic! exclamă ea. Nu poţi să schimbi ceea ce s-a întîmplat deja.

– Sarah, noi n-am ştiut nimic! Îl durea nespus de mult faptul că acel lucru splendid dintre ei se transformase, într-o secundă, în ceva murdar. Am făcut dragoste şi *nu-mi pare rău!* Nu ştiu cum se cheamă că sînt, dar nu-mi pare rău.

– Bine, dar a fost greşit!

– Ba n-a fost! Nu atunci. Singurul lucru greşit este minciuna care ni s-a spus. Eu tot te mai iubesc, Sarah. Nimic n-o să schimbe asta.

– Te rog, Tom, nu... gemu ea.

– Spune-mi că nu mă iubeşti!

– S-a terminat! Aşa trebuie! strigă ea. Nu contează ce simţim. Nu mai putem să ne iubim, nici acum, nici altă dată.

O rupse la fugă, spre casă. Stephanie era în hol. Privirile li se întîlniră. Sarah dădu să urce scara, pentru a se refugia în camera ei, dar vocea lui Stephanie o opri:

– Sarah, trebuie să vorbim.

Sarah se întoarse.

– Ce-ar mai fi de spus?

Stephanie îşi încleştă mîna foarte tare pe balustradă.

– Vreau să-nţelegi că eu n-am ştiut absolut nimic. Am avut un copil, cu mult timp în urmă, nu aveam nici măcar vîrsta ta. După aceea, am fost trimisă undeva şi copilul urma să fie adoptat. Tata mi-a spus că murise. Asta-i tot!

– Ba nu-i tot! Bill a ştiut! De ce n-a putut să ne spună cineva adevărul, înainte să fie prea tîrziu?

– Prea tîrziu? întrebă Stephanie cu un glas scăzut.

Deodată, Sarah nu mai rezistă şi se prăbuşi pe trepte, izbucnind în plîns.

– Mă simt atît de murdară, mamă, spuse ea, suspinînd. Mi-e aşa de ruşine pentru ce-am făcut.

Stephanie urcă treptele încet şi o îmbrăţişă.

– Şşşş, scumpa mea, n-aveaţi de unde să ştiţi.

Afară, se auzi scrîşnetul roţilor maşinii lui Tom, care se depărta cu viteză, în lumina amurgului. Stephanie îşi simţi inima şi creierul ca de plumb. Nu era de-ajuns că mi-ai luat bărbatul, întrebă ea destinul crud, mai trebuia să iei şi iubitul fetei mele? Nu mai avea ce să-i spună lui Sarah, nu-i mai putea oferi nici o mîngîiere. Stăteau amîndouă, ţinîndu-se în braţe ca nişte supravieţuitoare ale unui naufragiu, fără să scoată un cuvînt.

Aerul serii era rece chiar şi în centrul oraşului. Cu fiecare zi care trecea, vara lungă şi fierbinte devenea din ce în ce mai mult o amintire. Jilly era bucuroasă că-şi luase pardesiul şi nu stătu să caşte gura la vitrinele strălucitoare, ci se îndreptă, grăbită, spre *Regent.* Îşi zise că nu era nemulţumită de întorsătura pe care o luaseră evenimentele. Ar fi preferat să arunce bomba, în legătură cu Tom, chiar în faţa lui Stephanie. I-ar fi plăcut de minune să-i vadă mutra. Şi pe a lui Bill, la fel, boşorog nesuferit! Dar asta nu era decît glazura tortului. Dezastrul produs de acea dezvăluire era extrem de satisfăcător. Bill era la urgenţă, Tom şi Sarah se despărţiseră cu maximum de suferinţă de ambele părţi, iar Stephanie se clătina sub puterea unei lovituri, ale cărei complicaţii încă nici nu începuse să şi le imagineze. Nu-i rău, îşi spuse ea, nu-i rău.

Bucuria pe care o simţea, în urma celor întîmplate, o făcu să nu mai fie atît de furioasă pe Jake, pentru că o numise pe Cassie şefă la *Tara,* în locul ei. Bineînţeles că el o răsplătea pe micuţa tîrfuliţă pentru serviciile orizontale aduse, îşi dădea seama de asta. Dar trebuia să existe şi altă cale. Jilly voia neapărat ca *Tara* să fie jucăria ei. Trebuia ca fetei aceleia să i se dea altceva. Acum se ducea la Jake pentru a-i vorbi despre acest lucru.

Jake îi deschise uşa, uitîndu-se la ceas şi privind-o cu răceală.

– Nu pot să stau mult, îi spuse el. Tocmai mă pregăteam să plec.

– Unde! întrebă ea, geloasă.

Conducînd-o în salon, el începu să rîdă.

– Nu că te-ar privi, dar dau o recepţie pentru liderii unui consorţiu bolivian de minerit, care tocmai au sosit în oraş.

– Cum, aşa? întrebă ea, uitîndu-se la chimonoul de mătase, cu modelul său extravagant în auriu şi roşu.

– Ei bine, s-ar putea să-mi pun smochingul, doar ca să fac pe toată lumea fericită, zise el, sarcastic. Deci, cu ce-ţi pot fi de folos?

– *Tara,* spuse ea, accentuînd cuvîntul.

– Nu se mai poate face nimic.

– O vreau!

– Am numit-o pe Cassie Jones.

– Ei bine, deznumeşte-o!

Jake oftă, apoi vorbi foarte rece:

– Ţi-am mai spus că, întîi şi întîi de toate, sînt un om de afaceri, iar asta e o chestiune de afaceri. Vreau ca de *Tara* să se ocupe cineva care să aducă ceva bani, nu o nebună care urmăreşte doar să se răzbune.

– Nebună?

Eşti periculoasă, Jilly. Dacă aş fi ştiut de jocul pe care l-ai jucat cu Bill McMaster, nu m-aş fi amestecat.

Pot să obţin orice vreau de la *Harper Mining,* de la el şi de la Stephanie şi fără aceste trucuri mărunte şi murdare, spuse el şi se uită iarăşi la ceas. Acum, te rog să mă scuzi, dar chiar trebuie să mă îmbrac, preciză el, aruncîndu-i o privire plină de dezgust.

Jilly era stupefiată. Fusese convinsă că Jake avea să fie încîntat de lucrătura ei, se aşteptase să fie felicitată cu şampanie şi sărutări pentru înlăturarea lui Bill şi crearea de confuzie în tabăra Harper. În schimb, era expediată ca o servitoare surprinsă cu băiatul măcelarului, în cămară! Făcu un efort să răspundă.

– Din moment ce ai o asemenea părere despre activităţile mele, nu cred că mai are sens să continuăm... parteneriatul nostru. Am impresia că ai nişte acţiuni de-ale mele. Le vreau înapoi.

– Le vei primi prin curier, mîine dimineaţă, pînă la ora nouă.

Aceasta fu tot. Cîteva secunde mai tîrziu, Jilly se trezi pe stradă, luptînd cu un şuvoi de emoţii, îndeosebi cu convingerea, din ce în ce mai mare, că fusese o proastă.

Stephanie şi Rina aşteptau lîngă rezerva de spital a lui Bill. Stăteau în linişte, iar atmosfera nu era nici de stînjeneală, nici de răceală, nu era momentul potrivit pentru ostilităţi personale. Bill reuşise să treacă de momentul critic, deocamdată, iar acum nu mai trebuiau decît să aştepte. După ce dăduse o fugă înapoi la Eden, pentru a sta de vorbă cu Sarah, Stephanie se întorsese la spital, pentru a-i ţine companie lui Rina.

Medicul ieşi, împingînd uşile grele.

– Vă cheamă soţul, doamnă McMaster, spuse el. Şi

pe dumneavoastră, doamnă Harper. Dar nu trebuie să staţi mult. Mă văd obligat, totuşi, să vă previn să aveţi mare grijă. Nu trebuie să se enerveze şi nici să se oboseaşcă. Un asemenea infarct ar fi doborît pe majoritatea oamenilor. Este încă foarte slăbit şi orice emoţie mai puternică i-ar putea fi fatală acum.

Ele încuviinţară, copleşite.

– Pe aici, vă rog.

Trupul solid al lui Bill părea micşorat în patul acela de spital. Părea să fie jumătatea bărbatului care era cînd era pe picioare. Se chinui să vorbească, imediat cum le văzu:

– Stephanie, trebuie să-ţi spun...

– Taci, Bill. Mai putem aştepta.

– Nu, spuse el, cu o umbră din vechiul lui aer autoritar. Am făcut asta prea mult.

Îi luă mîna într-a lui cînd cele două femei se aşezară pe marginea patului. Stephanie îl privi cu teamă. Nu ştia dacă, într-adevăr, voia să afle ceea ce el dorea atît de mult să-i spună.

Bill începu cu greu:

– După ce ai născut copilul, pe Tom, şi ai plecat, tatăl tău a insistat să ţi se spună că a murit. Nu voia ca tu să te tot gîndeşti la el, poate chiar să începi să-l cauţi, mai tîrziu.

– A vrut să uit că am avut vreun copil.

Vocea lui Stephanie era complet inexpresivă, aşa încît Bill nu ştiu cîtă durere simţea.

– Da, continuă el. M-a rugat pe mine să mă ocup de adopţiune. Nu voia să ştie ce se alegea de el şi nici să aibă el însuşi vreo legătură cu copilul. Nu mi-a dat de ales. Aşa că am dus băieţelul la un orfelinat de unde erau adoptaţi copiii.

– Noi n-am vrut, spuse Rina, îndurerată. Dar ne era prea frică de Max ca să fi făcut altceva.

Tuturor le era frică, îşi spuse Stephanie.

– Însă Rina şi cu mine ne simţeam îngrozitor de vinovaţi. Era un băieţel atît de scump, cum puteam să-l lăsăm aşa? Am discutat săptămîni întregi. Nu ne gîndeam decît la el. În cele din urmă, ne-am hotărît să-l adoptăm noi.

– Ştiu că nu schimbă nimic ceea ce am făcut, dar pe atunci ştiam deja că nu puteam avea un copil al nostru, spuse Rina, cu ochii înotînd în lacrimi. Aşa că Bill s-a dus înapoi la orfelinat....

– Maica superioară ne-a dat voie să luăm copilul. De acolo, ne-am dus direct la Perth, unde o verişoară de-a lui Rina tocmai murise, iar cînd ne-am întors, am spus tuturor că a trebuit să-i luăm băieţelul, să-l creştem ca pe copilul nostru. Asta a fost.

– Nu te-ai gîndit niciodată să-mi spui? întrebă Stephanie, fără nici un pic de reproş în glas.

– Mereu! spuse Bill, cuprins de remuşcări. Dar am tot găsit motive să amînăm, pînă cînd a fost prea tîrziu. Ne-am temut atît de mult să nu-l pierdem şi să nu te pierdem şi pe tine!

– Ne pare atît de rău de ce-am făcut, Stephanie, spuse Rina, plîngînd acum. Am vrut să facem numai bine şi uite cum a ieşit. Încearcă să ne ierţi, o să poţi?

– Vă iert, o să pot. Dar nu numai eu sînt implicată. Sper doar ca Tom şi Sarah să o poată face.

Nu mai spuse că, faţă de răul pe care i-l făcuseră ei, faptul că distruseseră vieţilor unor tineri era o crimă mult mai mare. Ştia că nu era nevoie să le-o spună. Cînd îi strînse mîna bătrînului, ea ştiu că, pentru el, la fel ca şi pentru ea, înţelegerea nu însemna absolvirea de păcate.

Capitolul 29

Trezindu-se, singură, într-un pat rece şi gol, Stephanie nu ştiu, o clipă, unde se afla. Abia după aceea se dezmetici. Se afla din nou la Eden, dar fără Dan. Cît timp trebuie să treacă, oare, ca să nu-ţi mai lipsească cealaltă jumătate din tine? se întrebă ea, cu o durere surdă. Ca să te obişnuieşti să dormi singur, să mănînci singur, să fii singur, după ce te-ai bucurat de o armonie în doi, pe care numai căsnicia ţi-o poate oferi? Îl plînse pe Dan iarăşi, aşa cum începea fiecare zi de cînd acceptase ideea pierderii lui. Apoi, pentru a se împiedica să se mai gîndească la el, se forţă să se ridice şi să înceapă o nouă zi.

În timp ce făcea duş, îşi lăsă mintea să se întoarcă la evenimentele din ultimele douăzeci şi patru de ore. Amărăciunea pe care o simţea pentru Sarah îi umbrea, într-un fel, durerea provocată de pierderea lui Dan; suferinţa lui Sarah părea mult mai groaznică, deoarece iubitul îi fusese smuls de lîngă ea, în viaţă, erau obligaţi să trăiască în continuare în acelaşi oraş, să se dorească, dar să nu se mai întîlnească niciodată. Lui Stephanie îi era milă şi de Bill şi Rina, deoarece secretul lor, atît de bine păstrat, ieşise la iveală, într-un mod atît de dureros.

Cît despre ea, deşi nu putea să admită acest lucru în faţa nimănui, simţea doar uşurare şi bucurie, uşurare pentru că băieţelul ei nu murise, aşa cum i se spusese, şi bucurie pentru că ajunsese un tînăr atît de minunat. Dacă Dan ar fi fost acolo, ar fi înţeles.

În urma întîlnirii, din ziua precedentă, cu Bill, Stephanie aflase şi ceea ce Sarah şi Dennis nu putuseră să-i spună pe insula Orpheus. Aflase, pentru prima oară, că Jake se bucurase de succes la şedinţa pe care o convocase şi că ea îşi pierduse funcţia de preşedinte pe care o deţinuse încă de la moartea tatălui ei. Spre bucuria lui Bill, primise vestea cu foarte mult calm, remarcînd doar că bătălia nu se încheiase încă. Avea să se gîndească, în timp, iar timp avea din belşug acum.

În timp ce se îmbrăcă şi luă un mic dejun frugal, Stephanie se mai gîndi şi la ultimul lucru pe care i-l spusese Bill, înainte să se despartă. Ameţit de calmantul administrat de soră, le urase „noapte bună" şi apoi, din senin, spusese: „Păzeşte-te de Jilly, Steph, ştia de Tom şi ar fi făcut necazuri şi uite cîte probleme ai avut de cînd a ieşit ea de la închisoare. *Păzeşte-te* de ea"!

După aceea, adormise. Cuvintele lui îi rămaseră întipărite în minte, revenind mereu în timpul nopţii. Erau atîtea lucruri inexplicabile în legătură cu succesul lui Jake Sanders în atacarea companiei; să fi avut Jilly vreun amestec? Şi accidentul ei de călărie. Poliţia nu descoperise nimic şi nu făcuse nici o legătură cu nimeni. Dar mai călărise de sute de ori prin parc, în deplină siguranţă. Ce-or fi însemnînd toate astea?

Nu existau răspunsuri la întrebările ei şi, oricît de mult se gîndea, nu reuşea să pună cap la cap toate evenimentele care se precipitaseră, în cele cîteva săptămîni care trecuseră de la ieşirea lui Jilly din închisoare. Dar, îmboldită de o energie reînnoită, Stephanie hotărî

să-şi reprime bănuielile, ori avea să afle nişte răspunsuri, ori avea să ignore acele griji supărătoare.

La puţin timp după ce servi micul dejun, urcă la volan şi se duse la Jilly, pe Elizabeth Bay. Aceasta o primi prefăcîndu-se plină de afecţiune şi insistă să vorbească îndelung despre scăparea, ca prin minune, a lui Stephanie, în timp ce o îmbia cu cafea şi biscuiţi. În cele din urmă, Jilly făcu o pauză şi Stephanie putu să spună pentru ce venise aici.

– Cît de bine îl cunoşti pe Jake Sanders? întrebă ea.

Instantaneu, nervii lui Jilly ocupară posturile de luptă. Oare cît ştie? se întrebă ea, alarmată.

– Deloc, spuse ea, convingătoare, de ce întrebi?

– Pot să fiu sinceră?

– Bineînţeles.

– Mă întrebam dacă nu cumva l-ai ajutat.

– Să-l ajut? Se întreabă doar, nu ştie nimic, îşi zise.

– Să pună mîna pe *Harper Mining.*

– De ce naiba să fi făcut asta? întrebă Jilly, uluită.

– Pentru că... în adîncul sufletului, încă mă mai urăşti.

O costase foarte mult pe Stephanie să spună acest lucru. Dar era singurul motiv, din mulţimea celor la care se gîndise, în timpul nopţii de insomnie, care avea sens, cît de cît.

– Cum poţi să spui asta? zise Jilly, emoţionată.

– Pentru că, din ziua în care tu ai ieşit din închisoare, lucrurile au început să-mi meargă foarte prost. Numai Dumnezeu ştie cît am încercat să nu mă gîndesc că ai fi putut avea vreun amestec. Dar trebuie să te întreb.

– Stephanie, e atît de nedrept. Numai pentru că lucrurile îţi merg prost, dai vina pe mine? spuse ea şi ochii începură să i se umple de lacrimi. Am vrut să-ţi fiu o soră adevărată, mai mult decît poţi să-ţi închipui. Şi

acum, tu vrei să mă scoţi ţap ispăşitor.

– Jilly, nu-i adevărat. Mă gîndesc doar că Jake Sanders trebuie să fi fost ajutat de cineva să obţină acele acţiuni. Cineva l-a ajutat să obţină informaţii din interiorul companiei, de la bun început.

– Ei bine, n-am fost eu. Dar cred că aş putea să-ţi sugerez cine ar fi putut fi.

– Cine?

– Micuţa prietenă a lui Dennis, experta în computere, Cassie şi cum o mai cheamă...

– Jones, spuse Stehanie, imediat.

– Dă-mi voie să-ţi arăt ceva, zise Jilly, extrem de încîntată de felul cum decurgeau lucrurile.

Luă un plic mare şi albastru.

– Certificatele acţiunilor mele. Azi-dimineaţă, m-a contactat agentul meu de bursă. Potrivit datelor de la bursă, care au fost verificate, săptămîna trecută, de *Harper,* în căutarea vinovatului care a vîndut cele două procente, acţiunile mele au fost transferate lui *Sanders Investments,* acum două săptămîni. Cel puţin aşa susţine computerul.

– Nu înţeleg, spuse Stephanie, încruntîndu-se. Dacă nu i le-ai vîndut tu lui Jake, cum...

– Cassie a făcut în aşa fel încît să pară că am făcut-o!

– De ce ar fi făcut una ca asta?

– Of, Steph, spuse Jilly pe un ton compătimitor, eşti atît de credulă. Ar fi trebuit să-ţi dai seama că lucra pentru Sanders. Şi pe cine altcineva să se dea vina pentru vînzarea acţiunilor decît pe oaia neagră a familiei, o femeie cu cazier, pe care nimeni nu o crede, oricum?

Stephanie se uită la acţiuni. Nu era nimic în neregulă.

– Păi, asta speram să găsesc, spuse ea, zîmbind, dovezi concrete. Dacă sînt aici, înseamnă că Sanders n-ar fi putut să le aibă, nu?

– Şi ar trebui să vorbeşti cu Bill despre Cassie, spuse Jilly, nerăbdătoare să profite de avantaj. A concediat-o ieri. Tom ştie tot.

– Tom... spuse Stephanie, încet, oh, da...

„Oh, da", soră Stephanie, îşi spuse Jilly, cu o bucurie plină de cruzime, asta-i altă problemă, nu? Şi n-o să fie aşa uşor de rezolvat.

– Îmi pare rău, zise ea, cu sinceritate. Ai atîtea pe cap, în momentul ăsta. După toate prin cîte ai trecut, îţi înţeleg suspiciunile. Biata de tine!

Pentru Dennis, zilele treceau într-o ceaţă de alcool şi autocompătimire. Despărţirea de Cassie îl afectase foarte tare. Turba de gelozie şi furie ori de cîte ori şi-o închipuia în braţele lui Jake, mişcîndu-se în patul lui Jake, făcînd pentru el lucrurile pe care le făcuse. Şi, mai presus de toate, ruşinea de a fi fost păcălit, crezînd în ea, crezînd că-l iubea, cînd, în tot acel timp, ea îl folosise.

Şi apoi să afle că mama... În ciuda frecventelor conflicte cu Stephanie, Dennis îi purtase întotdeauna o dragoste idolatrizantă. Cînd era mic şi stătea la pension, nu trăia decît pentru vizitele ei, tînjind după apariţia acelei femei înalte, cu ochi albaştri şi blînzi, care mirosea atît de frumos. Pe măsură ce crescuse, îi fusese greu să-i accepte turbulenta viaţă sexuală, numărul de soţi pe care-i avusese, realitatea existenţei ei ca femeie. Totuşi,

în adîncul inimii, continuase să păstreze o imagine a lui Stephanie care rămînea pură, nepătată. Ca să afle acum că fusese lăsată gravidă la numai şaptesprezece ani. Şi de cine? De vreun bătrîn pervers, unul din prietenii tatălui ei? Sau de vreunul din ajutoarele de la Eden, musculos, bine făcut... Dennis se îngrozi de propriile închipuiri.

Văzîndu-şi fratele în ghearele acelui infern lăuntric, Sarah deveni din ce în ce mai alarmată. Să suferi e una, îşi spuse ea, cu tristeţe, şi fiecare ne avem partea. Dar n-o să te las să faci vreo prostie şi să sfîrşeşti prin a te sinucide, oricît de mult ai crede tu că ţi-ar plăcea. Asta ar fi picătura care ar umple paharul pentru mama. Aşa că diluă băuturile din salon şi aranjă, cu Matey, ca proviziile de alcool să scadă în mod frecvent. Ascundea cheile maşinilor şi nu o dată se chinuise, cărîndu-l beat şi neputincios pînă în camera lui, unde-l trîntise pe pat ca să doarmă. Pentru a-l face să se mai gîndească şi în altă parte, îl lua la plimbare, adesea pînă în Blue Mountains sau în regiunile pustii, unde putea să stea de vorbă în voie sau, pur şi simplu, să-şi liniştească sufletele.

Cînd se întorceau dintr-o asemenea plimbare, Dennis izbucni, deodată:

– Ce porcărie! Ce porcărie nenorocită. Şi poate numai datorită scumpei noastre mame!

Era pentru prima oară cînd îndrăznise să-şi verse năduful pe Stephanie, atît de deschis. Sarah rămase şocată.

– Dar n-a ştiut că Tom trăieşte!

– Dacă a fost aşa de nevinovată, cum se face că el a apărut pe lume?

Dennis, n-ai pic de inimă! Era atît de tînără şi, după un lucru atît de groaznic, orice fată nu vrea decît să uite că s-a întîmplat.

Să uite, spuse Dennis, gînditor. Aş vrea tare mult

să pot să uit.

– Ce te frămîntă? întrebă Sarah, nerăbdătoare.

– Vrei toată cartea sau numai ce e mai important? Întîi şi întîi, nu-i deloc o veste bună că a mai apărut unul care are pretenţii la averea familiei.

– Dumnezeule! Nu crezi că e destul pentru toţi?

– Ţie ţi-e uşor să rîzi, spuse Dennis, fără să mai continue, însă.

Cum ar fi putut să-i explice? Era şi aşa destul de rău că acesta venise la companie, extrem de calificat, cu stilul lui american de a face afaceri. Acum, că şi el era un fiu al lui Stephanie Harper, avea să-l înlăture cu totul pe Dennis. Nu pot fi doi prinţi moştenitori, în nici o dinastie, îşi spuse el, stăpînit de invidie şi resentiment. Cum putuse Stephanie să-i facă aşa ceva?

– Dacă ăsta e singurul lucru care te îngrijorează... zise Sarah.

– Păi, ştii cum e mama! o întrerupse el. A încercat s-o cumpere pe Jilly cu cinci milioane, mă întreb cît o valora un fiu bastard.

– Dennis, încetează!

Dacă nu ar fi avut ambele mîini pe volan, Sarah i-ar fi tras o palmă.

– M-am săturat. Dacă ţie ţi-e greu să accepţi, mie mi-e infinit mai greu.

Imaginea lui Sarah, în pat, cu Tom, părul ei răsfirat peste pieptul lui gol, răsări în mintea lui Dennis, dintr-o dată. Doamne, da! Nu se gîndise la asta. Trebuia să se simtă... Trebuia să fie ca... Încercă să-şi închipuie cum s-ar fi simţit el dacă ar fi fost în aceeaşi situaţie. Dar mintea nu vru să coopereze. Deşi avusese vise erotice în legătură cu toate femeile pe care le cunoscuse, de la femeia de serviciu de la şcoală şi pînă la Joanna Randall, pentru a nu mai vorbi de Elizabeth Taylor, Madon-

na şi Marilyn Monroe, pur şi simplu nu se putea gîndi la sora lui, astfel. Ei bine, era o complicaţie de care familia Harper avea să fie scutită, îşi spuse el, abătut.

– Iartă-mă, zise el.

Restul drumului îl parcurseră în linişte. Cînd se apropiară, Sarah observă, şocată, că maşina lui Tom se afla pe alee şi pe el îl văzu stînd, îngîndurat, lîngă piscină. Cînd îl zări, Dennis sări din maşină şi se duse repede spre el, Sarah urmîndu-l în fugă.

– Sarah, trebuie neapărat să-ţi vorbessc, spuse Tom, al cărui chip era foarte palid.

– Nu...

– N-ai ce căuta aici! spuse Dennis, ameninţător.

– Nu putem lăsa lucrurile aşa cum sînt, spuse Tom, îndreptîndu-se spre ea, dar Dennis îi bară drumul.

– Nu crezi că ar trebui să te cari?

– Lasă-mă-n pace, Dennis! Nu plec pînă nu vorbesc cu Sarah! spuse el, dîndu-l la o parte, dar, înainte să apuce să se apere, Dennis îi trase un pumn în burtă.

Sarah scoase un ţipăt şi dădu fuga lîngă Tom, strigînd:

– Lasă-l în pace!

Ignorînd-o, Dennis profită de faptul că adversarul său era zăpăcit şi dădu să-l lovească din nou, dar, văzîndu-l, Tom se feri şi, recăpătîndu-şi puterea, îl lovi cu putere. Turbat de furie, Dennis încercă să-i răspundă, însă Tom îl apucă de braţ. Un moment, se luptară corp la corp pe terasă, lîngă piscină. Apoi Dennis alunecă şi, căzînd în bazin, îl trase şi pe Tom după el.

Cînd se treziră în apa rece, se despărţiră, căci şocul îi făcuse să se dezmeticească. Sarah se duse lîngă piscină şi se răsti la ei cînd ieşiră:

– Amîndoi sînteţi ridicoli, dezgustători! Încetaţi imediat! Ce credeţi că rezolvă asta?

Tremurînd, ei se potoliră, dar erau tot nesatisfăcuţi.

– Pleacă de aici! spuse Dennis.

Tom se uită la Sarah şi tot sufletul îi era în privire.

– Vrei să plec?

Ea nu putu să răspundă.

– Afară! repetă Dennis, răguşit. Asta vrea şi ea, asta vrem toţi. Dispari din viaţa noastră şi să nu te mai întorci niciodată!

Fără să mai scoată un cuvînt, el plecă, iar Dennis răsuflă, uşurat. După părerea lui, se descurcase de minune. Pur şi simplu, nu putu să înţeleagă de ce Sarah o rupse la fugă şi se închise în camera ei, după aceea, nevrînd nici să mai iasă, nici să-i vorbească, tot restul zilei.

– Celălalt picior, domnule Sandah.

Zîmbind, Jake ridică celălalt picior, în mîinile mici ale lui Pik San Wu, care, cu o concentrare extraordinară, i-l masă încet şi constant, pînă la călcîi, degetele mari pătrunzîndu-i în carne cu un amestec de durere şi plăcere. Apoi se aplecă şi, îngenunchind la capătul patului, îi luă degetele de la picioare în gură, unul cîte unul, încercuindu-le cu limba şi sugîndu-le îndelung.

Jake stătea întins pe spate, absolut liniştit. Piksy era, într-adevăr, o fată remarcabilă. Masajul este o artă atît de simplă şi, totuşi, atît de puţini o stăpîneau atît de bine. Ea ştia cum să urce de la tălpi pînă în creştetul capului şi apoi să coboare din nou, găsind ritmurile trupului pe care lucra, punctele în care o apăsare bruscă îţi putea opri inima în loc şi tot felul de alte

trucuri. Şi aceasta era doar uvertura. Stai numai să înceapă opera.

După ce se ocupase de fiecare centimetru din trupul lui Jake, timp de o oră, Piksy se afla acum la capătul drumului. Simţind că pluteşte, Jake se forţă să se uite la ceas, deşi avea senzaţia că degetele de la picioare i se topeau sub atenţia pe care le-o acorda Piksy. Extraordinară calculare a timpului! Jilly trebuia să sosească dintr-o clipă în alta.

Cînd sunase să-i spună că voia să-l vadă, primul lui impuls fusese, ca întotdeauna, să se eschiveze, să refuze.

– Ce-i asta, o reînnoire a ostilităţilor? întrebase el, cu răceală. Credeam că... relaţia noastră profesională s-a – cum ai zice cu vocabularul tău – s-a dus pe apa sîmbetei, nu?

Însă unul din lucrurile pe care le admirase întotdeauna la Jilly era refuzul ei de a se lăsa respinsă.

– Termină cu prostiile, Jake, spusese ea, cu seninătate. O să fiu acolo la opt.

În ciuda rezervelor lui cu privire la aspectele mai neortodoxe ale activităţii lui Jilly, în perioada în care fuseseră despărţiţi, lui Jake îi lipsise ajutorul informaţiilor pe care i le dădea ea din interior. Şi, deşi îl dezgusta uneori, întotdeauna reuşea să-l excite. Se hotărîse, deci, să accepte întîlnirea. Pentru a fi sigur că era şi relaxat şi pregătit pentru ea, o chemase pe Piksy. Degetele ei subţiri lucraseră minunat, ca de obicei. Trupul îi sclipea. Avea impresia că putea face orice.

Se auzi soneria de la intrare.

– Deschide tu, te rog, îi spuse Jake, iar Piksy încetă să-i mai iubească degetele, se ridică, făcu o plecăciune şi se depărtă, desculţă.

Jake îi privi spatele lucios şi zîmbi cînd se gîndi ce

faţă avea să facă Jilly, cînd avea să vadă cine îi deschidea. Dacă nu s-ar fi simţit atît de moleşit, n-ar fi ratat asta pentru nimic în lume.

Într-adevăr, Jilly fu surprinsă, pe moment, cînd se deschise uşa şi văzu o orientală micuţă, goală pînă la brîu şi cu şoldurile acoperite de o bucată de pînză viu colorată, legată într-o parte. Dar intră imediat, dîndu-i haina de parcă ar fi fost o servitoare, apoi se duse să-l caute pe Jake.

– De unde îţi iei angajaţii? întrebă ea cînd intră în dormitor. Spală şi vase pe lîngă faptul că deschide uşa?

Jake zîmbi, leneş. Avea doar un prosop în jurul mijlocului. Niciodată nu îl văzuse arătînd atît de superb.

– E o maseuză profesionistă, spuse el. Nu toate femeile sînt nişte amatoare entuziaste ca tine, Jilly.

– În cazul ăsta nu ştiu ce pierd, zise ea.

Jake se ridică şi îşi coborî picioarele din pat, legîndu-şi prosopul în jurul mijlocului.

– Bei ceva? întrebă el şi ea încuviinţă.

Femeia măruntă, care stătea tăcută lîngă uşă, dispăru imediat în direcţia bucătăriei, iar peste cîteva momente se întoarse cu o tavă pe care se aflau o sticlă de şampanie şi trei pahare subţiri. Jilly ridică paharul cu lichidul auriu şi spumos.

– Pentru... noi! spuse ea, sarcastic.

– Pentru noi, zise Jake, fără nici o urmă de sarcasm.

Neluîndu-şi ochii de la ei, Piksy nu spuse nimic, dar bău şampania ca şi cum ar fi fost limonadă.

Stînd între doi oameni care erau goi pînă la brîu, Jilly începu să se simtă prea îmbrăcată, în fusta şi bluza ei de seară. Privindu-l pe Jake, care se uita cînd la ea, cînd la Piksy, începu să-şi dea seama că aceasta era şi intenţia lui. Îi mai puse şampanie.

– Şi acum, în legătură cu seara asta, murmură el, ai

că putem schimba această hotărîre.

– Te rog să mă scuzi, doamnă Harper, dar aceasta este o acuzaţie extrem de gravă, spuse el, aruncîndu-i un zîmbet sclipitor. Şi, dacă nu poţi aduce dovezi, aş putea s-o iau drept calomnie.

Stephanie îi susţinu privirea.

– Sînt sigură că e adevărat.

El desfăcu braţele.

– A fost o neînţelegere la mijloc, te asigur. Asistenta lui Bill, domnişoara Jones, a făcut o greşeală la computer, dar a fost transferată.

– Foarte inteligent!

– Mulţumesc.

– Dar nu se poate să-ţi închipui că o să las lucrurile aşa.

El o privi, nedumerit.

– Eşti foarte supărată... Stephanie? spuse el, ridicîndu-se şi ducîndu-se spre ea.

Iarăşi apropierea lui o afectă puternic. Se dădu în spate pentru a scăpa de aura lui. De ce avea, oare, un asemenea efect asupra ei? Îşi pierdea puterea de concentrare.

– Nu e nevoie să fie aşa, continuă el. Noi doi am putea forma o echipă formidabilă. Amîndoi am putea să facem ca această companie să fie cea mai mare din zona Pacificului.

– Mai spune-mi.

– Eu nu vreau să-ţi iau compania, ci s-o clădesc împreună cu tine.

Doamne, ce femeie! îşi spuse el. Chiar şi după ce a trecut prin atîtea, tot arată... mai bine decît orice femeie din lume. Îi studie, cu atenţie, faţa, care era mai slabă, dar trăda un sentiment mai profund decît înainte, ochii ei albaştri şi întunecaţi, umbra unei vînătăi aproape

dispărute, de pe frunte. Îi simţea parfumul.

– Şi amîndoi ştim că ceea ce avem merită să fie consolidat, preciză el.

– Du-te dracului!

– Bine, spuse el, furios şi dezamăgit, nu-mi dai de ales. Dacă nu cooperezi cu mine, mă văd nevoit să-ţi atrag atenţia că o să rămîi fără scaunul de preşedinte şi o să zbori din cadrul companiei cît se poate de curînd.

– Poţi să încerci!

– Nu vreau.

– Bineînţeles că nu! spuse ea, pufnind dispreţuitor. Eşti un tip atît de cumsecade, nu? Ei bine, cred că acum ştiu pe ce poziţii ne aflăm. La revedere, domnule Sanders.

Îndreptîndu-şi spatele şi umerii, ieşi din birou. Era limpede că Hilary auzise frînturi din acel schimb de cuvinte.

– Mă simt groaznic, doamnă Harper, spuse ea. Cred că ar trebui să-mi dau demisia.

– Să nu faci aşa ceva, Hilary. Nu e decît o mică luptă. N-a cîştigat războiul, zise ea şi, după o pauză, adăugă: Fă-mi legătura cu regatul din Golf. Personal cu prinţul Amahl. Voi fi în sala de consiliu.

– Phillip! exclamă Jilly, prefăcîndu-se încîntată, apoi sări de pe scaun imediat cum îi auzi cheia în broască, alergînd să-l întîmpine. Dragul meu! Cum a fost la Hong Kong?

Obosit, Phillip îşi scoase haina şi o puse în cuier.

– Bine, spuse el, simplu. Sperasem că o să mă

aştepţi la aeroport. A fost un zbor lung. Şi apoi a trebuit să trec şi pe la birou să-mi iau corespondenţa.

– Ah, îmi pare nespus de rău, dragul meu, dar avioanele astea întîrzie adesea şi, în plus, am fost atît de ocupată...

– Da, ai fost ocupată, nu? spuse el, privind-o în ochi. Am încercat să te sun de atîtea ori din Hong Kong, mai ales seara, dar tu nu erai acasă. Unde ai fost?

– Phillip, ce înseamnă asta? întrebă Jilly, încercînd să rîdă. Dar, dacă tot vrei să ştii, am fost la Eden, mai tot timpul. Cu Stephanie. I-a fost nespus de greu, cu pierderea lui Dan, cu grijile pentru companie.

Phillip îşi întoarse privirea.

– Presupun că aşa a fost.

– Intră, dragul meu, şi dă-mi voie să-ţi pregătesc ceva de băut.

Agitîndu-se în jurul lui, Jilly îl conduse în salon şi îi puse un whisky. Mai bine să-i fac unul tare, îşi spuse ea, ce-o fi cu el? Îi aruncă o privire pe furiş. Phillip privea în gol, furat de nişte gînduri care, evident, nu îi făceau plăcere. Deosebirea dintre acea atitudine deprimată şi purtarea veselă şi plină de dragoste, de dinainte de plecare, era foarte clară. Probabil că afacerile merseseră prost la Hong Kong. Şi spusese că era obosit. Era prea bătrîn ca să mai umble aşa prin lume. Nu trebuia să plătească ea pentru starea lui proastă, provocată de diferenţa de fus orar! Aşa că se hotărî să-i distragă atenţia.

– Îţi place părul meu? îl întrebă ea. Data trecută era prea roşu, aşa că le-am spus...

– Jilly... spuse el, privind-o din nou. Nu se poate să-ţi petreci toată săptămîna aranjîndu-ţi părul. Am încercat să-mi dau seama că nu am nici cea mai mică idee în legătură cu ce faci cu timpul tău, pe unde te

duci în hoinărelile tale.

Lui Jilly îi mirosi a pericol, aşa că trecu la atac:

– Şi acum, vrei să fiu prizonieră în propria mea casă?

– Bineînţeles că nu. Dar cred că un soţ are dreptul să ştie pe unde se duce soţia lui. Şi nu văd de ce ai ezita să-mi spui.

– Atitudinea ta e cea care nu-mi place! spuse Jilly, furioasă. M-am chinuit atît de mult să vă dovedesc, ţie şi tuturor celorlalţi, că m-am schimbat! Dar se pare că orice aş face, voi fi mereu bănuită. Luînd o batistă de hîrtie, izbucni într-un plîns cu suspine. Nu mai suport! Simt nevoia să ies! Poate că, atunci cînd o să stai să te gîndeşti mai bine, o să-ţi dai seama cît de nedrept ai fost cu mine!

Felicitîndu-se în sinea ei pentru acea reprezentaţie, ieşi repede.

Rămas singur, Phillip îşi bău paharul, îndelung, după care puse mîna pe receptor.

– Cassie Jones? întrebă el. Sînt Phillip Stewart. Am primit biletul dumitale. Unde ne putem întîlni?

În ciuda conflictelor recente, cei care alcătuiau micul grup din rezerva de spital erau liniştiţi. Tom şi Rina stăteau lîngă patul lui Bill, bucuroşi în sinea lor de faptul că acesta arăta mai bine. Tenta gri-albăstruie îi dispăruse complet de pe faţă şi mîini, ochii îi erau la fel de strălucitori ca întotdeauna şi, cu fiecare zi care trecea, îşi recăpăta cîte ceva din fosta asprime. Acum se concentra să dea un formular, pe care Tom îl împături cu grijă şi îl vîrî în buzunarul interior de la piept.

– Să nu-l pierzi, Tom.

– Ştii foarte bine că nu l-aş pierde! Dar eşti sigur că asta vrei? Probabil că o să te-ntorci la *Harper,* înainte să se pună problema chiar.

– Nu vorbi prea curînd, am văzut deja cît de repede se poate mişca Sanders. Ştiu că mă refac în mod miraculos, dar încă n-o să sar peste nici un obstacol din cinci bare. Numai în tine aş avea încredere să te împuternicesc, în cazul unei şedinţe de consiliu şi al unei votări extrem de importante, şi bănuiesc că va fi nevoie de această procură.

– Bine, tată, spuse Tom, rostind cuvîntul în mod automat, dar îşi dădu seama imediat.

Simţindu-le privirile aţintite asupra lui, zîmbi şi ridică din umeri. Îndoioşată, Rina se hotărî să vorbească:

– Tom... nu ştiu cum să încep... am tot ocolit subiectul de cînd ai aflat...

Tom rămase tăcut. Nu simţea deloc dorinţa să discute despre problema legată de părinţii lui, simplul fapt în sine fusese o lovitură destul de puternică. Şi era hotărît ca Bill să nu sufere din cauza lui. Căpătînd mai multă încredere din tăcerea lui, Rina continuă:

– Ştim că n-ar fi trebuit s-o facem. Şi mai ştim că ar fi trebuit să-ţi spunem. *Acum* ştim. Dar am încercat să ne dăm toată silinţa...

Ochii începură să i se umple de lacrimi.

– Nu te tulbura, mamă, spuse Tom, zîmbind şi luînd-o după umeri. Orice s-ar întîmpla, rămîi tot mama mea şi n-o să încetez niciodată să te iubesc. Asta e valabil şi pentru tine, tată.

– Credeam că n-o să ne ierţi niciodată, spuse Rina, printre suspine.

– Hei, îi spuse el, cu reproş şi afecţiune în glas. Nu trebuie să-l agităm pe bătrîn, ai uitat? Am trăit ca familie

mai mult de douăzeci de ani şi aţi dovedit cît de mult mă iubiţi, de nenumărate ori. Nimic nu poate şterge asta.

Se auzi o bătaie uşoară în uşă şi Stephanie intră cu un buchet de flori imens.

– Pentru bolnav, spuse ea, veselă.

– Ce flori superbe! exclamă Rina, ridicîndu-se să le ia.

Dar în atmosferă se simţi o stînjeneală subită, care nu scăpă nimănui.

– Eh, eu trebuie să plec, spuse Tom, emfatic.

– Ah, pleci deci? zise Bill, ale cărui cuvinte erau la fel de artificiale ca ale lui Tom.

– Trebuie, tată. Dar o să trec iarăşi mai tîrziu, spuse el, dînd să iasă.

– Tom! spuse Stephanie, a cărei mînă, pe mîneca lui, păru a-l săgeta precum gheaţa. Am putea să stăm puţin de vorbă înainte?

El ezită, dar apoi încuviinţă şi ieşi. Pe coridor, nu se uită în ochii ei.

– Ar fi foarte stupid să spun că ar trebui să stăm de vorbă, începu ea, cu dificultate. Ştiu că e prea tîrziu ca să-ţi mai fiu mamă, altfel decît cu numele...

Tom o privi cu duşmănie.

– Am o mamă! E acolo, înăuntru.

– Ştiu şi n-aş face absolut nimic ca tu să-ţi schimbi sentimentele faţă de Rina.

– Nici n-ai putea! exclamă el, dar apoi se stăpîni şi adăugă: Doamne, e îngrozitor! Nici măcar nu ştiu ce să spun.

– Atunci, lasă-mă pe mine să încerc, spuse Stephanie, încet. În definitiv, eşti fiul meu. Asta trebuie să însemne ceva. Pentru mine, înseamnă. Orice am putea să clădim între noi...

– Nu! izbucni el. N-ar putea ieşi niciodată nimic. Din cauza lui Sarah. Sau ai uitat? Eu n-am uitat, mai spuse

el şi se depărtă pe coridor.

Stephanie îşi rezemă capul de perete, închise ochii şi se rugă, pentru un răgaz. Oare cînd aveau să se sfîrşească toate? Să-i provoace repulsie propriului ei fiu, aşa încît acesta să vrea să fugă de ea, să o excludă din viaţa lui, să pretindă că nici nu exista, oare merita acest lucru? Cum aveau să poată suporta totul, în anii ce urmau. Cum aveau să poată suporta acum, în următoarele cîteva zile, săptămîna următoare?

Deodată, energia care-i dăduse puterea să încerce să o ajute pe Sarah, să se ducă la *Harper* şi să-l înfrunte pe Jake, să le acorde lui Bill şi lui Rina tot sprijinul ei, în acel moment de criză, se evaporă din ea. Trupul îi deveni moale ca al unei păpuşi de cîrpă şi avu senzaţia că era gata să leşine. Se lăsă să alunece pe perete, pînă cînd ajunse să stea pe jos. Fără să-i pese cît de ridicol ar fi arătat, dacă ar fi văzut-o cineva, rămase acolo pînă i se limpezi mintea. Apoi se ridică încet şi intră din nou în rezerva lui Bill.

Bill şi Rina tăcură, în clipa aceea. Sigur, vorbeau despre ea, sau despre Tom, sau despre toată porcăria aceea. Stephanie nu simţi nici un pic de supărare. Cum ar fi putut să nu discute?

– Ei, cum te mai simţi, Bill? Nici n-am apucat să te întreb.

– Mai bine ca oricînd.

– Nu-l asculta, zise Rina. Or să-l mai ţină ceva timp aici, chiar dacă vor fi nevoiţi să-l lege cu lanţuri de pat.

– Nu grăbi lucrurile, spuse Stephanie. Ne descurcăm noi şi fără tine, chiar dacă mai greu.

O duru îngrozitor cînd spuse acele cuvinte banale şi artificiale. Altă dată, îi spuneam absolut orice lui Bill, îşi zise ea, întristată. Acum, nu mai putem să facem nici măcar conversaţie.

– Trebuie să plec, spuse ea. Ai grijă de tine. O să mai vin cît de curînd.

– La revedere, Steph.

– La revedere.

Chiar şi pentru a merge pînă la maşină trebui să facă un efort extraordinar. Pornind spre Eden, se întrebă de ce naiba o făcea? Ce o aştepta acolo? Suferinţa lui Sarah şi resentimentele lui Dennis, ambele fiind stări pe care ea nu le putea alina. O cină în singurătate şi un pat gol. Iar a doua zi, cam acelaşi lucru, în plus cu ameninţarea răutăţii şi mai mari a lui Jake Standers; ştia că vorbise serios cînd spusese că, dacă nu coopera cu el, avea să zboare de la *Harper.* Oare putea să o facă? Îi păsa? Pentru prima oară în viaţa ei, Stephanie înţelegea cum de ajungeau oamenii să se urce la volan şi să se avînte peste buza unei prăpastii. Ar fi fost atît de uşor. Se gîndi la acest lucru tot drumul.

Cînd intră pe alee, văzu imediat, într-un moment de groază, o maşină de poliţie oprită în faţa intrării. Dumnezeule mare, nu! Ce s-o mai fi întîmplat? Dennis? Sarah? Simţind un gol cumplit în stomac, ţîşni repede din maşină. Sarah deschise uşa larg şi, în spatele ei, Stephanie văzu un poliţist înalt.

– Mamă, mamă, vino repede! strigă Sarah.

Stephanie se clătină cînd ajunse în prag şi fu cît pe ce să se prăbuşească. Sarah o susţinu, însă, şi îi spuse, plîngînd:

– E vorba de Dan, mamă! L-au găsit! Şi trăieşte!

Capitolul 31

Acasă. În viaţa ei, Stephanie nu apreciase puterea acelui cuvînt, ca în ziua în care îl aduse pe Dan înapoi, la Eden. La vestea supravieţuirii lui miraculoase, zburase imediat spre Orpheus, într-o agonie de teamă şi speranţă. Nu îndrăznise să creadă că trăia pînă cînd nu-l văzu cu ochii ei. Apoi urmă regăsirea atît de mult dorită, o explozie de lacrimi, sărutări şi şoapte, care nu încetară deloc în zilele pe care Dan le petrecu pe insuliţă, în spitalul unde Stephanie însăşi fusese pacientă, cu atît de puţin timp în urmă. Şi noaptea erau împreună. Cei din conducerea spitalului fuseseră înţelegători faţă de suferinţele îndurate, în ultima vreme, de Stephanie şi şocul provocat de presupusa moarte a lui Dan şi îi dăduseră voie să doarmă pe un pat de campanie, în rezerva lui. În ceasurile lungi de întuneric, Stephanie pusese, cap la cap, frînturile din relatarea lui Dan despre scăparea din ghearele morţii, suferind o dată cu el cînd povestea: şocul în urma exploziei, zilele întregi de rătăcire prin inima insulei, hrănirea cu fructe, plante şi rădăcini, pînă cînd, în sfîrşit, fusese zărit, din elicopter, de nişte echipe care căutau pe altcineva. Fiecare etapă separată, fiecare episod trebuiră povestite şi repovestite

de către Dan, pentru ca ea să-şi satisfacă foamea absenţei lui cu o cunoaştere amănunţită a lucrurilor pe care el le făcuse, între timp.

Tot pe întuneric, Stephanie îşi luase inima în dinţi şi îi spusese de fiul ei nelegitim şi de şocul produs de regăsirea lui. Dan tăcuse multă vreme după ce auzise acest lucru, în timp ce Stephanie stătea în patul ei, aflat lîngă al lui, umilă şi fără speranţă, ştiind numai că trebuise să-i spună şi să încerce să adune fărîmele din ce mai rămînea după aceea. Numai că Dan nu supravieţuise acelor chinuri cumplite, pentru a se lăsa atras, cu uşurinţă, de gelozii şi obsesii mărunte. Nu găsea vină absolut nimănui, ci simţea doar regret şi amărăciune pentru Sarah şi Tom şi, ţinîndu-i mîna în întunericul catifelat, Stephanie simţise cum îi dispare povara de pe inimă, o dată cu dezvăluirea acelui secret, pe care nu mai trebuia să-l păstreze.

După aceea îi fusese aproape uşor să-i spună lui Dan de cele petrecute la *Harper Mining.* El a primit cu stoicism vestea că efortul lor de a ajunge la un telefon, pentru acea şedinţă de consiliu importantă, fusese zadarnic. De asemenea, nu păruse nici prea îngrijorat în legătură cu ameninţarea lui Jake Sanders. Focul suferinţelor îndurate îi arsese gelozia pe care o simţise faţă de Stephanie. „Cînd mi s-a limpezit mintea şi mi-am recăpătat memoria, am avut destul timp să mă gîndesc", îi spusese el. „Mi-am dat seama ce am, ce puteam să pierd. Am ştiut că, dacă aş mai fi avut o a doua şansă de a trăi cu tine, aş fi făcut-o mai bine."

După cîteva zile, Stephanie a început să se agite pentru a obţine permisiunea de a-l duce pe Dan înapoi, la Eden. Nu era rănit. Analizele dovediseră că lovitura de la cap nu avusese urmări grave. Nu avea nevoie decît de odihnă şi Stephanie l-a convins pe doctor că la

fel de bine se putea odihni şi în patul lui, cu ajutorul unei surori şi cu atenţia pe care Stephanie avea să i-o acorde, zi şi noapte. Medicul a fost de acord. Aşa încît, cu un hidroavion special, adaptat pentru a transporta o targă, apoi cu un avion particular şi cu o ambulanţă, pentru ultima parte a drumului, Dan a ajuns acasă.

Stephanie dăduse ordine precise, de pe Orpheus, ca primirea lui Dan să fie cît mai liniştită, pentru a nu-l obosi prea tare. Dar celor de la Eden le fu foarte greu să-şi înfrîneze bucuria. Pentru Sarah, întoarcerea lui Dan, din mormînt, era singura sclipire la un orizont care fusese un pustiu uniform, de cînd Tom dispăruse din viaţa ei. Dennis fu plăcut surprins de sine, cînd descoperi cît de încîntat era de veste şi se hotărî să nu mai fie un fiu vitreg nesuferit. Matey trebui să fie ţinut cu forţa ca să nu dea fuga la Sydney, să cumpere iarzi întregi de material de drapel, care ar fi făcut ca Eden să arate ca o curte exterioară a unui garaj, dar nimic nu-l putu împiedica să-i strîngă mîna lui Dan, entuziasmat, şi să se agite tot timpul, aducînd, neîncetat, ceai, cafea, bere şi sandvişuri, de care nu prea se atinse nimeni din cauza emoţiei.

În curînd, Stephanie puse piciorul în prag şi dădu afară pe toată lumea din dormitor, hotărînd că venise vremea ca Dan să doarmă.

– Ordinul doctorului, spuse ea.

– Imediat, zise el, extrem de mulţumit. Nu ştii că doctorii şi asistentele nu trebuie să respecte regulile ca voi, oamenii de rînd?

Dar abia mai putea ţine ochii deschişi.

– Mîine dimineaţă o să rescriu regulamentul, spuse ea, trăgînd draperiile şi aranjîndu-l pentru culcare.

– A fost o vacanţă minunată, Steph, înainte de accident.

– O să mai petrecem multe la fel, zise ea şi-l sărută. Dormi acum.

După aceea, ieşi în vîrful picioarelor şi închise uşa, cu grijă. Sarah aştepta afară şi o îmbrăţişă.

– Bine ai venit acasă, mamă, spuse ea.

Ziua lăsă locul serii şi, unul cîte unul, bătrîni şi tineri se duseră la culcare. În Elizabeth Bay, însă, un bărbat mergea singur pe străzi, cu un pas măsurat, ca şi cum ar fi păstrat ritmul unei armate invizibile. Nici unul din colegii sau prietenii lui nu l-ar fi recunoscut pe Phillip Stewart, în acel bărbat tras la faţă. În timp ce mergea, Phillip era obsedat de frînturi din cearta recentă pe care o avusese cu Jilly şi care fusese motivul plecării lui de acasă.

– Unde ai fost?

– La Stephanie.

– Am sunat acolo.

– Ce-i asta, Inchiziţia spaniolă?

– Jilly, nu minţi, trebuie neapărat să ştiu adevărul.

– Pur şi simplu, nu vrei să ai încredere în mine, nu?

– Ascultă-mă, Jilly, nu mai ţine. Am vorbit cu Cassie Jones.

– Şi?

– Mi-a arătat o notă de transfer a unor acţiuni. I-ai dat acţiunile tale *Harper,* lui Jake Sanders.

– Şi dacă i le-am dat? Ce dracu' o să faci?

– Jilly, pentru Dumnezeu, cred că o să-mi pierd minţile. De ce? De ce ai făcut asta? Trebuie să înţeleg.

– Du-te naibii, Phillip. Să te ia dracu'!

Se gîndi la acele lucruri iar şi iar. Nu avea nici o apărare. Jucase totul pe acea ultimă încercare. Şi acum,

cineva azvîrlise toată tabla de joc. În timp ce mintea îi tăcea astfel, trupul îi căpăta putere, mărşăluind în acel ritm nebunesc, fără odihnă sau ţel.

A doua zi se anunţa senină şi strălucitoare, o adevărată zi de toamnă, promiţînd o dimineaţă ceţoasă şi aurie. Lui Stephanie i se părea că natura însăşi îi oglindea starea de spirit. Dacă vremea avea să se menţină astfel, avea să-l scoată pe Dan în grădină, vreo oră, ea şi Sarah se puteau descurca singure cu el. Stătea în pat privind modelul pe care-l făceau razele de soare, pe draperii, şi bucurîndu-se de noua senzaţie de a avea pe cineva alături de care să se trezească. Se întoarse să se uite la Dan, care stătea întins pe spate, cu mîinile sub cap şi cu privirea aţintită în tavan.

– Te-ai trezit? îl întrebă ea.

– Desigur. Ai uitat că am dormit cincisprezece ore?

– Eh, eu aş vrea să mai dorm cincisprezece. Dar trebuie să mă dau jos din pat şi să mă duc la lucru, în timp ce tu stai în pat!

Urmă un moment de linişte.

– Trebuie?

Stephanie oftă.

– Ştiu că am discutat totul pe Orpheus, să fim împreună şi să lăsăm naibii orice altceva. Dar cît am stat singură, mi-am dat seama că nu pot să las baltă compania. A făcut parte din mine prea mult timp. Nu poţi să mă obligi să aleg între tine şi companie.

– Nici nu ţi-am cerut asta, spuse el cu un glas foarte blînd. N-am cerut decît un echilibru, să recunoşti că între noi e ceva prea important ca să fie sacrificat pen-

tru o companie.

– Atunci, va trebui să mă laşi să lupt, pînă la sfîrşit, cu Jake Sanders, indiferent cum se va termina totul.

– Să te las? Dar aş putea să te împiedic? întrebă el, luînd-o în braţe. Te iubesc, Steph. O să te sprijin în tot ce vei face şi o să fiu aici cînd se va termina totul. Ce zici de asta?

Ea îi zîmbi.

– E minunat.

– Dar e un lucru despre care aş vrea să te întreb.

– Da?

– Tatăl lui Tom.

Ea se încordă.

– Vrei să ştii cine a fost?

– Nu, nu asta. Mă întrebam numai dacă e ceva pentru care ar trebui să-mi fac griji.

– Nu e. Dar ţi-aş spune dacă ar fi.

Rămaseră astfel într-o tăcere plină de căldură şi apropiere. Însă o teamă trecătoare îi îngheţă inima lui Stephanie.

Angelo fu încîntat cînd uşa localului se deschise şi Dennis apăru în prag. La ora aceea, seara devreme, erau întotdeauna puţini clienţi, aşa că aveau ocazia să mai stea de vorbă. Se duse repede spre prietenul lui.

– Dennis! Ce mai faci? Nu te-am mai văzut de un car de ani! exclamă el şi, în timp ce vorbea, îşi dădu seama că acela nu era primul local pe care îl vizita Dennis, în seara aceea.

– Angelo! Eşti un prieten bun, nu? spuse Dennis cu un glas îngroşat, privind în jurul său.

– Bineînţeles că sînt, zise Angelo, încet. Hai, vino să

stăm jos, spuse, apoi îl conduse spre bar, unde putea să-l ţină sub observaţie.

– Dă-mi un whisky. Mare, spuse Dennis, iar Angelo îl servi, fără tragere de inimă.

– Ce e? îl întrebă el.

– Nimic.

– Nu arăţi prea bine.

– Asta pentru că n-am băut destul, zise Dennis şi goli paharul, după care bătu cu el în tejghea. Încă unu'! spuse el, tare.

Angelo îl privi.

– Hei, Dennis, e nemaipomenit pentru afacerile mele, dar nu crezi c-ar trebui s-o laşi mai moale puţin?

– Nu.

– Hai, Dennis, nimic nu poate fi aşa de rău.

– Nu? spuse el, isteric. Cum ar fi, de exemplu, să-ţi pierzi moştenirea, toate lucrurile pentru care ai muncit, numai pentru că maică-ta îşi aminteşte, deodată, că a mai avut un fiu înaintea ta, cu douăzeci, treizeci de ani în urmă? Cum ai proceda tu? Dă-mi de băut!

Iisuse, era beat, dacă spunea asemenea aiureli. Angelo luă, de sub tejghea, o sticlă de whisky specială, pe care Vittorio o ţinea pentru asemenea ocazii, îndoită cu apă.

– Îţi fac cinste, spuse el.

Dennis luă o înghiţitură şi continuă:

– Nu ştii, Angie, şi nici nu pot să-ţi spun... Se întrerupse, îşi lăsă capul să-i cadă pe braţe, apoi continuă: Dacă ai afla că iubita ta nu era decît o stricată, care, în timp ce tu te îndrăgosteai de ea, se regula cu un tip pe care tu-l urai? Gîndeşte-te, hm?

Spre imensa lui stînjeneală, Angelo o văzu pe Cassie intrînd. Nu-l recunoscu pe Dennis, aşa cum stătea încovoiat deasupra barului, şi veni direct spre ei.

– Bună, Angie, îmi dai şi mie, te rog, nişte apă mine-

rală? Şi o masă pentru cină, pentru o singură persoană.

Dennis înălţă capul încet, cînd îi auzi vocea.

– I-a te uită, tocmai vorbeam de căţea!

Cassie sări ca arsă, dar îşi reveni repede.

– Bună, Dennis.

– Bună, spuse el pe un ton ironic.

– De ce nu mi-ai răspuns la telefon? Sau la scrisoare?

– Pentru că nu vreau să stau de vorbă cu tine şi nu cred că terminaseşi cu Jake cînd te-ai încurcat cu mine.

– Dar e adevărat!

– Atunci, de ce mai lucrezi pentru el? Cum de ai obţinut postul de la *Tara?*

– Dennis, am încercat să-ţi explic! Trebuia să lucrez undeva. Eu n-am o mămică bogată ca tine!

– Aşa e, spuse el, cu răutate. Şi nu mai ai nici un fiu bogat şi prost cu care să te joci! Probabil că mă crezi un prost, adăugă el şi coborî de pe scaun. Du-te înapoi la Sanders! Lasă-l pe el să-ţi facă fundu' praf! Sînt sigur că are destulă experienţă!

Continuînd să înjure obscen, ieşi din local, împleticindu-se. Angelo se uită la Cassie şi încercă, disperat, să spună ceva. Ea îşi muşcă buzele, furioasă, dar avea ochii plini de lacrimi. Ah, Dennis, îşi spuse ea, dacă m-ai lăsa măcar să-ţi explic. Ştiu că am greşit lucrînd pentru Jake şi modificînd registrul acţiunilor. Dar îndrept totul. Am vorbit cu Phillip Stewart şi o să-mi spună el ce să fac. Dacă m-ai crede că te-am iubit, că te iubesc...

– O masă pentru o persoană? Pe aici, vă rog.

Angelo găsise ceva de spus.

Capitolul 32

În dimineaţa şedinţei de consiliu lunare, Stephanie se trezi devreme şi se îmbrăcă foarte atent. În ziua aceea avea să înceapă, cu adevărat, lupta împotriva lui Jake. Imediat ce aveau să fie în sală, ea avea să ceară ca precedentul vot de neîncredere să fie respins. Pentru a face acest lucru şi a-i convinge pe cei care se îndoiau că Stephanie Harper revenise în formă, trebuia să facă o impresie foarte bună. Te îmbraci în aşa fel încît să repari tot răul care a fost făcut, îşi spuse ea, uitîndu-se cu atenţie în dulap. În cele din urmă, alese un costum superb croit, de un gri-închis, care se potrivea foarte bine cu pielea ei albă şi îi scotea în relief profunzimea ochilor. Pentru a mai atenua din severitate, îşi puse o bluză de un roşu-aprins, cu o fundă extravagantă la gît.

– Roşu pentru primejdie, domnule Sanders! exclamă ea. Ca să mă vezi venind.

După expresia din ochii lui Jake, în clipa în care ea apăru în anticameră, Stephanie îşi dădu seama că eforturile el nu fuseseră în van. Deşi îl ura, îi făcu plăcere să vadă acea admiraţie involuntară, acea umbră de interes.

– Stephanie, bună dimineaţa, murmură el. Poftim în biroul meu – al nostru. Ea îl privi, fără să i se citească

ceva pe chip. M-am oferit să împart preşedinţia companiei *Harper,* compania însăşi, cu tine, iar în clipa asta chiar că-mi dau seama că ar fi cel mai bun lucru. Te-ai mai gîndit la oferta mea?

– Atît cît merita să mă gîndesc.

– Stephanie, nu-ţi lăsa mîndria să-ţi stea în cale. E tot *Harper Mining.* Eşti sigură că nu vrei să faci parte din ea?

– Singurul lucru, de care sînt sigură, este că n-aş putea să lucrez niciodată cu cineva în care n-am încredere. Mă tem că faci parte din această categorie.

El se încruntă.

– Deci, totul sau nimic, nu?

– Da. Am venit să te previn că mă voi folosi de şedinţa de astăzi pentru a cere ca votul de neîncredere să fie respins. Dacă voi reuşi – şi trebuie să ştii că am destule şanse – nu vei mai fi în acest birou pînă la prînz.

– Înţeleg. E limpede că n-ai văzut agenda, zise el şi îi aruncă o foaie de hîrtie. Primul punct. Stephanie citi şi reciti frazele acelea, şocată şi nevenindu-i să creadă. După cum vezi, continuă el pe un ton neutru, am trecut supunerea la vot a unei moţiuni pentru excludere a mea din consiliu. Dacă ne-am fi înţeles, aş fi retras-o.

Mîinile ei tremurau.

– Eşti sigur că ai toate voturile?

– Suficient de convins ca să încerc.

– Nu uiţi ceva?

– Ce anume?

– Moţiunea mea. De a se respinge votul iniţial împotriva mea.

El făcu o pauză, după care, zîmbind uşor, spuse:

– Întîi şi întîi, scumpă doamnă Harper, moţiunea dumitale nu e trecută în agendă. Deci, ar putea fi ridicată doar la sfîrşitul şedinţei, la „alte probleme". Şi, pînă

atunci, s-ar putea să nu mai faci parte din consiliu, ca s-o propui.

– Dă-mi voie să-ţi spun ce altceva mai am de gînd să fac, spuse ea cu o voce care şi ei înseşi i se păru străină. Să mă duc la Bursa de Acţiuni şi să cer o cercetare a felului în care ai ajuns să pui mîna pe acţiunile care-ţi trebuiau pentru a intra în consiliul acestei companii şi a felului în care s-a umblat cu registrul acţiunilor din cadrul companiei, aşa încît să arate nişte informaţii false.

– Ei bine, măcar acum ştim cum stăm.

De ce mi te împotriveşti, femeie, ar fi vrut el să spună, cînd, în schimbul unui zîmbet, al unei priviri deosebite sau al unui sărut, ţi-aş da afurisita de companie şi o valiză în care s-o pui. Se ridică pentru a porni spre sala de consiliu.

– Încă un amănunt. Nu-mi place să par că ţi-aş lega mîinile. Dar dacă pierzi primul vot, în dimineaţa asta, vei fi exclusă din consiliu şi, deci, nu vei mai fi directoarea Companiei *Harper.* Cred că vei descoperi că nu vei putea să ceri o verificare la Bursă, ca simplă persoană fizică. Afacerile companiei n-or să te mai privească.

Adneţită, Stephanie ieşi din birou, fără să o vadă pe Hilary, care stătea la locul ei, ca de obicei. Secretara îşi ridică privirea.

– Ah, doamnă Harper!

– Ce este?

– În legătură cu telefonul pentru prinţul Amahl, în regatul Golfului, spuse ea, verificîndu-şi însemnările. Am tot încercat, aşa cum m-aţi rugat, dar se pare că e plecat din ţară cu afaceri, în acest moment.

– Mai încearcă, te rog. E important.

Hilary privi în urma ei, întristată din cauza neputinţei şi chinuită de nesiguranţă. În curînd, se termină totul.

Peste jumătate de oră, Hilary îi telefona prietenei ei de la contabilitate:

– Doamna Harper a fost exclusă din consiliu! A pierdut în urma votării moţiunii propuse de domnul Sanders. Şi n-o să-ţi vină să crezi, numărul de voturi era egal şi n-ar fi păţit nimic. Dar propriul ei fiu, Dennis, a votat împotriva ei!

Phillip stătea singur în apartamentul său, cu ferestrele închise, chiar dacă afară era soare şi cald. Trebuia să stea în linişte. Trebuia să poată să se gîndească. Numai dacă stătea nemişcat, nu se mai auzeau vocile din capul lui. Întinse mîna din nou spre documentul de pe masă, din faţa lui.

Am urmărit-o pe doamna Stewart în perioada stabilită... vizite regulate la coaforul ei de pe King Street... cumpărat îmbrăcăminte în Strand Arcade, Elizabeth Street, Martin Plaza...

De asemenea, a vizitat frecvent apartamentul de la ultimul etaj al hotelului Regent, *ocupat de omul de finanţe Jake Sanders. Camerista va confirma desfăşurarea de activităţi sexuale regulate, pe parcursul cîtorva luni. Alte probe dacă se stă de vorbă cu maseuza Pik San Wu...*

Trebuia să se gîndească. Pe parcursul cîtorva luni... asta însemna înainte ca ei să se recăsătorească. Ah, Jilly, de ce? Vizite frecvente. Da, Jilly nu era genul de femeie care să facă lucrurile pe jumătate. Mai ales să mintă. Să înşele. Şi să înnebunească un bărbat... Trebuia să se gîndească. Numai dacă putea să se gîndească...

– Cum a mers?

– Nemaipomenit. Stephanie Harper a dispărut.

– Fantastic!

– Cum stăm cu şampania? O să vreau să beau pentru victoria mea asupra doamnei, cînd o să ajung acasă.

– Victoria noastră, te rog. Şi e destulă şampanie, chiar dacă am început deja fără tine.

– Bine, victoria noastră. Se pare că ai fost convinsă de reuşită.

– La fel de convinsă ca şi tine, atunci cînd mi-ai spus să vin încoace şi să mă pregătesc de sărbătorire.

– Şi... te-ai pregătit?

Se auzi un rîs vulgar.

– Sînt atît de pregătită, încît scot abur pe urechi. Dacă nu te grăbeşti, o să fiu nevoită să încep cu băiatul de serviciu.

– Păstrează-te caldă pentru mine, Jilly. Şi şampania rece. N-o să mai întîrzii mult.

– Nu plec nicăieri.

Atmosfera din dormitorul de la Eden era extrem de încărcată. Furia lui Dan şi imposibilitatea lui de a înţelege nu cunoşteau margini. Se simţea destul de rău din cauza faptului că Jake reuşise să o înlăture pe Stephanie atît de uşor. De fiecare dată cînd ea bănuia un atac, el trecuse deja la faza următoare. Pierderea func-

ţiei de preşedintă a lui *Harper Mining* era o lovitură destul de puternică. Să se trezească exclusă din consiliu, fără postul de directoare, fără nici un fel de legătură cu compania, care fusese a ei toată viaţa, era o ofensă şi o umilire care ar fi pus la încercare şi răbdarea unui sfînt.

Dar ca toate acestea să-ţi fie provocate de propriul fiu! Dan nu l-ar fi crezut niciodată pe Dennis capabil de aşa ceva.

– A spus de ce? întrebă el, cu disperare în glas.

Stephanie stătea pe scăunelul din dreptul măsuţei de toaletă şi frămînta o batistă în mîini.

– N-a spus absolut nimic, zise ea. Doar m-a privit cu duşmănie şi a votat.

– Al naibii ticălos!

Stephanie nu-l mai auzise înjurînd niciodată.

– E doar foarte supărat, asta trebuie să fie. Încearcă să mă pedepsească pentru ceva.

– Pentru ce?

– Pentru existenţa lui Tom. Pentru că te-am găsit...

– Nu se poate!

– Bine, trebuie să fie ceva. Relaţia lui cu Cassie Jones, o mai ţii minte? S-a întrerupt după ce ne-am întors de la Orpheus. Asta l-a făcut să fie extrem de nefericit. Dar tot n-ar explica acest... atac împotriva mea.

– Steph, ţi-am mai spus că nu cred că Dennis e potrivit pentru a-ţi urma în funcţia de preşedinte la *Harper.* Îmi pare rău numai că a trebuit să se confirme, într-un mod atît de groaznic.

– După cum stau lucrurile, acum are mai multe şanse decît mine să ajungă preşedinte, spuse Stephanie, cu amărăciune. Cel puţin e în consiliu! Şi trebuie să se împace foarte bine cu noul preşedinte.

– Ei bine, în ceea ce mă priveşte, am terminat cu el.

Nu se poate aştepta să ne mai purtăm cu el, ca înainte. Ţine-l departe de mine, Steph, pentru că, slăbit sau nu, tot mi-ar face plăcere să-i trag cîteva palme!

– Pînă la urmă, s-ar putea să iasă ceva bun din asta, chiar şi din asta, spuse Stephanie, după care făcu o pauză, căzînd pe gînduri.

– Ce vrei să spui?

– Îţi aminteşti de cîte ori mi-ai spus să nu-l mai tratez pe Dennis ca pe un copil, să-i găsesc scuze, să-i dau mereu încă o şansă, să-l feresc de responsabilităţi?

– Bineînţeles.

– Deodată, am ajuns la capătul drumului. Dennis a arătat că nu mă mai vede ca pe o mamă. Deci, nu mai poate pretinde să fie tratat în mod deosebit. Cred că va trebui să crească, în sfîrşit. Sper numai să nu fie prea tîrziu.

Phillip se uită foarte concentrat la dictafonul din faţa lui, de pe birou. Îl folosise de un milion de ori; de ce oare era totul atît de greu, dintr-o dată? Trebuia să se gîndească. *Gîndeşte-te.* Încruntîndu-se, luă microfonul, apăsă pe buton şi începu:

– Stephanie, sînt Phillip Stewart. Ar fi fost mult mai bine să-ţi spun totul personal. Dar acest lucru... nu va fi posibil, aşa că-ţi voi trimite această bandă magnetică... Deodată, văzu că nu se înregistra. Nu făcuse bine. O luă de la capăt. Apăsă şi pe butonul de înregistrare şi pe cel de pornire. Ţi-o trimit ca să te previn. Nu pot să trăiesc cu ceea ce mi-a făcut Jilly. Acum sînt convins că are de gînd să te distrugă şi pe tine... Iarăşi se opri.

Oare a vrut să mă distrugă? se întrebă. Uneori, m-a iubit. N-am ştiut şi nici măcar n-am bănuit nimic cît timp

a fost cu Sanders. Mă mulţumeam cu firimiturile, în timp ce el lua tot tortul. Dar mi se părea suficient... Reluă înregistrarea:

– Am fost cu toţii păcăliţi de Jilly. Ştiu că cel mai mare prost am fost eu. Dar voiam cu toţii să credem în noul ei început. Şi nimeni nu vrea s-o trimită iarăşi la închisoare. Însă, pentru binele tău, te implor să nu te încrezi în ea nici măcar o clipă... Făcu din nou o pauză.

Ce rol jucase Jilly, oare, în tot ce se întîmplase de la ieşirea ei de la Nulawa? „Accidentul" de călărie a lui Stephanie... şi el fusese destul de nebun încît să-i ofere un alibi. Depravarea ei subminase o viaţă întreagă de servit legea, de iubit legea chiar, ca fiind singurul mod în care cei egoişti, cei cruzi, ucigaşii sînt, în cele din urmă, prinşi şi puşi să plătească. Totul se dusese acum. Apăsă iarăşi pe butonul de înregistrare.

– Te rog să nu te îndoieşti de adevărul spuselor mele. Te sfătuiesc să vorbeşti cu Dan sau cu Bill McMaster. L-a insultat pe Bill de atîtea ori în faţa mea, încît acum îmi dau seama că el trebuia să fi văzut prin ea, sau să fi încercat să o împiedice... Iarăşi se gîndi.

De ce n-am putut să vedem şi noi? De ce nu ne-am amintit? Cînd s-a îndrăgostit de Greg Marsden, faptul că era măritată cu mine n-a împiedicat-o cu nimic. Nu era nimic nou, legămîntul matrimonial era valabil pentru toată lumea, în afară de Jilly. Chiar dacă el era soţul celei mai bune prietene a ei, chiar dacă abia se căsătoriseră şi erau în luna de miere, asta n-a împiedicat-o. Dimpotrivă, dădea şi mai mult farmec, era aroma fructului oprit. Şi faptul că ştia că avea să intre la închisoare nu a împiedicat-o să pună mîna pe armă, să o încarce şi să-l împuşte. Trecu la înregistrare.

– Cînd o să străpungi paravanul minciunilor şi manevrelor lui Jilly, o să descoperi că acţiunile ei l-au ajutat pe Jake Sanders să ajungă în interiorul companiei.

Ea a vrut ca el să-ţi ia compania, Stephanie. Acum vrea totul. Vrea să te distrugă. Numai Dumnezeu ştie pînă unde poate să ajungă. Vorbeşte cu poliţiştii să mai facă cercetări în legătură cu accidentul tău de călărie. Dan e sigur că v-aţi izbit cu barca de un buştean? Nu m-ar mira ca Jilly să vă fi pregătit o surpriză de vacanţă, trebuie să ştii cît de mult te invidiază pentru tot ce ai, Steph – compania, Eden, copiii, Dan. Trebuie să închei acum. Am ceva de făcut. Nu lăsa ca totul să fie în zadar. Reclădiţi-vă viitorul împreună. Fiţi fericiţi. Domnul să vă binecuvînteze şi... adio.

Opri caseta, o derulă, după care o vîrî într-un plic şi-l lipi. Deschise uşa biroului. Pe hol, un curier motociclist aştepta bălăngănindu-şi casca.

– Îmi pare rău că te-am făcut să aştepţi, spuse Phillip. Poţi să-i duci acest pachet, de urgenţă, doamnei Stephanie Harper?

– Semnaţi aici.

– În cît timp va ajunge?

– Într-o oră, spuse curierul, pe un ton ofensat. Garantat. Doar dacă nu cumva trebuie dus la Melbourne!

– Nu, doar în apropiere de Sydney. Mulţumesc.

Curierul plecă, punîndu-şi casca din mers. Apoi Phillip îşi făcu ordine pe birou, cu meticulozitate, îşi luă servieta, încuie uşa biroului şi se îndreptă spre maşină. După aceea, conduse pînă la marginea unei stînci, de unde se vedea întinderea nemărginită a Pacificului de Sud, şi sări.

Capitolul 33

– Pur şi simplu, n-am găsit de cuviinţă să o las singură, Dan, spuse Stephanie, conducînd-o pe Jilly în holul casei de la Eden. E îngrozitor să fii singur, într-un asemenea moment, şi nu are pe nimeni altcineva.

Dan încuviinţă.

– Îmi pare rău, Jilly.

– E în regulă, spuse ea cu un glas stins. Mie îmi pare rău că vă deranjez, Stephanie mi-a spus că e prima zi cînd cobori.

– Nu-ţi face griji, o asigură Stephanie. Asta nu e important acum.

Vestea tragediei era încă proaspătă pentru toţi. Cînd se aruncase de pe stîncile de la Vaucluse, Phillip fusese văzut de mai mulţi trecători. Poliţiştilor nu le trebuiseră decît cîteva secunde ca să afle cine era proprietarul maşinii abandonate – introduseseră în computer numărul de înmatriculare. Vestea ultimului gest fatal al lui Phillip i se dăduse lui Jilly imediat şi, la rugămintea ei, lui Stephanie, înainte ca trupul lui, pescuit de către o şalupă a poliţiei, să se fi răcit.

– Ce trebuie făcut acum? întrebă Dan.

– Ah, zise Jilly, vag, aranjamente.

– Se pare că nu mai avea alte rude, iar pártenerii lui sînt încîntaţi să lase totul în seama noastră, spuse Stephanie. Ce-ar fi să mergem în salon şi să punem la punct detaliile, ce zici, Jilly?

– Da, bine, răspunse ea, mecanic.

Atenţia îi fu atrasă de un pacheţel de pe măsuţa din hol, care se afla în mijlocul cîtorva scrisori. Sigur era scrisul lui Phillip! De ce i-o fi trimiţînd lucruri lui Stephanie? Poate lăsase vreun fel de bombă cu ceas, să-i explodeze în faţă după moartea lui. N-ar fi imposibil, îşi spuse ea. Cînd ei se îndreptară spre salon, Matey apăru în hol.

– Poşta de după-amiază a sosit cînd eraţi plecată şi un curier a adus un pachet, spuse el, iar Stephanie se întoarse.

– Ah, mulţumesc, Matey, zise ea şi luă teancul de scrisori în salon, punîndu-le pe o măsuţă, lîngă telefon. Vrea cineva să bea ceva?

Se aşezară într-o linişte apăsătoare, sorbindu-şi băuturile. Jilly începu, deodată, să suspine.

– De ce a făcut-o? spuse ea, plîngînd. Eram atît de fericiţi!

Dan şi Stephanie schimbară o privire.

– Trebuie să fi existat vreun motiv, zise Stephanie.

– După ce am ieşit de la închisoare... n-am vrut decît să am şansa să o iau de la capăt. Phillip a fost o comoară pe care n-am meritat-o. Nu-i drept să ţi se ofere aşa ceva şi apoi să ţi se ia.

Matey bătu la uşă şi intră.

– Doamna McMaster e la telefon.

– Răspund de-aici, Matey.

Jucînd un teatru extrordinar, cu o batistă de hîrtie ţinută la ochi, Jilly o urmări cu atenţie pe Stephanie cum se apropia de masă. Ţinînd receptorul între bărbie şi

umăr, luă vreo două scrisori şi începu să le deschidă, absentă. Apoi vocea lui Rina se auzi pe fir.

– Nu, Rina, nu vreau să i se spună nimic lui Bill despre şedinţă, pînă cînd nu se face mai bine. Ar face un alt infarct dacă ar auzi că Sanders m-a dat afară şi din consiliu şi din companie.

Continua să se uite pe scrisori, desfăcînd plicurile şi privind înăuntru. În curînd, avea să ajungă la pachetul misterios şi atunci...

– Eu am făcut-o! strigă Jilly, deodată, ridicîndu-se şi ducîndu-se spre Stephanie. Eu am făcut-o, eu l-am omorît!

– Rina, te rog să mă scuzi, o să te sun eu mai tîrziu, zise Stephanie, îngrozită, şi puse receptorul în furcă şi scrisorile la loc pe masă.

– Spuneţi că trebuie să existe un motiv pentru care s-a sinucis Phillip, ţipă Jilly. Credeţi că a fost vina mea! Nu suport!

Stînd lîngă masă, îşi sparse paharul, deodată, de marginea acesteia. Cioburile săriră peste tot şi sîngele începu să-i curgă din tăietura de pe mînă.

– Dan, repede, s-a tăiat!

Dan aruncă o singură privire şi dădu fuga să-şi aducă trusa. Stephanie îi luă mîna lui Jilly şi i-o examină, iar aceasta se clătină în spate, ca şi cum ar fi fost cît pe ce să leşine, şi se rezemă de masă. Cu mîna pe care o avea liberă bîjbîi după pachet şi îl luă în palmă ascunzîndu-l în partea din faţă a rochiei.

– Hai la baie, spuse Stephanie, îngrijorată. Va fi nevoie să ţi se cureţe rana şi să fie bandajată. Dan o să se ocupe de treaba asta. Nu trebuie să te chinui aşa, Jilly. Sînt sigură că n-ai de ce să te autoînvinuieşti.

Dar, chiar în timp ce vorbea, propria-i voce i se păru falsă. Bănuiala şi apoi enervarea îşi făcură loc în sufletul

ei. Oare care e jocul lui Jilly? Ce se ascunde în spatele crizei de isterie? Imediat, însă, îi fu ruşine de sine. Cum putea fi atît de rea şi de critică, faţă de o femeie care rămăşese văduvă de puţin timp şi era într-o stare de şoc şi victima inexplicabilei şi tulburătoarei sinucideri a soţului ei?

Mai tîrziu, însă, cînd reuşiră să stea de vorbă liniştiţi, în timp ce se pregăteau de culcare, Dan îi oferi un alt punct de vedere:

– Phillip era un om perfect sănătos. Afacerile îi mergeau foarte bine. Nu avea probleme financiare.

– Cu alte cuvinte...

– Nu avea nici un motiv să se sinucidă. În afară de unul.

– Jilly?

– Era singurul lucru aiurea din viaţa lui Phillip, Steph.

– Dar ai văzut în ce hal este.

– Trebuie să recunoşti că a jucat un teatru extraordinar.

– Dan, nu pot să cred una ca asta. E, totuşi, sora mea.

El făcu o pauză, după care spuse cu fermitate:

– Nu-ţi stă în fire să te amăgeşti singură. Tu însăţi mi-ai spus că ai început să devii bănuitoare, cît am lipsit eu.

– Da... aşa e. Dar lucrurile s-au schimbat. Propriul meu fiu a votat pentru excluderea mea din companie. Celălalt fiu al meu nici nu vrea să mă cunoască. Fiica mea n-o spune, dar trebuie să mă considere de vină că i-am distrus viaţa. Pînă şi tu te-ai depărtat de mine puţin... El nu putu să nege. Am nevoie de familia mea. Vreau ca toţi să încercăm să ne regrupăm. Nu pot s-o exclud pe Jilly, aşa cum a renegat-o tata toată viaţa.

Dan simţi că era înfrînt.

– Se pare că ai nevoie de familia ta acum, pentru că ai pierdut *Harper Mining.*

– Nu-i drept!

– Dar dacă Jilly a fost cea care a ajutat la asta?

– Cum aş putea să aflu vreodată?

Priveghiul lui Phillip fu asemeni lui: liniştit şi modest. În afară de Jilly nu mai avea pe nimeni. Stephanie şi Dan erau cei mai buni prieteni ai lui. Cînd cei care-l cunoscuseră, prin intermediul afacerilor, au fost informaţi că văduva sa dorea o înmormîntare restrînsă, numai partenerii şi cîţiva colegi de-ai săi au simţit că trebuia să facă drumul pînă la crematoriu şi apoi la Eden, pentru a-i aduce un ultim omagiu. Jilly stătea în mijlocul acelui grup de oameni tăcuţi, înveşmîntaţi în negru, primind condoleanţe ca şi cum asta ar fi făcut o viaţă întreagă. Din apropierea ei, Stephanie o urmărea îndeaproape, temîndu-se să nu mai facă o criză de isterie, ca în prima seară de după moartea lui Phillip.

– Lui Bill i-a părut nespus de rău că n-a putut veni, spuse Rina. Îl cunoştea pe Phillip încă din primele zile ale Companiei *Harper*, cînd Max l-a angajat ca avocat al acesteia. E o mare pierdere pentru toată lumea.

– Mulţumesc.

– Bill îţi transmite toate cele bune.

– Cum se mai simte?

Stephanie zări cu coada ochiului o mişcare la uşă şi-l văzu pe Dennis intrînd. Dennis! Nu-l mai văzuse de la şedinţa de consiliu, care avusese loc cu cîteva zile în urmă. Nu venise acasă în seara aceea, dar îi telefonase

lui Matey să-i spună că avea să plece vreo zi-două. „O lună-două ar fi mai bine"! spusese Dan. Dar Stephanie se simţea ciudat de detaşată. Ceva se sfîrşise între ea şi Dennis şi era uimită să descopere ce puţin durea.

Dennis se duse spre Matey, care circula cu o tavă, şi luă repede un pahar. Sub privirea lui Stephanie, îl goli dintr-o înghiţitură, apoi dădu să mai ia unul. Ea se duse spre el.

– Cred că e de-ajuns.

El o privi, furios.

– Am început să facem economie la băutură?

Ea îi luă paharul din mînă şi îl puse jos.

– Dennis, trebuie să stăm de vorbă.

– De ce? Ca să-mi spui povestea romantică despre cum am ajuns să am un frate mai mare?

– N-am ştiut cine era Tom. Nu ţi-am ascuns nimic, intenţionat. Asta-i adevărul.

– E, însă, o problemă, mamă. Nu sînt sigur că eşti în stare să faci diferenţa între adevăr şi ceea ce vrei să crezi.

Lui Stephanie îi era de ajuns.

– Dennis, te porţi ca un dobitoc. Două lucruri. În primul rînd, bănuiesc că ai venit pentru a aduce un ultim omagiu, încearcă să arăţi puţin respect faţă de memoria unui om extraordinar, în loc să te gîndeşti numai la tine, aşa cum faci întotdeauna. În al doilea rînd, m-am săturat să te tot văd purtîndu-te ca şi cum lumea ţi-ar fi făcut un rău imens. Ori te schimbi, taci şi mă asculţi, ori poţi să dispari naibii din casă şi din viaţa mea. Nu ridicase glasul. Dar cuvintele ei avură un efect puternic asupra lui Dennis, care o privi cu un nou respect şi încuviinţă. I ai ajutat pe Sanders să mă dea afară din propria mea companie. Făcînd abstracţie de orice altceva, ai făcut o greşeală atît de stupidă, încît nu meriţi să fii un Harper.

Ai luat o hotărîre de afaceri dintr-un motiv pur sentimental. O prostie, Dennis, o prostie. El nu spuse nimic. Ai vrut să mă loveşti, continuă ea, dar mie nu-mi place. De asemenea, lucrurile vor sta altfel de-acum încolo între noi. Dar eşti fiul meu, fir-ar să fie! Vreau ca familia să fie unită. Sînt destule lucruri care încearcă să ne dezbine, nu mai trebuie să ne mîncăm şi noi între noi. Ai un rol de jucat şi te anunţ că trebuie să-l joci. În definitiv, eşti un Harper. Încearcă să te comporţi ca atare.

Se întoarse şi plecă, lăsîndu-l pe Dennis cu gîndurile lui. Ducîndu-se lîngă Sarah, murmură:

– S-a întors fiul risipitor. Du-te şi urează-i bun venit.

În faţa ei, Dan se uita la Dennis, încercînd să-şi dea seama dacă reapariţia lui era ceva rău sau bun. Dar, în timp ce se uita, îl văzu pe Dennis făcînd ochii mari de uimire şi, urmărindu-i privirea, rămase uluit cînd îl văzu pe Jake Sanders intrînd în încăpere.

– Îmi pare rău că n-am ajuns la înmormîntare, spuse el politicos, apropiindu-se de Dan. Presupun că-mi vei permite să-mi aduc un ultim omagiu.

– Nu ştiam că l-ai cunoscut pe Phillip, spuse Dan, perplex.

– Nu... personal. Dar drumurile noastre s-au încrucişat, spuse Jake, rezistînd tentaţiei de a se uita la Jilly.

– Nu pot pretinde că eşti binevenit, zise Dan, cu răceală. Dar s-ar putea ca doamna Stewart să aprecieze gestul.

– Domnule doctor Marshall, aş vrea să ştii că preluarea companiei din mîinile soţiei dumitale a fost o chestiune de afaceri, nimic personal.

Eşti un mare mincinos, îşi spuse în sinea lui. Ce poate fi mai personal decît să doreşti o femeie atît de mult, suficient ca să profiţi de un priveghi pentru a o vedea, a intra în casa ei, a-i supăra soţul...

– Mă înţelegi absolut greşit, spuse Dan. Deşi îţi dispreţuiesc metodele, am toate motivele să-ţi fiu recunoscător pentru rezultate. Pierderea companiei e cîştigul meu. Iar ceea ce simt, în legătură cu dumneata, e cu totul personal. Te rog să mă scuzi, zise el, apoi se depărtă.

Făcînd conversaţie în mod mecanic cu unul din asociaţii lui Phillip, Stephanie se uita la Jake, dar trupul ei îi sesiză prezenţa, la fel cum un seismograf răspunde la cutremure. Îl zărise foarte puţin în clipa cînd sosise, dar imaginea aceea i se întipărise puternic în minte. Costum foarte închis la culoare, aproape negru, cămaşă albă, imaculată, cravată neagră, arăta la fel de perfect îngrijit ca întotdeauna, la fel de ispititor de curat, în timp ce veşmintele lui sobre îi dădeau un aer uşor melancolic, ca un prinţ în doliu. Îi vedea, fără să fie nevoie să se uite, părul care-i era pieptănat într-o parte, ochii întunecaţi, buzele senzuale. Ştia că venea spre ea, se apropia, era lîngă ea acum.

– Vă rog să mă scuzaţi, îi spuse el asociatului lui Phillip, dar doamna Marshall şi cu mine avem nişte afaceri de discutat.

Bătrînul se înclină politicos şi îi lăsă.

– Chiar avem? întrebă ea.

– Ce anume?

– Afaceri de discutat.

– Ah... da, cred că avem. Nişte afaceri neterminate.

– Şi anume?

– Ştii foarte bine, Stephanie, spuse el cu o voce scăzută, aproape tristă, fără nici o urmă din obişnuita lui aroganţă. Ne jucăm amîndoi. Corectează-mă dacă mă-nşel, dar cred că amîndoi am mai jucat acest joc, eu mai mult decît tine, fără îndoială, dar nu te poţi preface că nu ştii ce se petrece. Se opri pentru a-i oferi

posibilitatea să-i răspundă, însă ea nu spuse nimic, ci stătea cu privirea aţintită asupra mîinilor lui, care ţineau paharul. Îi văzu încheieturile degetelor care strîngeau piciorul paharului, pielea albă şi catifelată, unghiile pătrate. Ar fi vrut să-i ia în gură fiecare deget, pe rînd. Am două probleme, continuă el. Prima este de a te convinge să accepţi sentimentele pe care le ai pentru mine, în realitate. Ştiu că există acolo. Pot să-ţi citesc trupul şi ochii ori de cîte ori te văd. Cealaltă problemă este şi mai mare, cred. Cum să încetez să mai continuu acest joc, dintre toate cele pe care le-am jucat, în mod serios?

Nu răspunse. Acesta e omul pe care-l urăşti, care te urăşte, îşi spuse ea. Omul care ţi-a luat compania, ţi-a înstrăinat fiul, ţi-a torturat soţul. Simţea că, dintr-o clipă în alta, avea să ridice mîna pentru a-i atinge faţa, buzele...

– Domnule Sanders! spuse Jilly, apropiindu-se cu un licăr primejdios în ochi. Ce drăguţ din partea dumitale că ai venit!

Imediat, atitudinea lui Jake se schimbă.

– Vă rog să mă scuzaţi, eu... zise Stephanie şi plecă.

– Ce cauţi aici să vorbeşti cu ea? întrebă Jilly, şuierător.

– Ai grijă că te dai de gol, draga mea.

– Ei bine?

– N-am încredere în Stephanie. Nu e genul care să cedeze. O... o pun în defensivă.

– În acelaşi timp, nu mă chinui şi pe mine?

– Şi cum aş face asta?

– Făcîndu-mă să simt greutatea adversarului, spuse ea îngîndurată. Nu crezi că-mi dau seama ce simţi pentru ea?

– Te înşeli, Jilly.

– Bine, atunci dovedeşte-mi. Mai tîrziu, mă-ntorc la Elizabeth Bay, începîndu-mi viaţa de femeie singură. Asta ar fi prima ocazie de a te invita la mine. Ce-ar fi să treci pe-acolo diseară, să aduci puţină mîngîiere văduvei îndurerate?

Trebuie să ies de-aici, îşi spuse Stephanie, în timp ce se plimba prin încăpere, cu un zîmbet plăcut pe faţă, schimbînd, în mod automat, cîteva cuvinte ici, colo. Avea senzaţia că se sufoca, nu era deloc bine să se afle în aceeaşi încăpere cu Jake Sanders. Se îndreptă spre uşă.

Afară, soarele apunea deasupra mării. Stephanie stătea pe terasă, inspirînd adînc. Soarele lăsa o fîşie de un roşu-auriu, pe suprafaţa oceanului nemărginit. Îşi aminti de cîte ori îşi dorise, în copilărie, să navigheze pînă în inima apusului. Dacă ar fi putut să o facă acum!

Treptat, începu să-şi dea seama că nu era singură. Puţin mai încolo, pe terasă, în dreapta ei, altcineva împărţea amurgul cu ea. Se întoarse şi văzu un bărbat într-un veşmînt lung, care stătea la o masă, cît se poate de neclintit.

– Amahl!

El se ridică şi se duse spre ea. Luîndu-i mîinile într-ale sale, i le sărută cu înflăcărare.

– Ai avut nevoie de mine, spuse el. Am venit.

Capitolul 34

Ducîndu-se spre Elizabeth Bay, în seara aceea, Jake descoperi că-i era greu să-şi explice ce făcea. Nu avea nici un chef să viziteze apartamentul răposatului şi neplînsului Phillip Stewart. Nu ţinea, în mod deosebit, să-şi petreacă timpul cu Jilly. Şi, spre surprinderea lui, găsi că nu era prea entuziasmat nici la gîndul de a face dragoste cu ea, indiferent cît de bună ar fi fost – începuse să fie obsedat de ideea de ceva şi mai bun. Ceva sub forma unei femei subţiri, cu picioare lungi, o bărbie fermă şi o privire sfidătoare. Ar fi vrut să facă acea gură să zîmbească larg, pentru el, ar fi vrut să vadă acei ochi albaştri şi reci împăienjenindu-se şi topindu-se de dragoste. Ar fi vrut... Ar fi vrut...

Cînd ajunse, văzu, plictisit, că Jilly îl aştepta cu şampanie; el ar fi preferat un gin tare. Nu putea să adopte starea ei de spirit sărbătorească şi nici nu avea de gînd să încerce. Deodată, deveni nerăbdător să scape de ea.

– Ai obţinut ce-ai vrut, eu la fel, îi spuse el. Se pare că alianţa noastră e dizolvată.

– Însemnînd?

– Că e timpul să ne sărutăm şi să ne despărţim.

– Sărutat, iubitule, da, cît vrei, dar nu despărţire.

– E rîndul meu să spun „Însemnînd"?

– Afacerea nu e încheiată.

– Lămureşte-mă.

Jilly îşi mai puse puţină şampanie.

– Faci o mare greşeală dacă-ţi închipui că Stephanie e terminată. Ai dreptate să nu te încrezi în ea. Mai are încă o avere mare ca să poată lansa un contraatac.

– M-am gîndit la asta. Dar mîna ei dreaptă, cel mai bun strateg al ei, e în spital, fiul ei a trecut în tabăra inamicului, soţul ei o presează să renunţe la luptă. Trebuie să recunoşti că armata ei e în derivă.

– Sigur. Dar Steph are tot ce-i trebuie ca să fie ea singură o armată. S-a mai întors din mormînt şi altă dată, singură şi neajutată. Şi acum are prieteni bogaţi şi influenţi. Ştiu pe puţin zece persoane, în Sydney, care ar duce mîinile la buzunar pentru ea, dacă le-ar cere-o frumos. Eu, în primul rînd, îşi spuse Jake, cu amărăciune. Şi să nu uităm de prinţul Amahl.

Amahl. Dacă n-ar fi fost el, Jake era convins că ar fi reuşit să rezolve problema cu Stephanie.

– Da, Amahl, zise el şi se uită la Jilly, care încă mai era îmbrăcată în negru. Păcat că nu poţi să... îi distragi atenţia Alteţei Sale.

– Da, spuse ea, dezvelindu-şi dinţii. Moartea lui Phillip are dezavantajele ei.

– Totuşi, trebuie să-l ţinem sub observaţie pe prietenul misterios al lui Stephanie, zise el, gînditor.

– Ceea ce ne aduce în punctul din care am plecat. Orice bănuieli ar fi avut Stephanie, în privinţa mea, au dispărut sub valul compătimirii de soră. Mă aflu, deci, în poziţia ideală de a te informa în legătură cu tot ce va încerca.

Jake simţi în stomac o oboseală rece, ceva asemănător cu greaţa.

– Bine, asocierea noastră continuă.

– La naiba cu afacerile, a venit momentul plăcerii.

Înmormîntările mă fac să fiu foarte încordată. Ce ai de gînd să faci în privinţa asta, Jakey băiete?

Luna îşi arunca razele asupra casei de la Eden, scăldînd-o într-o lumină palidă şi împrejmuind-o cu umbra adîncă a copacilor. Stephanie şi Amahl încă mai stăteau pe terasă, unde vorbeau de cîteva ore.

– Totul e atît de greu de crezut, spuse el, uluit.

– Ei bine, s-a întîmplat. Nu mai sînt preşedintă, nu mai fac parte nici măcar din consiliu şi, în momentul ăsta, se pare că nu prea am ce să fac.

– Ai fost prinsă în cursă la *Harper,* spuse Amahl, furios. Cum a reuşit Jake Sanders asta?

Stephanie zîmbi, resemnată.

– Dennis a votat împotriva mea.

– Un fiu şi-a trădat mama? În ţara mea... zise el, dar lăsă fraza neterminată. De aceea m-ai rugat să vin în Australia?

– În parte. Oricum, trebuia să-ţi renegociezi acordul cu *Harper,* luna viitoare. Speram că n-o să te deranjeze dacă vii mai devreme.

– Aş sta şi un an în serviciul tău. Vrei ajutorul meu împotriva acestui Sanders?

– Sprijinul tău, Amahl. Nu vreau să distrug compania, ci doar să-l detronez pe noul preşedinte.

– Scumpa mea Stephanie, spuse el, fixînd-o cu ochii lui mari şi umezi, ştii doar că n-aş face ceva care să-ţi provoace durere, nu?

– Ştiu. Şi, chiar dacă s-ar întîmpla ce e mai rău, tot aş supravieţui.

Zîmbetul lui era lent, dar devastator.

– După cum te cunosc... sînt sigur că amîndoi o să reuşim mai mult decît să supravieţuim.

– Da, spuse ea, categoric. Vreau mult mai mult.

El zîmbi din nou.

– Văd că primeşti înfrîngerea foarte greu, pentru o persoană care îmi spune că nu o mai interesează afacerile şi că nu-i pasă decît de familie.

– Amahl... e vorba de felul cum am pierdut. Toate aceste mănevre şi şicane. Şi n-aş fi crezut niciodată că Dennis i s-ar alătura lui Jake, împotriva mea.

– Cu timpul, o să-şi dea seama de prostia pe care a făcut-o.

– Poate.

El o privi stăruitor.

– Mai e şi altceva, nu?

– Altceva? întrebă ea, întorcîndu-şi privirea cu tristeţe.

– Stephanie, ne cunoaştem de foarte multă vreme. Nu e nevoie de secrete între noi.

– Atunci, am unul să-ţi dezvălui, ai tot dreptul să ştii.

– Spune.

– Cînd aveam şaptesprezece ani, tatăl tău te-a adus în prima ta vizită, în Australia.

– Ah, oftă el. Cum aş putea să uit!

– Ne-am întîlnit şi am devenit foarte apropiaţi, spuse ea cu un glas foarte scăzut. Atît de apropiaţi...

– Atît de apropiaţi încît, dacă n-ar fi fost tata... diferenţa de religie...

Nu mai era nevoie să continue.

– Amahl, după ce ai plecat, n-ai ştiut niciodată că am avut un copil. El îşi ţinu răsuflarea. Copilul mi-a fost luat şi mi s-a spus că a murit.

– Un fiu?

– Fiul meu şi al tău. Abia de curînd am aflat că n-a murit după naştere, aşa cum mi s-a spus. Bill McMaster l-a adoptat.

– Şi acum? întrebă Amahl, stînd aplecat în faţă, pe scaun, încordat.

– Acum, atîtea readaptări dureroase. Se pare că a afectat totul. Ăsta a fost motivul pentru care Dennis a votat împotriva mea, la şedinţa de consiliu. E atît de furios din cauza lui Tom.

– Asta nu-i o scuză! exclamă el, lovind cu pumnul în masă. Un fiu ar trebui să lupte pentru mama lui, chiar să moară pentru ea, dacă e nevoie, nu să pornească război împotriva ei! spuse apoi şi, după o pauză, întrebă: Şi Tom?

– M-a sprijinit. Îi iubeşte şi îi respectă pe Bill şi Rina.

– Deci, e un fiu bun.

– E un om minunat. Amahl, trebuie să te întreb, vrei să ştie că eşti tatăl lui?

El se gîndi, grav.

– Mai lasă-mi timp să reflectez, Stephanie, zise el, în cele din urmă. Trebuie să hotărăsc ce e cel mai bine acum pentru el şi pentru mine.

– Ah, Amahl... îmi pare atît de rău.

– Iubita mea, spuse el repede şi cu un glas scăzut, să nu mai rosteşti niciodată aceste cuvinte. Destinul ne-a dăruit unul altuia şi apoi ne-a despărţit. Totul este aşa cum vrea Dumnezeu. Am trăit multe nopţi de întuneric în viaţa mea, după acea mică flăcăruie. Dar întunericul nu m-a făcut niciodată să regret focul.

Îi luă mîna cu tandreţe şi rămaseră astfel multă vreme, în timp ce se lăsa seara în jurul lor.

De la cea de-a opta minune a lumii – Opera din Sydney – mici grupuri de turişti porneau de-a lungul lui Circular Quary West şi spre vechile docuri pitoreşti.

Dennis stătea pe treptele Comisariatului, în apropierea punctului de unde porneau transatlanticele şi se întrebă dacă nu cumva erau locuri libere pe următorul vapor care pleca. Poate că ar fi trebuit să se îmbarce şi să-şi caute norocul, cum făcuseră oamenii pe vremuri. E prea tîrziu, îşi spuse el, sarcastic. Australia a fost descoperită şi eu o dată cu ea.

Încă din clipa în care, din cauza furiei şi dorinţei de răzbunare, votase împotriva lui Stephanie, fusese chinuit de remuşcări. Încă mai considera că Stephanie era vinovată de faptul că ascunsese naşterea copilului, dar ştia că nimic nu putea scuza felul în care reacţionase el. Să fie cel lezat era una, îşi spuse el, dezgustat, dar să se poarte ca un idiot era cu totul altceva.

Ar fi fost mult mai uşor de suportat dacă Stephanie s-ar fi înfuriat, dacă ar fi strigat la el sau i-ar fi reproşat eşecul total în a-şi arăta devotamentul de fiu. Dar ea fusese categorică, raţională şi, ah! atît de rece. Dennis se cutremură cînd îşi aminti privirea ei inexpresivă, atît de diferită de cea plină de dragoste şi atotiertătoare, cu care fusese obişnuit. Deodată, îşi închipui cum avea să fie viaţa lui fără dragostea mamei şi nu-i plăcu deloc.

Fiind nevoit să accepte ideea că se purtase îngrozitor cu Stephanie, ajunse să se gîndească din nou la Cassie. Petrecuseră atîtea momente plăcute împreună, de ce dăduse cu piciorul la tot? Dacă stătea să se întrebe sincer ce simţea, trebuia să admită că doar nu se aşteptase ca o fată, de vîrsta şi mondenitatea lui Cassie, să fie virgină. Urmase colegiul şi Facultatea de Comerţ, trăia şi lucra în oraş, era o nebunie să-şi închipuie că nu avusese nimic cu bărbaţii. Dar ce anume îl făcea să fie atît de disperat? Gîndul că mai avusese un bărbat înaintea lui sau că fusese cu acel bărbat? Sau era furios numai pentru că ea era prima lui relaţie serioasă, în timp ce el nu era pentru ea?

Oftînd, Dennis aruncă resturile prînzului în coşul de gunoi, se ridică, se scutură şi se întinse, mulţumit, în aerul cald. Măcar dacă ar fi putut să se ducă la bistro şi să bea ceva cu Angie... să facă o plimbare prin Grădina Botanică... să pornească spre Blue Mountains. Încercă să gîndească matur. Trebuia să se ducă la *Tara,* să discute cu Joanna despre publicitatea pentru moda următorului sezon. Ştiind că acolo avea să fie şi Cassie, îşi prelungise pauza de prînz, încercînd să-şi dea seama ce simţea, dar nu ştia mai mult decît înainte.

Drumul scurt, pînă la *Tara,* nu-i oferise timpul necesar de gîndire. Poate că fac prea mult caz din asta, îşi spuse el. Probabil că nici n-o s-o văd... Doar e un loc destul de mare. Ar putea să fie plecată cu afaceri, ceva. Se linişti cînd intră şi găsi o agitaţie neobişnuită, vreo duzină de manechine se aflau în anticameră, sporovăind agitate; era limpede că urma să aibă loc o activitate importantă. Fiind creierul afacerii, Cassie trebuia să se afle departe de toate acestea. Probabil că era ascunsă pe undeva, în vreun birou, jucîndu-se cu computerul. Luptînd cu o dezamăgire subită şi de neînţeles, urcă scările spre studio şi, sus, se ciocni chiar cu ea.

Fu greu de spus care din ei era mai stînjenit. Cassie se dezmetici prima.

– Ce mai faci? îl întrebă ea.

– Ăăă... Bine. Viaţa merge înainte. Tu?

– Bine... bine. Îmi place aici.

– Am auzit că faci o treabă foarte bună.

– Mulţumesc. Mulţumesc, Dennis.

Urmă un moment de tăcere penibilă. Spune ceva, pentru Dumnezeu, strigă ea în gînd, el e aici după tot acest timp şi tu nici măcar nu eşti în stare să vorbeşti...

– Mă bucur foarte mult să te văd, zise ea.

– Am venit cu treabă. Să vorbesc cu Joanna.

– Ah, da. Da, bineînţeles.

Alt moment de tăcere.

– Trebuie să vorbim în legătură cu publicitatea pentru noul sezon.

– Da.

– Şi tu trebuie să fii foarte ocupată.

– Aşa e. Joanna ne face să lucrăm într-un ritm infernal.

– Nu ai niciodată pauză? Nu laşi lucrul nici măcar pentru cîteva minute? o întrebă el, foarte şovăitor.

– Ah, ba da. Sigur că da! Eu...

– Dennis! strigă Joanna ieşind din studio, cu părul vîlvoi şi cu ochii înnebuniţi. Ai venit, în sfîrşit! Ai întîrziat! Hai, vino la mine în birou să ne apucăm de treabă, înainte să fac o criză de nervi, să turbez sau să mă lovească menopauza!

Dennis se depărtă fără să mai spună nimic.

– Ne mai vedem? strigă ea cu un glas tremurător.

– S-ar putea. Probabil.

Conducînd maşina pe drumul de coastă, spre Eden, ceea ce nu mai făcuse de cînd se despărţise de Sarah, Tom se întrebă ce o fi avînd să-i spună Stephanie. Tom acceptase dezvăluirea legată de originea sa, în propriul său fel sănătos şi conservator. Trebuise să îndure dezmembrarea trecutului şi viitorului său şi reasamblarea lor cu piese total diferite de cele pe care le avusese şi pe care încă le mai dorea. Reacţionase prin a accepta foarte puţine schimbări şi păstrînd ritmul cît putea de lent. Astfel că se agăţase de sentimentul că Rina era, în continuare, mama lui şi Bill, tatăl lui, indiferent ce ar fi spus Stephanie. Nu că nu ar fi crezut-o, dar pur şi simplu nu putea să înlocuiască propriul adevăr emo-

152.0

ţional cu un fapt concret.

Rugămintea lui Stephanie de a se duce la Eden, în seara aceea, îl luase complet prin surprindere. Oare ce voia? După ce lăsă maşina pe alee, se apropie de uşă, cuprins de nervozitate. Sună.

– Doamna Marshall vă aşteaptă în birou, domnule McMaster, spuse Matey cînd îi deschise.

Străbătînd holul, Tom o văzu pe Stephanie, prin uşa deschisă a biroului, plimbîndu-se de colo-colo.

– Nu erai obligat să vii, ştii, nu? spuse ea, în loc de salut. Nu mai sînt şefa ta acum.

E la fel de nervoasă ca mine, îşi spuse el, cu un pic de înţelegere.

– Eram curios. Voiam să ştiu ce ai mai putea să-mi spui, în plus faţă de ce s-a spus deja.

Făcînd un efort vizibil de a-şi controla sentimentele, Stephanie începu:

– Cred că mai sînt multe lucruri de spus între noi. Dar nu pentru asta te-am chemat. Ştii adevărul, dar numai pe jumătate. Cred că e drept să ţi se ofere şansa de a afla şi restul. Vrei să ştii?

Restul? Tom se încordă.

– Ce vrei să spui?

– Tatăl tău, Tom. Vrei să ştii cine este? Ai vrea să-l cunoşti? El ar vrea să te vadă... dacă vrei şi tu.

Oare voia? Nu ştia. Se forţă să întrebe:

– Unde e?

– Chiar aici. La Eden.

– Trebuie să mă gîndesc.

– Te las aici. Mă găseşti în salon. Poţi să stai cît vrei.

Îi trebuiră mai puţin de zece minute ca să se hotărască. Stăpînită de un tumult de sentimente, Stephanie îl conduse pe terasă şi apoi în jos, pe pajişte. Cu un gest al mîinii, i-l arătă pe Amahl, care stătea ceva mai

departe, la umbra unui pîlc de copaci – ştia că nu era sigură nici că putea vorbi, dar să mai facă şi prezentările. Aveau să fie nevoiţi să se descurce singuri. Tom ezită şi apoi porni spre bărbatul care aştepta. Stephanie se retrase în birou, unde se întinse pe canapeaua de piele şi încercă să nu se gîndească la nimic.

La un moment dat, mai tîrziu, auzi un zgomot afară şi îl văzu pe Tom apărînd în încăpere.

– Am venit să-ţi mulţumesc, zise el, simplu.

– Ăăă... a fost bine?

– Mai mult decît bine.

– L-ai... plăcut?

– Am vorbit... Da, l-am plăcut. E... impozant. A fost foarte direct. Fără scuze, fără pretenţii, fără oferte.

Ea zîmbi, cu nostalgie.

– Tipic lui Amahl.

– Pot să te întreb ceva?

– Da.

– Erai... îndrăgostită de el?

– Ah, da. Poate doar credeam că sînt. Dar m-a durut îngrozitor cînd l-am pierdut.

– Şi dacă...?

Ea îl întrerupse, însă.

– E foarte periculos să începi să spui „şi dacă", în legătură cu trecutul, Tom. N-are nici un sens să încercăm să găsim o logică greşelilor.

– Te rog să mă scuzi, spuse el.

– Pentru ce?

– Pentru felul cum m-am purtat cu tine.

– Te-ai comportat foarte bine, Tom. N-ai de ce să-ţi ceri scuze. Asta mă face să mă simt şi mai rău.

– M-am gîndit că ai vrea să ştii că nu te mai condamn.

– Îţi mulţumesc, Tom. Asta înseamnă foarte mult

pentru mine.

Stînjenit, el se uită la ceas.

– Trebuie să plec acum. S-o duc pe mama la spital, la tata.

Foloseşte acele cuvinte cu uşurinţă, observă Stephanie, şi se bucură de faptul că i-l prezentase pe Amahl şi nu pusese în pericol acea relaţie.

Se ridică să-l conducă şi ieşiră, împreună, în hol. Stephanie deschise uşa.

– Ştii ceva? spuse ea, deodată. N-am mai spus-o nimănui pînă acum. Cînd te-ai născut, m-au lăsat să te ţin în braţe, un moment doar. Erai atît de frumos.

– Frumos? întrebă el, rîzînd afectuos. Credeam că toţi copiii nou-născuţi arată ca nişte bătrîni mici.

– Nu, tu nu aveai pielea deloc încreţită. Aveai o feţişoară aşa de serioasă şi nişte ochi mari şi căprui...

– Căprui? o întrerupse el.

– Da, căprui-închis şi atît de mari...

– Bine, dar eu am ochii albaştri!

– Ah, sînt sigură că... Derutată, Stephanie se întrerupse, brusc. Apoi continuă: Îmi amintesc că mă gîndeam cît de mult semănau cu ai lui Amahl. Poate că şi-au schimbat culoarea... s-au deschis cu timpul. Am auzit că ochii copiilor îşi mai schimbă culoarea.

Tom se gîndi repede.

– Dar nici aşa...

Văzînd expresia de spaimă de pe chipul ei, tăcu. Nu avea nici un rost să tulbure lucrurile din nou, tocmai acum cînd începeau să se potolească. După toate cîte se întîmplaseră în ultimele săptămîni, trebuiau să revină, cît de cît, la realitate. Te agăţi de un fir de pai, îşi spuse el. Nu te mai gîndi.

Dar, îndreptîndu-se spre Sydney, descoperi că nu putea să nu se gîndească. Dacă Stephanie avea

dreptate şi copilul ei avusese ochii căprui? Nu era un lucru pe care să-l uite o femeie. Atunci, el nu era fiul ei. Şi, în acest caz... Împins de o speranţă nebunească, schimbă direcţia şi apucă spre *Tara,* în loc să se ducă la *Harper Mining.*

Nu o mai văzuse pe Sarah din ziua cînd se luase la bătaie cu Dennis, lîngă piscină, cînd el o rugase să stea de vorbă amîndoi. Încă se mai enerva cînd îşi amintea de acea încăierare stupidă. Dar, cuprins de un nou entuziasm, nu vru să-şi dea voie să ezite cînd ajunse la *Tara* şi, urcînd treptele cîte două odată, dădu buzna în biroul ei, fără să bată la uşă. Sarah lucra la nişte desene pentru sezonul următor şi, după cum era încruntată, înţelegeai că nu îi plăcea nici un fel de întrerupere, cu atît mai puţin una care venea din partea lui. Dădu să spună ceva, dar el i-o luă înainte:

– Sarah, dacă n-am fi fraţi?

– Cum?

– Cred că sînt pe cale de a descoperi ceva, s-ar putea să existe o şansă...

– Tom! strigă ea şi furia din glasul ei îl făcu să tacă brusc. Trebuie să-ncetezi! Nu faci decît să te chinuieşti şi mă chinuieşti şi pe mine!

– Dar dacă...

– Nu putem schimba lucrurile!

Deodată, se înfurie şi el.

– Pentru tine nu înseamnă nimic, nu? Nu contează deloc că încă te mai iubesc?

– Tom, asta e cruzime.

– Ai prefera să continui să te gîndeşti la mine ca la un frate vitreg, nu?

– Să nu mai spui asta niciodată! strigă ea şi se ridică, ducîndu-se spre el, dar făcu un efort şi se stăpîni. Te agăţi de un fir de pai. N-are nici un sens. Amîndoi

trebuie să ne obişnuim cu gîndul şi, cu cît o să ne liniştim mai curînd, cu atît o să fie mai bine. Cu cît continui să-mi aminteşti cum am fost...

– Sass, nu-i adevărat! Ştiu că nu-i adevărat! spuse el cu un glas tînguitor. *Stephanie nu e mama mea!*

– Vrei să spui că a minţit?

– Nu... dar se mai fac şi greşeli.

– Greşeli! spuse ea şi rîse batjocoritor.

– Nu sînt fratele tău! Sînt sigur!

– Tom, n-ai nici o dovadă.

– O să găsesc şi dovezi. E singura şansă pe care o avem!

Se smulse din mîna ei cînd ea încercă să-l potolească.

– Să nu încerci să mă opreşti! strigă el şi Sarah privi în urma lui, deznădăjduită, cum o rupse la fugă în jos, pe scări.

Apoi închise uşa biroului, se aşeză şi încercă să plîngă. Dar lacrimile nu veniră şi trebui să-şi care tristeţea cu ea, ca pe o stîncă, tot restul zilei.

Capitolul 35

Stînd în biroul preşedintelui, la ultimul etaj al lui *Harper Mining,* Jake se uita la hîrtiile din faţa lui, fără să vadă nimic. Proptindu-şi capul în mîini, îşi masă tîmplele. Trebuie să încerc să mă concentrez. Ce avea Stephanie, oare, de părea să-i întrerupă şirul gîndurilor, să facă să-i fie imposibil să se mai gîndească la afaceri? Sau la orice altceva în afară de ea? Şi ce primea el, în schimb? Aproape nimic. Se gîndi, furios, la ziua în care o cunoscuse. În ceea ce-l privea, o fascinaţie din ce în ce mai mare, care devenise prea intensă pentru a mai fi liniştit; nu mai simţise niciodată aşa ceva pentru o femeie. Nu-i plăcea senzaţia de a fi într-un carusel, fără control, în timp ce ea...? Ce se întîmpla cu ea? Enigma emoţiilor lui Stephanie era unul din factorii care-l chinuiau cel mai tare. Totuşi, ştia că era ceva acolo, era sigur de acest lucru. Vînase şi fusese vînat de prea multe femei ca să nu recunoscă, în inima, creierul şi stomacul lui, intensificarea interesului unei femei, scînteia secretă de conştienţă sexuală, pe care ea o putea nega, dar nu ascunde. Văzuse acest lucru în ochii lui Stephanie, îl simţise emanat de trupul ei. Ea nu putea minţi în această privinţă.

Bineînţeles că-i rezista, el accepta această idee. Era

căsătorită, deşi nu părea genul de femeie căsătorită care să fie mai îndrăgostită de respectabilitatea ei decît de soţ. Părea să aibă o relaţie bună cu soţul ei, doctorul, un bărbat pe care Jake îl găsea extrem de neinteresant şi pe care era hotărît să-l evite. Dumnezeu ştie ce o fi găsit Stephanie la un tip atît de plicticos ca Dan! Gelos, Jake refuza să accepte ideea că doctorul cel bun ar fi putut fi bun şi la pat. Bărbaţii ca el nu sînt buni niciodată, îşi zise el din nou. Şi poate că o prindea pe Stephanie chiar în momentul potrivit. Pînă şi femeile cu căsnicii fericite puteau să simtă proverbiala mîncărime după şapte ani de la căsătorie şi să fie tentată să o scarpine. Jake ştia totul despre femeile cu căsnicii fericite, regulase sute.

Dar asta... Ce naiba avea să facă în privinţa ei? Îi luase compania, făcuse în aşal fel încît să fie eliminată din consiliu, ce altceva mai trebuia să facă pentru ca ea să-l ia în serios? Orice ar fi fost, trebuia să vină cît mai curînd. Nu mai putea să o lase să aştepte prea mult afară. Începu să repete în gînd diverse formule de începere: „Stephanie, te-am chemat aici în dimineaţa asta pentru că... pentru că voiam să-ţi spun... să te rog..." Nu, nu putea. Trebuia să se descurce mai bine. Ei, haide... Îşi luă capul în mîini. Trebuie să mă gîndesc...

Dincolo de uşa biroului care, numai cu puţin timp în urmă, fusese al ei, Stephanie aştepta cît putea de răbdătoare. Puţin mai încolo, Hilary stătea la biroul ei, în mijlocul anticamerei, extrem de nefericită şi fără să-i pese de cine observa acest lucru. Pe chipul ei se citea tristeţea provocată de acea întorsătură a lucrurilor – doamna Harper trebuind să aştepte în faţa biroului preşedintelui, ca o începătoare care venea pentru un post oarecare. Fiind o femeie pe care nu o interesau prea mult nici sexul, nici politica, Hilary îl considera deja pe Jake Sanders ca fiind depăşit atît pentru rolul de

Casanova, cît şi pentru cel de magnat. Ar fi poruncit, cu dragă inimă, azvîrlirea lui.

În timp ce Hilary încerca să se concentreze asupra lucrului şi Stephanie aştepta cu stoicism, Dennis apăru pe coridor, îndreptîndu-se spre biroul lui.

– Mamă, ce cauţi aici? întrebă el, uimit.

– Domnul Sanders mi-a solicitat prezenţa, spuse ea, calmă.

– Şi de ce nu i-ai spus să se descurce singur? N-ar trebui să stai aşa aici.

– Dar, după părerea ta, unde ar trebui să fiu? întrebă Stephanie, rezistînd, cu succes, tentaţiei de a-i aminti de rolul important pe care-l jucase el însuşi în plasarea ei în acea poziţie. Ar fi mai bine dacă aş sta la Eden, bosumflată? Jake a reuşit să-mi ia şi compania şi fiul. Chiar sînt curioasă ce altceva o mai vrea de la mine.

Dennis roşi.

– Nu m-a luat, aşa cum te-ai exprimat tu. Nu sînt proprietatea lui!

– Bine.

– Nu vreau să fim duşmani.

– Nici nu trebuie să fim.

– Dar trebuie să iau hotărîri singur, mamă.

– Sigur. Dar încearcă să iei unele mai bune decît pînă acum, da?

Interfonul de pe biroul lui Hilary sună înainte ca Dennis să apuce să răspundă.

– Domnul Sanders vă poftеşte în birou, doamnă Harper, spuse ea, cu vădită stînjeneală.

Stephanie se ridică.

– Mulţumesc, Hilary, spuse ea, cu blîndeţe. Şi nu te lăsa afectată, eu nu mă las!

– Mamă... începu Dennis, dar apoi renunţă.

– Vorbim mai tîrziu, spuse ea, categoric. Vreau ca diseară să luăm cina în familie. Vrei să vii, te rog?

Dennis ezită, iar ea intră în birou fără să aştepte ca el să ia o hotărîre.

Jake se uita pe o foaie imprimată de computer, aparent cufundat în lucru.

– Ia loc, spuse el. N-o să te reţin mult. Ignorînd scaunul oferit, Stephanie se duse la fereastră şi admiră privelişte a. După puţin timp, Jake adăugă: Sper că nu te-am făcut să aştepţi.

Ea se întoarse spre el şi-l văzu strîngînd foile de hîrtie de pe birou.

– Numai douăzeci de minute, spuse ea, calmă.

– Douăzeci de minute! exclamă el, prefăcîndu-se surprins. Îmi pare nespus de rău. Dar ştii cum este... telefoane...

– Da, ştiu cum e.

El îi aruncă o privire, dar observă că faţa îi era impasibilă.

– Cafea? întrebă el.

– Nimic, mulţumesc.

– Bine, atunci o să trec la subiect, spuse Jake, nervos datorită faptului că era atît de emoţionat. Aş vrea să... redeschid negocierile cu tine. Aş vrea să-ţi fac o propunere.

– Ascult.

– Iată: o parte egală în *Harper,* jumătate-jumătate, tu şi cu mine.

Stephanie făcu ochii mari.

– Şi, în schimb... ce? El nu răspunse. Haide, insistă ea. Ce trebuie să fac să mi se înapoieze cincizeci la sută din propria mea companie?

Jake îşi împinse scaunul în spate, se ridică şi se duse lîngă ea, la fereastră.

– O privelişte minunată, nu? spuse el, răguşit.

Era foarte aproape de ea. Stephanie îşi aţinti privirea asupra podului şi încercă să nu se gîndească la apro-

pierea lui, la profilul superb, la trupul bine clădit, la mîinile lui... Dedesubt, lumea îşi vedea de treburi, insensibilă la drama care devenea din ce în ce mai intensă, în biroul luxos, cu fiecare clipă care trecea. Stephanie simţi că se dădea o luptă tacită între ei, greutatea dorinţei lui nerostite apăsînd-o foarte tare. Dar în ea se dădea o altă luptă, o luptă între dorinţa de a pleca şi a rămîne, de a se duce spre el şi de a se da înapoi. Nu trebuie să mă mai gîndesc la el ca la un bărbat, îşi spuse ea, disperată. Ci ca la un adversar în afaceri... un duşman.

– Ce-i cu acest procent de cincizeci la sută? Care-i chichiţa?

– Nu-i nici o chichiţă, Stephanie, spuse el, încet. Absolut nimic neplăcut.

Îi luă mîna, şovăitor, şi începu să se joace cu degetele ei.

– Ba m-aş aştepta chiar să-ţi placă. Aş fi foarte dezamăgit dacă nu ţi-ar plăcea.

Ea îşi ridică privirea. Invitaţia era foarte clară.

– Jake, chiar îmi ceri să...?

– Da, spuse el. Cît se poate de serios.

Ea îşi retrase mîna.

– Ca să mă culc cu tine, Jake, spuse ea, clar şi răspicat, chiar toată compania e...

– Mai gîndeşte-te, te rog, o întrerupse el.

– Nu-i nevoie să mă mai gîndesc.

– Dacă ai face-o, ar trebui să fii sinceră cu tine însăţi, poate pentru prima oară în viaţă.

– Eşti extraordinar! Chiar crezi că orice femeie pe care o întîlneşti e atrasă de tine?

– E mai amuzant dacă gîndesc aşa. Dar... tu nu eşti orice femeie.

– Jake...

– Da? zise el, plin de speranţă.

– Te-am studiat, m-am gîndit la tine... zise ea şi, cu

un zîmbet, confirmă implicaţiile compromiţătoare. Pe tine, afacerile te pasionează. Sexul e doar un amuzament. De ce a devenit ceva atît de personal cu mine? De ce sînt atît de importantă pentru tine?

– Nu ştiu, spuse el, gînditor. Cred că începi să mă obsedezi. Ea nu răspunse. Probabil că e ceva ereditar, continuă el, cu o notă de amărăciune în glas. Am avut un frate care ajunsese să fie obsedat de o femeie. N-a avut nimic bun din treaba asta. N-a ajuns... nicăieri.

– Probabil că şi asta e ereditar, spuse ea, în şoaptă, dar ferm. N-o să se ajungă nicăieri. Nu poate fi nimic între noi, îmi pare rău.

– Îţi pare rău!

Ar fi vrut ceva de la ea, o afirmaţie sau o mărturisire, oricît de vagă.

– Nu te culca pe-o ureche, îi spuse ea, însă.

– Eşti nebună dacă refuzi. Am fost generos, zise el, clocotind de furie.

– Dacă refuzul meu îţi amărăşte victoria, nu pot să spun decît că sînt încîntată! zise ea. Te superi dacă plec acum?

– O să fie pentru ultima oară...

Ea zîmbi şi ieşi, închizînd uşa, încet, în urma ei. Rămas singur, Jake lăsă să-i cadă masca stăpînirii de sine şi se prăbuşi pe scaun, frustrat. Şi acum? se întrebă el, sumbru. Şi acum?

Stephanie se depărtă de *Harper* simţind, pentru prima oară, că nu ieşise învinsă dintr-o confruntare cu Jake. Nu cedase nici măcar un centimetru. Nu-l lăsase să vadă efectul pe care-l avea asupra ei. Dar era

periculos. În toate privinţele... Slavă Domnului că Bill se simţea acum suficient de bine pentru a fi considerat ca făcînd parte din echipa ei, din nou, chiar dacă mai trebuia încă să lupte de pe tuşă. Se îndreptă, grăbită, spre spital, unde el o aştepta.

Îi prezentă, pe scurt, progresul pe care-l înregistraseră afacerile de cînd vorbiseră ultima oară. Bill aflase de la Tom de succesul de care se bucurase Jake în a o înlătura pe Stephanie din consiliu. Acum, cînd ea îi spuse de cea mai recentă mişcare a lui Jake, el nu se miră deloc.

– Urmăreşte chestia asta încă de cînd te-a văzut prima oară, Steph, mormăi el. Oh, Doamne, iartă-mă!

– Pentru ce ceri iertare?

– Pentru că sînt aici, neputincios, cînd ai mai multă nevoie de mine.

– Bill, nu poţi să-ţi ceri scuze pentru faptul că eşti fiinţă omenească! Şi nici nu cred că vreunul din noi ar putea face altceva. În definitiv, ne-am dat toată silinţa. Numai că a avut arme mai tari. Poate că, în felul ăsta, natura ne spune că ni s-a dus vremea!

Bill nu rîse cu ea, aşa cum sperase Stephanie, ci spuse cu dificultate:

– Steph... e un lucru pe care trebuie să-l accepţi. Jilly trebuie să fi fost de partea lui Sanders, cumva.

– Tocmai mă apropii de punctul în care voi putea să accept. Cînd o să fiu gata, o să mă ocup şi de asta. Dar, mai întîi, trebuie să-mi reunesc familia, adevărata familie. Mai toată viaţa lor, copiii par să fi suferit pentru felul în care eu mi-o trăiesc pe a mea.

Bill zîmbi, cu afecţiune.

– Poftim, întotdeauna te arunci pe cărbuni încinşi. Întreabă-i pe Sarah şi Dennis. Mă-ndoiesc că ei văd astfel lucrurile.

– Şi Tom?

– Lasă-i timp. Atîta tot, spuse el, după care făcu o pauză. Hai să discutăm despre afaceri. Chiar eşti gata să renunţi la companie?

– N-am încotro.

– Eşti sigură?

– Am pierdut, Bill. S-a terminat.

– Nu neapărat, zise el şi inspiră adînc. Mai există o cale de a recîştiga compania.

– Bill...

– E exagerat, un risc extraordinar, ai putea pierde totul. Dar e posibil.

Stephanie avu o senzaţie de leşin.

– Vreau să aud aşa ceva, Bill!

El scoase atunci, de sub pernă, o foaie de hîrtie pe care erau scrise, de mînă, nişte cifre.

– Am făcut nişte calcule, spuse el, cu nevinovăţie. Dar faci cum vrei, bineînţeles.

Ieşind de sub duş şi ducîndu-se în dormitor, Dan nu îşi putu explica de ce nu se simţea în apele lui. Ar trebui să fiu încîntat că Stephanie a terminat cu afacerile, îşi spuse el, deşi acest lucru se întîmplase într-un fel pe care el nu l-ar fi ales. Ar trebui să însemne mai mult timp pentru noi, mai mult timp pentru ea, să facă altceva în viaţă. Îi aruncă o privire, unde stătea la măsuţa de toaletă şi se farda. Nu părea să fie prea afectată. De fapt, arăta minunat, severitatea rochiei negre fiind atenuată de perlele de la gît şi încheieturile mîinilor.

Dar el simţi că nu era fericită, după privirea ei dis-

tantă şi modul automat în care se machia. Pierderea companiei nu o eliberase de grija asociată cu responsabilităţile pe care le avusese, părea să mai aibă încă multe în minte. Ştergîndu-se repede, Dan începu să se îmbrace şi un gînd supărător luă fiinţă, deodată: Dacă pierderea companiei era un preţ prea mare pe care Stephanie trebuia să-l plătească? Dacă se dovedea că era aşa, atunci speranţele lui pentru o nouă fericire, împreună, erau vane şi condamnate de la început.

Şi acum, acea nouă schemă a ei, de a uni familia într-un grup de acţiune, de a regrupa forţele Harper în faţa inamicului comun, oare cum avea să iasă? Dan s-ar fi simţit mai liniştit dacă „materia primă," cu care trebuia să lucreze ea, ar fi fost puţin mai promiţătoare. Ah, Sarah era în regulă, dar Dennis? Cum putea un urmaş al legendarului Max, sau al lui Stephanie, care era tare ca oţelul, să fie atît de slab?

– Bănuiesc că o să apară şi Dennis la relansarea navei familiei, nu? întrebă el, arţăgos.

– Nu ştiu. Cred că aşa avea de gînd.

– Şi tu mai ai de gînd să speri în bunele lui intenţii?

– Te rog, dragul meu... zise ea, răsucindu-se pe taburet pentru a-l privi. N-o să fie uşor pentru nimeni. Nimeni nu ştie mai bine ca mine cît de rău s-a comportat Dennis...

– De neiertat!

– Bine... trebuie să înţelegem că s-a simţit extrem de ameninţat de Tom. S-a lăsat condus de emoţii...

– Ca un cretin!

Ea începu să rîdă.

– Ştie asta.

– Chiar dacă n-ar şti, tu tot l-ai ierta.

– Sper. Dar lucrurile stau altfel acum. Ţi-am spus, sentimentele mele s-au schimbat. Dennis a primit tot

ajutorul de care spera să beneficieze. Vreau să revină în mijlocul familiei şi mai vreau ca cina din seara asta să reuşească acest lucru. Dar, dacă se întoarce, o va face ca bărbat, nu ca un puşti răsfăţat.

– Hmmm, spuse Dan care, fără să vrea, fu impresionat de tonul ei ferm. Dar tu? Te-ai gîndit ce-o să faci acum?

– Te referi la restul vieţii? zise ea pudrîndu-şi nasul, cu furie.

– N-am vrut să spun...

– Operă de binefacere. Nu cu asta se ocupă femeile ca mine, la bătrîneţe?

El se duse lîngă ea şi o îmbrăţişă din spate.

– Nu te văd făcînd aşa ceva. Şi, dacă ai terminat cu *Harper Mining,* nu înseamnă că trebuie să se sfîrşească şi cu Stephanie, cea pe care o cunoaştem şi o iubim, zise el şi o strînse cu afecţiune.

– Nici n-o să se termine.

– Asta pare suspect de decisiv. Ai luat vreo hotărîre în legătură cu ce se va întîmpla mai departe?

– Da, spuse ea şi, după ce mai făcu un ultim retuş machiajului, se ridică. Ce se va întîmpla mai departe? Vom cina cu copiii.

Nici după aproape o oră, Dennis nu venise la cină. Aflîndu-se la al treilea aperitiv, Dan se uită la Sarah şi Stephanie, care făceau o conversaţie destul de încordată, şi îl înjură pe Dennis în gînd. Din nou băiatul minune era cauza problemelor. Cît avea să mai suporte Stephanie?

Ca şi cum i-ar fi auzit gîndul nerostit, ea se ridică în clipa aceea.

– Nu-l vom mai aştepta pe Dennis, spuse ea, degajată. Se pare că s-a rătăcit.

La masă, Matey se agită, fiind în elementul său,

turnînd vin în pahare. Sarah îl ridică pe al ei şi spuse, ironic:

– Pentru prietenii absenţi!

– Beau şi eu pentru asta, se auzi o voce familiară. Cineva cunoscut?

Dennis intră în încăpere, ţinînd în mînă un singur trandafir roşu. Se duse la Stephanie, în capul mesei, punînd floarea lîngă farfuria ei şi sărutînd-o în creştet.

– Îmi pare rău că am întîrziat, spuse el. A fost o problemă de ultimă clipă, legată de comunicatul de presă pentru moda următorului sezon. A trebuit s-o rezolv înainte să plec.

Stephanie se abţinu să-i arunce o privire triumfătoare lui Dan. Ridică paharul.

– Pentru noi! spuse ea. Pentru familie şi viitor.

– Viitor? întrebă Sarah, cu îndoială în glas.

– Da, zise Stephanie, aruncîndu-le un zîmbet. Cred că a venit momentul să fim iarăşi împreună. V-am făcut să treceţi printr-un adevărat calvar, în ultimele cîteva săptămîni. Aş vrea să-mi cer scuze.

Dan clătină din cap.

– Nu-i nevoie. Înţelegem cu toţii prin ce a trebuit să treci.

– Chiar înţelegem? întrebă Dennis, cu o notă periculoasă în glas.

Sarah îşi ridică privirea, alarmată.

– Credeam că va fi o masă de reconciliere.

– Şi? Mergem fiecare pe drumul lui şi continuăm să ne distrugem vieţile în străvechiul stil Harper? spuse Dennis.

– Nu trebuie neapărat să fie aşa! protestă Dan.

– Nu? Credeam că avem chestia asta în sînge, zise Dennis, zîmbind.

– Dennis, încerci cumva să creezi probleme? întrebă

Sarah, cu o ameninţare mascată în glas, iar Stephanie se grăbi să calmeze spiritele.

– Nu, nu cred că vrea asta. Bănuiesc... De fapt, pentru asta vreau să-mi cer scuze. Anume, pentru că v-am îngreunat atît de mult viaţa. Deoarece n-am fost o mamă obişnuită, care să inspire siguranţă şi pe care să se poată conta.

Sarah rîse.

– Tu? Niciodată. Dar te-ai întrebat dacă noi am fi vrut să fii aşa?

– Şi te-ai gîndit că noi te iubim cu toţii, indiferent cum ai fi? întrebă şi Dan, aprinzîndu-se.

Sfidător, Dennis goli paharul de vin şi se întinse spre carafa pe care Matey o pusese la mijlocul mesei.

– Totul e adevărat, mamă scumpă, dar asta nu schimbă cu nimic faptul că tu ţi-ai provocat singură necazurile.

– Pentru Dumnezeu, Dennis! exclamă Dan. Mama ta încearcă să ierte şi să uite ce-a fost în trecut...

– Tocmai asta e, Dan! Exact de-aici au început toate necazurile!

Sarah îşi încleştă pumnii, furioasă.

– Dennis, dacă nu taci, o să-ţi arunc mîncarea în faţă!

– Nu, e în regulă, potoliţi-vă, spuse Stephanie, a cărei voce păru să se audă de departe. Cred că ştiu unde bate Dennis. Şi cred că sînt aproape pregătită să recunosc că s-ar putea să fi avut dreptate, de la început.

Tăcerea care se lăsă, brusc, fu întreruptă de Dan:

– Iartă-mă, dar nu pricep. Ce...?

Sarah scoase un sunet ca şi cum abia atunci ar fi priceput.

– De la început? Jilly?

Dennis încuviinţă.

– Da, spuse Stephanie cu o voce rece ca gheaţa. Jilly. Dar nu e singura. Sincer cred că nu m-ar deranja să pierd *Harper.* Numai că nu suport felul în care am pierdut. Doare. Doare prea tare ca să pot suporta.

Tăcu şi îşi roti privirea în jur. Trei perechi de ochi erau aţintite asupra ei, trei oameni îi sorbeau fiecare cuvînt.

– V-am adus pe toţi, în seara asta, pentru că trebuie să vă mărturisesc ceva: Bill McMaster mi-a sugerat un mod prin care aş putea recîştiga compania.

– Cum? întrebă Dan.

– Aducînd armata? întrebă Dennis, sarcastic.

– E un risc extrem de mare, spuse Stephanie, încet. Totul sau nimic.

– Ah, mamă! exclamă Sarah, privind-o cu emoţie.

– O s-o faci, nu? întrebă Dan, neştiind dacă să fie încîntat sau să se teamă.

Însă, ultimele cuvinte veniră din partea lui Dennis:

– Fă-o, mamă!

Capitolul 36

„Fă-o, mamă"! Cuvintele lui Dennis o însufleţiră pe Stephanie mai mult decît ar fi putut spune. În acele clipe cruciale, cînd se aflau cu toţii în jurul mesei şi familia ei o susţinea, ca şi cum toate diferendele între ei nu ar fi existat niciodată, simţise că trăia din nou, pentru prima oară de cînd primise lovitura de a fi fost exclusă din consiliu. Dar ştia că, într-o chestiune atît de importantă, nu trebuia să se lase condusă de sentimente. Aceea era o hotărîre de afaceri, aproape, cu siguranţă, cea mai critică hotărîre pe care urma să o ia în viaţa ei şi trebuia să fie cu mintea limpede.

Aşa cum se întîmpla de multe ori, îşi aminti cuvintele tatălui ei. „Primeşte sfaturi" era una din zicalele preferate ale lui Max, chiar dacă el era celebru pentru nesocotirea celor mai multe sfaturi care i se dădeau şi întotdeauna acţionase după cum avusese chef. Ar fi bine să mai aud şi părerea altcuiva, îşi spuse Stephanie. Nu pe a lui Dan, căci el se exclusese singur, spunînd că nu putea fi imparţial, de fapt, avînd sentimente contradictorii faţă de întreaga problemă. Aşa că Stephanie îl sună pe Amahl, în apartamentul său de la *Hilton,* din Sydney. Într-o oră, limuzina neagră apărea pe aleea din faţa casei, iar Stephanie şi Amahl se plim-

bau acum prin grădină, adînciţi în conversaţie.

– Ai discutat cu Bill McMaster? o întrebă el şi pe chipul lui inteligent se citea îngrijorarea. Planul lui ar putea să funcţioneze?

– Ah, da, fără nici o îndoială.

– Atunci, de ce ezitarea asta?

– Ah... familia. Mă întreb dacă ar fi mai fericiţi în cazul că aş fi o femeie ca toate femeile.

El rîse, încet.

– Ce copil ar renunţa la privilegiul de a avea ca mamă o femeie extraordinară!

– Şi apoi mai e şi Dan. I-am promis, pe Orpheus, că o să renunţ la afaceri.

– Şi te-ar obliga să-ţi ţii promisiunea? întrebă Amahl, încruntîndu-se.

– Nu, nu. Cred doar că ar fi mai fericit.

– Mai fericit? spuse Amahl şi oftă. Cît timp? Nu uita că s-a îndrăgostit de o femeie care nu renunţa, o adevărată luptătoare. Ar fi putut să aleagă ceea ce tu numeşti „o femeie ca toate femeile". Dar a ales-o pe Stephanie Harper. O s-o mai iubească oare cînd ea o să stea acasă să tricoteze?

Veni rîndul lui Stephanie să rîdă.

– Nu ştiu nici măcar să cos un nasture! Dar nu, e vorba de altceva.

– Ah... lasă-mă să ghicesc. Bani?

– Bani.

În loc de răspuns, Amahl vîrî mîna în veşmîntul său şi scoase o hîrtie.

– Ia-l, spuse el.

– Amahl... e....

– Un cec în alb. Cumpără totul de la Sanders. Indiferent cît ar costa.

– Trebuie să fie milioane!

El ridică din umeri.

– Consideră-l un împrumut, dacă nu-l accepţi ca dar.

Stephanie zîmbi, cu tristeţe.

– Dragul meu... mă cunoşti îndeajuns de bine ca să ştii că nu pot accepta nici una, nici alta.

Pe chipul lui frumos şi grav apăru un zîmbet.

– Atunci, o să cumpăr eu *Harper* pentru tine. N-o să mă poţi opri.

– Amahl, e ridicol!

– Atunci, luptă singură pentru propria ta companie! spuse el, furios. Te cunosc, aşa cum ai spus, şi, în clipa asta, mai bine decît pari să te cunoşti pe tine însăţi. Dacă renunţi la lupta asta e ca şi cum ai renunţa să mai respiri. Să munceşti, să te zbaţi, să te lupţi şi să cîştigi, ce altceva e viaţa?

Stephanie nu putu să răspundă. Se opriră lîngă un pîlc de copaci, ale căror frunze aveau toate nuanţele melancolice ale toamnei. O adiere uşoară sufla dinspre mare. Amahl se cutremură.

– Micile noastre vieţi sînt scurte, spuse el, grav. Cînd o să fii chemată la judecata finală, vrei să spui că ai auzit strigătul de luptă şi ţi-a fost frică? Că te-ai ascuns şi pe urmă ai fugit de duşman?

Lui Stephanie îi era frig acum, pînă în măduva oaselor. Dar mintea îi era limpede.

– Frică, da, spuse ea, tremurînd, dar să fug, niciodată!

– Aşa te vreau, leoaica mea mică! exclamă Amahl.

Dennis şi Sarah nu s-au îndoit nici o clipă că Stephanie avea să continue lupta împotriva lui Jake, o dată ce Bill îi oferise strategia. Fiecare avea propriile motive să o susţină. Pentru Dennis, era un prilej foarte

bun de a îndrepta greşelile comise în trecut şi de a face un nou legămînt de loialitate în faţa mamei lui. În plus, încă mai suferea după Cassie, îi era dor de ea şi se întreba dacă nu cumva fusese prea aspru cu ea. Simţise, de multe ori, acel impuls care aproape că-l făcuse să o invite la masă, în ziua cînd se întîlniseră la Joanna. Dar, de fiecare dată, îl înăbuşise, preferînd să trăiască, îndurînd acea durere surdă, decît să rişte să înceapă din nou ciclul de durere, alcool şi dezgust faţă de sine, din care tocmai ieşea.

Chinul lui Sarah era şi mai acut şi mai imediat. Îi era foarte greu să-şi scoată din minte ultimele cuvinte pe care i le spusese Tom, exprimînd convingerea lui fermă că Stephanie se înşela, că se făcuse o greşeală, într-un fel. Ştia că plecase în Teritoriul de Nord, cu maşina, căci nu mai avea răbdare să aştepte vreun avion care avea să decoleze spre Darwin. Ce o fi sperînd să găsească în fosta casă a lui Stephanie, vechiul Eden, complet izolat de restul lumii şi întreţinut doar de cîţiva oameni? Spre deosebire de Tom, a cărui vigoare îl făcea să fie un optimist înnăscut, Sarah nu îndrăznea să spere. Acum se temea de o dezamăgire şi mai mare, cînd Tom avea să fie silit să se întoarcă acasă, cu mîinile goale. Atunci, colţii realităţii despărţirii lor aveau să muşte adînc şi nu aveau să mai poată fi evitaţi.

Ştiind toate acestea, Stephanie nu se miră cînd, la primul consiliu de război, ţinut la Eden, pentru coordonarea luptei, cei doi locotenenţi ai ei dădură tot ce aveau mai bun în ei. Sarah pusese în ordine hîrtiile la care lucrase Stephanie şi începu prin a prezenta, pe scurt, situaţia aşa cum reieşea din calculele preliminare:

– Va trebui să recîştigi cincizeci şi unu la sută din acţiunile *Harper Mining* pentru a prelua controlul şi a-l îndepărta pe Jake Sanders, nu?

Stephanie încuviinţă şi Dennis fluieră, uşor.

– E vorba de foarte mulţi bani, mamă!

– Avem atîţia? întrebă Sarah, uluită.

– Aproape, spuse Stephanie. Dar nu bani gheaţă. În bunuri.

– Deci, dacă facem rost de bani, reuşim, zise Dennis, iar Stephanie încuviinţă din nou.

– De aceea vreau ca amîndoi să ştiţi despre ce e vorba. Va trebui să ipotechez totul, inclusiv Eden. Aşa că, în cazul în care lucrurile n-or să iasă aşa cum sper eu, vreau să fiu sigură că voi veţi fi în siguranţă. Deci, propun să vă cumpăr acţiunile şi să vă las o sumă pe care nimeni şi nimic să nu v-o poată lua. Astfel nu veţi rămîne fără moştenire.

Ei o priviră, încercînd să înţeleagă ceea ce ea tocmai le spusese.

– Bine, dar banii ăia, zise Sarah, nedumerită, banii pe care ni-i vei da, în schimbul acţiunilor, or să-ţi trebuiască pentru a cumpăra ce acţiuni vei putea de pe piaţă, nu?

– Foarte probabil.

– Păi, sîntem împreună în treaba asta, nu? Pentru familie?

– E lupta mea, Sass, spuse Stephanie, scurt. Hotărîrea mea.

– În nici un caz, spuse Sarah, categoric. Vorbim de *Harper Mining.* Poţi să iei acţiunile mele.

– Eu sper să recîştig totul, după cum ştiţi. Dar nu pot să-mi asum riscul cu acţiunile voastre.

Sarah zîmbi.

– Sînt ale tale, sau mai degrabă ale companiei, şi asta e.

Stephanie îi aruncă un zîmbet apreciativ şi se uită apoi la Dennis.

– Eşti foarte tăcut, spuse ea.

– M-ai acuzat că am luat o hotărîre lăsîndu-mă con-

dus de sentimente, spuse el. Încerc să nu mai fac aceeaşi greşeală.

– Corect.

– Ce se va întîmpla dacă vei pierde?

– Sanders va avea acţiunile *Harper* la o valoare mai mare, Eden şi toate lucrurile noastre se vor vinde, iar noi ne vom căuta de lucru ca să ne cîştigăm existenţa, spuse Stephanie, degajată.

– Ai risca toate astea? întrebă el, arătînd, în jur, salonul elegant, terasa, piscina şi grădina, limuzina de pe alee.

– Am şi făcut-o deja. Am completat cererea pentru ipotecă, azi-dimineaţă.

– Dan ce părere are? întrebă Sarah.

– E îngrijorat.

– Şi tu?

– Sînt îngrozită! spuse ea şi rîseră toţi trei.

– Ei, mamă, putem fi siguri că întotdeauna vei fi sinceră, spuse Dennis. Iar mie îmi cam place să risc, adăugă el, după care scoase un certificat de acţiuni din buzunar şi i-l puse în faţă. Sînt ale tale. Gratis şi fără nici un reproş, indiferent de rezultat. Du-te şi fă-l praf!

– Îţi mulţumesc, Dennis, spuse Stephanie, recunoscătoare.

– O să lupte murdar, o avertiză el.

Deja o face, îşi spuse ea, dar cu glas tare zise:

– Probabil.

– Succes, mamă!

– Îţi mulţumesc, Sass. O să am nevoie. Dar, zise ea apoi, zîmbind, şi Jake Sanders o să aibă nevoie.

– Da... Bine... Pa. Steph, ai grijă.

Aproape torcînd de încîntare, Jilly puse receptorul în furcă şi se întinse în pat.

– Veşti bune? întrebă o voce satisfăcută.

– Exact! spuse Jilly, cu ochii sclipind de o emoţie reţinută. Scumpa mea surioară tocmai s-a hotărît să-şi sape propria groapă. Nici măcar nu va fi nevoie s-o împing în ea!

Olive se mişcă şi gemu, scoţînd, întîi, un braţ slăbănog peste cearceaf, apoi pe celălalt. Se sprijini într-un cot şi o privi pe Jilly cu un nou interes.

– Sărută-mă, Jilly, şopti ea. Te vreau din nou.

Jilly pufni, nevenindu-i să creadă.

– Eşti o nesătulă, ştiai? spuse ea şi, luînd-o de umeri, o rostogoli spre marginea patului. Ţi-ajunge pentru o singură după-amiază. Acum, hai, dă-te jos din pat, puturoaso, şi fă-mi o cafea! Am treabă.

După aceea, îşi propti picioarele în şezutul lui Olive şi o împinse din pat. Apoi puse mîna pe telefon.

– *Harper Mining?* Cu domnul Sanders, vă rog.

Dan nu era singura persoană, din jurul lui Stephanie, care era nesigur în privinţa hotărîrii ei de a încerca să cumpere totul de la Sanders. Rina era încîntată să vadă că toată povestea aceea îl readusese la viaţă pe Bill. Entuziasmul lui pentru cifre, concesiuni, titluri şi acţiuni era acelaşi ca în tinereţe, iar cînd vorbea la telefon cu Stephanie, buzele şi obrajii îi erau iarăşi de un trandafiriu sănătos, ca şi cum n-ar fi căzut niciodată la pat. Însă Rina îşi făcea griji că Bill se întorcea la obiceiurile lui şi făcea tot ce putea să-l mai tempereze.

– Ştiu că te simţi mult mai bine, Bill, dar, în locul tău, n-aş încerca să alerg la maraton, încă.

– Lasă-mă pe mine, spuse el, cu asprime. Ai auzit cumva cum are de gînd Steph să pună mîna pe cele cincizeci şi unu de procente?

– N-am mai auzit nimic de cînd ai vorbit cu ea, la prînz. Dar am stabilit să nu discutăm afaceri aici!

– Despre ce altceva am putea să discutăm? Şi trebuie să mă gîndesc şi la altceva, în afară de următoarea pastilă pe care va trebui s-o înghit! spuse el, dar apoi îşi dădu seama că Rina era, cu adevărat, îngrijorată şi se mai înmuie. Te gîndeşti la Tom?

– Of, Bill, spuse ea şi pe chip îi apăru o expresie de nelinişte. Cît aş vrea să nu fi plecat!

– Eh, ştii că am făcut tot posibilul să-l opresc. E o nebunie, să plece aşa, spre nord. Şi cu maşina! O să fie epuizat înainte să ajungă la jumătatea drumului.

– Se agaţă de un fir de pai. Nu poate să accepte ideea că n-o poate avea pe Sarah.

– Ei bine, va trebui să accepte, se răsti Bill.

În clipa aceea, uşa se deschise şi Jilly intră, cu un buchet mare de flori.

– Ce mai faci, Bill? întrebă ea, cu căldură.

El nu făcu nici un efort pentru a-şi ascunde surpriza.

– Ce naiba cauţi aici?

– Nu-i deloc o primire plăcută, Bill. Am fost îngrijorată pentru tine şi am vrut să văd ce mai faci.

– Îngrijorată, eh? spuse el. Ar fi trebuit să-mi dau seama c-o să fii îngrijorată, Jilly.

– Toţi am fost, doar ştii asta. Şi acum, cu toate astea – Stephanie hotărîndu-se să se angajeze în luptă... Apropo, ce se mai aude în legătură cu asta?

Vorbea foarte degajat, dar nu-l păcăli pe Bill.

– Dacă ai venit aici să mă descoşi, ca să-i transmiţi informaţii ticălosului ăla de Sanders, ţin să-ţi spun că

ţi-ai greşit omul şi ai face bine s-o ştergi mai repede!

– Bill! exclamă Jilly, făcînd ochii mari şi prefăcîndu-se şocată. E clar că eşti foarte obosit. Trebuie să te odihneşti.

– Nu mă lua pe mine de sus, Jilly.

– Am trecut pe-aici doar ca să-ţi transmit urări de însănătoşire.

– Drăguţ din partea ta că ai făcut efortul ăsta, cînd ştim cu toţii cît de îndurerată eşti pentru moartea lui Phillip, mormăi el.

– Viaţa merge înainte, Bill, spuse ea, încet.

– Nu şi pentru el!

Întorcîndu-se furioasă, Jilly se îndreptă spre uşă, unde, neobservată, Stephanie intrase cu cîteva clipe mai înainte. Mormăind un salut, Jilly trecu pe lîngă ea şi ieşi ca o furtună. Stephanie se duse spre Rina şi Bill, pe care îi salută cu afecţiune.

– Te-ai purtat cam dur cu Jilly, nu crezi? îl întrebă ea.

– Steph, trezeşte-te! Jilly nu s-a schimbat, nu în atitudinea ei faţă de sex. Aşa că reprezintă, în continuare, un pericol pentru tine.

Stephanie zîmbi, cu tristeţe.

– Toate am greşit în privinţa bărbaţilor, Bill. Nu înseamnă neapărat că ea e trădătoarea pe care o bănuieşti. Nu ştii sigur că a avut vreodată legătură cu transferul acţiunilor din timpul procesului de preluare. Jake Sanders pare capabil să se descurce foarte bine şi singur. Bill mormăi, sceptic. Ei bine, o să rămîi surprins, dar mi-a oferit acţiunile ei pentru a mă ajuta în lupta împotriva lui Jake.

– E un truc pentru a-ţi cîştiga încrederea! explodă el. Pentru o femeie deşteaptă, poţi să fii foarte naivă. Sper că le-ai luat.

– Ah, le-am luat, spuse ea, rîzînd. Nu sînt chiar atît de naivă! Şi e puţin cam tîrziu să mă mai schimb.

Bătrînul îi luă mîna.

– Să nu te schimbi niciodată, fetiţo. Doar ai grijă să fii pe scaunul preşedintelui cînd mă-ntorc eu. Şi pentru că veni vorba... Rina are ceva pentru tine.

Zîmbind, Rina scoase un document din poşetă pe care i-l întinse lui Stephanie.

– Poftim.

– Bill, nu acţiunile tale!

– De ce nu? întrebă el, jignit. Şi presupun că nu mă mai consideri ca făcînd parte din *Harper,* acum că sînt imobilizat aici?

– Bineînţeles că da!

– Steph, l-am lăsat pe ticălosul ăla să vină şi să te dea afară. Dă-mi voie măcar să încerc să-mi repar greşeala. la acţiunile şi cîştigă!

– S-a făcut, spuse ea. Acum, o să fii un pacient cuminte sau eu şi Rina o să ne vedem silite să chemăm sora?

Cînd auzi, de la Jilly, că Stephanie plănuia să lanseze o nouă campanie pentru recîştigarea companiei, Jake nu ştiu dacă să rîdă sau să plîngă. Totul era ridicol, absurd. Nu avea cum să cîştige. Pur şi simplu, nu erau atîtea acţiuni pe piaţă. Nici chiar dacă unii acţionari bătrîni ar fi fost tentaţi să-i vîndă acţiunile lor, în semn de loialitate, tot n-ar fi putut să obţină cincizeci şi unu la sută. Şi avea să se distrugă între timp. Jake şi vedea cum maşinile, caii şi bijuteriile ei aveau să fie vîndute, casa de la Eden avea să fie scoasă la licitaţie, pentru a putea achita datoriile uriaşe. Dar el nu voia asta, fir-ar să fie! Ştia foarte bine ce voia de la Stephanie Harper, din ce în ce mai limpede, cu fiecare zi

care trecea, şi mai ştia că nu se afla deloc pe aproape. Şi acum, asta. Era curată nebunie.

Încercă să nu se mai gîndească la acel lucru, aşa cum încercase să o uite şi pe Stephanie însăşi. Dar nu putea. În cele din urmă, se gîndi că buna-cuviinţă îl obliga să-i spună lui Stephanie care ar fi putut fi urmările acţiunii ei pripite. În definitiv, pe cine se putea bizui să-i dea un sfat? Pe bătrînul Bill McMastr, bolnav şi, probabil, pe jumătate senil. Pe fiul ei Dennis şi pe un soţ doctor, care ştia mai puţine lucruri despre afaceri decît ea despre chirurgie? Sau acel gest caritabil se datora mai mult faptului că dorea extrem de mult să-i audă vocea, să ia legătură din nou cu ea, chiar şi cu preţul unui eşec? Fără să-şi lase timp de gîndire, puse mîna pe telefon.

– Stephanie, ce mai faci?

Ea fu cît pe ce să nu-i recunoască vocea, atît de diferită era faţă de tonul lui ironic obişnuit.

– Încerc să recîştig *Harper,* spuse ea. Să fac din ea o companie particulară, a mea, din nou.

– Nu poţi să faci aşa ceva, ştii de cîte acţiuni ai nevoie ca să începi, măcar, acest proces.

– Da, ştiu, spuse ea, făcînd un efort extraordinar de a-şi păstra calmul, deoarece înflăcărarea lui o tulbura.

– Şi ştii şi ce o să te coste, chiar dacă vei cîştiga?

– Da.

– Stephanie, o să pierzi!

– Nu cred.

– Nici chiar tu n-ai atîţia bani.

– Voi avea, după ce voi încasa ipoteca pe toate bunurile mele.

– Atunci, vei pierde absolut tot.

Ea făcu o pauză.

– De data asta, o să fie chiar o luptă pe viaţă şi pe moarte, pentru unul din noi.

– Nu trebuie să fie aşa, spuse el cu un glas foarte scăzut. Nu vreau să fie aşa.

– Doar nu te aştepţi să te cred! spuse ea.

– Stephanie, ascultă-mă. Îţi spun adevărul. Am ajuns să simt... că eşti o femeie extraordinară...

– Scuteşte-mă de dulcegăriile astea, Jake, spuse ea, cu răceală.

– Nu prea îţi plac complimentele, nu?

– Numai cînd sînt sincere.

– Au fost.

– Ca tine? O să te înving, Jake. Pregăteşte-te!

– N-o să-ţi meargă.

– Stai numai să mă vezi.

– Ah... habar n-ai cît de mult aş vrea asta.

Ea ezită, tulburată din nou. Oare încerca să o dea peste cap? Cînd vorbi după aceea, vocea lui păru să vină de foarte departe:

– Ţi-am spus şi înainte şi am vorbit foarte serios, nu-i nevoie să ne luptăm. Ai putea avea totul. Încă mai poţi.

– Îmi violezi compania şi pe urmă îmi oferi patul tău! strigă ea, înfuriată. Nu ţi-aş accepta oferta nici dacă ai fi ultimul bărbat de pe planetă!

Tăcerea care urmă fu întreruptă de ceea ce păru a fi geamătul unui suflet sfîşiat de durere.

– Tot nu înţelegi, nu? Nu-ţi ofer şi nici nu vreau o aventură scurtă. Te vreau, în adevăratul sens al cuvîntului. Permanent. Acum înţelegi?

– Nu, şopti ea. Ce vrei să spui?

– Căsătoreşte-te cu mine, Stephanie!

Capitolul 37

– Aş vrea să vorbesc cu Stephanie Harper.

– Desigur, domnişoară. Aşteptaţi numai o clipă.

Cassie păşi, emoţionată, în holul casei de la Eden, unde aşteptă, în timp ce Matey se îndrepta spre una din încăperi, în care intră. Prin uşa deschisă, văzu ceea ce părea a fi sufrageria, acum transformată într-un birou provizoriu, cu telefoane, telex şi computere. După un minut, două, apăru Stephanie.

– Cassie! Ce surpriză! Poftim în salon. Cu ce-ţi pot fi de folos? o întrebă ea, cu răceală în glas.

Aşezîndu-se pe marginea scaunului, Cassie vorbi, fără să o privească în ochi:

– Am venit să văd dacă nu aveţi nevoie de ajutor. În fond, mă pricep foarte bine la computere.

Stephanie o privi, uimită.

– Să ne ajuţi? Dacă află Sanders, îţi pierzi slujba de la *Tara.*

– Nu şi dacă vei cîştiga. Şi chiar dacă vei pierde, tot nu contează, oricum o să plec de la *Tara.*

– Cassie, iartă-mă dacă o să-ţi vorbesc deschis. Data trecută, în lupta dintre *Harper* şi Jake Sanders, greşeala pe care ai făcut-o m-a costat, în cele din urmă, compania. Poţi să-mi dai un singur motiv pentru care ar trebui să am încredere în tine, acum?

– Pentru că pe-atunci nu eram îndrăgostită de Dennis! izbucni ea. Şi acum sînt! Dar e aşa o aiureală. Am încercat să descurc totul singură şi n-am putut. Numai că nu mai suport. Am...

Se întrerupse, brusc, aproape izbucnind în plîns.

– Ce amestec are Dennis în toate astea?

– Jilly i-a spus că am avut o relaţie cu Jake...

– Jilly? De unde ştia ea?

– Datorită acţiunilor ei şi are ea însăşi o relaţie cu el...

– Cu Jake?

– Pe urmă, n-am mai suportat, aşa că i-am spus lui Phillip Stewart – m-am gîndit că o să-mi dea vreun sfat, din moment ce era avocatul companiei. Dar el...

– Bietul Phillip! spuse Stephanie, începînd să înţeleagă.

Avu impresia că un văl i se dădea la o parte de pe ochi şi, pentru prima oară, văzu clar toate semnele mărunte pe care refuzase să le accepte. Cum putuse să fie atît de oarbă? O clipă, simţi că i se face rău din cauza şocului şi durerii, dar apoi îşi îndreptă din nou atenţia spre Cassie. Palidă şi agitată, aceasta îşi strîngea poşeta; era încordată, dar hotărîtă să se descarce de tot ceea ce o frămînta.

– Povesteşte-mi tot, Cassie, spuse Stephanie. Fără minciuni de data asta. Nu te grăbi. Putem sta de vorbă toată dimineaţa, dacă e nevoie.

Cassie trase adînc aer în piept.

– Bine, deci: Îl cunoşteam pe Jake dinainte să vin să lucrez pentru *Harper*. El mi-a sugerat să vin să solicit slujba, cînd s-a gîndit să înceapă procesul de preluare. Aş fi făcut orice pentru el, atunci. Eram nebună după el. E îngrozitor cînd un bărbat ajunge să-ţi intre în sînge.

– Da, spuse Stephanie, încet. Ştiu.

– La început, mi s-a părut ca un joc, veneam repede de la serviciu şi îi dădeam ultimele informaţii din interior,

pe urmă făceam dragoste... După aceea, am început să mă simt rău. I-am spus că nu mai puteam s-o fac şi am terminat totul. Atunci, l-am cunoscut pe Dennis şi am început să ieşim. Dennis era atît de diferit de Jake.

Stephanie zîmbi.

– N-au absolut nimic în comun.

– Mă simţeam în siguranţă cu Dennis. Dar nu eram. Jake formase un fel de alianţă cu Jilly. Ea i-a dat acţiunile de care avea nevoie pentru a ajunge în consiliu. Apoi au vrut să acopere totul pentru ca tu să continui să ai încredere în Jilly. Jake mi-a zis că, dacă nu falsificam registrul acţiunilor, îi spunea lui Dennis despre relaţia noastră.

– Aşa că ai făcut-o.

– Da, am făcut-o! spuse Cassie, roşie la faţă, dar cu capul sus. Şi ştiu – ştiam şi atunci – că a fost ceva ilegal. De atunci, trăiesc într-o continuă panică. Dar m-am săturat! N-o să trăiesc toată viaţa la cheremul lui Sanders! Se întrerupse şi se luptă să-şi recapete stăpînirea de sine. Am venit aici, astăzi, să-ţi spun totul – date, ore, amănunte – şi să suport consecinţele. Dacă vrei să mă dai în judecată, poţi. Şi, dacă vrei să-l dai în judecată pe Jake Sanders, sînt gata să apar în orice boxă a martorilor, de pe insulă, şi să depun mărturie împotriva lui; aş merge bucuroasă la închisoare după aceea, dacă ar fi să-l iau şi pe el cu mine!

Tăcu, brusc. Stephanie se uita în altă parte, fără să vadă. Inima îi era plină de bucurie. Te-am prins, Jake Sanders, îşi spuse ea. În sfîrşit, ceva începuse să meargă bine şi pentru ea. Îi zîmbi lui Cassie.

– Bun venit la bord, spuse ea. Eşti o fată curajoasă. Mă bucur că te am în echipă, adăugă apoi şi făcu o pauză. Nu te voi da în judecată. Dar s-ar putea să am nevoie să depui mărturie împotriva lui Jake. Nu pot să spun cu siguranţă. Depinde de cît de dură va fi lupta.

– Pînă acum, cum merge?

– Grozav! spuse Stephanie şi ochii îi sclipiră. Mai bine şi mai repede decît îndrăzneam să sperăm. Pînă acum, avem treizeci şi patru de procente.

– Treizeci şi patru?

– Asta-i cifra dimineţii.

– Bursa trebuie să fi înnebunit.

– Ca şi computerele noastre.

– Ah, au nevoie de o mînă fermă, spuse Cassie. Lasă-le în seama mea, o să le arăt eu cine e şeful!

– Sigur. Dar mai aşteaptă puţin, da? Nu lipsesc mult.

Cît ai clipi, Stephanie dispăru. Cassie oftă uşurată şi se întinse în fotoliul încăpător, permiţîndu-şi să se relaxeze pentru prima oară după atîta timp. Simţi binecuvîntarea mărturisirii complete, senzaţia că o greutate foarte mare îi căzuse de pe umeri. Acum o să suporte orice avea să se întîmple.

Auzi uşa şi deschise ochii. Dennis se afla în faţa ei, prudent şi derutat.

– Care-i treaba? o întrebă el. Mama mi-a zis că eşti aici, fără nici o altă explicaţie.

Cassie se ridică.

– Treaba e, spuse ea, clar, că am făcut lucrurile cum trebuie, pentru prima oară după atîtea săptămîni. Am fost încurcată cu Jake Sanders...

– Ai bătut atîta drum ca să-mi spui asta?

– I-am spus mamei tale totul, iar ceea ce i-am spus îi oferă muniţia care-i trebuie în lupta contra lui. Ţie am venit să-ţi spun... Îşi pierdu curajul sub privirea lui acuzatoare şi tăcu. Dar ce rost mai are? continuă ea, furioasă. Preferi să mă urăşti decît să mă iubeşti, cînd eu... cînd eu te iubesc, fir-ai să fii! strigă ea şi începu să plîngă.

Dennis tresări.

– Nu mi-ai spus-o niciodată.

Ea nu răspunse, ci, luîndu-şi poşeta, căută în ea o batistă şi se îndreptă, încet, spre uşă. Deodată, însă, simţi nişte mîini pe umeri. Dennis o răsuci brusc şi o strînse cu putere la piept.

– Ah, iubito, ce dor mi-a fost de tine! spuse el, răguşit, apoi o sărută lacom, simţind gustul sărat al lacrimilor şi împingîndu-şi iar şi iar limba în gura ei.

Ca un puşti la prima întîlnire, o pipăi, înnebunit, scoţîndu-i bluza din fustă şi strecurîndu-şi mîna pe dedesubt, pentru a-i simţi sînul. Temîndu-se că mătasea aceea subţire se putea rupe, în orice clipă, Cassie îşi descheie repede bluza şi lăsă în jos bretelele sutienului, pentru a-şi elibera sînii. Dennis îi cuprinse cu brutalitate, strîngîndu-le sfîrcurile cu ambele mîini. Ea îi simţi pulsul în degetele mari, bătînd din ce în ce mai iute. Ea însăşi excitată, îşi înfipse unghiile în umerii lui şi apoi îl atinse. Sexul îi era deja tare, ridicîndu-se şi zvîcnind; era fantastic. El tremură şi lăsă să-i scape un suspin. Îl sărută iar şi iar, în timp ce îl mîngîia, provocîndu-i o erecţie extraordinară. Pe neaşteptate, el o culcă pe jos şi, îngenunchind între picioarele ei, îi trase iute bikinii. Apoi îşi descheie blugii, îşi lăsă în jos chiloţii, o penetră şi se eliberă. Îl ţinu în braţe şi simţi o bucurie extraordinară.

– Iartă-mă, murmură el. Probabil că n-a fost prea plăcut pentru tine.

– Or să mai fie şi alte dăţi.

El se ridică în coate.

– Cu siguranţă, iubito. Şi mama a zis că, din moment ce cifrele sosesc atît de repede, nu ne poate lăsa decît zece minute ca să ne cunoaştem din nou!

Într-un colţ al biroului preşedintelui Companiei *Harper Mining,* telexul funcţiona continuu. Ca şi în casa lui Stephanie, încăperea fusese transformată într-un punct de comandă, cu toate cele necesare războiului acţiunilor. Jake stătea în mijlocul acelui haos, care era ţinut sub control, verificînd ultimele rezultate. Îi era foarte greu să creadă ce vedea cu propriii săi ochi. Se încăpăţînă să verifice din nou coloana de cifre din faţa lui.

Deodată, uşa se deschise şi Jilly îşi făcu apariţia.

– I-am spus lui Hilary că nu vreau să fiu deranjat, spuse el, furios.

– Iar eu i-am spus că asta nu e valabil pentru mine! zise ea şi, după ce închise uşa, se duse spre birou.

Deşi era îmbrăcată tot în negru, rochia strîmtă şi numărul nasturilor lăsaţi descheiaţi, pentru a atrage atenţia asupra sînilor, sugerau că văduvia era ultimul lucru la care se gîndea. Îl privi provocator, dar el nu răspunse.

– Să nu-mi spui că Stephanie te îngrijorează!

– Jilly, de partea cui eşti?

– De partea învingătorului, ca întotdeauna.

– Sau de partea ta? Ca întotdeauna?

Zîmbetul ei dispăru.

– Nu-i aşa că e un moment stupid să ne despărţim?

– Asta facem? întrebă el, simţindu-se foarte plictisit.

– Păi, nu facem dragoste!

– Crezi că sexul e soluţia tuturor lucrurilor, nu?

– Cu tine a fost, ticălosule!

– A fost. Exact.

– Ce vrei să spui? întrebă ea şi el îi văzu teama din privire.

– Că am terminat, Jilly. Cu adevărat, de data asta. Nu vreau să te mai văd, să te mai aud, să te mai regulez, niciodată.

– Care e cauza? întrebă ea cu o sclipire periculoasă

în ochi. Ai pe altcineva în obiectiv, nu? El nu răspunse. Stephanie! Chiar te-ai îndrăgostit de ea, nu?

El nu încercă să nege.

– Ce te supără aşa de tare, Jilly? Faptul că s-ar putea să ţin la Stephanie? Sau gîndul că cineva e îndrăgostit, nu doar rob al plăcerii carnale, ca tine?

– Deci, ea e doamna şi eu sînt doar tîrfa, nu? strigă ea, cu chipul schimonosit de ură. Ai căzut în limbă după ea, nu? Nici măcar nu e ceva de capul ei, n-ar putea să reguleze nici un răţoi! Aşa mi-a spus Greg.

Jake îşi frecă ochii cu dosul palmei.

– Încep să cred că Greg Marsden a fost un mare idiot. Trebuie să fi fost dacă s-a încurcat cu tine.

– Un prost, da! strigă ea, ca o nebună. Numai entuziasm – imaginaţie deloc, numai sculă – inimă deloc, exact ca tine!

– De ce i-o fi trebuit atîta timp lui Phillip ca să se sinucidă? murmură el ca pentru sine şi se ridică. Ieşi afară, Jilly. S-a terminat. Dintr-o dată... mă dezgusti. Ea sufla de parcă ar fi alergat cine ştie cît. Dacă va trebui să te azvîrl afară cu mîna mea, o voi face. Mi-ar face mare plăcere. Dar aş prefera să pleci de bunăvoie.

– Să te ia dracu'! urlă ea şi ieşi din birou ca vîntul.

Jake se duse să închidă uşa în urma ei. Hilary stătea încremenită de şoc şi groază, la biroul ei.

– Te rog să nu uiţi, Hilary, că, atunci cînd spun să nu fiu deranjat, vorbesc foarte serios şi mă refer, în special, la doamna Stewart, zise el, apăsat.

După-amiaza, tîrziu, era foarte greu să găseşti un telefon în centrul oraşului. Înjurînd, Olive îşi făcu loc prin

mulţimea de trecători, străbătînd numeroase străzi pînă găsi o cabină. Aşteptă, nervoasă, pînă cînd se eliberă şi ajunse, în sfîrşit, să dea telefonul pe care ar fi trebuit să-l dea demult. Silueta care stătea ghemuită la celălalt capăt al firului se îndreptă şi răspunse repede:

– Olive! Unde eşti?

– Nu prea departe de Bursă. E un adevărat vacarm înăuntru!

– Ce se-ntîmplă cu *Harper?*

– Devin din ce în ce mai simpatizaţi, dacă e să ne luăm după cifre. Preţurile cresc vertiginos.

– Pînă la...?

– Aproape opt dolari. Dar Stephanie continuă să cumpere.

– Totul sau nimic?

– Da, dar se pare că o să reuşească, spuse ea apoi făcu o pauză. Îmi pare rău, Jilly.

– Nu-ţi irosi lacrimile pe chestia asta. Mai sînt şi alte metode, spuse vocea de la celălalt capăt, plină de răutate. Vreau să ţii pe cineva sub observaţie. Află tot ce poţi. Ştii foarte bine ce să faci.

– Bineînţeles. Cine e?

– Cineva care s-a transformat, subit, din prieten, în duşman: Jake Sanders.

Capitolul 38

Ajungi pe autostrada Stuart, mergi aşa vreo patru sute de mile, o iei la stînga spre Barkly, încă trei sute cincizeci de mile spre Mount Isa şi apoi, înainte să ajungi la Cloncurry, pe lîngă mormintele de la Never-Never, treci rîul Newcastle, o iei pe lîngă Stuart Memorial, o ţii înainte spre Barry Caves, peste River Ranken, înainte, înainte, înainte... Tom se trezi brusc şi imediat se bucură cînd îşi dădu seama că doar recapitula îndrumările primite, în acea călătorie nesfîrşită, şi că nu adormise la volan, aşa cum se speriase. Era în siguranţă, în maşină, deşi extrem de epuizat, la umbra unor eucalipţi, pe un drum liniştit.

– Tinere!

Întorcînd capul spre stînga, Tom îşi dădu seama ce anume îl trezise. O călugăriţă se uita înăuntru şi bătea în geam. El deschise portiera şi coborî, amorţit.

– Am ajuns în toiul nopţii, spuse el. Trebuie să stau de vorbă cu cineva... în legătură cu un copil.

Cînd fu condus la Maica superioară a mănăstirii Fecioara Maria, peste cîteva minute, Tom reuşi să dea nişte explicaţii mai bune. Spuse ce căuta, descriind acea călătorie nebunească, de două mii de mile, peste inima roşie şi pustie a insulei, spre vechea casă de la

Eden, din Teritoriul de Nord. Acolo aflase, de la bătrîna menajeră, că acel copil nedorit fusese dus în Queensland, la vreo alte şase sute de mile, spre est, la un orfelinat condus de maici, care se afla pe la jumătatea drumului între Mount Isa şi Cloncurry, pe malul rîului Carmella. Aşa că o ţinuse înainte, înainte, de cîte zile, oare?

– Trebuie să fie o săptămînă, spuse el, zăpăcit, depinde în ce zi sîntem astăzi.

Ruşinîndu-se, deodată, îşi trecu mîna peste barba de cîteva zile. Nu mîncase decît conserve cumpărate de la staţiile de benzină, dormise doar cînd aţipea la volan, urinase pe marginea drumului. Simţi un dezgust puternic. În încăperea aceea de un alb pur, în care se aflau numai călugăriţe, el părea o prezenţă masculină nepoftită şi nenecesară. Se întrebă, îngrozit, dacă nu cumva şi mirosea.

– Speram că o să puteţi căuta prin registrele dumneavoastră această informaţie, încheie el, fără prea multă încredere.

Maica superioară zîmbi şi se aplecă uşor în faţă, peste birou.

– Avem anumite reguli aici, pe care le respectăm pentru a proteja atît pe nefericitele mame, cît şi pe cei care iau aceşti copii.

– Bine, dar trebuie să înţelegeţi, e o urgenţă! Am dreptul să ştiu cine a fost mama mea, nu? La dracu'! Se făcu o linişte adîncă. Tom simţi privirile grave şi iertătoare aţintite asupra lui şi păli. Vă rog să mă iertaţi... murmură el.

Ea se ridică şi veni spre el, însoţită de zgomotul veşmintelor scrobite.

– Vrei să mănînci ceva? îl întrebă ea cu blîndeţe.

– Să mănînc?

Era ultimul lucru pe care s-ar fi aşteptat să-l

spună ea.

– Şi apoi îţi poţi lua o cameră la hotelul din Cloncurry. Ne mai întîlnim mîine.

– Mîine? Dar trebuie să mă-ntorc, eu...

– Domnule McMaster, ai aşteptat aproape treizeci de ani. Încă o zi nu mai contează.

– Dar oare ce aştept? întrebă Tom, cu disperare în glas.

– Numai una, din ordinul nostru călugăresc, a fost aici, în perioada respectivă: Sora Agnes. E foarte bătrînă acum şi nu are întotdeauna mintea limpede. Pe măsură ce se apropie de Creator, îşi pierde legăturile cu această lume. Dar dacă e să-ţi spună cineva ceea ce vrei să afli, ea este acea persoană.

– Şi nu e aici? E în vacanţă sau ce? întrebă Tom, uimit, şi, spre surprinderea lui, Maica superioară începu să rîdă.

– Vacanţă de la Domnul? De la munca noastră de o viaţă, care constă în rugăciuni, vindecări şi grija pentru copii şi părinţii lor? Oh, nu! Tom se simţi extrem de jenat. Nu-ţi face griji, adăugă ea, văzînd cît de stînjenit era. Sora Agnes e aici. Dar s-a aflat într-o perioadă de devoţiune personală şi, în acest răstimp, nu este permis să se ia contact cu nimeni.

– Şi mîine se termină?

– Exact, spuse ea, după care scutură un clopoţel de pe birou. Cînd te vei întoarce, vei putea vorbi cu ea personal.

Uşa se deschise şi o novice, înveşmîntată în negru, îşi făcu apariţia.

– Soră Bernadette, vrei să-l conduci pe oaspetele nostru în sala de mese, te rog? Ai grijă să i se ofere un mic dejun ca pentru bărbaţi. Apoi explică-i cum să ajungă la hotelul din oraş.

Îi strînse mîna lui Tom şi lui îi veni să se agaţe de mîna aceea caldă şi să plîngă de bucurie. Dînd din cap în semn de mulţumire, o urmă pe novice de-a lungul unui coridor lat, pavat cu dale de piatră.

– Veniţi de departe? îl întrebă fata, pe un ton plăcut.

– Da, zise Tom, încet. Dar încă n-am ajuns la capătul drumului...

„Căsătoreşte-te cu mine, Stephanie". Cu capul proptit în mînă, Stephanie se uită la ecranul computerului şi se gîndi la Jake. Îi ardea de joacă. Asta era, cu siguranţă. Pentru el, afacerile şi puterea, pe care acestea o presupuneau, constituiau un excitant. Nu vedea o femeie doar ca pe o colegă sau o rivală, trebuia neapărat să facă din ea o cucerire sexuală şi să încerce să o aducă în patul lui. După ce reuşea, îşi pierdea interesul. Era la fel ca majoritatea bărbaţilor, în acea privinţă.

Atunci, ei de ce îi păsa? De ce îşi tot amintea cuvintele lui? De ce le spusese oare? Se mişcă, agitată, pe scaun şi încercă să se concentreze la ceea ce trebuia să facă. La o masă, în stînga ei, Cassie şi Dennis lucrau împreună, absorbiţi de ultimele cifre, întrerupîndu-se din cînd în cînd pentru a-şi arunca o privire plină de dragoste sau pentru a-şi strînge mîinile pe sub masă. Stephanie se bucură în sinea ei pentru regăsirea lor, care se reflecta deja într-o nouă fermitate din partea lui Dennis. În partea cealaltă a încăperii, Sarah aduna ultimele rapoarte de la Bursă şi ea era mai încîntată decît dacă

ar fi stat la *Tara,* aşteptînd un telefon, aşa cum făcuse în ultimele cîteva zile. Sînt cea mai bătrînă de-aici, cu cea mai multă experienţă, şefa organizaţiei, îşi spuse Stephanie. Şi sînt singura care nu-şi poate limpezi mintea, stînd aici şi visînd ca o adolescentă. La un bărbat care mă cere în căsătorie, cînd sînt deja măritată!

Îşi îndreptă gîndurile, cu căldură şi dragoste, spre Dan. El se ţinuse de cuvînt şi o susţinuse foarte mult în acea campanie, fără să pună întrebări, acceptîndu-i preocuparea absolută faţă de buletinele de ştiri de la Bursă şi faţă de hîrtiile imprimate de computer. Era adevărat că mormăise în legătură cu neputinţa ei de a se rupe de lucru, chiar şi seara tîrziu, făcuse şi cîteva glume pe seama faptului că era un văduv al computerelor şi se întrebase, cu glas tare, dacă trebuia să se înscrie în audienţă, pentru a face dragoste cu soţia lui. Dar, în general, păstrase acel spirit de cooperare şi încredere pe care-l descoperise pe insula Orpheus, iar ea îl iubea cu atît mai mult.

Îl iubea pe Dan, nu exista nici o îndoială în privinţa acestui lucru, el era una din stîncile pe care ea îşi clădea viaţa. Dar unde se potrivea Jake, oare? Ceva ce îi spusese el nu îi dădea pace: „Mai gîndeşte-te! Dacă ai face-o, ar trebui să fii sinceră cu tine însăţi... poate pentru prima oară în viaţă..." Să fiu sinceră cu mine însămi, îşi spuse ea, nedumerită, oare ce-o fi vrut să spună? Să recunosc că-l găsesc al naibii de atrăgător? Să recunosc că m-am gîndit, că mă gîndesc la...

Şirul gîndurilor îi fu întrerupt de apariţia lui Matey, care anunţă:

– Prinţul Amahl doreşte să vă vadă, doamnă. În grădină.

Punîndu-şi o haină pe ea, Stephanie ieşi repede.

– Amahl, eşti incorigibil! exclamă ea, cu afecţiune.

Asta nu e vreme să te plimbi prin grădină! Mai ales pentru cei din partea ta de lume.

El îi luă mîna şi i-o sărută.

– Sînt o pasăre care nu poate trăi închisă în colivie. O să ne plimbăm şi n-o să mai simţim frigul.

Porniră agale pe pajişte, spre marginea stîncii. Oceanul se întindea nemărginit în faţa lor, magnific, liber. Stephanie trase în piept aerul curat.

– Oare există ceva mai frumos? întrebă ea.

– Da. Oh, da.

Ceva în glasul lui o făcu să-l privească brusc. Amahl stătea lîngă ea, cu privirea aţintită asupra chipului ei, avînd pe faţă o expresie de o asemenea tristeţe, încît simţi cum i se strînge inima.

– Trebuie să plec, Stephanie.

– Chiar trebuie?

El oftă.

– Prima dată, cu atîţia ani în urmă, frumuseţea ta m-a făcut să păcătuiesc împotriva tatălui meu, religiei mele şi, mai presus de toate, împotriva ta... Şi nu e o scuză faptul că n-am ştiut, pînă de curînd, adevărata dimensiune a păcatului meu. Crezusem că, după atîta timp, o prietenie între noi ar putea fi ferită de slăbiciunile tinereţii, zise el şi, după o pauză, adăugă: Dar nu e aşa. Sînt în pericol de a păcătui iar.

– Amahl...

El ridică din umeri.

– Înainte să plec, însă, aş vrea să ştiu cum stai. Trebuie să ştiu că vei fi fericită.

Ea făcu un efort şi îşi adună gîndurile.

– Unii acţionari încă nu s-au hotărît. Dar merge bine. Momentul se apropie, oricare ar fi deznodămîntul. Cred că lucrurile sînt în favoarea mea.

– Stephanie, mai am nevoie de ceva, înainte să pot

pleca împăcat.

– Ce anume?

– Trebuie să-mi promiţi că nu vei pierde lupta cu Sanders datorită lipsei de bani, cînd eu am cît îţi trebuie şi chiar mai mult.

– Amahl, am mai discutat despre asta...

– Trebuie să mă laşi să iau ceva cu mine! strigă el, îndurerat. Vrei să mă laşi să plec cu gîndul că n-am nici o valoare, nici o importanţă în viaţa ta? întrebă el şi, întorcîndu-i spatele, îşi acoperi faţa cu un colţ al veşmîntului său.

– Iartă-mă, murmură ea şi îi luă mîna. Sînt încăpăţînată şi egoistă. Îţi promit că o să te sun pentru a-ţi cere ajutorul, dacă va fi nevoie.

Ridică mîna şi îi îndepărtă uşor faldurile veşmîntului alb şi gros, mîngîindu-i obrazul bronzat. El îi prinse mîna şi i-o sărută, după care o îmbrăţişă strîns. Cînd îi simţi apropierea şi parfumul exotic, anii dispărură ca prin farmec şi ea era din nou o fetişcană, fiica lui Max, la vechiul Eden, vrăjită de fiul unui prinţ al petrolului, un tînăr înflăcărat şi sălbatic asemeni unui şoim al Arabiei... Îl sărută, din toată inima, pentru fata care fusese şi femeia care era acum şi care nu putea fi a lui.

Oftînd adînc, el se desprinse din îmbrăţişare.

– Vezi cît de periculoasă eşti? spuse el, cu tandreţe. Dar nu-mi pare rău că am venit.

– Mă bucur.

– Şi o să vin din nou dacă mă vei chema. Nu trebuie decît să o faci.

– Îţi mulţumesc.

– Deocamdată... dorinţa ţi-e îndeplinită. Vei cîştiga de data asta, Stephanie. Simt asta.

– Da, aşa cred.

– Dar nu-ţi uita vechiul prieten... zise el, cu ochii plini de durere.

– Niciodată, Amahl.

– Ah, mi-aduc aminte, sigur că mi-aduc aminte! spuse bătrîna călugăriţă, uitîndu-se cînd la Maica superioară, cînd la Tom, care stătea la picioarele patului ei îngust, din chilia goală. Numai că nu-mi amintesc repede, atîta tot. Nu mă grăbiţi!

Căzu într-o reverie apoi, iar Tom se temu că adormise şi intră în panică.

– Ai răbdare, fiule, îi spuse Maica superioară cu un glas scăzut. Roagă-l pe Domnul Dumnezeu să-ţi dea răbdarea necesară, în acest moment.

Răbdare! Lui Tom îi venea să urle. Îndurase nişte chinuri cumplite, în noaptea precedentă, care păruse a fi cea mai lungă din viaţa lui. Deşi trecuseră zile întregi, o săptămînă chiar, de cînd nu se mai aflase în apropierea unui pat, descoperise că, după ce luase o cameră la hotel, nu putea nici să doarmă, nici să se odihnească măcar. După o plimbare scurtă, îşi satisfăcu curiozitatea faţă de Cloncurry, un mic orăşel străbătut de autostrada Barkly. Nu avea nimic de citit şi nimic de făcut. De teamă să nu pîngărească mănăstirea, dacă se ducea mirosind a bere, nu îndrăzni nici să bea ceva. Îşi petrecuse timpul stînd întins în patul tare, încercînd să nu se gîndească la Sarah şi dorind, cu disperare, să se facă dimineaţă.

Acum se afla în prezenţa femeii care ar fi putut deţine cheia misterului, dificultăţile lui părînd să se fi înmulţit de o sută de ori. Sora Agnes era foarte bătrînă,

avînd peste nouăzeci de ani, după spusele Maicii superioare, deci era bătrînă deja cînd el fusese adus acolo. Era mică de statură şi stafidită, nu ocupa decît jumătate din patul mănăstirii.

– Îşi petrece cea mai mare parte a timpului în pat, acum, îl prevenise Maica superioară. Memoria îi revine şi îi dispare tot timpul. Fii pregătit.

Deodată, sora Agnes începu să vorbească din nou cu vocea ei piţigăiată şi avînd ochii închişi:

– A fost un copil, de departe, dintr-un loc numit Eden. Ah, era superb. L-a adus un bărbat solid, îl chema Mc... Mc...

– McMaster, zise Tom.

– McMaster. El era. Nu voia să lase copilul. Dar era nevoit. Pe urmă, a plecat.

Bătrîna se întrerupse, brusc. Înnebunit, Tom îi aruncă o privire Maicii superioare, care clătină din cap, iar Tom nu îndrăzni să nu o asculte.

La fel de brusc cum se oprise, bătrîna reîncepu:

– Apoi s-a întors. Voia copilul. Îl voia tare mult. Tu plîngeai. Aşa că te-am dat pe tine.

– M-aţi dat pe mine? Nu eram eu... Tom abia mai putea să vorbească de emoţie. Nu eram acelaşi copil pe care-l adusese?

Urmă un moment de tăcere insuportabilă.

– Acela murise. Copilul de la Eden murise. Dar bărbatul şi soţia lui îl voiau atît de mult. Tu aveai nevoie de o familie. Mama ta era o tînără irlandeză, care a nimerit la noi venind dinspre coastă. Era orfană. A murit la naşterea ta... sărmana făptură, aşa de tînără...

– Soră! spuse Maica superioară repede, care era numele ei?

– Callaghan.

– Îţi mulţumim, soră, spuse ea şi, zîmbind, triumfătoare, îl scoase pe Tom din chilie şi închise uşa. Asta-i

tot ce ne trebuie. N-are nici un sens să o mai întrebăm pe sora Agnes mai mult. Totul trebuie să se afle înregistrat în dreptul numelui mamei tale.

– Mama... spuse Tom, ameţit.

– Mă tem, însă, că n-o să-ţi putem spune prea multe despre ea, zise Maica superioară, cu gravitate.

– N-are importanţă. Am o mamă, spuse el şi chipul blînd al lui Rina îi apăru în faţa ochilor. Atîta timp cît Stephanie Harper nu e mama mea, am tot ce mi-aş putea dori pe lume!

Capitolul 39

– Patruzeci şi doi la sută! exclamă Dennis, închizînd computerul, dezgustat, şi întorcîndu-se spre ceilalţi.

– E bine, Dennis, spuse Sarah, cu un optimism forţat.

– Nu suficient de bine, Sass, spuse Stephanie, posomorîtă. Cifra asta nu s-a mai schimbat de trei dimineţi.

– Nu mai înregistrăm nici un cîştig, zise şi Cassie, trecînd încă o dată, în revistă, toate acţiunile pe care le obţinuseră pînă atunci. E clar că am adunat tot ce se putea aduna...

– Plus acţiunile neaşteptate din partea susţinătorilor *Harper,* o întrerupse Sarah.

– Dar nu-i suficient! explodă Dennis. Putem să le numărăm de nu ştiu cîte ori, că tot n-ajungem la cît trebuie! adăugă el şi lovi cu pumnul în masă, a neputinţă.

– Şi acum, ce facem? întrebă Sarah, încercînd din răsputeri să nu intre în panică. Sîntem...?

– Nu, nu sîntem învinşi, zise Stephanie, categoric. Nu încă, cel puţin. N-o să-ncerc să vă amăgesc, dar nu stăm prea bine. Mai am, însă, unul, nu, două gloanţe pe ţeavă. Dacă va fi să cădem, măcar o să cădem cu toate armele în acţiune!

Cassie fu singura care schiţă un zîmbet.

– Categoric, spuse ea, încet.

Stephanie se uită, pe rînd, la chipurile lor întunecate.

– Sînteţi liberi tot restul zilei, spuse ea, crispată. Duceţi-vă la pescuit, faceţi ce vreţi. Aici nu mai aveţi ce face. Eu mă duc pînă în Sydney.

Strălucirea palidă a soarelui de toamnă poleia podul şi dansa pe pereţii albi ai Operei. Jake stătea la fereastra biroului său, ascultînd, la telefon, vocea seacă a agentului său de Bursă:

– E a ta, nu mai e nici o îndoială.

A mea... habar n-are el.

– A rămas la patruzeci şi doi, cifra dimineţii nu arată nici o modificare.

– Şi nu mai sînt acţiuni care ar putea trece în posesia ei?

– Nu.

– Bine, îţi mulţumesc pentru confirmare.

– Nu pari prea încîntat.

– Ah, ba sînt. Dansez de bucurie.

– S-a dat o luptă serioasă pentru tine, să ştii.

– Ştiu, zise Jake. Sînt recunoscător. Ai făcut o treabă excelentă.

– Mă bucur că asta e părerea ta, spuse agentul, oarecum înmuiat. Te servesc oricînd, mai zise el, apoi închise.

Jake puse receptorul jos. Dacă aceea era victoria, de ce i se părea ca o înfrîngere? Sau ajunsese în punctul în care nu le mai putea deosebi? Auzi interfonul sunînd.

– Domnule Sanders!

– Să nu fiu deranjat, Hilary.

– Dar, domnule Sanders...

El închise interfonul şi se întoarse la fereastră. Spre surprinderea lui, însă, uşa se deschise. Întorcîndu-se, furios şi pregătit să-l azvîrle afară pe nepoftit, se trezi privind chiar în ochii care-i tulburaseră zilele şi îi apăruseră în vise. Deschise gura, dar nu putu să spună nimic.

Stephanie avusese intenţia să-l ia prin surprindere. Dar inima ei generoasă se înmuie cînd îi văzu chipul palid şi privirea aţintită asupra ei, de parcă ar fi fost o fantomă.

– Bună, Jake, zise ea, cu mai multă blîndeţe decît îşi pusese în gînd. Am venit să port război în tabăra inamicului.

– Te rog... spuse el, făcînd un efort pentru a-şi reveni. la loc.

– Nu, nu-i o vizită de curtoazie. Ştii că sînt pe cale să cîştig?

El se abţinu din răsputeri să nu izbucnească într-un rîs isteric.

– Ciudat! Agentul meu de bursă tocmai mi-a spus contrariul. Mă tem că n-o să obţii acest birou, nu încă, Stephanie.

– Ar fi bine să mi-l cedezi acum, spuse ea, tulburată. Am vent să-ţi fac o ofertă foarte bună. Cumpăr tot ce ai la preţul maxim. Astfel, ai putea să pleci cu capul sus. la banii şi pleacă.

– Şi cu oferta mea? întrebă el cu un glas scăzut. Te-ai mai gîndit la ea?

– La care din ele? întrebă ea, sarcastic. Culcat sau consiliu? Şi sînt măritată deja, ai uitat?

– El nu poate să-ţi dea *Harper Mining.*

– Poate să-mi dea mai mult decît ai putea să-mi dai

tu vreodată! Şi nu e vorba de bani!

Jake simţi o tristeţe extraordinară.

– Stephanie, ţi-am spus de atîtea ori, o să-ţi dau compania. Oricînd vei vrea. Dar nu o să ţi-o vînd. Înţelegi? Ea roşi şi înălţă bărbia, dar nu răspunse. Pentru aşa o femeie de afaceri extraordinară, stai foarte prost cu matematica, continuă el, îmboldit de dorinţa de a o face să sufere, de a o face să sîngereze. Nu poţi să transformi patruzeci şi doi la sută în cincizeci şi unu. N-ai de unde să mai iei acţiuni. Şi nu poţi obţine controlul lui *Harper Mining* din nou decît dacă... îmi accepţi oferta. Într-o formă sau alta.

Stăteau unul lîngă altul la fereastră, extrem de încordaţi. Ea se întoarse spre el şi-l întrebă, furioasă:

– E ultimul tău cuvînt?

– Da.

– Atunci al meu e ăsta! spuse ea şi îi dădu o palmă usturătoare peste faţă. Poţi să crezi că m-ai învins, strigă ea, apoi, dar niciodată, absolut niciodată, n-o să-ţi cedez! Poţi să te duci dracului, Jake Sanders!

Imediat după aceea, ieşi din birou ca o furtună.

Jake îşi duse mîna, uimit, la faţă. Simţea cum îi ieşeau flăcări din locul unde-l lovise palma ei. Zîmbi. Nu era ceea ce sperase. Dar era ceva. Din ce în ce mai bine dispus, îşi zise că lovitura primită dovedea că Stephanie Harper era foarte departe de a fi indiferentă faţă de el. Dacă ar fi putut transforma, într-un fel, acea agresivitate în energie sexuală... Cînd avea să i se confirme victoria, avea să găsească el o modalitate sau numele lui nu era Jake Sanders.

Una cîte una, frunzele cădeau, lin, din pomi, formînd modele întîmplătoare pe pajiştile verzi, pe aleile cu pietriş şi pe mormintele îngrijite. Mormăind, îngrijitorul cimitirului ducea un război zilnic pentru a menţine acel spaţiu cît mai curat. Era firesc ca anumite locuri din cimitir să se bucure de mai multă atenţie din partea lui decît altele. Şi nici unul nu era mai bine întreţinut decît cel pentru care necunoscutul plătea, cu atîta generozitate, cînd venea.

În curînd, avea să-şi termine programul. Tocmai îşi aduna lopata, furca şi peria, cînd limuzina cea neagră opri în faţa porţii. Nu se miră. Era genul de zi cînd necunoscutul prefera să vină şi cam ora la care apărea, de obicei. Se grăbi să-şi adune ustensilele şi avu grijă să fie văzut pe lîngă acel mormînt, ca şi cum acesta ar fi fost singurul de care trebuia să se ocupe, din tot cimitirul.

Nerăbdător, necunoscutul îi făcu semn să plece şi apoi stătu, multă vreme, lîngă mormînt, cufundat în gînduri. În cele din urmă, reveni la realitate, îi spuse ceva îngrijitorului şi îi dădu o bancnotă de mare valoare, după care plecă.

După ce limuzina se depărtă, amestecîndu-se cu celelalte maşini şi îndreptîndu-se spre oraş, o femeie coborî dintr-un taxi, care era oprit puţin mai încolo, şi intră în cimitir. Îngrijitorul fu bucuros că avea cu cine să discute despre misteriosul vizitator, scăpînd astfel de plictiseală. O conduse pe femeie la mormîntul de care avea atîta grijă. Nevenindu-i să creadă, Olive citi:

În memoria lui
GREG MARSDEN
Decedat în ziua de 12 iulie 1978

– Cine e? întrebă ea, cu vehemenţă. Ce îi este acest om, a spus cumva?

– Sigur c-a zis, spuse îngrijitorul, ofensat. A zis chiar de la-nceput. E fratele lui.

Stephanie părăsi *Harper Mining,* surprinzător de optimistă. Nu era deloc distrusă de refuzul lui Jake de a-i vinde acţiunile sale, nici nu crezuse, de fapt, că avea să reuşească acest lucru, dar fusese o încercare la care trebuise să apeleze, în acel moment de criză. Ba găsise că întîlnirea cu el fusese chiar extrem de veselă, nu pentru prima oară – după cum îşi dădu seama – şi se simţea pregătită pentru ultima lovitură care avea să decidă rezultatul confruntării, într-un fel sau altul.

Dar înainte de finalul luptei cu Jake, mai avea o afacere de rezolvat, una de care începea să creadă că ar fi trebuit să se ocupe de multă vreme. Se îndreptă cu maşina spre Elizabeth Bay. După ce aflase de la Cassie despre aventura îndelungată dintre Jilly şi Jake, nu se mai putea amăgi în legătură cu adevărata natură a sentimentelor de soră ale lui Jilly. Venise momentul explicaţiilor. Sper doar să am toate armele la mine, îşi spuse ea, cu o uşoară teamă. O să aflu cît de curînd.

– Stephanie! Ca întotdeauna, Jilly o întîmpină cu entuziasm şi o conduse în *living-room.* Ce surpriză plăcută!

– Nu cred, Jilly, spuse ea, calmă. N-o să-ţi placă ceea ce o să-ţi spun. Nu vreau să fiu nevoită s-o spun, dar e capătul liniei. Jilly deveni rigidă. Întîi Jake, acum Stephanie, ce se întîmpla? Cassie Jones a fost pe la mine. Mi-a spus totul despre relaţia dintre tine şi Jake, despre acţiunile pe care i le-ai dat lui, tot. M-ai înjunghiat pe la spate şi, în tot acest timp, te-ai prefăcut

că-mi eşti soră. Sînt în situaţia asta numai din cauza ta.

– Exact! exclamă Jilly, renunţînd la orice încercare de a se apăra. Oricum, aveam de gînd să-ţi spun. Voiam să-mi apreciezi... opera, zise ea, chicotind răutăcios.

– Ce...?

– Planul meu extraordinar. Ah, a fost gîndit foarte bine. Mi-am petrecut şapte ani ca să-l pun la punct, şapte ani.

Stephanie făcu un efort să înţeleagă.

– Vrei să spui că, într-adevăr, ai pus la cale toate astea, în puşcărie?

– Ce altceva aveam de făcut? spuse Jilly, aruncîndu-i un zîmbet dezarmant. Habar n-ai cum e să fii închis douăzeci şi trei de ore din douăzeci şi patru. Îţi oferă mult timp de gîndire.

– Bine, dar de ce eu?

– Ah, tu, spuse Jilly, privind-o visătoare. Numai tu m-ai împiedicat să înnebunesc. Ura, asta m-a ţinut în viaţă. M-a făcut... foarte creatoare, nu eşti de acord?

– Dar cînd am aflat că sîntem surori... spuse Stephanie, disperată.

– Te-am urît cu atît mai mult! Pentru toate lucrurile pe care le aveai şi ar fi trebuit să fie ale mele. L-am urît şi pe Max. Ticălosul ăla crud şi egoist! Să dea naştere unui copil, să-l priveze de tot, în timpul vieţii lui, apoi să trîntească bomba în testament, pentru ca noi să încercăm să ne obişnuim cu ideea!

– Dar n-a... zise Stephanie, după care se opri.

– N-a *ce*, Stephanie? întrebă Jilly cu o voce mătăsoasă. Nu încerca să-i iei apărarea. Ce-a făcut pentru tine?

Stephanie trase adînc aer în piept.

– M-a lăsat singură şi neiubită toată copilăria, cînd aveam mai multă nevoie de el.

– Exact! zise Jilly, cu ochii sclipitori. Nu s-a iubit decît pe el însuşi. Sper că putrezeşte în iad!

– Jilly, spuse Stephanie, încercînd să-şi păstreze calmul, pe amîndouă ne-a făcut să suferim. Nu te-ai gîndit că sîntem chit?

– Dar tot aveai mai mult ca mine! strigă ea ca un copil gelos. Aveai bani, aveai tot ce voiai şi, pe urmă, l-ai avut pe Greg.

Greg... Chipul lui arogant şi bronzat, ochii lui de linx îi apărură în mintea lui Stephanie şi ea se cutremură, fără să vrea.

– Amîndouă am suferit din cauza lui, zise ea, cu tristeţe. Asta ar fi trebuit să ne unească.

– Cu o mică diferenţă, draga mea, şopti Jilly. Eu am plătit pentru aventura asta cu şapte ani din viaţă.

– Jilly, vorbeşti de parcă ai fi o victimă nevinovată. Ai ucis un bărbat.

– Şi tu ai ucis o femeie... pe mine!

În încăpere, se făcu linişte după strigătul ei. Stephanie vorbi apoi foarte încet:

– N-am făcut aşa ceva, Jilly. Dar îmi dau seama că n-o să accepţi niciodată. Am fost extrem de naivă dacă am crezut că te-ai putea schimba, că ai putea să începi o viaţă nouă. O să fii îngerul meu rău atîta timp cît o să te las. Aşa că voi pune capăt acestui lucru, chiar acum, zise ea şi făcu o pauză. Jilly nu vorbi, dar ochii ei galbeni şi îngustaţi ca ai unei pisici se aţintiră asupra lui Stephanie. Poate nu ţi-ai dat seama, dar mărturisirea lui Cassie îmi oferă arma care-mi trebuie, continuă ea. Ai fost complice şi înainte şi după comiterea unei fraude, totul este documentat şi există probe. Cu trecutul tău, asta te-ar duce înapoi în spatele gratiilor, cît ai clipi.

Jilly rămase cu gura căscată de groază şi se făcu pămîntie la faţă.

– N-ai face-o...

– Nu? spuse Stephanie, cu un chip ca de granit. Aş face-o şi chiar o s-o fac. Dacă nu dispari din Sydney şi din viaţa mea, pentru totdeauna.

– Bine, dar... unde să mă duc? se văicări Jilly. Tot ce am e aici!

– N-ai nimic aici, Jilly, spuse Stephanie, dispreţuitoare. Numai minciuni, înşelătorii, rodul minţii tale bolnave şi amintirea morţii unui om minunat. Du-te unde vrei. Insula e mare, suficient de mare pentru amîndouă. Atîta timp cît te ţii departe de mine! Se ridică, ameninţătoare, şi adăugă, vîrîndu-i un deget sub nas: Sper c-ai priceput, altfel ai face bine să le spui să-ţi pregătească iarăşi celula de la Nulawa şi să-ţi pui în bagaj periuţa de dinţi. Adio, Jilly, mai spuse ea şi plecă.

Jilly se îndreptă spre cel mai apropiat fotoliu şi se prăbuşi pe el, de parcă ar fi fost beată. Dintr-o dată, viaţa începuse să i se facă praf. Cu atît de puţin timp în urmă fusese sus de tot – Phillip mort, banii lui în siguranţă, în mîinile ei, Stephanie în declin, Jake în buzunarul ei. Acum toate dispăruseră, fuseseră date peste cap. De Stephanie. Iarăşi Stephanie! Întotdeauna ea. Dar cum ar fi putut să o doboare de data asta? Cum, cum, cum?

Ţîrîitul telefonului îi întrerupse gîndurile obsedante. Abia se putu rupe de visele de răzbunare pentru a răspunde:

– Alo? Cine e?

– Sînt eu, Olive. Am aflat ceva extraordinar.

– Olive?

– Da, eu. Cine altcineva? spuse vocea de la celălalt capăt al firului, nerăbdătoare. Supravegheam *Harper Mining,* astăzi după-amiază, cînd a ieşit Jake. L-am urmărit cu un taxi pînă la un cimitir din afara oraşului. A vizitat un mormînt.

– Un mormînt? Al cui?

– N-o să-ţi vină să crezi. A lui Greg Marsden.

– Greg...?

– Greg e fratele lui.

Într-o clipă, Jilly înţelese totul – gesturi şi expresii care-i aminteau de cineva. Ecouri şicanatoare ale unui alt bărbat, dintr-un alt timp, îi veniră în minte, brusc. Greg şi Jake, amîndoi prădători, lacomi şi cruzi, creaţi după acelaşi tipar. Fraţi. Bineînţeles. Dar de ce...?

– Jilly, mai eşti pe fir?

– Da, mai sînt. Olive, du-te acasă şi aşteaptă-mă acolo. S-au întîmplat multe lucruri şi trebuie să ne gîndim ce să facem. Dar, mai întîi, o să-i dau un telefon lui Jake Sanders, la *Regent.* Are nişte explicaţii de dat.

O atmosferă neplăcută de inactivitate domnea la Eden. Dennis şi Cassie urmaseră, încîntaţi, sfatul lui Stephanie şi porniseră spre Blue Mountains, fără să stea o clipă pe gînduri. Sarah se simţea extrem de tensionată. Îi era imposibil să se relaxeze pînă cînd nu ştia care avea să fie soarta lui *Harper Mining* şi, implicit, a lor. Cu toate acestea, nici măcar o veste bună nu ar fi putut străpunge stratul de indiferenţă de care m-am înconjurat, îşi spuse ea, cu disperare. Totul părea inert şi fără sens. Nu avea pentru ce să trăiască.

Ieşi să se plimbe prin grădina care era atît de schimbată faţă de ziua cînd ea şi Tom făcuseră dragoste, în adăpostul secret al florilor. Tom... de ce nu suna, oare? Ar fi fost mai bine dacă ar fi scăpat-o, mai repede, de suferinţă. Apoi ea ar fi putut să-şi trăiască viaţa mai departe. Nu avea să rămînă acolo. Îşi dădea seama că s-ar fi chinuit, văzîndu-i pe ceilalţi fericiţi: Dennis şi Caş-

sie, mama ei şi Dan. Da, avea să plece... dar unde? Undeva, oriunde, îşi spuse ea, muşcîndu-şi buzele. Lumea e foarte mare. Trebuie să existe un loc unde să pot fi... nu fericită, dar mai liniştită decît acum.

Se trezi mergînd pe aceleaşi urme, ca în ziua aceea. În jurul ei erau numai semne de descompunere a naturii. Capetele grele ale iasomiei roşii erau întinse pe iarbă. Florile, care alcătuiseră acoperişul casei iubirii lor, formau acum un covor trist, iar razele palide ale soarelui pătrundeau prin scheletul de fier ca într-o locuinţă ruinată. Sarah se aşează pe bancă şi se lăsă pradă durerii.

– Sarah!

Nu auzise pe nimeni apropiindu-se. Supărată din cauza acelei apariţii nedorite, îşi înălţă capul, deschizînd ochii umflaţi. Abia îl recunoscu pe bărbatul tras la faţă, murdar şi nebărbierit. Ochii, însă, nu i se schimbaseră şi conţineau o lumină pe care nimic nu o putea diminua.

– Tom?

– Scumpa mea, e-n regulă! Nu sîntem fraţi...

Scoţînd un ţipăt, ea i se aruncă în braţe, urlînd, dînd din picioare, muşcînd şi zgîriind, eliberîndu-se, astfel, de tensiune. El îi suportă, bucuros, acea descărcare furtunoasă, pînă cînd totul se transformă în suspine. Ţinînd-o în braţe, protector, îi spuse:

– Sarah, acum pot să te întreb, nu dacă vrei să te căsătoreşti cu mine, ci cînd te căsătoreşti cu mine?

Capitolul 40

Deasupra marii fabrici, cerul era plumburiu. Nori galbeni-cenuşii acopereau orizontul, iar aerul era umed şi rece. Stînd în maşină, în faţa porţilor, Stephanie lupta împotriva unei senzaţii neplăcute de eşec iminent. Dan ghici ce simţea şi îi luă mîna într-a lui.

– Capul sus, Steph, spuse el, încurajator.

Stephanie zîmbi, stins.

– N-am nimic. Doar că e atît de riscant...

Ar fi vrut să mai adauge „şi ultima mea şansă", dar se răzgîndi.

– Nu-ţi face griji, or să fie cu tine.

– Crezi?

– Dă-le o şansă! îi spuse el, zîmbind. Ai grijă cum le vorbeşti!

– Da. Ei bine, zise ea, hotărîtă, uitîndu-se încă o dată în oglinda maşinii şi deschizînd portiera, nici un alt moment nu-i ca cel prezent!

Dan privi, cu dragoste, în urma acelei siluete elegante, care intră pe poartă şi dispăru din raza lui vizuală. Ce bine că se gîndise să treacă pe acasă, pentru a vedea cum mai stăteau lucrurile. Dennis fiind plecat în Blue Mountains şi Sarah complet zăpăcită, acum că Tom se întorsese, Stephanie ar fi putut să se hotărască

fără nici un fel de sprijin moral, în acea după-amiază hotărîtoare. Foarte tipic din partea ei să încerce să facă totul singură, îşi spuse el, să le zică tuturor să stea liniştiţi, cînd erau trei persoane care o adorau şi care ardeau de dorinţa de a o ajuta. E bine, acum nu mai putea decît să aştepte. Deschise radioul şi vocea crainicului se auzi, prezentînd ştirile: *Astăzi am aflat despre încercarea disperată a fostului preşedinte al lui* Harper Mining *de a recîştiga controlul asupra companiei. Făcînd o mişcare, fără precedent, Stephanie Harper, fiica fondatorului Max Harper, intenţionează să se adreseze muncitorilor din cadrul companiei, rugîndu-i să-i vîndă înapoi toate acţiunile. Potrivit informaţiilor de pînă acum, este foarte posibil să cîştige încrederea foştilor ei angajaţi. Dacă doamna Harper va reuşi să obţină tot sprijinul, aproape sigur că va recîştiga, imediat, controlul asupra lui* Harper Mining.

– Aproape sigur, zise Dan încet. Nu-i destul de sigur.

– Aproape e sigur că o să rezistăm? întrebă Jake, încordat. Nu-i destul de sigur?

– E tot ce putem să facem, recunoscu agentul de Bursă, care transpirase, în ciuda după-amiezei friguroase.

– Dar dimineaţă mi-ai spus...

– Asta era dimineaţă. Ea a schimbat tot jocul de atunci.

– Nu ne-am aşteptat la asta, zise Jake.

– E o femeie foarte deşteaptă. Trebuie să recunoşti.

Jake se înfioră.

– Tocmai asta nu vreau să recunosc. Iisuse! Nu-mi vine să cred!

Se plimba agitat prin încăpere, prin spatele scaunului pe care agentul stătea, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca, din clipă în clipă, să i se înfigă nişte colţi în gît.

– Bine, spuse Jake, la un moment dat. Încă ceva: Cînd o să aflu?

– Dintr-o clipă în alta. Or să sune de la biroul meu.

Se lăsă o linişte apăsătoare. Totuşi, deşi era atît de linişte, nici unul nu auzi radioul lăsat foarte încet, de partea cealaltă a uşii. În anticameră, Hilary asculta buletinul de ştiri, chipul strălucindu-i de bucurie.

Şi acum, vă vom oferi ultimele informaţii în legătură cu lupta pentru Harper Mining. *Stephanie Harper a cîştigat practic în unanimitate, sprijinul muncitorilor ei, fapt care o repune în posesia unei majorităţi a acţiunilor...*

– Matey, eşti nemaipomenit! exclamă Dennis, bătîndu-l pe bătrîn între omoplaţi, în timp ce acesta circula cu o sticlă de şampanie desfăcută. De unde ai ştiut să te duci după şampanie?

Dacă nu ar fi fost un moment sărbătoresc, Matey s-ar fi simţit jignit.

– Şampania nu trebuie să lipsească niciodată dintr-o casă bine condusă, spuse el, cu reproş, apoi se depărtă de Dennis.

– Pentru noi! spuse Sarah, ridicînd paharul, cu ochii strălucind de bucurie.

– Pentru noi toţi, adăugă Stephanie, aruncîndu-i o privire plină de căldură lui Tom, care stătea lîngă Sarah, de parcă n-ar fi suportat să o piardă nici o clipă din ochi.

– Ai reuşit! strigă Dennis.

Cassie începu să rîdă.

– Cincizeci şi unu virgulă doi la sută. Bine, nu?

– Aş vrea să propun un toast – slavă Domnului pentru uşurare! spuse Dan, bine dispus. Trebuie să recunosc că nu eram convins că o să reuşeşti.

– Atunci, îţi mulţumesc că nu mi-ai spus asta mai devreme, zise Stephanie. Ar fi fost de-ajuns ca să mă opresc.

– Şi acum? întrebă Dan, privind-o pe deasupra paharului.

– Acum, zise ea, cu severitate, o să reintru în posesia companiei mele.

– Ai nevoie de ajutor?

– Nu, mulţumesc. Asta vreau s-o fac singură.

Fredonînd uşor, Hilary aranjă buchetul imens de flori pe care se dusese să-l cumpere imediat după ce aflase vestea. Pentru prima oară, în cei nouăsprezece ani de cînd lucra pentru *Harper,* îşi părăsise postul, dar nu-i păsa. Era o ocazie unică, un prilej de extraordinară bucurie, iar ea avea de gînd să se bucure. Se făcuse tîrziu, dar nu se grăbea să plece. Ştia că doamna Harper avea să vină în seara aceea, să-şi redobîndească imperiul.

Cînd intră în anticameră, Stephanie fu extrem de mişcată de acea multitudine de gladiole, crizanteme şi garoafe, roşii, galbene şi portocalii.

– Bun venit înapoi, doamnă Harper, spuse Hilary, veselă.

– Îţi mulţumesc foarte mult, zise Stephanie, îndreptîndu-se spre uşă.

– El e încă aici. Aşteaptă.

Ea intră. Jake stătea la birou, cu capul în mîini.

– Am venit să-mi iau scaunul înapoi, Jake, spuse ea cît putu de blînd.

– Poftim, zise el, ridicîndu-se şi ocolind biroul. Ţi-ai cîştigat victoria. N-o să-ţi port pică pentru asta.

Chipul lui era ca marmura, trist şi rece. Ea se simţi mişcată chiar în momentul în care se aşteptase să danseze pe mormîntul lui.

– Dacă aş fi putut să cîştig, fără să te înving, aş fi făcut-o, spuse ea.

– Te cred.

– Şi acum?

– Ah, spuse el, încercînd să pară degajat, nu e sfîrşitul lumii. Companii se găsesc tot timpul. Şi eu n-o iau ca pe o pierdere.

– Nu?

– Nu, spuse el, grav. Pentru că, vezi tu... acum, că nu mi-a mai rămas nimic pentru care să mă zbat... cred că aş putea să te conving.

– De ce anume să mă convingi?

– De faptul că te iubesc, Stephanie.

Ea avu un sentiment profund de recunoaştere şi, în acelaşi timp, o durere surdă.

– Da, ştiu, se auzi ea, spunînd.

– Probabil că ai ştiut înaintea mea, zise el, cu amărăciune. N-am vrut să văd. Credeam că vreau doar să fac dragoste cu tine. Încă mai vreau, mai mult decît cu oricare altă femeie din lume. Dar aş vrea să fac toate lucrurile pe care n-am mai vrut să le fac cu nimeni alt cineva pînă acum – să te iubesc, să te alint, să-mi petrec timpul cu tine, să mă căsătoresc cu tine. Ea strînse din buze. Nu putea spune nimic. Te rog, Stephanie, te rog să mă crezi. Vreau să-ţi ofer viaţa mea. Vrei să te căsătoreşti cu mine?

Ea se forţă să vorbească:

– Jake... sînt căsătorită. Îl iubesc pe Dan. Nu mă

întreba. Nu vreau să te fac să suferi.

– Să mă faci să sufăr? Ah, e prea tîrziu ca să-ţi faci griji în privinţa asta, zise el, aruncîndu-i unul din zîmbetele lui sarcastice. Mă tem că boala mea e incurabilă. Şi nu te vezi ca un înger al îndurării, nu?

– Nu.

– O să plec acum, spuse el, brusc. N-ar fi trebuit să vin aici. Vreau să plec cu cugetul împăcat, însă. Aşa că dă-mi voie să mărturisesc.

Ea era uluită.

– Să mărturiseşti?

– Ceva bun pentru ceea ce numesc eu sufletul meu. Nu că ar mai fi rămas cine ştie ce din el. Am venit aici să te distrug, Stephanie. Jilly nu e singura care a vrut să se răzbune. Ea credea că-i datorai o viaţă. Eu credeam că-mi datorezi... un frate. Un frate. Da. Stephanie recunoscu, din nou, ceva ce îşi dădu seama că ştia deja. Am crescut împreună, continuă el. La optsprezece ani, eu am plecat în Anglia să învăţ să fac afaceri în domeniul bancar. Am pierdut accentul, am descoperit plăcerea de a face bani. Mereu am vrut să mă întorc, Greg era singura mea rudă. Pe urmă, a fost prea tîrziu.

– Şi atunci, ai dat vina pe mine, şopti ea.

– Pînă te-am cunoscut. Pe urmă... am pierdut toată ura cu care am venit. Dar nu-i un schimb corect, zise el, zîmbindu-i trist. Plec cu dragoste, pentru o femeie care nu mi-a dat nici măcar un sărut de bunăvoie.

Îl privi şi văzu că avea lacrimi în ochi.

– Nu, murmură ea, răguşită. Jake, nu pot...

Ieşi din birou, în fugă. În anticameră, Hilary rămase uluită cînd îşi văzu şefa fugind atît de tulburată. Probabil că domnul Sanders a supărat-o. Avea să-i arate ea. Intră în biroul lui, a cărui uşă rămăsese deschisă.

– Am venit să văd dacă aveţi nevoie de ajutor, domnule Sanders, să împachetaţi şi să plecaţi!

Cîte o lumină era aprinsă aproape pe fiecare birou din jurul lui, dar la majoritatea nu stătea nimeni. Adams era unul din puţinii oameni care încă mai lucrau. Se îndreptă pe scaun şi îşi masă ceafa. Nu suporta să lucreze peste program. Dar, dacă bătrînul era plecat, fusese foarte mult de lucru. Şi sînt terminat dacă vine mîine şi mă găseşte în urmă cu treaba, îşi spuse el. O să beau o cafea şi o să continuu lucrul.

– Lucrezi pînă tîrziu, ofiţer?

Adams tresări, brusc.

– Domnule!

– Linişteşte-te, Adams. M-am gîndit să vin să văd cum mai stau lucrurile, zise inspectorul Jennings, trîntindu-se un pe scaun.

Adams se adună.

– Cum a fost?

– Pierdere de timp, ca toate afurisitele astea de cursuri. Şi a mai durat şi cu o lună mai mult. O farsă. Dacă eşti destul de mare în grad ca să mergi la chestiile astea, înseamnă că eşti şi prea important ca să lipseşti mult. Bandiţii nu-şi iau liber o lună ca să-şi îmbunătăţească metodele!

– Ei, s-au adunat cam multe cît aţi fost plecat, recunoscu Adams. M-am ocupat de chestiunile de rutină. Dar sînt unele lucruri pe care numai dumneavoastră le puteţi rezolva.

– Ca de exemplu?

Adams întinse mîna spre un teanc de hîrtii, care se afla pe un birou alăturat. Printre scrisori şi memorii, un pachet îi atrase atenţia lui Jennings.

– Ce-i asta?

– Nu ştiu, domnule.

– „Personal, confidenţial". Doar pentru ochii mei, eh? spuse el şi desfăcu pachetul.

Înăuntru erau o casetă, o scrisoare şi cîteva foi de hîrtie. Începu să se uite pe ele, în treacăt, dar, încetul cu încetul, expresia i se schimbă.

– Adams, adu casetofonul. Şi du-te la fişier şi caută tot ce avem despre Olive Delaney, zise el, după care adăugă, vesel: Cred că am pus mîna pe ea!

– Pe ea? întrebă Adams, dar ştia că o singură femeie îl putea face pe bătrîn să fie atît de agitat.

– Pe ea, spuse Jennings, cu emfază. Pe căţeaua aia de Jilly Stewart.

Obosit, Jake intră în apartamentul său şi îşi scoase pardesiul, agăţîndu-l în cuier. Cu un simţ al ironiei, extrem de dezvoltat, observă cît de plată era servieta pe care o puse în spatele uşii; nu mai erau în ea hîrtii de la *Harper Mining* care să-i umple timpul între vizitele femeilor. Se plimbă prin salon, rezistînd tentaţiei de a deschide televizorul – nu voia să audă buletinul de ştiri la care avea să se vorbească numai despre triumful lui Stephanie. Se duse la bar şi îşi puse un gin tare, după care duse paharul la gură, cu un sentiment de uşurare.

În clipa aceea, auzi o bătaie puternică în uşă. Cine putea fi? Nepăsător, se duse să deschidă. Jilly intră, cu repeziciune, ca o pisică ce ţîşneşte înăuntru pentru a se adăposti de furtună.

– Ştiam că eşti aici, te aşteptam. Am încercat să te văd toată ziua!

– N-am vrut să vorbesc cu nimeni. S-au întîmplat...

mai multe.

– Mie-mi spui! Ca de exemplu, plimbarea de după-amiază pe care ai făcut-o la cimitir, nu? El încremeni. Nu te preface că nu ştii la ce mă refer, strigă ea, furioasă. Greg Marsden a fost fratele tău!

– Şi ce-i cu asta?

– Care ţi-e jocul?

– Aproape identic cu al tău, Jilly.

Ea încuviinţă.

– Am bănuit eu, spuse ea. Ai vrut să te răzbuni pe femeia... ba nu, pe femeile care l-au ucis.

– Destul de ciudat, nu te învinuiam atît pe tine, cît pe Stephanie. Ea făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă, dar nu spuse nimic. Ah, tu ai tras, continuă el. Dar ea a fost cea care l-a distrus. Faptul că s-a îndrăgostit de ea l-a dus la pierzanie. A fost victima răzbunării ei. Îi aruncă o privire dispreţuitoare. În felul tău, l-ai iubit. Recunosc asta. Dar cînd te-am cunoscut, mi-am dat seama că nu meritai să fii distrusă. Mi-erai utilă pentru informaţiile pe care mi le puteai oferi. Şi mi-am satisfăcut o mulţime de alte nevoi, regulîndu-te la maximum.

– Asta a fost pentru tine, nu? întrebă ea, şuierător, cu un licăr ciudat în ochi. Ei bine, n-ai terminat cu mine. Acum, te am la mînă! Doar nu vrei ca Stephanie să afle toate astea!

– Stephanie... spuse el, privind-o cu dezgust. Eşti în urmă, Jilly. Stephanie ştie. I-am spus tot. Şi acum, nu mai are importanţă, oricum.

– Ce vrei să spui?

– N-ai ţinut pasul cu ştirile. Stephanie a cîştigat controlul asupra companiei. Sînt terminat.

Jilly rămase cu gura căscată de groază.

– Nu se poate, şopti ea. N-aş fi crezut niciodată că ar putea să te învingă.

– Nici eu n-aş fi crezut, spuse el. Aici am greşit. Dar,

cum nu am obiceiul să mai rămîn în locul în care am greşit, plec.

– Unde te duci?

El ridică din umeri.

– Cine ştie? O să-ţi trimit o ilustrată.

– Jake, trebuie să mă iei cu tine! spuse ea, agăţîndu-se de braţul lui. Nu pot să mai rămîn aici. Stephanie a aflat că am lucrat împreună. Trebuie să dispar din Sydney.

El rîse, nevenindu-i să creadă.

– În nici un caz, Jilly. Voi pleca singur.

– Nu poţi să mă înlături aşa! Mi-eşti dator, spuse ea, înnebunită.

– Nu-ţi sînt dator cu nimic. Ai lucrat pentru tine înseţi, tot timpul. Nu-i vina mea că te-ai împotmolit, spuse el şi se duse spre uşă. Acum, te rog să mă laşi să-mi fac bagajele...

Îl strînse de braţ, înfigîndu-şi unghiile cît putu de adînc în carne.

– N-ai să-mi faci una ca asta, Jake, spuse ea, răguşit. Nu-mi place cînd bărbaţii mă dau la o parte. Pe Greg nu l-am iertat pentru asta...

Era încordată ca o panteră gata să sară, iar ochii îi erau acoperiţi de un văl de nebunie. E ţicnită, îşi spuse el şi îşi simţi stomacul strîngîndu-i-se de teamă.

Deodată, tensiunea dintre ei fu întreruptă de o bătaie puternică în uşă, chiar lîngă ei, din moment ce se aflau în hol.

– Jilly! Jilly! Lasă-mă să intru! strigă o voce, iar Jilly se repezi să deschidă.

Olive o trase atunci repede afară.

– Trebuie s-o ştergem! ţipă ea, albă ca varul şi tremurînd. Poliţia a fost la mine. Phillip le-a expediat o copie a casetei pe care i-a trimis-o lui Stephanie!

– Phillip?

– Pusese să fii urmărită. Le-a trimis şi raportul detectivului particular, spuse Olive, repede. Din el reiese că eu făceam parte dintre cei care te vizitau. Aşa au ajuns la mine. Adineauri au plecat!

Jilly o scutură, cu violenţă, de umeri.

– Ce le-ai spus?

– Nimic! Şi nu aveau nimic împotriva mea! Dar mi-au spus că te arestaseră, ca să mă facă să vorbesc. Jilly, trebuie să plecăm imediat!

– Puteţi să închiriaţi o maşină de la agenţia din holul de la intrare, spuse Jake, după care îşi scoase portofelul. Luaţi ăştia.

Olive se repezi imediat şi înşfăcă bancnotele, după care o luă pe Jilly de braţ.

– Hai odată! spuse ea.

Jilly îşi dezveli dinţii într-un zîmbet care semăna mai degrabă a rînjet.

– Deci, adio? îl întrebă ea, cu o incertitudine isterică. Nu primesc un sărut la despărţire?

– Nu cred, Jilly, spuse el, reprimîndu-şi o senzaţie de greaţă.

– Bine, dar să nu crezi că n-o să mă mai vezi niciodată. Am sentimentul că o să ne mai întîlnim, chiar dacă o fi să fie numai în Iad!

Cele două femei o rupseră la fugă, pe coridor. Jake închise uşa şi se întoarse în salon. Se simţea pustiit şi înstrăinat, dincolo de orice închipuire. Luă sticla de gin şi se aşeză cu intenţia de a bea toată noaptea.

Capitolul 41

Erau surprinzător de puţine lucruri de făcut. Hilary îl scosese din birou, împreună cu toate posesiunile lui, încă din prima seară. Timp de două zile, nişte intermediari s-au ocupat de toate hîrtiile, aşa că fusese lipsit de plăcerea de a o mai revedea pe Stephanie. Nici nu se aşteptase ca acest lucru să se întîmple. Ştia că, atunci cînd ea venise să-şi revendice locul, fusese ultima oară cînd o mai văzuse.

Apoi el trebuise să-şi facă bagajele. Dar călătorea cu puţine lucruri, ca întotdeauna. Frumuseţea faptului de a locui într-un apartament de hotel, sau cruzimea că nu lăsai nici o urmă? se întrebă el. Tot ce trebuia să faci era să-ţi iei bagajele şi să pleci. *Tot,* Jake? Asta e, într-adevăr, tot ce-i trebuie unui bărbat?

Obosit, alungă acel gînd. Cele două valize stăteau pregătite în hol, marginile lor de alamă strălucind pe covorul gros. Le verifică în gînd conţinutul. Nu mai trebuia să adauge decît trusa de bărbierit. Hainele pe care avea să le îmbrace, a doua zi, erau pregătite în dormitor, lîngă ciorapii şi chiloţii curaţi. Îşi lărgi cravata şi îşi descheie primul nasture al cămăşii. Dezbracă-te, bea ceva, îşi spuse el – nu prea mult, pentru că ai dus o

viaţă cam „lichidă", în ultima vreme, băiete – după aceea fă un duş şi culcă-te devreme. Să se culce devreme! Dai semne de bătrîneţe, nu? La naiba, de ce nu?

Se dezbrăcă, mecanic, atîrnîndu-şi costumul şi cămaşa, cu obişnuita lui meticulozitate. Sub duş, îşi vîrî întîi faţa pentru a primi şocul apei reci, după care lăsă toată forţa jetului să-i lovească trupul. Simţind din nou revenindu-i vechea energie, îşi săpuni, cu hotărîre, umerii, subsuorile şi pieptul, după care coborî spre partea inferioară a trupului. Burta îi era tot plată, dar ştia că mai cîştigase în greutate. Să te duci la o sală de sport, la New York, se sfătui el. Îşi frecă, viguros, zona şalelor şi coapsele. Mai e viaţă încă în bătrînul ăsta, îşi spuse el. Mai ales că n-o să fiu bătrîn încă vreo treizeci, patruzeci de ani de-acum încolo!

Ieşind de sub duş, se şterse bine. Simţea că trăieşte din nou, pentru prima oară după înfrîngerea dureroasă de către Stephanie... La numele ei, vechea durere reveni. Înfăşurîndu-se într-un chimono de mătase, se întrebă dacă să-şi mai pună un gin sau nu. La naiba! Ce altceva mai avea de făcut?

Se duse spre bar, dar tocmai cînd dădu să pună mîna pe sticlă, auzi o bătaie uşoară în uşă. Probabil că era serviciul la cameră. Străbătu holul, desculţ, şi închise uşa.

Stephanie se afla în faţa lui, cu ochii mari şi cu gura uşor întredeschisă. Un moment, el nici nu putu să mai respire. Ea era foarte palidă şi îşi ţinea mîinile strînse împreunate.

– Îmi pare rău că te deranjez, spuse ea cu o voce încărcată de emoţie. Putem să vorbim puţin? Trebuie să ştiu ceva.

– Intră, spuse el, mecanic.

– Nu, eu...

Se întrerupse în clipa în care cîteva persoane ieşiră din lift, venind spre ei.

– Nu putem să stăm de vorbă aici, spuse el şi o trase înăuntru, închizînd uşa.

Ea îl privi cu o asemenea nelinişte, încît el simţi că i se strînge inima.

– Spune-mi, cu ce te pot ajuta, zise el.

– Nu ştiu dacă poţi sau dacă o să vrei.

– Care-i problema? o întrebă el, cu blîndeţe.

– Totul ar trebui să fie minunat pentru mine, acum, că am compania din nou. Dar mi-e foarte teamă că o s-o faci iarăşi.

– Să o fac iarăşi?

– O să încerci să preiei *Harper*. Te-am mai învins o dată şi atunci am crezut că am cîştigat. Dar pentru tine a fost ca o singură luptă din cadrul unui război mult mai lung. Şi acum, pur şi simplu, nu pot să fiu liniştită. Toată lumea se aşteaptă să fiu în culmea fericirii. Dar am senzaţia că trebuie să privesc tot timpul peste umăr. Aşteptînd ca tu să apari în spatele meu şi să mă dobori.

El simţi o tristeţe extraordinară.

– Stephanie...

– Ştiu că n-ar trebui să-ţi spun asta, continuă ea, repede. Dar nu mai pot să lupt. M-am săturat. Sînt epuizată, Jake.

– Of, scumpa mea, zise el şi simţi că îi venea să plîngă. Dă-mi voie să-ţi spun că şi eu sînt la fel. Pentru mine, s-a terminat. N-am venit în Australia ca să preiau *Harper,* s-o adaug la companiile mele, ci ca să-i fac o dreptate nebunească lui Greg, să te fac să plăteşti pentru ceea ce credeam că făcuseşi. Dar omul acela nu mai există. Tu şi *Harper* sînteţi în siguranţă acum.

– În siguranţă? întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

– Şi, în plus, ai cîştigat cinstit, spuse el. Să nu crezi că sînt un tip care nu suportă să fie învins de o femeie. Nu pot să zic că-mi place, adăugă el, zîmbind, dar sînt sigur că o să învăţ să mă obişnuiesc cu asta. Îţi dau cuvîntul meu că nu o să mai ai necazuri de nici un fel din partea lui Jake Sanders.

Stephanie simţi că leşină de bucurie. Deodată, toate acele luni de tensiune îşi spuseră cuvîntul şi se rezemă de perete, ca să nu cadă.

– Hei! spuse el, îngrijorat. Ar trebui să stai jos puţin.

Îi luă pardesiul, cu grijă, şi o conduse în salon, unde ea se aşeză, încîntată, pe unul din fotolii.

– Dă-mi voie să-ţi ofer ceva de băut, zise el şi dispăru la bucătărie.

În fundul frigiderului găsi ceea ce căuta – o sticlă de vin vechi alsacian, excelent. Turnînd în pahare, simţi buchetul minunat umplîndu-i nările.

– Sper să-ţi placă, spuse el, dîndu-i paharul lui Stephanie. Am simţit că şampania nu era tocmai potrivită... pentru o despărţire, adăugă el şi ridică paharul. Prieteni?

– Prieteni, spuse ea şi băură amîndoi, gravi. Ce mai faci? îl întrebă apoi, încet.

El îi aruncă un zîmbet trist.

– Atît de bine, cît e de aşteptat.

Toată aroganţa aceea, care o înfuriase altădată, dispăruse şi acum el era cuprins de o tristeţe care-i frîngea inima. Ce bine ar fi fost dacă ar fi cîştigat, fără să fi fost nevoită să-l înfrîngă! Ştia foarte bine ce însemna să pierzi, cît de mult durea acest lucru. Iar Jake pierdea de două ori, căci se hazardase pentru dragostea ei şi nu reuşise nici acolo. Îşi aminti şi cît de cumplit era să fii respins – măcar dacă ar fi putut să aline acea durere...

O tăcere ciudată se lăsă între ei. Trebuie să readuc lucrurile la normal, îşi spuse ea.

– Şi, cum merge? întrebă ea, cu stîngăcie.

– Remarcabil de nedureros. Am semnat toate hîrtiile prin care cedez puterea noului preşedinte al lui *Harper Mining,* spuse el, făcînd o plecăciune în direcţia ei, mi-am făcut bagajele, mi-am rezervat bilet la avion...

– Încotro? îl întrerupse ea, cu răsuflarea tăiată.

– New York.

– Departe, spuse ea, fără să fie necesar.

– Nu suficient de departe, după părerea inspectorului Jennings.

– Poliţia? întrebă ea, făcînd ochii mari de groază. Eu n-am...

– Nu-ţi face griji, ştiu că n-ai făcut-o tu. Phillip a făcut-o. Se pare că le-a trimis o casetă şi nişte hîrtii poliţiştilor, spunîndu-le tot ceea ce-i povestise Cassie şi, în plus, unele lucruri pe care le descoperise el însuşi. Inclusiv, afacerea cu acţiunile lui Jilly. Îţi mulţumesc că nu m-ai turnat.

– Aş fi putut s-o fac! zise ea, aprinzîndu-se. Dacă n-aş fi cîştigat lupta.

El zîmbi.

– Într-un fel, nu te văd jucînd murdar, doamnă Harper. Asta o fac eu.

– Nu joci chiar atît de murdar, zise ea. Ai ştiut de Tom, de... greşeala mea cu Amahl. Ai fi putut să ai de cîştigat dacă ai fi dat totul în vileag. Şi dacă ar fi aflat presa... Probabil că n-aş fi cîştigat.

– Mi-a trecut prin cap, recunoscu el. Dar n-aş fi suportat...

– Ce anume?

– Să te tîrăsc prin mizerie, spuse el, simplu.

Ea roşi.

– Nu mi-ai spus ce-au zis poliţiştii, murmură ea, cu voce slabă.

– Ah, nu prea multe. Au fost încîntaţi cînd le-am arătat biletul de New York. Adevărul e că-i scap de mine. Au înşirat o mulţime de avertismente, bineînţeles. „S-a comis o fraudă aici, domnule... dosarul nu va fi închis... atîta timp cît veţi rămîne departe de Australia", imită el.

– Scapi nepedepsit?

– Nu chiar...

Ea nu putu să-i susţină privirea.

– Jilly a plecat deja, spuse ea. Tu cînd pleci?

– Mîine.

Mîine... Auzi acel cuvînt şi simţi o durere surdă. Ce însemna? O ultimă şansă de a căuta, în ea însăşi, adevărul în legătură cu ce simţea pentru acel bărbat? Îşi aminti cuvintele lui: „Dacă ai face-o, ar trebui să fii sinceră cu tine însăţi, poate pentru prima oară în viaţă". Ce prostie să creadă că totul ar fi putut fi măturat sub covor! Oare ar fi fost corect să nege că-i era milă de Jake, pentru faptul că pierduse, că aprecia rarul compliment al sentimentului pe care-l avea pentru ea şi că-i părea rău, ca şi lui, că între ei nu a putut fi nimic?

Golindu-şi paharul, Jake îl puse pe masă.

– Ştii că te iubesc, nu? o întrebă el cu o voce melancolică. Şi că te voi iubi mereu? Nu-ţi cer decît să recunoşti acest lucru... să mă recunoşti pe mine. O vei face?

Ea încuviinţă şi închise ochii. Cînd se uită la el, văzu, uimit, că avea lacrimi sub pleoape şi că începu să-i şiroiască pe obrajii palizi. Într-o secundă, fu lîngă el şi se lăsă în genunchi.

– Ah, Stephanie, şopti el, luîndu-i faţa în mîini şi

ştergîndu-i lacrimile, cu o serie de sărutări uşoare şi rapide, liniştitoare, fără urmă de dorinţă sexuală, iar ea se lăsă, încrezătoare, spre el. Stephanie, repetă el, cu inima zdrobită.

Ea deschise ochii şi el avu impresia că se îneacă în privirea lor limpede.

– Ai fi putut să mă iubeşti? o întrebă el, sfîşiat de durere. Ai fi putut?

Îşi coborî privirea. El aşteptă. Apoi, în loc de răspuns, ea îl îmbrăţişă şi îl sărută. Avea o gură extraordinară, exact cum şi-a dorit-o, puternică şi lacomă. I-o exploră încet cu limba, cufundîndu-se în gustul lui tulburător. În cele din urmă, se desprinse de el.

– Lasă-mă să-ţi ofer cîtă dragoste pot, spuse ea, răguşit. Ceva... o amintire pe care s-o iei cu tine.

Uitîndu-se în ochii lui, ea văzu disperarea şi speranţa ciocnindu-se şi explodînd într-o încîntare nebună.

– Ah, dragostea mea!

Şoapta aceea o atinse pînă în adîncul inimii. Cu un deget tremurător, el îi contură faţa şi gîtul, după care o apucă de umeri şi o sărută apăsat, mîngîindu-i, în acelaşi timp, braţele şi spatele. Atingerea lui era electrizantă şi ea o dorea acum atît de mult.

O ridică încet în picioare şi o duse în dormitor, unde o privi aşa cum priveşte un copil un *puzzle* complicat. Îşi plimbă mîinile peste rochia ei moale şi roşie.

– E superbă, spuse el. Nu se şifonează?

Ea scutură din cap şi, cuprinzîndu-i mijlocul, îl lipi de trupul ei. Jake se desprinse, cu blîndeţe, şi îi trase fermoarul rochiei de la spate, apoi i-o lăsă în jos şi, după ce i-o aşeză, cu grijă, pe un scaun, îşi îndreptă din nou atenţia asupra ei.

Pe sub rochie, ea purta o cămăşuţă din mătase şi

dantelă de un roz cald, care contrasta minunat cu pielea ei bronzată. Îi văzu sînii plini şi grei, ale căror sfîrcuri împungeau, cu mîndrie, materialul subţire. Apoi, burta plată şi triunghiul întunecat din punctul de îmbinare a picioarelor. Rîzînd gutural, ea îşi desfăcu braţele larg, pentru a-şi arăta trupul şi mai bine, după care îl chemă, cu un semn, la ea. Luîndu-i mîinile, i le apăsă pe trupul ei şi gemu de dorinţă şi satisfacţie.

O strînse în braţe şi, lăsîndu-i în jos bretelele cămăşuţei, îi eliberă sînii. O emoţie puternică îl străbătu în clipa în care văzu sfîrcurile întărite, maronii şi drepte, înconjurate de areolele mărite. Le frecă între degete, ritmic, pînă cînd îi văzu ochii înceţoşîndu-se de dorinţă. Oprindu-se, el îi lăsă cămăşuţa în jos, peste şolduri, aşa încît ea rămase complet goală în faţa lui. Îngenunche pentru a-i scoate pantofii. Dezvăluit, trupul ei îl ului, ar fi vrut să se uite la ea, dar nu putea.

– Vino! îi spuse ea şi, luîndu-l de mînă, îl trase spre pat, dar, la un moment dat, îl opri. Vreau să-ţi privesc trupul, şopti ea, dezlegîndu-i cordonul şi lăsîndu-i chimonoul să-i lunece de pe umeri.

Cu mîinile şi cu privirea, îi cercetă trupul, mîngîindu-i gîtul, trecînd uşor peste sfîrcurile lui şi apoi în jos, spre sex. Îl simţi tresărind în mîinile ei, sîngele pulsînd rapid, în semn de răspuns la atingerea ei.

– Eşti minunat! şopti ea.

– Şi tu la fel, zise el, atît de încet, încît ea abia îl auzi.

Se întinseră amîndoi în pat, apoi, unul lîngă altul, excitaţi şi, totuşi, într-o stare de linişte sufletească nemaipomenită. Trupul lui părea foarte alb în comparaţie cu al ei, care era bronzat, era ferm şi bine clădit, cu firele de păr negre cîrlionţate şi sîrmoase pe pielea palidă, îndesindu-se foarte mult în jurul sexului. Ea începu

să respire mai agitat acum şi era uşor îmbujorată. Ridicîndu-se, începu să o acopere cu sărutări, explorîndu-i sînii, pe rînd, cu gura, sugîndu-i şi trăgîndu-i sfîrcurile pînă cînd o aduse în pragul extazului şi atunci se dădu înapoi. Ea îi luă capul în mîini şi îi lipi faţa de sînii plini, plăcîndu-i foarte mult senzaţia pe care i-o dădea bărbia lui aspră şi scoţînd mici strigăte de încîntare.

Sărutînd şi mîgîind cu pricepere, el se lăsă să lunece în jos pe trupul ei, pînă ajunse la triunghiul de păr mătăsos dintre picioare, deja umed la atingerea lui. Îi despărţi buzele cu blîndeţe şi îi prinse clitorisul cu gura, lingînd şi muşcînd uşor, pînă cînd ea ajunse să se zvîrcolească sub el.

– Ah, nu te opri! gemu ea şi îi şopti numele iar şi iar.

Bucuria lui era atît de intensă, încît nu se gîndea decît să producă plăcere. Astfel că-şi dădu seama că ea se apropia rapid de orgasm, fără să se gîndească la al său, şi vru doar să vadă cum arăta în clipa orgasmului. Dar cînd era foarte aproape de final, ea se încordă şi se forţă să revină la realitate.

– Dragul meu, vino, n-o fac fără tine, spuse ea, răguşit.

Îl ridică spre ea şi îi apăsă gura de a ei, strecurîndu-şi limba cînd înăuntru, cînd afară, pînă cînd îl ameţi de plăcere. Apoi îi încălecă pulpele, luîndu-i sexul în ambele mîini şi mîngîindu-l în sus şi în jos, încîntată de lungimea şi netezimea sa. Nu era circumcis. Se aplecă şi îi luă pielea delicată şi mobilă între dinţi, muşcînd-o uşor şi lingînd-o, pînă cînd îl făcu să strige de plăcere şi să implore îndurare. Rîzînd, începu să-l mîngîie din nou, în timp ce el îi cuprinse sînii, masîndu-i sfîrcurile, cu brutalitate de data aceasta.

Ea simţea cum se excita din ce în ce, ritmul accele-

Capitolul 42

Sus, în vîrful stîncii, Eden tremura în îmbrăţişarea iernii. Farmecul şters al toamnei făcuse loc, de mult, unui iunie umed şi deprimant. Grădina era rece şi moartă, toate florile şi miresmele fiind doar o amintire vagă. Umezeala plutea în atmosferă şi se lăsa pe cele cîteva frunze care mai rămăseseră în pomi, făcîndu-le să cadă pe pămîntul gol. Casa era învăluită într-o ceaţă densă care venea dinspre mare, ascunzînd-o cu totul. Numai ţipătul trist al unei păsări de mare tulbura liniştea dezolantă de dedesubt.

În casă însă era lumină, viaţă şi căldură. Sufrageria răsuna de rîsete, care însoţesc, de obicei, o glumă bună spusă în familie.

– „Să mor, dragul meu doctor?“ mi-a zis ea, spuse Dan, rîzînd. „Vai, ăsta ar fi ultimul lucru pe care l-aş face!“

Stephanie îl privi, cu dragoste, cum rîdea de propria lui glumă şi îşi trecu în revistă invitaţii. În jurul mesei, pe care încă se mai aflau resturile unei cine delicioase, erau Bill şi Rina, Cassie şi Dennis, Sarah şi Tom. O petrecere în familie, îşi spuse ea, cu o profundă satisfacţie. Familia mea.

– Mai spune-ne una, Dan, îl rugă Rina.

– Nu, nu, nu-l încuraja, zise Dennis, vesel. Pentru un comediant, e un doctor foarte bun!

– Ai auzit, Stephanie? întrebă Dan, prefăcîndu-se insultat. Fiul tău iar e obraznic cu cei mai bătrîni şi mai buni.

– Nu-ţi face griji în privinţa lui, spuse Cassie, luîndu-i mîna protector, o să-l ţin eu în frîu.

Stephanie rîse, fericită.

– Sînt convinsă de asta, Cassie. Şi, cu siguranţă, are nevoie!

– Toţi au nevoie de aşa ceva, spuse Rina, sec. Uitaţi-vă la Bill. Abia a ieşit din spital şi se şi crede King Kong. Cum să-l împiedic să stea în vîrful lui *Harper Mining* şi să se bată cu pumnii în piept, în faţa tuturor?

– E în regulă, mamă, spuse Tom, aplecîndu-se peste masă spre ea. Eu şi Stephanie o să avem grijă să nu exagereze.

– Să exagerez? mormăi Bill. Mai periculos ar fi să fac prea puţin. Era să mor de plictiseală în spital. Cea mai fericită zi din viaţa mea a fost cea în care am fost externat.

– Şi pentru mine, a fost o zi excelentă, Bill, spuse Stephanie, zîmbind. Şi pentru *Harper Mining.*

– Nu mi-am pierdut talentul, nu? întrebă bătrînul, cu vădită satisfacţie.

– Bill, eşti mai bun ca oricînd. Activitatea din ultimele cîteva săptămîni a fost fantastică.

– Mamă, ai grijă, spuse Sarah, rîzînd. Fără discuţii de serviciu. Spune-i, Dan!

– Să-i spun eu? întrebă el, zîmbind. Nimeni nu-i spune lui Stephanie Harper ce să facă. Oricum, adăugă el, m-am obişnuit. Aşa o să fii nevoită şi tu să faci, dacă o să te măriţi cu tipul ăsta deştept! zise el, arătînd spre

Tom, care, imediat, îşi anunţă intenţia de a lua descrierea ca pe un compliment, în ciuda tuturor aparenţelor că lucrurile ar fi stat altfel.

Stephanie stătea în mijlocul acelei atmosfere plăcute şi, cu o recunoştinţă care-i umplea inima, îşi numără bucuriile. Bill era refăcut şi putea să lucreze din nou, compania prospera, după ce trecuse prin recentele furtuni, cu ajutorul unor împrumuturi mai mari. Dennis şi Sarah erau fericiţi alături de Cassie şi Tom, două persoane pe care ea era fericită să le primească în familie; şi, mai presus de toate, Dan, stînca şi sprijinul ei, iubitul, soţul şi prietenul.

Dan... Cu un oftat lăuntric de uşurare, îi mulţumi Domnului pentru înţelepciunea, forţa şi, mai ales, dragostea lui Dan. Cînd se dusese să-l vadă pe Jake, ea nu avusese deloc intenţia sau bănuiala că sentimentul dintre ei avea să se exprime în acel mod. După aceea, sufletul ei nu suportase ideea de a fi făcut din Dan un soţ înşelat. Se luptase cu problema aceea o vreme, întrebîndu-se: Ar fi fost mai bine să nu spună nimic, să-i menajeze sentimentele lui Dan, avînd certitudinea că aşa ceva nu avea să se mai întîmple niciodată? Dar, în adîncul sufletului, ea ştia că avea să-i spună adevărul, aşa cum făcuse întotdeauna. Nu putea exista umbre între ei.

Într-o seară, cînd stăteau în pat, pe întuneric, ea îl luă de mînă.

– Dan, începu ea, şovăitoare, aş vrea să-ţi spun ceva.

Urmă un moment de tăcere.

– Eşti sigură, draga mea?

– Sigură? Ce vrei să spui?

– Nu e nevoie să spui nimic, zise el, strîngîndu-i mîna. Nu sînt orb, Steph. Îmi dau seama că ai terminat

cu o fantomă, că ţi-ai distrus unul din demoni. Cred că o să mă pot obişnui cu ideea, pînă la urmă.

– Nu eşti...?

– Supărat? Gelos? Orpheus a ars în mine toate lucrurile astea mărunte, ai uitat?

– Ah, dragul meu...

– Şi mai aminteşte-ţi un lucru. Cînd ai ajuns în acel moment critic, ţi-am promis tot sprijinul în tot ce faci şi că o să fiu tot aici, cînd o să se termine. Nu mi-am încălcat promisiunea.

Stephanie trase adînc aer în piept, ameţită de dragoste şi încîntare.

– Atunci, nu-ţi spun decît atît: îţi promit că s-a terminat totul.

– Te cred, spuse el, cu căldură, şi o luă în braţe. Bun venit acasă, draga mea.

Şi acela fusese sfîrşitul întregii poveşti. Deja acea scenă de adio începuse să-i dispară din minte. Jake se ţinuse de cuvînt şi nu o mai contactase niciodată; nu scrisori, cadouri sau telefoane care să-i tortureze căsnicia. Îl iubea pe Dan şi nimic nu putea schimba sau pune în pericol acest lucru. Nu-i dăruise lui Jake nimic din ceea ce îi aparţinea, sufleteşte, lui Dan şi acum nici nu mai avea secrete faţă de el, nimic nu mai putea să apară între ei. Jake avea să rămînă o amintire pentru ea, genul de amintire care face o femeie să zîmbească în sinea ei, în anumite momente, creîndu-i o senzaţie dulce şi amară, de cîştig şi pierdere. Nu avea să-l uite niciodată. Dar, de asemenea, nici nu avea să sufere cînd amintirea avea să se estompeze, cînd imaginea bărbatului palid, cu părul negru şi ondulat şi ochii albaştri, avea să devină neclară în mintea ei. Jake era... un episod – real, superb şi de neregretat, dar trecător.

Viaţa mergea înainte. Nu avea să fie lipsită de

umbrele ei negre. Se cutremură cînd îşi aminti de scurta şi distrugătoarea apariţie a lui Jilly, în viaţa ei liniştită, de furia ei violentă, de ura şi dorinţa de răzbunare pe care le adusese cu ea. Cînd avea cîte o noapte proastă, cînd somnul îi era tulburat de apariţii supărătoare, revedea ochii lui Jilly, galbeni, ca de pisică - adîncuri de nebănuit de manie egocentrică. Unde o fi fost acum? Poliţia nu o găsise.

– N-or s-o găsească, îi spusese ea lui Dan şi el se văzuse obligat să încuviinţeze.

Jilly avea să fie întotdeauna acolo, undeva, plutind la marginea stării ei de conştienţă, pregătită să-i atace iarăşi liniştea.

Totuşi, acel gînd nu o înspăimînta aşa cum ar fi fost de aşteptat. Îi supravieţuise o dată, de două ori şi avea să o mai facă, dacă o să fie nevoie. Încercările din ultimele luni păreau să-i fi dat putere, nu să i-o fi luat. Se simţea plină de energie, puternică, liberă. Putea să înfrunte orice. Şi acesta e singurul secret, îşi spuse ea.

Din partea cealaltă a mesei, Dan o privea, cu inima plină de dragoste. Am reuşit împreună, îşi spuse el, mulţumit. Amîndoi am... deviat. Am ieşit din această apropiere pe care trebuie s-o ai, dacă vrei să menţii în viaţă o căsnicie. Slavă Domnului că a fost numai o indispoziţie şi nu o boală incurabilă! Se uită la Stephanie, care era absorbită de gînduri, la chipul ei frumos şi cu ochii strălucind. Sînt un bărbat norocos, îşi spuse el, cu înflăcărare. Sînt atît de norocos că o am. Şi n-o să uit asta niciodată.

Un hohot de rîs, în care izbucniră, subit, Dennis şi Sarah, îi aminti de îndatoririle sale de gazdă. Aveau să aibă destul timp pentru a sta amîndoi pe gînduri, cînd aveau să fie singuri.

– Stephanie! spuse Dan şi vocea lui rîzătoare îi

întrerupse şirul gîndurilor. Vrei să faci ceva ca aceşti copii ai tăi să fie mai potoliţi? Eu nu pot!

– Păi, poate ar fi timpul să trecem la scopul acestei întîlniri, spuse ea, zîmbind. Cine începe?

Sarah vorbi, nerăbdătoare:

– Tom şi cu mine vrem o nuntă vara, probabil în noiembrie.

– Şi noi la fel! spuseră Cassie şi Dennis, împreună. Şi mai vrem să fim căsătoriţi acasă, adăugă Dennis.

– Şi noi la fel, zise Tom.

– Ce-aţi zice, spuse Stephanie, cu prudenţă, de o nuntă dublă?

Cei patru tineri se uitară unii la alţii. Sarah se uită la Dennis.

– Se dublează şi distracţia, cred!

– Da, excelent, zise el, entuziasmat.

Tom şi Cassie încuviinţară.

– Bine, atunci, spuse Stephanie. Parcă văd o zi superbă şi senină, mese gemînd de mîncare şi băutură, şampania curgînd precum...

– Precum şampania, spuse Dan, rîzînd.

– Vine preotul, continuă Dennis şi ne căsătoreşte...

– În grădină! spuse Sarah, veselă, şi îi aruncă o privire, cu subînţeles, lui Tom.

– În grădină, unde în altă parte? zise Stephanie. În grădina de la Eden.

152.075.

SFÎRŞIT

„CARTEA PRIN POŞTĂ“

1.	AMANTA	Jackie Collins	2451
2.	AMANŢI ŞI JUCĂTORI I,II	Jackie Collins	6814
3.	CEEA CE MI SE CUVINE	Doris Mortman	4216
4.	DUBLU TESTAMENT	Kate Coscarelli	3872
5.	JURĂMINTE	Rebecca Forster	3186
6.	ACUM ŞI ÎNTOTDEAUNA	Danielle Steel	3200
7.	DIMINEAŢA, LA PRÎNZ ŞI SEARA	Sidney Sheldon	5500
8.	INSULA	Ion Lilă	3000
9.	LACE 2	Shirley Conran	4608
10.	OBSESII	Stuart Woods	3137
11.	OAZA VISURILOR	Philip Shelby	3872
12.	TABU	Elizabeth Gage	4216
13.	ZBOR PERICULOS	Arthur Hailey şi John Castle	2750
14.	A IUBI ŞI A PREŢUI	Joan Elliott Pickart	2157
15.	ARŞIŢA VERII	Faye Hughes	2598
16.	BRĂŢĂRI DE ARGINT	Sandra Chastain	2598
17.	BĂRBAŢI DE GHEAŢĂ	Helen Mittermeyer	2157
18.	DUPĂ MIEZUL NOPŢII	Linda Warren	2549
19.	AMINTIRI OBSEDANTE	Erin Pizzey	3700
20.	DRAGOSTE LA PRIMA VEDERE	Kay Hooper	2157
21.	E ATÎT DE TIMID	Linda Cajio	2157
22.	FERMECĂTOAREA	Gail Douglas	2157
23.	ÎNCREDEREA	Jan Hudson	2598
24.	ÎNGERUL PĂZITOR	Leanne Banks	2157
25.	ÎN VÎRTEJUL FURTUNII	Tami Hoag	2598
26.	LEGĂTURĂ DUBIOASĂ	Helen Conrad	2598
27.	ÎNGERII DE LA MIEZUL NOPŢII	Norma Beishir	3950
28.	ORDINELE CĂPITANULUI	Susan Connell	2157
29.	OCHII STRĂINULUI	Billie Green	2157
30.	PRINŢUL REBEL	Linda Cajio	2598
31.	PRINŢUL DEŞERTULUI	Iris Johansen	2549
32.	REGĂSIRE	Jan Hudson	2598
33.	SATIN NEGRU	Danna Kauffman	2598
34.	SE CAUTĂ UN SOŢ	Charlotte Hughes	2157
35.	ŞOAPTE DE DORINŢĂ	Joan Elliott Pickart	2157
36.	ÎN GURA LUMII	Lucianne Goldberg	3500
37.	UN BĂRBAT DE NĂDEJDE	Deborah Harmse	2549